

SARI GƏLİN

ƏLİ ƏKBƏR

16+

SARI GƏLİN

Əli Əkbər

1

¹Supervulvanın arxitektónikası haqqında nağıl

Redaktor: Elnur Astanbəyli

Dizayn: Orxan Hüseynov (MAGNUM Advertising)

Üz qapağındakı əsər: Tora Ağabəyova ("İkimənalı" adlı sərgi üç
ün "Situasiya №1" tablosu)

Arxa qapaq fotosu: Türkan Hüseynova

Bu mətn, mü əllifin xəstə təxəyyülünün məhsuludur. Bütün ad, soyad, vəzifə, status, rütbə oxşarlıqları - tamamilə təsadüfidir. On altı yaşına çatmamış yeniyetmələrin, ürəyi zəif adamların, hipertoniqlərin, hamilə qadınların, "milli-mənəvi dəyərlər"ə aludə olanların və "ana-bacı" söhbəti eləyənlərin oxuması tövsiyə olunmur. Kitabın ərsəyə gəlməsi və nəşrində mənə maddi və mənəvi dəstək verən, adının açıqlanmasını istəməyən əziz dostuma, dərin minnətdarlığımı bildirirəm.

Müəllif

Nicat və Nihad üçün

MÜNDƏRİCAT

I	ZƏRİF VƏ MƏSUM	7
0.1	I	9
0.2	II	12
0.3	III	16
0.4	IV	19
II	ŞƏN MAARİFÇİLƏR	23
0.5	I	25
0.6	II	32
0.7	III	43
0.8	IV	47
III	SARI GƏLİN	49
0.9	I	51
0.10	II	58
0.11	III	62
0.12	IV	66
IV	SOL, SODOM VƏ SUPER KLİTOR	77
0.13	I	79
0.14	II	91
0.15	III	100
0.16	IV	111
V	ÜLKƏR VƏ RAMAL	121
0.17	I	123
0.18	II	132
0.19	III	146

0.20 IV	161
-------------------	-----

VI MANDAT	171
------------------	------------

0.21 I	173
0.22 II	188
0.23 III	204
0.24 IV	216

Part I

ZƏRİF VƏ MƏSUM

0.1 I

Səidə ilk aybaşısını xatırladı. Bir il boyunca ehtiyatla, bir az da əndişə ilə gözlədiyi o an, nəhayət yetişmişdi. On üç yaşlı Səidə hər bir qızın həyatında qadınlığa keçidin ilk siqnalı, yetkinliyin materiallaşmış əlaməti olan bu qanaxmanın, həyatında dönüş nöqtəsi olduğunu öz yeniyetmə ağı ilə dərk edirdi. Aybaşından xeyli əvvəl döşləri böyüməyə başlayanda, bədənində baş verən bu dəyişiklik, onu elə utancaq etmişdi ki, üzü yerli-yersiz qızarırdı; atasının, qardaşının gözünə görünməməkdən ötrü saatlarla otağından çıxmırdı; sinifdəki oğlanlar tumurcuqlanan döşlərini görüb ona söz atmasınlar, sataşmasınlar deyə məktəbə də genbol köynəklər, koftalar geyinib gedirdi.

Bədənini tanımağa, qadınlığın sirrlərini kəşf etməyə başladığı günlərdə, onu narahat edən bu psixofizioloji dəyişikliklər haqda anası ilə uzun-uzadı söhbətlər edir, ardı-arası kəsilməyən sualları ilə qadını yorurdu. “Anadan rəfiqə olarmı, olmazmı” sualı Səidəni heç vaxt düşündürməmişdi, çünki ağıl kəsəndən anasını özünə ən yaxın rəfiqə, sirdaş bilmişdi. Riyaziyyat müəlliməsi olan anası Gülşən Zəkiyevna, Səidənin oxuduğu rusdilli məktəbdə dərs deyirdi.

“Utanmalı heç nə yoxdur, qızım. Hər qadın bu mərhələdən keçir.”

“Özü də təkcə sən dəyişmirsən ki, bütün qızlar bu yaşda dəyişir. Hamısı da utancaq, dəyməduşər olurlar. Ürəyinə salma.”

“Oğlanlar? Əşi, sən onlara niyə fikir verirsən?! Ağlları elə buracandı.”

Səidə, “qadınlığa” ondan əvvəl qədəm qoymuş sinifdəki gözüaçıq, çoxbilmiş qızlarla da bu haqda çox danışmışdı. Tənəffüslərdə sinfin, ya da dəhlizin bir küncünə toplaşan qızlar gülüşə-gülüşə, qızara-qızara qadın vücudunun anatomiyası haqda bildiklərini bir-birləri ilə bölüşür, bu məlumat mübadiləsi nəticəsində bəkarət pərdəsi və onun toya qədər zədələnməməsinin vacibliyi, klitor, orqazm, hətta penis haqda biliklərə yiyələnirdilər. Əslində qızların “maariflənmə” prosesi ilə, oğlanların cinsi həyata dair öz aralarında etdiyi şit söhbətlər mahiyyətcə fərqlənmirdi. Yeganə fərq oydu ki, oğlanlar “beldən aşağı” mövzular haqda daha sərbəst danışır, nəzəri biliklərini məktəbə gətirib bir-birlərinə nümayiş etdirdikləri “əyani vəsaitlər” - porno şəkillərlə möhkəmlədirdilər. Qızlar isə oğlanlar qədər açıq-saçıq ola bilmədiklərinə görə onlara həsəd aparır, maskulin cəmiyyətin oyun qaydalarını əxz edirdilər.

Səidə oğlanların qızlardan bir qədər gec dəyişməyə başladığını da bilirdi. Qızların sinələri tədricən qabardığı halda, oğlanlardakı dəyişiklik nədənsə ani baş verirdi. Dünən əsəb pozucu səslə civildyən oğlan, bu gün kobud səs tembri ilə bütün sinfi təəccübləndirir, dostlarının gülüş obyektinə çevrilirdi. Bir az gec, bir az tez - özləri də eyni hormonal metamorfozun güdazına gedəndə, bu dəfə ələ salınmaq növbəsi onlara çatırdı.

Sonra oğlanların bığları cücərməyə başlayırdı. Onlar bığları ilə fəxr etsələr də, qızların çoxu dodaqların üstündəki bu seyrək tüklərin oğlanları gülməli göstərdiyini

hesab edir, bir az cəsəətli qızlar isə yenicə cücərmiş bığlarla məzələnərək, oğlanlardan “məməş” zarafatlarının qisasını alırdılar.

Qızların bu həyatda hər şeydən utanmaq üzrə proqramlaşdırıldığını; abır, ismət, həya kimi anlayışları cəmiyyətin yalnız onlara şamil etdiyini Səidə o dövrdə aydın başa düşmüşdü. Qızlar bütün hissələrini içlərində boğarkən, oğlanlar arxa partalarda tərbiyəsiz söhbətlər edir, bəziləri isə əndazəni aşıb masturbasiya ilə məşğul olur, bir-birlərinə göstərdikləri alətlərinin ölçüləri ilə lovğalanırdılar. Səidə birinci dəfə masturbasiya haqqında eşidəndə, hətta bir kərə tənəffüs vaxtı sinfə girib, təsadüfən bu mənzərəyə şahid olanda ürəyi bulanmış, qulaqlarının dibinə qədər qızarmışdı. Eyni hissələri o, küçədə itlərin ya da pişiklərin cinsi əlaqəsinə şahid olanda da keçirirdi.

Yeniyetməlik dövründə oğlanların qızlara qarşı nə üçün belə kobud və tərbiyəsiz olması Səidəni tez-tez düşündürür, narahat edirdi. Özündən bir yaş böyük olan qardaşı da istisna deyildi – evdə danışığına, hərəkətlərinə fikir versə də, məktəbdə, küçədə çıxardığı oyunlarla adı dillər əzbəri olmuşdu. Bu zahiri kobudluğun arxasında qızların diqqətini cəlb etmə, hətta nə qədər paradoksal səslənsə də, özlərini qarşı cinsə bəyəndirmə niyyətinin dayandığını Səidə illər sonra başa düşəcəkdi.

Romantik görünüb dostları tərəfindən ələ salınmaqdan qorxan oğlan kobud və sırtıq olmağa məhkumdur. Ona görə də oğlanların çoxu olduqlarından daha kobud, nəzakətsiz, hətta qəddar görünməyə can atırdılar. Diqqət cəlb etməyin, bədənlərində oyanan şəhvət tərkibli şirin duyğuların, qəribə, anlaşılmayan hissələrin üstünüperdələməyin ən yayılmış üsulları qızların saçlarından dartmaq, çimdikləmək, itələmək, ağızlarında yuvarladıqları kağız toplarını qələmin gövdəsinə yerləşdirib qızların üzünə füləmək, onlara müxtəlif ləqəblər qoşmaq idi. Hətta bir dəfə, Mirzə adlı oğlan Səidənin xatirə dəftərindəki “Xatirə üçün bir rəsm çəkən” hissəsinə ereksiya vəziyyətində olan penis şəklində çəkmişdi. Rəssamlıqda istedadı olmayan Mirzənin çəkdiyi əyri-üyrü, deformasiyaya uğramış penisin ucundan isə qırıq-qırıq nəşə fışqırırdı. Çox güman ki, Mirzə çəkdiyi rəsmdə sperma ifrazını təsvir etmək istəmiş, amma əvəzində prostatı iltihablanmış adamın əzablı işməsi alınmışdı.

Tərən adlı bir başqa oğlan isə daha da irəli gedərək sevdiyi(!) qıza göndərdiyi kağız parçasında “Yaralı barmağa işəyəndə barmaq sağalır. Mənimsə ürəyim yaralıdır. Ürəyimin yarasına işəyərsənmi?” yazmış, qızı ağlatmışdı. Beş dəqiqə sonra kağız məktəb direktorunun masasının üstündə, yarım saat sonra da Tərənənin valideynləri direktorun kabinetində idi. Konflikt, Tərənənin polis atasının direktorun cibinə basdığı 50 dollarlıq əskinasla həllini tapmışdı. Xüsusilə məktəbdə, ümumiyyətlə isə cəmiyyətdə hökm sürən bu total maskulinizm və brutal maçı fonunda, sayıları çox olmasa da qızlara dəyib-dolaşmayan, hətta onları iqnor edən oğlanlar da tapılırdı. Qəribədir ki, saqqız çeynəyə-çeynəyə, xayalarını qaşıya-qaşıya ağzına gələn danışan siyafur oğlanların yerli-yersiz təkliflərindən, atmacalarından zara gələn, daim diqqət mərkəzində olmaqdan bezən qızlar onlara fikir verməyən oğlan

azlığının varlığı ilə heç cür barışa bilmir, belələrinin diqqətini cəlb etməkdən ötrü öz aralarında yarışır, nəticə əldə edilmədikdə isə depressiyaya düşürdülər. Bəzi inadkar qızlar isə “öldü var, döndü yoxdur” düsturuna sadıq qalaraq, diqqət çəkmək üç ün qərribə hərəkətlərə yol verir – onları iqnor edən oğlanların ayaqlarını tapdalayır, üstlərinə aşır, yeməxanada icazə almadan gəlib qarşılarında oturur, mənasız suallar verib danışdırmağa çalışırdılar. Yaz aylarında, şəhvət beyinlərə vuranda məktəbdə sevgi-məhəbbət macəraları epidemiya halını alırdı. Bir qız bir oğlanla görüşməyə başlayan kimi, xəbər bütün məktəbə yayılır, cütlük hamının dilində saqqız olurdu. Müzakirə və mübahisələrin mövzusu isə kimin kimə yaraşib-yaraşmadığı, layiq olub-olmadığı idi. Qızlar və oğlanlar “məhkəmə” məclisləri qurub gənc aşıqləri mühakimə edir, hökmlər çıxarır, bu cütlüyün sonunun olmadığını qənaətinə gəldikdə isə sevgililəri bir-birindən ayırmaq yönündə min bir fəndə əl atır və çox zaman da məqsədlərinə nail olurdular. Məktəbli aşıqlərin ayrılıq prosesi əsasən ağrısız keçirdi. Amma arada öpüşmə olubsa, şiddətli duyğular yaşanıbsa, “mən səni sevirəm” tipli cümlələr qurulub, “ölənə qədər bir yerdəyik” kimi vədlər verilibsə, ayrılan qızlar bir neçə günlük depressiyaya düşərək məktəbə ağlamaqdan qızarmış gözlərlə gəlir, şövkətli və ürəyiyanan dost obrazına girib yekə-yekə danışan, arvad- arvad məsləhətlər verən və sifətlərinə süni kədər qatararaq “zərərçəkmişin” saçlarını sığallayan rəfiqələrinin çiyinlərinə hönkürürdülər. İllər illəri qovalayır, məktəblilərin eşq macəraları isə on yeddi yaşlı Səidəyə hələ də gülməli və qeyri- ciddi görünürdü. Heçözüdə bilmirdi ki, onu bu qədər soyuqqanlı olmağa, qadın-kişi münasibətləri haqda rəşional düşünməyə sövq edən nədir? Səidə oğlanlarla dostluğun, yaxınlığın nəyə lazım olduğunu, qarşı cinslə hər hansı əlaqənin nə işə yaradığını doğrudan da anlamırdı. Dəfələrlə alnı-üzü sızanaqlı, bığlı-bıqsız, şən ya da ciddi oğlanlara “müşəri” gözü ilə baxsa da, onlara qarşı zərrə qədər heçnə hiss etməmişdi. Hətta yaşadlarından, rəfiqələrindən fərqli olduğuna, oğlanlara aid heç bir fantaziya qura bilmədiyinə görə özündən şübhələnməyə başlamışdı. Qızlar da hər fürsətdə “içində heçnəyin tərənəməməsini” ona irad tutur, “sevgidən məhrumluğunu” faciəyə çəvirirdilər. Axır ki, o da oldu. Daxilində gec-tez oynamalı, tərənəmli olan hər nəydisə, oyanıb tərənəmişdi. Səbh tezdən yuxusundan dik atılıb, ağır-ağır nəfəs aldığı günü də yaxşı xatırlayırdı. Bədəninədən tər su yerinə axırdı. Rəfiqələrindən çox eşitdiyi, ancaq o ana qədər görmədiyi erotik yuxu görmüşdü. Bu, Səidənin irreal aləmdə keçirdiyi ilk şəhvət hissi və sevişmə təcrübəsi idi. Belə bir yuxunu nə zamansa görə biləcəyini əsla ehtimal etməirdi deyə, bu virtual sevişmə təcrübəsinə hazır deyildi. Lakin olan olmuş, yuxuda da olsa, ilk dəfə öpüşmüşdü. Qeyri-müəyyən bir oğlanın qoynunda olduğunu görsə də, oğlanın nə sifətini, nə də başqa əlamətlərini yadında saxlamasa da, onunla dəqiqələr boyu öpüşmüş, hətta bir-birlərinin intim yerlərini sığallamışdılar. İndi isə Səidənin qarşısında xəyallarının kişisini, seksual fantaziyalarının canlı obyektini tapmaq vəzifəsi dururdu. Bunun üçün isə daha iki ay gözləmək lazım gəldi.

0.2 II

Riyada məktəbin son sinfində oxuyarkən, “Brain ring” oyunu üzrə məktəblərarası çempionatın keçirildiyi Prioritet mədəniyyət evinin bufetində rast gəlmişdi. Nəhar fasiləsində bufetə düşən Səidə, buterbrodun pulunu ödəmək üçün çantasını eşələyərkən, onun məlahətli və eyni zamanda qətiyyətli səsinə eşitmişdi: “Pul çatıb!”. Gözlərini qaldıraraq bir az təəccüb, bir az da məzəmmətlə baxmışdı səsin sahibinə. Elə o andaca üzündəki sərt ifadə sovrulub getmiş, təəccübü isə ikiqat artmışdı. İndi o, qarşısında duran oğlana heyranlıqla tamaşa edir, “Kişi gözəli hər halda buna deyirlər” deyərək düşünürdü. Birtəhər özünü yığırdı və dili pəl vura-vura hecaladı: - La-zım deyil... Ö-züm ödəyərəm. Boy-buxun deyəndə anormal “yekə”likdə erkəklər nəzərdə tutulursa, bu gəncə boylu-buxunlu demək olmazdı. Sinəsi, əzələləri eybəcər qabarıqlıqda deyildi, amma baxan kimi idmanla məşğul olduğu bilinirdi. Boyu 180 olardı. Baş, üzü, göz-qası, əzaları düzgün və ifadəli, vücudunun proporsiyaları mükəmməl idi.

Yanaqlarındakı qəməzlər isə... Səidə udqundu. Bilmirdi bunun adı gözəllikdir, yoxsa yaraşıq? Axı bunun nə fərqi var?! Lord Bayron haqqında oxuduğu kitab düşdü yadına. Onun çox gözəl kişi olduğunu, qadınların onu əldə etmək uğrunda özlərini didib-parçaladığını bilirdi. Nədənsə bu gənci görəndə kimi, gözünün önündə Lord Bayron canlanmışdı. Səbəbini bilmirdi, sadəcə ona elə gəlirdi ki, qarşısındakı Lord Bayronun özüdür, vəssalam. Hətta oğlanın yaraşığı qarşısında, bir anlıq öz görkəmindən utanmışdı da. Xeyr, Səidə eybəcər deyildi - əksinə, məktəbin gözəl qızlarından biri hesab olunurdu, indiyə qədər arxasınca sürünən oğlanları “əli ətəyindən uzun yola salmaq” məktəbdə “soyuq”, “əlçatmaz” biri kimi ad çıxarmışdı. Deməli, “ilk baxışdan aşiq olmaq” buna deyirlər. Bu haqda “Elle” jurnalında oxumuşdu - bilirdi ki, hər şey ilk otuz saniyədə həll olunur. Otuz saniyə kifayət edir ki, ilk baxışdan vurulub vurulmadığını, qarşı cinsin səndə maraq oyadıb-oyatmadığını anlayasan. İndi də öz başına gəlmişdi. Sanki illər boyu xəyallarında canlandırıdığı kişisinə, idealına rast gəlmişdi. Beynindən ilğım kimi keçən bu düşüncələrdən ayılaraq hiss etdi ki, dizləri titrəyir, yanaqları isə alışıb yanır. Səidə ona tanış olmayan bu çətin vəziyyətdən çıxmağın yollarını axtarırdı. Lap “Çalıquşu”ndakı Fəridə kimi buterbrodu da unudub bufetdən qaçıb getmək, bir otağa qapanıb saatlarla orada ağlamaq istəyirdi. 18 yaşlı Riyad onunla ilk dəfə qarşılaşan qızların ürkək baxışlarına, gözlərində donub qalan heyranlığa öyrəncəli idi. Bu vaxta qədər ona vurulan qızların bəlkə də otuzunu yola salmışdı - yata bildikləri ilə yataraq, yata bilmədikləri ilə sadəcə vaxt keçirərək. Qızları maqnit kimi cəlb edən cazibəyə malik olduğundan, onlarla qısamüddətli münasibətlər qarşılıqlı razılaşma əsasında baş verirdi – komplimentsiz, vədsiz, ən əsası isə investisiyasız. Riyadın daha ziyadə rus qızları ilə bəxti gətirirdi. Yaraşığı, qaməti və nitq qabiliyyəti qarşısında ən çox rus millətindən olan qızlar əriyib, özlərini ona təslim edirdilər.

Hardansa oxumuşdu ki, qadınlar gözəl kişilərin narsisizmindən ehtiyatlanaraq onlara yaxın durmurlar. Kişilər üçün qadının gözəlliyi birinci dərəcəli məsələ olsa da, qadınlar üçün kişi yaraşığının beşinci, bəlkə də onuncu sırada dayandığını da tez-tez eşidirdi. Lakin bunların hamısı quru nəzəriyyə idi, reallıq isə başqaydı - qızlar, onun üçün sinov gedirdilər. Səidə isə hələ də nəfəsini kəsən eyforiyada idi. Orqanizmində sintez olunan feniletilamin hormonunun təsiri ilə, dodaqları xəffif aralı vəziyyətdə gəncin sifətinə mat-mat baxırdı. O dəqiqələrdə beynində cövlan edən dopamin hormonu isə Səidənin hisslərini kəskinləşdirir, bədənini həyat eşqi ilə doldurur, qarşısında dayanmış kişi ilə ömür boyu bir yerdə olmağa, bu xoşbəxtlik alovunda qovrulmağa səsləyirdi. “Belə getməz. Ağır olmalıyam!” deyərək düşündü. Qürurunu yada saldı, tanımadığı oğlanın qabağında özünü itirməyi şəxsiyyətinə sığışdırmırdı. “Lazım deyil” deyib çantasından çıxardığı pulu oğlana uzadanda, Riyad insanın ruhunu yerindən oynadan o məsum və şirin təbəssümü ilə: - Xətrimə dəyirsiniz, - demişdi. “Xətrimə dəyirsiniz”... İlahi, onun xətrinə dəyməkmi olar? Bu məxməri səslə, mələk təbəssümlü, Apollon əndamlı gəncə yox deməkmi olar? Həmin gün axşam artıq şəhərdə gəzişirdilər. Əl-ələ tutmamışdılar, yeni tanış olan bütün gənclər kimi aralarında məsafə saxlayırdılar, amma ikisi də bilirdi ki, bu məsafənin ömrü uzun olmayacaq, uzağı növbəti görüşdə ilk yaxınlaşma baş verəcək. Riyad həm də öz zəngin təcrübəsindən bilirdi bunu. “Brain ring”dən, kinodan, ədəbiyyatdan, musiqidən danışdılar. “Brain ring”də bu il məzun olduğu litseyin komandasına məşqçilik edən Riyad, Dillər Universitetinə qəbul olunmuşdu, alman dilini öyrənmək istəyirdi. Səidə isə tibdə oxumaq, pediatr olmaq istəyirdi. Riyad sevincək olub “Anam da pediatrdır” deyərək qışqıranda, ikisə də gülüşmüşdülər. Ədəbiyyat muzeyinin altında yerləşən “Akademiya” kitab mağazasından, Əli Əkbərin son romanı “Amneziya”-nı aldılar. Hərçənd Riyad bu müəllifi bir o qədər də sevmirdi, hətta “Artuş və Zaur” romanına görə keçən il müəllifi tapıb döymək istəmişdi. Saçlarının dibinə qədər heteroseksual olan Riyad, Əli Əkbərin “petuxluğu” təbliğ etməsini qəbul edə bilmirdi. Sadəcə olaraq “Amneziya” gənclər arasında populyarlıq qazanmışdı - universitetdə hər kəs bu kitabı oxuyurdu, bu kitabdan danışır, bir çox dostu isə romanın üz qabığını facebook-da öz profil şəklinə qoymuşdu deyərək, o da romanı almağa qərar vermişdi. İmperiya meyarlarına görə “ziyalı” ailəsində böyüyən Riyad, uşaqlığından valideynlərinin kitab oxuduğunu görmüşdü. Özü də Paolo Koelyoya, Xaruki Murakamiyə maraq duyurdu. Riyad atası ilə birçox ox Avropa ölkəsini də gəzmışdi. İctimai nəqliyyatdan tutmuş parklara qədər - avropalılar hər yerdə kitab oxuduğu halda, öz doğma şəhərində əlində kitab olan adama camaatın rişxəndlə baxması, onu çox narahat edirdi. “Dilim Pizza”da şam etdilər. Günün sonunda isə “Mozart” kafesində, Riyad Səidəni pivəyə qonaq etdi. Ömründə ikinci dəfə pivə içən Səidə, yarım bokal “Bavaria”dan sonra artıq xumarlanmışdı. Özünü çox yaxşı hiss edir, zamanı dondurmaq, bu gözəl anları mümkün qədər uzatmaq istəyirdi. Adətən evə doqquzdan gec getmirdi, getsə də evdəkiləri mütləq xəbərdar edirdi. Anasına SMS yazdı ki, bu gün bir az gec

gələcək, rəfiqələri ilə sahildə gəzişirlər.

Riyad gözlərini ayıra bilmirdi ondan. Bu günə qədər görüşdüyü, gəzdirdiyi, yatdığı qızlardan Səidənin nə ilə fərqləndiyini düşünürdü. Birinci fərq oydu ki, gözəl olmaqla yanaşı, həm də ağıllıydı. Mütaliəsi, erudisiyası, analitik qabiliyyəti ilə, Riyadın bu günə qədər tanıdığı qızlardan xeyli seçilirdi. İkinci fərq isə, gözəl Səidənin təvazökarlığı və sadəliyi idi. Qızın ona heyran olduğunu hələ mədəniyyət evindəki bufetdə başa düşmüşdü. Amma bu heyranlıq, həyatda hər şeyi unudub qeydsiz-şərtsiz qucağına atlanmağa hazır olan qızların şit heyranlığı deyildi. Səidənin heyranlığında acizliyinin etirafı oxunmurdu. Bu, “ənənəvi” heyranlıq deyildi, nəsə başqa bir şey idi. Səidənin məsum sevgisini, göz-gözü gələn andan qızın ona aşiq olduğunu Riyad altıncı hissi ilə duymuşdu. İlk öpüşün intizarı uzun çəkmədi. Gözlənilmədiyi kimi, ikinci görüşdə öpüşmüşdülər. Riyad atasının “Mazda”sını teleqüllənin yanına sürmüşdü. İndi şəhər ayaqlarının altındaydı, ətrafda isə onları narahat edəcək bir allah bəndəsi yox idi. Öpüşmə uzun sürməmişdi. Elə bil hansısa gözəgörünməz sərhədin götürülməsi, aradakı kiçik bir buz parçasının əriməsi üçün bu öpüşmə onlara lazımdı. Təşəbbüs Riyaddan gəlmiş, Riyadı ilk gördüyü andan bu öpüşü gözləyən Səidə isə müqavimət göstərməmişdi. Dodaqların, dillərin birinci qovuşmasından sonra araya həzin bir sükut çökmüşdü. Səidə Əhmədlinin üfüqdə sayrışan işıqlarına baxırdı. - Öpüşdüyün neçənci qızam? - Yersiz sualdı. - Bağışla. Riyad gülümsünərək Səidənin saçlarını tumarladı: - İberiya'nın “Sturua” teatri gəlib. - Hə, eşitmişəm. Amma... Riyad portmonesindən iki bilet çıxardı: - Dadadadaaaaam! Biletlər çoxdan hazırı. İki həftə sonra qızının aşiq olduğunu anlayan Gülşən Zəkiyevna, Səidədən söz almağa çalışmış, eşitdiyi “sevirəm” sözünün vurğusundan, şiddətindən vəziyyətin ciddi olduğunu başa düşmüşdü. Qızına ənənəvi ana məsləhətləri verib, həmin gecə təzə xəbəri ərinə ötürmüşdü. Səidənin mühasib işləyən atası arvadına öləri nəzər salıb üzünü təzədən televizionda gedən boks matçına çevirib rahat, bir az da laqeyd tərzdə: “Böyük qız olub, gec-tez sevməli idi də” demişdi. Elədir, Səidə dünyalar qədər sevirdi. Riyadın da onu sevdicinə əmin idimi? Bunu bilmirdi, heç dəqiqləşdirmək, bu barədə düşünmək də istəmirdi. İndiyə qədər bir-birlərinə “mən səni sevirəm”, “sənsiz yaşaya bilmərəm” kimi sözlər deməmişdilər. Ya bu sözlərin məsuliyyətindən qorxur, ya da banal görünmək istəmirdilər. Əslində Riyadın özü də hisslərindən baş çıxara bilmirdi. Səidə əvvəlki qızlardan fərqli idi, bunu dəqiq bilirdi, amma bu fərqlilik onların ölənə qədər ittifaq qurub, “bir yastıqda qarımışı” üç ün kifayət edirdimi? Həm də ki, bu yaşda nə ittifaq, nə izdivac? Əvvəlki qızlarından fərqli olaraq Riyad Səidə ilə yatmaq, vücudunu dadmaq üç ün də can atmırdı, hətta bu barədə düşünmürdü belə. İlk dəfə idi ki, bir qıza qarşı qəlbində ülvə hisslər bəsləyirdi. İlk dəfə idi ki, bir qız onun üçün seksual obyekt yox, sevgili idi. Səidə taleyin ona gözlənilmədən bəxş etdiyi bu qiymətli hədiyyəyə görə özünü dünyanın ən xoşbəxt adamı hesab edirdi. Riyadın mehribanlığı, diqqətçilliyi, mükəmməl yumor hissi Səidəni valeh edir, gündən- günə onu gözündə daha da ucaldır, bəzən ifrata varan nəzakətliliyi,

incəliyi Səidəni əsla bezdirmirdi. Düşünürdü ki, kişilərdə nadir hallarda görülən bu keyfiyyətlər su, hava, gözəllik, xoş rayihə kimi insanı heç vaxt yora, bezdirə bilməz. Qadınlarda bu keyfiyyətlər hardasa fitridirsə, kişilərdə ç ox zaman sonradan qazanılmış olduğuna görə qiymətlidir. Öpüşməkdən savayı, Səidədən daha artığını istəməyən, buna eyham da vurmayan Riyad, hətta qucaqlaşarkən belə ehtiyatlı olmağa, qızın bədəninin intim yerlərinə toxunmamağa səy göstərirdi. Hiss olunurdu ki, bu, onda ç ətin alınır, amma gənc yenə də özünü saxlayırdı. Riyadın bu düşüncəliliyi Səidənin ona olan hörmətini artırsa da, bir yandan qızı məyus edirdi. Özündə bilirdi ki, Riyaddan bircə işarə gəlsə, tərəddüd keç irmədən özünüona təslim edəcək. Bəzən isə düşünürdü ki, belə olmağı daha yaxşıdır. Səidə ilk seksual təcrübəni, bəkarətinin itirilməsini özü üçün ç ox ilahiləşdirmişdi. O an, çox fərqli və yaddaqalan, hətta teatral olmalı idi. Hicran nə qədər uzun ç əksə, vüsal bir o qədər şirin olar. Onsuz da hər şeyi – varlığı, vücudu, bəkarəti ilə Riyada aid deyildimi? “Geci-tezi var. Bir səhər gözlərimi Riyadımın qollarında açacam.”

0.3 III

Yarı huşsuz vəziyyətdə olan Səidə səhərmə, günortamı, yoxsa gecəmi olduğunu bilmirdi. Harda olduğunu da. Riyadla ilk öpüşməsinə xatırladı. Sevgilisində dair xatirələr ildırım sürətilə gəlib keçdi gözlərinin önündən. Sonra yenə dərin yuxuya daldı. İkinci dəfə damarına vurulan morfin öz təsirini göstərirdi.

Onun zərif vücudu üzərində gedən qeyri-insani orgiya bir saat olardı ki, kəsin-tisiz davam edirdi. Tərli, üfunətli, sallaq qarınlı, yekəpər və tükli üç kişi Səidənin ağzına, vaginasına, anal dəliyinə – vücudunun mümkün olan və olmayan bütün nöqtələrinə, bədəninin hər santimetrinə təcavüz edirdi. Səidə duman pərdəsi arxasından kişilərin gözlərindəki qara maskaları, şeytani qığılcım saçan azğınlaşmış göz bəbəklərini, ağızlarının kənarından süzülən iştah tüpürcəklərini görürdü. Onlardan biri, iri həcmətini Səidənin ağzından çıxarıb ucunu qızın sifətinə tuşladı və zarı-yaraq gözlərinə, alnına, dodaqlarının üstünə qurtardı. Bayaqdan qızın ayaqlarını çiyinlərinə qaldırıb onu arxadan və öndən döyəcləyən kişi isə yaralı ayı kimi böyürüb Səidənin qarnına boşaldı. Üçüncü kişi çarpayının ayaq tərəfində, iki metr aralıdakı təkərli masanın üstünə düzülmüş meyvələrdən dadır, bir yandan da gözünün qabağında cərəyan edən zorlama səhnəsinə tamaşa edərək, əli ilə alətini sığallayırdı. Dostlarının qurtardığını görüb ağzına iki üzüm dənəsi atdı, çarpayıya yaxınlaşdı. Hələlik işlərini bitirən iki nəfər isə ağır-ağır nəfəs alaraq masanın yanına gəldilər. Biri özünə şərab süzdü, ikincisi isə salfetlə alınının tərini qurula-dı. Sonra isə: - Həə, - deyə Səidənin çarpayının baş hissəsinə qandallanmış əllərini aç an dostuna səsləndi. – Gör neynirsən. Hamısı sənindi. Ha ha ha! Şərab iç ən kişi də yoğun səslə gülüb qədəhi masaya qoydu və büllur qabdan iri, sulu şaftalı götürüb meyvədən yekə dişləm aldı. - Götümənə lap ləzzət elədi – do-dağının kənarından axan şaftalı suyunu dili ilə sıyıraraq dedi. – Əla seydi! Kişi “bəh, bəh” deyə-deyə Səidənin qandallardan boşalmış əllərindən tutub, qızı bir az yuxarı dartdı. Sonra onu üzüstə ç evirib dizlərini qatlayaraq dombaltdı. - Əəəə, lap öldürmüşsünüz ki, bunu! Əh! Özündə deyil – dedi və çarpayıya dırmaşaraq qızın anal dəliyinə daxil oldu.

*** Səidə doğrudan da özündə deyildi. Zorlanmağa təzə başlayanda hələ də birinci morfinin təsirində idi. Bir saat qabaq gözlərini ç ətinliklə açıb əlləri qandallanmış, anadangəlmə çılpaq vəziyyətdə yarıqaranlıq, boş bir otaqda olduğunu görəndə əvvəl təəccüblənmiş, sonra isə çaşqınlığı panika ilə əvəzlənmişdi. Ciyərlərinə hava doldurub var gücüylə “Kömək edin! Kömək edin!” qışqırsa da, səsinə səs verən olmamışdı. Bura necə düşdüyünü yadına salmaq istəsə də, yad-daşında qırıq-qırıq xatirələrdən başqa heç nə canlanmamışdı. Hələ də morfinin təsirində olduğuna görə rabitəsiz xatirələrdən ümumi mənzərə yarada bilmirdi. Əlləri çarpayının başına qandallarla möhkəm bağlanmışdı. Biləkləri gömgöy olmuşdu, ağrıyırdı, hiss edirdi ki, qollarında qan dövrəni pozulub. Bir daha, bac-

ardığı qədər yüksək səslə “Kömək edin!” qışqırmışdı. Elə o məqamda qapı açılmış, üç nəfər çılpaq, qara maskalı kişi otağa daxil olmuşdu. Yaşları əllidən artıq olardı. Onlardan biri üstündə meyvə qabları və şərab butulkaları olan təkərli masanı sürüb çarpayının ayaq tərəfində dayandı. Dəhşətdən bərəlməmiş gözlərlə, şok vəziyyətində onlara baxan Səidəyə bir müddət tamaşa etdilər. Biri masadan mavi rəngdə uzunsov həb götürüb ağzına atdı, üstündən də butulkanın boğazından bir qurtum şərab iç di. - Siz də atın, işimiz uzundu. Təkərli masanı sürən kişi: - Uçburdan. Məndə yaxşı durur, sən öz dərdini çək. Üçüncü kişi bir anlıq gözlərini Səidənin döşlərindən ayıraraq qəhqəhə atdı: - Qurtarun alə... Vıaqla iç ən kişi də bərkdən güldü: - Hara qurtaraq, heç başlamışdı ki! Bu vaxt otağı musiqi sədaları doldurdu. Vivaldinin dörd fəslinin müşayiəti altında, boş otağı lərzəyə gətirən qəhqəhələrlə gülən kişilər qıza yaxınlaşdılar. Gözləri bərələn, qışqırmağa, ağlamağa başlayan Səidə heç yalvarmağa belə macal tapmadı. İki ağır şillədən sonra kişilərdən biri zorla onun ağzını aralayıb daş kimi alətini boğazına qədər itələdi. Ondən sorma refleksini işə salmaq tələb olunmurdu. Ağzını mümkün qədər geniş açması və üçləti növbə ilə qıldalarına qədər qəbul etməsi kifayət edirdi. Kişilərdən biri Səidənin ayaqlarını aralayaraq şiddətlə içinə girdi. Qızın boğazından nəriltili qopdu. Bir anda ağ örtüyün qana bulandığını görən kişi sevincək olub: - Aaaa! Qız uşağıymış ki!!! – deyərək qışqırdı. Səidənin ağzına vermək üçün növbə gözləyən yoldaşı ona qıbtə ilə baxdı: - Göt ol, bəxtün olsun! - Noolub?! Göt də varsan! Oğünkünüdə sən açmışdın da... Yaşlar Səidənin gözlərindən sel kimi boşalırdı. Bir yandan ağlamaq, bir yandan burnundan nəfəs almaq, bir yandan da paçalarının arasındakı sancıya dözmək mümkün deyildi. Hiss edirdi ki, huşunu itirmək

üzrədir. Kişi Səidənin passiv minetindən yorulub həcəmətini qızın ağzından çıxardı. Səidə nəse demək, yalvarmaq, bəlkə ürəklərində mərhəmət oyatmaq istəyirdi ki, sağ tərəfdə dayanan kişi şeyini onun ağzına dürtüvə qızın başını arxadan bərk tutaraq, qasıqlarına sarı sıxdı. On dəqiqə sonra nə qışqırmağa imkanı, nə ağlamağa təqəti qalmayan Səidə, artıq öz taleyi ilə barışmışdı. Sağ qalacağına da inanmırdı daha. Bədəninə sağa-sola, yuxarı-aşağı dartdıqca biləklərini qan aparırdı. Əslində əllərini aç salar belə, müqavimət göstərə bilməzdi, amma açmırdılar. Çünki əlləri onlara gərək deyildi. Onlar Səidədən sığal yox, yalnız təslimçilik gözləyirdilər. Qıza gah uşaqlıq yolundan, gah qalın bağırsağından daxil olur, gah ağzına verirdilər. Çarpayıda uzanmış cansız bədəni növbələşərək zorlayır, arada üzündən, şaftalından, çiyələkdən yeyib, şərabdan içib nəfəslərini dərir, təzədən çarpayıda qayıdırırdılar. Kişilərdən biri Səidənin anal dəliyini genişləndirmək fikrinə düşüb, barmaqlarını bir-bir qızın qalın bağırsağına soxmağa başladı. Artıq üç dəqiqə sonra, dörd barmaq ora rahat girirdi. Bununla da kifayətlənmədi - məqsədi biləyərək qədər yumruğunu içəri itələmək idi. Qızın döşlərini əmən dəstənin viaqla atan üzvüisə, əmməkdən yorulub döş gilələrini gəmməməyə, qanatmağa başladı. Çarpayıda yatan, huşunu çoxdan itirmiş vücudun sahibi, həyatının baharını yaşayan 20 yaşlı gənc qız deyildi artıq. İndi bu bədən qocadan da qoca, ölüdən də ölü idi. Zorlanan,

təhqir olunan bu vücut alçaldılmış, sındırılmış bir qadına, heç qadına da yox, cinsi naməlum, həyata dair heç bir ümidi və gözləntisi olmayan bir canlıya aid idi. Maskalı üçlük işlərini bitirəndən sonra, Səidənin qollarını qandallardan azad etdilər və qızın cansız bədənini üzüüstə çarpayığa uzatdılar. Biri gedib təkərli masanın üstündən kartları gətirdi. Əllərində şərab qədəhləri, çarpayıda yerlərini rahatlayıb Səidənin beli üstündə “Duraka” oynamağa başladılar.

0.4 IV

Vivaldinin məşhur əsəri fonunda cərəyan edən orgiyanı bayaqdan öz rahat kabinetində, iri monitordan izləyən şəxs, işarət barmağındakı səkkiz guşəli ulduzun ortasında iri brilyant qaşı olan platin üzüyü baş barmağı ilə o yan-bu yana fırlada-fırlada, “Macallan Fine&Rare” viskisindən udumlayır; Səidənin yalvarışları, göz yaşları və qışqırıqlarına məhəl qoymayan kişilərin vəhşiliyinə maraqla tamaşa edirdi. Musiqinin səsinə bir az da artırır, yerini rahatladı. Qızın gözləri dəhşət, onu zorlayanların gözləri isə hakimiyyət alovu saçdı. O isə, hər iki tərəfi başa düşməyə - ürəklərinə, beyinlərinə, duyğularına nüfuz etməyə çalışır; qızın acizliyini, tükənməkdə olan ümidlərini, kişilərin isə sərhədsiz hakimiyyətdən, cəzasızlıqdan aldıkları həzzi duymaq, hiss etmək istəyirdi. Gülümsəyərək düşündü ki, görəsən “zorlananda müqavimət göstərməyin mənası yoxdursa, heç olmasa zövq almağa çalışın” kimi əsassız və axmaq fikri ilk dəfə dilə gətirən adamın özünü nə vaxtsa zorlamışdılar? Onun özü zorlanmanın nə olduğunu bilirdimi? “Gic-gic danışrlar. Buyursunlar baxsınlar, özləri qərar versinlər – 20 yaşlı bu zavallı, bakirə qızcığaz onu minən bu üç eşşəkdən zövq ala bilər, ya yox? Bu kino-zad deyil e, həyatdır. Dünyanın ən qəddar səhnəsi, ən ürəkbulandırıcı mənzərəsidir! Əllər qandallı, döş gilələri, dodaqları dişləm-dişləm... axmaq oğlu axmaq, yumruğunu da götürüb soxdu qıza. İndi buna nə deyərsən? Amma söz demək də olmaz - ixtiyar sahibidir. Qayıdar ki, bir əmək pul vermişəm, özüm bilərəm. Haqqı da var...” Əlləri pulla oynayan aqrar təfəkkürlü, aqressiv, acgöz adamlara ikrah duyurdu, amma biznesin oyun qaydaları bunu tələb edirdi deyə, belələri ilə əməkdaşlığa, hətta ünsiyyətə dözməliydi. Üzünü turşudub, viskidən bir qurtum da içdi, başını buladı: “Bazar iqtisadiyyatı, bazar iqtisadiyyatı... Bu da axırı.” Düyməni basıb qızın sifətini bir az da böyütdü. Tavana dikilmiş boş gözləri indi daha aydın görünürdü. Ürək döyüntüləri nəzərə alınmasa, qızda heç bir həyat əlaməti qalmamışdı. Hətta üzüklüadama elə gəldi ki, qız bədənini ritmik olaraq erkəklərin friksiyalarına sinxron hərəkət etdirir. Gözləri getdikcə solurdu, gözyaşları qurumuşdu, dişlənməkdən yara içində olan dodaqları isə şişdiyindən ağzı bağlanmışdı. Onun solğun gözləri, qanamış döş gilələri, dodaqları, acizliyi və çərəsizliyi vəhşi ehtirasdan aqlını itirmiş erkəklərə daha çox güc, inam, şəhvət verirdi. Qan, yara və sperma içində olan bir vücutdan zövq alan kişini əkən atanı, doğan ananı görmək istəyirdi. Qədəhi masaya qoyub, əllərini sinəsində çarpaz birləşdirdi. Səidənin bir saat əvvəl çarpayuya uzadılmış bədənini, hələ dərilməmiş gülü xatırladırdı. Əvvəlki təcrübələrdən də bilirdi ki, bir azdan bu bədəndə gözəllikdən əsər-əlamət qalmayacaq. Hər dəfə orgiya seanslarından əvvəl qərribə həyəcan keçirirdi. Qurban seçilən qızların, oğlanların taleləri allahın yox, məhz onun əlində olduğundan, allahın mövcud olmadığına olan inancı daha da möhkəmlənirdi. Özünü bir az allah, bir az da şeytan hiss edirdi. Başa düşürdü ki, insan talelərinə hökm edir və hər şey on-

dan asılıdır. İstəsəydi düyməni basıb, səsgücləndiricidən onlara dayanmağı əmr edə, “hörmətli” müştərilərlə üz-göz olmaq bahasına pullarını qaytarıb orgiyanı saxlayardı. Baş rejissor özüydü, ssenarini də özü yazır, qurbanları da özü seçirdi. “Allah olmaq, möhtəşəm hissidir!” deyə düşündü.

Bu dəhşətli səhnənin yeganə və imtiyazlı tamaşaçısı kimi, çalışdı özü də bu canlı və qanlı orgiyadan zövq alsın. İndi də hiss edirdi ki, bu heyvani akt yavaş-yavaş damarlarındakı qanı dondurur, adrenalin kəllə-ç arxa vurmaq üzrədir. Xeyr, bu mənzərəyə heyvanlıq da demək olmazdı, çünki heyvanlar aləmində də belə hallara rast gəlmək olmaz. Bir ç arpayı və təkərli masadan ibarət otaqda baş verənlər aslanın, pələngin qabağından ceyran leşini oğurlayıb parçalayan çaqqalların zingiltisini xatırladırdı. Butulkası on min dollar olan viskidən yarım qədər süzüb, içinə buz parçası atdı. İki qaşının ortasını qaşdı. Yenidən fikrə getdi: “Bəşər övladı işgəncə verməyə necə də meyllidir. Hələ üstəlik bundan zövq ala da bilər. İnsandan başqa hansı canlının fitrətində səbəbsiz yerə öldürmək, zülm etmək var? Elə-belə, boş yerə didib-parçalamaqdan zövq almaq heyvani instinkt-zad deyil. Bunu ancaq insan eləyə bilər.” İri monitorda isə dəhşət səhnələri davam edirdi: kişilərdən biri şərab butulkasını tələsmədən, yavaş-yavaş qızın uşaqlıq yoluna soxurdu, yoldaşı isə qız qışqırməsın deyər zavallının ağzını tutmuşdu. Üzüklü adam acı-acı gülümsünüb başını buladı. Doğrusu, bu qədərini də gözləməirdi. “Zərif cinsə qarşı bu cür hərəkət rəvadırımı?” deyər düşündü. Vəcdanımı oyanmışdı? Əslə! O, bütün suallara çoxdan cavab tapmışdı. Onun qurbanları lazımsız, uğursuz, pis bir zamanda, pis adamların əllərinə düşürdülər - hər şey bu qədər sadə idi. Özündə necə olur ki, ibtidai icma quruluşunda kişilərin vəhşiliyi qadınlara lazım olduğu halda, müasir zamanda kişi vəhşiliyi yolverilməz sayılır? İbtidai kişi kərgədanı öldürüb evə gətirəndə yaxşıydı, amma “Homo sapiens”ləşəndən sonra birincilik estafetini qadınlara ötürüb pis oldu? Qadının alçaldılması, kişinin bir növ özünü təsdiqi, axıra qədər çatdırma bilmədiyi missiyasına görə özü qarşısında bəraətidir – bu qədər. Həm də dünyada altı milyard insan varsa, deməli, altı milyard da tale var. Bu qızın da taleyi beləymiş. Bunu olduğu kimi qəbul etmək lazımdır. Nəyin pis, nəyin yaxşı olduğuna ictimai fikir, stereotiplər yox - insan özü qərar verməlidir. Əsas odur ki, bu qızın da bir hekayəsinin, valideynlərinin, sevgilisinin, gecə qoynunda yatırdığı oyuncaq ayı balasının, xəyallarının, ümidlərinin olduğunu düşünməyəsən. Bunların hamısı insanı kədərləndirən, gərəksiz sentimentallıqdır. Hər gün müxtəlif səbəblərdən on minlərlə insan ölürsə; təbiət ölümündə, doğumu da özü tənzimləyirsə, beyni lazımsız fikirlərlə doldurmaq nəyə lazım? Üzüklü adam inanırdı ki, malik olduğun hakimiyyəti reallaşdırmağın ən radikal yolu, başqalarına zülm etməkdir, çünki özünü müdafiə edə bilməyən adama zülm etməkdən daha ali duyğu ola bilməz. Sadizmin mahiyyəti – başqasının üzərində qurduğun mütləq hakimiyyətdən həzz almağı bacarmaqdır. Mütləq hakimiyyətdən! Nədir ədalət? Nəşeyə görə inkişaf etmiş intiqam instinkti. Deməli üzük-lüadam, həm də ədaləti bərpa edirdi. Toxtadı. Sonuncu fikirdən özünün də xoşu

gəldi. Belə anlarda yüksək materiya haqqında düşünmək, onu həmişə rahatladır.

*** Səidə isə can çəkirdi. Həyatının şamı çoxdan ərimişdi, tükənmişdi. Bir tikə titrək alov ilişmişdi dibində, sərxoş xəyal kimi yayxanırdı bu həyat alovu, üzülürdü, göz qırpırdı, amma sönmürdü ki, sönmürdü. Şərab butulkası yarıya-cənində olduğu halda ağır hiss etmirdi. Bədəni tamam keyimışdi. Mümkün qədər tez ölmək, yox olmaq istəyirdi. Bundan sonra təhqir olunmuş, alçaldılmış vücudu ilə onsuz da yaşaya bilməzdi. O, öz bədənini ruhla dolu məbəd hesab edirdi. Elə bir məbəd ki, qapılarını yalnız bir nəfərin – Riyadın üzünə açmaq üçün illərlə bağlı saxlamışdı. “Toya qədər olmaz” tabusu ilə yaşamamışdı, sadəcə, bütün varlığını canından artıq sevdiyi insana ərməğan edəcəyi günün xüsusi, yaddaqalan olmasını arzulamışdı. İndi isə hər şeyi – sinəsi, əlləri-ayaqları, gözləri, dili, dodaqları, ciyərləri, hətta saçları ölmüşdü, tək-cə ürəyi ölməmişdi, nədənsə hələ də döyünürdü, təslim olmurdu. Nə üçün inad edirdi, niyə son zərbəsini vurub sakitləşmirdi – Səidə bunu bilmirdi. Anası, atası, qardaşı, sevgilisi gəlib keçdi gözlərinin önündən. Riyadın qəmzəli yanaqlarını, sipər kimi əzələlərini, güclü sinəsini, öpdüyü şirin dodaqlarını xatırladı. Bir ilğım kimi görünürdü gözüne əzi-zləri, sevdikləri. Qəribə də olsa, son dəfə gülümsəməyə macal tapdı. Üzüklü adam monitoru söndürüb, qədəhin dibində qalan viskini də başına çəkdi və məmnun halda dodaqlarını marçılatdı: - Bundan sonra çıx görün mitinqə, necə çıxırsan...

Part II

ŞƏN MAARİFÇİLƏR

0.5 I

Əyinlərində “Tolerant ol!”, “Excuse, but do I look like someone who cares?” 1, “Təhsildə rüşvətə yox!”, “I□NY®” yazılmış rəngarəng futbolkalar olan dörd qız – Aytən, Lamiyə, Həcər və Səyyarə - reanimasiya şöbəsinin qapısını açıb, üzlərində növbətçi i təbəssümlə dəhlizə addım atdılar.

Həmin anda xlor, irin, sidik, spirt, dərman, ç iy ət, tər və çarəsizlik iylərinin simbiozundan yaranan klassik İmperiya xəstəxanasının kəskin qoxusu şiddətlə qızların üzünə çırpılıb, beyinlərinə işlədi. Bu mənfur qoxu, istənilən insanın həyata və xoşbəxtliyə dair bütün illüziyalarını darmadağın etməyə qadirdir. Ölümçül sakitliyi ilə insanı vahiməyə salan, cansıxıcı tənhalıq hissinə qərq edən reanimasiya şöbəsində divarlardan tuta-tuta gəzənlərə, eyvanda siqaret çəkənlərə, yaxınları ilə gəzintiyə çıxanlara da rast gəlmək olmur – buradakı xəstələrin ç oxu ölümünü gözləyir.

Üzlərini turşudub tunel kimi dar və uzun dəhlizin sonunda, iri pəncərədən daxil olaraq yerdəki solğun metlaxın üstündə enli işıq zolağı yaradan günəşə sarı addımladılar.

Orada, pəncərənin yanına düzülmüş stulların birində ikiqat bükülmüş bir qadın əyləşmişdi, səssiz- səssiz ağlayırdı. Qadının yanında oturan gənc oğlan əlini onun ç iyninə qoymuşdu, qulağına təsəlli sözləri pıçıldayırdı. Ağsaçlı kişi isə divara söykənmişdi, gözləri tavana dikilmişdi, heykələ oxşayırdı. Qızlar baxışib, ehtiyatla onlara doğru getməyə başladılar.

Dəhlizin ortasına çatmışdılar ki, birdən qapılardan biri açıldı. Ağ xələtli kişi qızların qabağından tələm- tələsik ötürüb palatalardan birində gözdən itdi.

Dəhlizin sonuna yaxınlaşdıqca, oradakı üç nəfəri tanıyan qızlar, süni təbəssümlərinin yersiz olduğunu başa düşüb ciddiləşdilər. Reanimasiya şöbəsində yaxınları haqda kiçik bir xəbərin, iynə ucu boyda bir ümid işığının intizarında olan pərişan adamlara toxtaqlıq verməyin, onları təsəlli etməyin heçbir mənası yoxdur. Hətta bu məkanda təbəssüm etməyin özü günahdır.

Əlində bir dəstə qızılgül tutan bəstəboy Aytən, qadına yaxınlaşıb, tərəddüdlə salam verdi.

Qızarmış gözlərini qaldırıb qarşısında Səidənin rəfiqələrini görəndə Gülşən hönkürtü ilə ağlamağa başladı. Oğlu anasını daha da bərk qucaqlayıb sakitləşdirməyə çalışdı. Divara söykənmiş kişi dərinə köks ötürüb qızlara:

- Hələ özünə gəlməyib... Gözləyirik – dilucu dedi.

Lamiyə Gülşənə yaxınlaşıb əlini qadının yenicə qırışmağa başlamış yumşaq əlinin üstünə qoydu:

- Gülşən xanım... – ç iynləri titrəyən qadın başını qaldırmırdı. – Gülşən xanım, Səidəyə nə olub? Nə baş verib?

Dərdli qadından cavab ala bilməyəcəyini anlayan Lamiyə, sual dolu gözlərlə

rəfiqəsinin atasına baxdı.

Daxili iztirabdan sifəti avazıymış kişi bir neçə dəfə başını bulayıb:

- Heçnə bilmirik qızım. Biz də sizin kimi – dedi. - Polisdən zəng gəldi ki, qızınız xəstəxanadadı, gəlin. Bura gəlib çıxanda bildik ki, əməliyyat olunub. Dedilər reanimasiya şöbəsində yatır – kişi əli ilə üzbəüzdəki 17 nömrəli palatanı göstərdi. - Bir saatdır gözləyirik. Hələ heçbir xəbər yoxdur.

- Axı nə olub ona? Demirlər? – qısa, qırmızı saçları, fındıq burnu olan qarayanız Həcər, boynundakı qara ipdən sallanan gümüş xaçı əsəbi halda oynada-oynada soruşdu.

- Yox qızım, demirlər. Biz gələndə polislər də burdaydı, amma bizimlə heçnə danışmadılar, çıxıb getdilər. Dedilər ki, Səidə özünə gələndə qayıdacaqlar.

Birdən qadının əzəbli səsi eşidildi:

- Nə qədər yalvardıq onlara. Dedik adam kimi başa salın bilək uşağa nə olub. Heç üzümüzə baxmadılar.

- Yanına da buraxmırlar? – Lamiyə soruşdu.

Kişi nəşə deyəcəkdi ki, gözü koridorun başındakı giriş qapısına sataşdı. Dururdu. Hamı, onun nəzərlərinin yönəldiyi tərəfə baxdı. Qapını gurultu ilə açıb, reanimasiya şöbəsinə fişəng kimi daxil olan Riyad, dəhlizin sonunda toplaşan adamlara doğru yüyürdü. Qızının sevgilisini görən Gülşən ağlaya-ağlaya başını buladı, əllərini alnına dirəyib dizinə dirsəkləndi.

- Seyran müəllim, nə olub? Səidə hardadı? – Ağır-ağır nəfəs alan Riyad kişinin qolundan tutdu. Bayaqdan qəhərini birtəhər boğub danışan kişi, indi susurdu. Sözlər boğazında düyünlənib qalmışdı. Dodaqları titrəyirdi. Riyad gah Gülşənə, gah qızlara baxır, cavab gözləyirdi. Səidənin qardaşı Sərxan dilləndi:

- Reanimasiyadadı. Bir saat olar əməliyyatdan çıxıb.

- Nə əməliyyat? Nə olub ki, ona?

- Heçnə bilmirik.

Riyad çaşqın halda sağa-sola boylandı.

- Bu palatadı? – deyə o, 17 nömrəli qapını göstərib soruşdu. Üzr istəyirəm, bəyəm mən nəyisə vecinə alana oxşayıram?

Seyran “hə” mənasında başını yellədi, udqunub dərindən nəfəs aldı və dedi:

- İçəri buraxmırlar.

- Necə yəni buraxmırlar?! O nə deməkdi?!

Riyad qapını kobudca itələyən kimi, iç əridən əsəbi kişi səs eşidildi:

- Bir dəqiqə, bir dəqiqə! Sizə deyildi axı girmək olmaz! Hövsələnz olsun!

Əvvəl palatadan səsin sahibi - zəhmli görkəmi olan, 45 yaşlarında həkim çıxdı, dalınca isə iyirmi beş yaşlarında tibb bacısı. Yaxasında Dr. S. Kazımladə yazılmış həkim, qalın optik şüşələrin arxasından qaşlarını çatıb palatanın qabağına toplaşanlara baxırdı.

Gülşən yerindən sıçrayıb doktorun üstünə cumdu:

- Doktor, qurban olum, qızım necədi? Xahiş edirəm icazə verin yanına...

- Ay xanım, ay xanım! Hara girirsiniz? Deyirəm əməliyyatdan təzə çıxıb, özündə deyil. Yanına girib neynəyəcəksiniz? Bir səbriniz olsun, gözləyin özünə gəlsin də.

- Qızıma nə olub doktor?

Gülşənlə göz-gözü gəlməməyə çalışan həkim qadının çiyini üzərindən diqqətlə Seyrana baxdı.

- Zəhmət olmasa mənimlə gələrdiniz.

Bu mənalı baxışmadan şübhələnən Gülşən bir ərinə, bir həkimə baxıb:

- Nə?! Mən də gəlirəm! Mən də anasıyam! – deyə hayqırdı.

- Ay xanım...

- Yox e! Siz nə danışırırsınız?! Mən də gəlirəm. Məndən gizlin nə sözünüz ola bilər axı?!

Seyran əlini ehmalca Gülşənin çiyinə qoydu, yoldaşını sakitləşdirməyə çalışdı:

- Sakit ol, darıxma. Gedim görüm nə məsələdi. Bu saat gəlirəm.

Ağlamaqdan gözləri şişmiş Gülşən, məzəmmət dolu iynəli baxışları ilə ərinə süzdü, qayıdıb yerinə oturdu.

Bu dəfə Riyad qabağa atılıb, həkimin qarşısında dimdik dayandı:

- Bəs mən!?

Seyran həyəcan və əsəbdən ağarmış sifətində iki boz dəlik kimi görünən solğun gözlərini yalvarıcı tərzdə həkimə tuşlayıb:

- Səidənin nişanlısıdı. O da gəlsin - dedi.

Doktor Kazımzadə çiyinlərini dartıb dəhlizin obaşına, qapıya doğru yavaş-yavaş addımlamağa başladı. Riyadla Seyran da onun dalınca getdilər. Bayaقدan kənarda dayanıb danışılanlara qulaq asan Sərxan anasını qucaqladı. Qadın yenə ağlayırdı:

- Ömür boyu mənim sözümün qiyməti olmayıb. Guya desəydi ki, yoldaşım da gəlsin, həkim ona neynəyəcəkdi? Mən də anayam da. O nə sözdür ki, məndən gizlədirlər?

Ağzında, qulağında, burnunda daim kiçik-kiçik yaralar, sızanaqlar olan Səyyarə:

- Gülşən xanım, ola bilsin pul söhbəti eləyəcəklər – ağızucu dedi. – Bəlkə həkim sizdən çəkinir?

Səyyarənin sözləri Gülşənin ağlına batsa da, bir söz demədi. Yaylıqla gözlərinin ucunu silib üzünü pəncərəyə çevirdi.

Pul söhbətini eşidən tibb bacısı isə narazılıqla başını bulayıb təzədən palataya qayıtmaq istəyirdi ki, Aytənlə Lamiyə ona yaxınlaşdılar:

- Xanım, bəlkə icazə verəsiniz yanına keçək?

- Siz nə danışırırsınız? Olmaz! Məni işdən qovarlar.

- Heçolmasa bu gülüqoyaq da.

Qız tərəddüd keçirərək:

- Yaxşı, gülü mənə verin, özüm qoyaram – dedi və qızların əlindən gül dəstəsini aldı. Palatanın qapısını açırdı ki, Lamiyə yenə onu saxladı:

- Bəlkə siz deyəsiz nə olub?

- Yox, deyə bilmərəm.

- Bəs yanına nə vaxt buraxarlar?

- Özünə gəlsin, ondan sonra bəlkə bir-iki dəqiqəlik icazə verərlər. Amma indi olmaz - deyən qız, pəncərəsi olmayan qapıdan palataya keçib, qapını ehtiyatla bağladı.

- Vallah biz düzələn millət deyilik – Aytən dedi. – Avropadakı, Amerikadakı xəstəxanalar hara, bura hara! Biabırçılıq!

Araya pul “fərziyyə”sini salaraq, qadını bir qədər sakitləşdirən Səyyarə Gülşənin yanına yaxınlaşıb dedi:

- Gülşən xanım, bəlkə nəşə içmək istəyirsiniz? Su alım sizə?

Gülşən minnətdarlıqla qıza baxdı:

- Yox, qızım, əziyyət çəkmə. Ürəyim istəmir. Lazım olsa Sərxanı göndərəm.

Çox sağ ol.

Lamiyə bir-bir qızlara yoxlayıcı nəzərlə baxıb:

- Onda bəlkə biz düşək aşağı? – soruşdu. – Uşaqlar da xəbər gözləyir. Bir azdan yenə gələrək.

Gülşən yorğun halda:

- Kim gözləyir qızım? Onlar da qalxaydı da.

- Yox, yox. Bizim oğlanlardı... Nicatgil.

Doktor Kazımsadə Riyadla Seyrana boş stulları işarə edib, onlarla göz-gözə gəlməməyə çalışaraq “əyləşin” dedi. Özü də masanın arxasına keçib qara, hündür kreslosuna oturdu. Gözucu monitora baxdı, sonra stolun üstündəki kağızları yığıb bir kənara qoydu, cibindən qələmi çıxarıb oynatmağa başladı. Əynindəki dümağ, kraxmallı və ütüluxələtindən; şüşə kimi, tərtəmiz tərəfli üzündən təmizlikdə, səliqədə həssas olduğu görülürdü. Onun pedant imicini bahalı eynəyi və barmağındakı sadə nişan üzüyü tamamlayırdı. Lakin Kazımsadənin görkəmi təmirsiz kabinet və nimdaş mebellə ziddiyyət təşkil edirdi. Bu köhnəlik və İmperiya estetikası atmosferində, doktor Kazımsadə yad element təsiri bağışlayırdı.

Başını qaldırdı. Qarşısında oturub diqqətlə üzünə baxan, ağzından çıxacaq hər bir kəlməni acgözlüklə udmağa hazır olan adamlara düşüncəli tərzdə baxdı. Hiss olunurdu ki, çətinlik ç

əkir - bilmir hardan, nədən başlasın. Uzun illərin həkimlik praktikasi ona soyuqqanlı olmağı öyrətmişdi. İndiyə qədər bəlkə də yüzlərlə xəstə yaxınına qara xəbər çatdırmışdı. Amma bu dəfə situasiya fərqli idi. Səidənin məruz qaldığı vəhşilik onun peşə fəaliyyəti boyunca rastlaşmadığı, görmədiyi bir hadisə idi. İlk dəfə belə qəddarlığa şahid olurdu. Bu illər ərzində dəfələrlə zorlanmış qadın görmüşdü, beləsini isə...

“Yaxşı ki, anası gəlmədi” düşündü. “İsterikasına dözmək olmazdı.”

Seyranla Riyad gərginlikdən, hövsələsizlikdən özlərinə yer tapa bilmirdilər. Gəncin əsəblə yerində qurdalandığını fərq edən Kazımsadə, dodaqlarını büzüb Seyrana baxdı.

- Polislər dedilər ki, Səidə xanım üç gün axtarışda olub – həkim uzaqdan başladı.

- Bəli doktor. Üçgün əvvəl səhər evdən çıxıb bir də qayıtmamışdı. Gecə ikiyə kimi gözlədik. Səidə doqquzdan gec gəlməzdi. Əvvəl Riyada zəng vurduq, dedi bu gün görməmişəm. Sonra qızlara zəng elədik. Onlar da həmin sözüdedilər. Üçgündür əsir-yesirik...

- Aydındır...

- Doktor, mənim qızım çox tərbiyəli, oxumuş qızıdır. Vallah, pis çıxmasın ev uşağıdır, bayır-baca nədir bilmir...

Kazımsadə kişinin üzünə kədərlə baxıb başını yellədi:

- Başa düşürəm...

Həkimin adi sualını qısa cavabla yola vermək əvəzinə, daxilən özünüpis xəbəyə hazırlayan Seyran, doktorun dilindən çıxma biləcək məşum xəbəri mümkün qədər gecikdirmək üçün vaxtı uzadır - təfəssatlı cavablar verir, gərəksiz şeylər danışdı. Onun həyəcanını yaxşı başa düşən, özü də qız atası olan Kazımsadə isə, Seyranın mətləbə dəxli olmayan monoloqunu səbrlə dinləyir - kişinin çəkdiklərini, ürək ağrısını başa düşməyə çalışırdı.

“Hələ nə bilir ki?.. Yazıq... Böyük dərddir...”

- Seyran müəllim... açıq mənim üçün bu haqda danışmaq çox çətindir. Bilirsiniz, elə şeylər var ki, demək olmur, amma deməyə borclusan. Bizim peşənin ən axmaq cəhəti də elə budur.

Əllərini masanın üstündə birləşdirib diqqətlə doktorun ağzına baxan Riyadla Seyran, bu sözlərdən sonra bir az da gərildilər. Riyad dözmədi:

- Nə olub axı doktor!?

- Səidə xəstəxanaya çatdırılanda vəziyyəti olduqca ağır idi. Onu səhər tezdən, şəhər kənarında yolda, huşsuz vəziyyətdə tapıblar...

Riyad bu dəfə daha kobud tərzdə soruşdu:

- Doktor, ürəyimizi çəkməyin də!

Riyadın həyəcanını başa düşən dərddəli ata, əlini oğlanın əlinə toxundurub:

- Hövsələ olsun oğlum. Darıxma – dedi.

- Amma xahiş edirəm özünüzüələ alın – Kazımsadə dedi və özlərinə qətiyyətlə baxıb sözünün ardını birnəfəsə gətirdi, - Çox üzr istəyirəm, Səidəni zorlayıblar.

Seyran gözlərini yumdu, boğazından “Ah!” naləsi qopdu. Birdən başı gicəlləndi, qulaqlarında küy, boynunun arxasında istilik hiss etdi. İki əli ilə başını tutub dəhşət dolu gözlərlə gah həkimə, gah da qorxunc xəbərdən sarsılmış Riyada baxdı.

Riyad isə yumruqlarını sıxıb, başını endirdi. Dodaqları titrəyir, bədəni zağ-zağ əsirdi.

Atanın çarəsiz, öləzimiş səsi eşidildi:

- Necə?.. Axı... Siz nə danışırırsınız doktor?!

Qəfil “Sikkim!” deyərək yumruğunu zərbə ilə masaya vuran Riyad, ayağa sıçrayıb qəzəblə qışqırdı:

- Hansı oğraş eləyib bunu?! Hə?!

Doktor gənci sakitləşdirməyə çalışmadı, ona “qışqırma” da demədi. Bilirdi ki, belə gərgin, əsəbi anlarda insanlara nəşə deməyin faydası yoxdur. Əksinə, istənilən müdaxilə daha böyük aqressiya doğura bilər. Kazımzadə təmkinlə cavab verdi:

- Polislər araşdırır. İndi gözləyirlər Səidə xanım özünə gəlsin. Cinayət işi açılmalıdır, bəlkə də açılıb.

Seyran yalvarıcı tərzdə, səsi əsə-əsə soruşdu:

- Doktor, bəs əməliyyat nəyə lazım idi? Dediniz axı əməliyyat olunub. Nə olub ki, qızıma?

Bayaqdan zorlanmanın özündən daha dəhşətli faktı necə açıqlayacağını düşünən, bütün mümkün variantları götür-qoy eləyən doktor eynəyini çıxarıb gözlərini ova-ova:

- Bura gətiriləndə vəziyyəti çox ağır idi – dedi. - Xeyli qan itirmişdi. Təcili əməliyyata aldıq.

Seyran özünə saxlaya bilmədi, ağlamağa başladı. Hıçqıraraq:

- Bəs indi necədir?.. – soruşdu. – İcazə verin də yanına girək.

Qəzəbdən boğulan, nəfəsi çatmayan Riyad yumruqlarını sıxıb dayanmışdı, çatılmış qaşlarının altından həkimə baxırdı. Hirsini ondan çıxmaq, otağı darmadağın etmək istəyir, özünü güclə saxlayırdı.

- Açıq danışacam - vəziyyəti qənaətbəxş deyil – doktor dilləndi. - Qadınlıq orqanlarında ciddi təxribat varıydı. Hələ ikinci əməliyyat da olmalıdı. Özünə gəlsə, sabah əməliyyatı keçirəcəyik. Hal-hazırda süni nəfəsdədir, damarlarından qidalanır. Sizi onsuz da görməyəcək, tanımayacaq - dedi və təəssüf dolu gözlərlə, bir az da canıyananlıqla Riyada baxdı. - Yaxşı – başını yelləyib razılaşdı. – İcazə verirəm, bir saata, saat yarımaya yanına girərsiniz. Hələlik isə bayırda gözləyin, mən sizə xəbər verəcəm...

Riyadın gözlərindən damcılar gilləndi. Dodaqlarını möhkəm sıxıb ağlayırdı. Acizliyi, çarəsizliyi, Səidə üç ün heçnə edə bilməməyi onu məhv edirdi. Üzünü çevirib qapıya yaxınlaşdı. Bəlkə sakitləşər deyə bir neçə dəfə dərinə nəfəs aldı, amma duyğularına nəzarəti itirmişdi, gözyaşları şiddətlənərək bir ucdan axmağa davam edirdi. Hönkürməyə başladı.

Doktor Kazımzadə, həkimlik peşəsinə nifrət etdiyi anlardan birini yaşayırdı. Səidəni xəstəxanaya gətirdiklərində, əvvəl elə bilmişdi hansısa yüngül əxlaqlı qadını zorlayıb atıblar yol kənarına. Amma əməliyyat vaxtı qızın bəkarətini yeni itirməsi məlum olanda yanıldığını başa düşmüşdü. Sonra polislər dedilər ki, üçgün əvvəl evdən çıxıb qayıtmayan, dünəndən axtarılda olan qızıdır. Doktor Kazımzadə, bunun

son həftədə baş vermiş ikinci zorlama faktı olduğunu da xatırladı. Səidədən əvvəl bir tələbə oğlanın zorlanaraq öldürüldüyü haqda xəbər oxumuşdu. Səidə isə sağ qalmışdı - buna "sağ qalmaq" demək mümkündürsə. Doktor bu iki cinayətin bir-birilə nə dərəcədə əlaqəli olub-olmadığını bilmirdi, sadəcə ehtimal edirdi ki, zorlamaların hamısı bir şəxs, ya da şəxslər tərəfindən törədilib. "Bəlkə şəhərdə manyak peyda olub?" fikirləşdi və öz qızını, yoldaşını xatırlayınca qorxudan tükləri biz-biz durdu. "Gərək zəng eləyim tapşırım ki, qız axşam evə tez gəlsin..."

Riyad üzünü Səidədən doktora ç evirib ölüsəslə soruşdu:

- Doktor... Səidə yaxşı olacaq? Sağalacaq, hə?

- Dəqiq bir söz deyə bilmərəm. Çox qan itirib. Düzdür, qan tapıb köçürmüşük amma daxili orqanları möhkəm zədələnib. Həm də ki... indi deyim, biləsiniz. Yəqin ki, növbəti əməliyyatda uşaqlığını götürməli olacağıq. Yəni sağ qalsa da... Səidə xanım heç vaxt ana ola bilməyəcək.

0.6 II

Həyat fəlsəfəsi “Sikimə də deyil” kimi lakonik, yığcam frazaya sığışan sısqa, hündürboy Nicat əlindəki “Red Bull”dan son qurtumu içib bankanın üstündəki yazıları oxumağa başladı. Kastaneda vurğunluğu ilə yanaşı, Dzen-buddizmə meyli və yoqaya marağı ilə də yoldaşlarından fərqlənən Nicatın əynindəki boz rəngli futbolkada:

no girls - no love
no love - no sex
no sex - no children
no children – no school
no school – no problem

yazılmışdı. İngiliscə başa düşənlərin küç ədə maraqla və diqqətlə bu təhrikedici yazını oxumasından həzz alan Nicat, tez-tez tantrik seksdən, vegetarianlığın faydalarından danışmağı da sevirdi (amma özü ət yeyirdi). Davamsızlıqdan heç cür məzun ola bilmədiyi İnşaat Universitetinin milli adət-ənənələrə sadıq, vətənpərvər tələbələri ilə futbolkadakı yazı üstündə davası da düşmüşdü. Dörd il əvvəl hansısa gənclər təşkilatının xətti ilə ABŞ-da keçirilən, mövzusu da təxminən “Youth Policy and Youth Employment in South Caucasus”² olan seminarda iştirak edən Nicat, futbolkanı ordan almışdı. Əvvəllər tünd boz rəngdə olsa da, Cənubi Qafqazda Gənclər Siyasəti və Gənclərin Məşğulluğu.

yuyulmaqdan rəngi qaçmışdı, amma bundan daha provokativ mayka tapa bilmədiyinə görə, çox vaxt onu geyinirdi (halbuki qarderobunda “Don’t piss me off! I’m running out of places to hide the bodies”³, “You have the right to remain silent, so please SHUT UP”⁴, hətta nə üç ünsə “Please don’t make me kill you”⁵ yazılmış futbolkalar da var idi). İstənilən irada, xəbəyə, məsləhətə, bəzən komplimentə belə “Sikimə də deyil” tərzində cavab verərək, özünü Nirvana zirvələrində gəzishən Budda kimi göstərsə də, tənqidlə üzləşəndə “dözümlülük” prinsipini unudub aqressivləşirdi. “Nə özündən çıxırsan? Bəs dzen, Kastaneda, Tibet, yoqa?” kimi suallara cavabı da mənalı olurdu: “Liberalam, sakit adamam deyə, başıma çıxmalısınız?”

Nicata həm də elə gəlirdi ki, ondan savayı bütün dünya hər şeydən bixəbərdir. İnanırdı ki, həyata niyə gəldiyindən tutmuş, hər dəfə benzin qalxanda fahişələrin qiymətinin artmasının səbəblərinə qədər onu düşündürən suallar heç kəsi düşündürmür və yalnız o, Nicat fərqindədir bütün əsrarın, gizli mətləblərin və planların. Yalnız özünə bəllidir ki, Əl-Qaidə Amerikanın layihəsidir və bu həqiqəti ondan savayı heç kim bilmir. Dünya heç də hər kəsin təsəvvür etdiyi, tanıdığı, bildiyi dünya da deyilmiş. Gerçək dünyanın nə olduğunu, bu dünyada nələrin baş verdiyini yalnız seçilmişlər bilir və Nicat o seçilmişlərdən biridir. Bəzi məsələlərdə - ya vələlədən, ya zəlzələdən - hamının bildiyi şeyi bildiyinin, o qədər də orijinal ol-

madığının fərqinə varanda isə, “nüanslardan” danışmağı, “hər şeyin göründüyü qədər sadə olmadığını” qeyd etməyi ç ox sevirdi. Gənc yaşda öz müstəsnalıqına bu cür inanması, dahilik sindromuna mübtəla olması çevrəsini qıcıqlandırsa da, bir sıra məziyyətlərinə görə həm də sevilirdi. Hərəkəta gənclərin bəziləri kimi avaralanmağa, gəncliyinin qurdunu öldürməyə gəlməmişdi. Mübarizliyi, əzmi və inadkarlığı ilə seç ilirdi. Sistemin əleyhinə idi və xalqı maarifləndirib ağ günə ç axaracaq imkana, istedadı, bilik və bacarığa malik olduğuna inanırdı. Odur ki, istənilən tapşırığı canla başla yerinə yetirir, bütün fleşmoblarda aktiv iştirak edirdi.

“Red Bull”un inqredientləri haqda məlumatlandıqdan sonra alçaq səslə gəyirdi və qapıdan çıxan qızları gördü. Söyüdlərin altında siqaret çəkən dostlarına səsləndi:

- Çıxdılar, gəlin!

Nurlanla Rüşfət siqaret kötöklərini skamyanın yanındakı zibil qutusuna atıb qızlara yaxınlaşdılar.

İçəridən gətirdikləri xəbərin ürəkaçan olmadığı üzlərindən oxunan Lamiyə, Səyyarə, Aytən və Həcər özlərini skamyaya buraxdılar. Dəstənin ən şən üzvü, daim güləruz və zarafətli Nurlan, ciddiliklə soruşdu:

- Hə, nə olub? Danışın da!

Lamiyə:

- Vəziyyəti yaxşı deyil. Əməliyyat olunub. İndi reanimasiyadadı.

- Nə baş verib e? – Nicat soruşdu. – Bura necə düşüb?

- Demirlər. Atası ilə Riyad girdilər həkimin yanına.

- Riyadı gördük. – Nurlan dedi. – Yanımızdan qaça-qaç a keçdi, biz tərəfə heç baxmadı.

Qulağındakı yaranı qurdalayan Səyyarə gözlərini süzüb süni hiddətlə dedi:

- Maraqlı adamsan ee. Bu vəziyyətdə gözü kimi görür?

- Nə isə - Aytən dedi – Bir azdan çıxıb, bizə hər şeyi danışar.

- Görəsən nə olub? Maşın vurub, hardansa yıxılıb, döyülüb?.. Nə olub axı ona?

– Rüşfət soruşdu. Soyuqqanlılığını heç vaxt itirməyən, hər zaman sakit olmağa çalışan Rüşfət, indi əsəbi, gərgin görünürdü.

Aytən siqaret yandırdı. Tüstünü buraxıb köks ötürdü:

- Burda oturub fərziyyə qurmağın mənası yoxdur. Bir az səbr edək, Riyaddan hər şeyi öyrənərik.

- Sırağagün Orxan, indi də Səidə... – Nicat əsrarəngiz vurğu ilə dedi və təəcüblə, sanki birinci dəfə görmüş kimi əlindəki “Red Bull” bankasına baxdı. Bəlkə də, onu indiyə qədər nə üç ün əlində saxladığına heyrat edirdi.

Uşaqlarsa əndişə ilə baxırdılar ona. Rüşfət dovşan şübhəciliyi ilə gözlərini qıyıb bircə:

- Nə dəxli var? – deyə bildi.

İqtisad Universitetinin ikinci kurs tələbəsi olan Orxan Ocaqov keç ən həftə yoxa çıxmışdı. Onu sonuncu dəfə icazəsiz aksiyada, əlində “Təhsildə rüşvətə

yox!” şüarı ilə görmüşdülər. Aksiya vaxtı tutulan gəncin hara aparıldığı, harada saxlanıldığı haqda heç kəs, heçnə bilmirdi. Hətta polisin özündə. Bir gün sonra isə zorlanmış, işgəncəyə məruz qalmış cəsədi neft mədənlərindən tapılmışdı. Səidə isə mitinqdən üç gün sonra, dostları ilə görüşmək üç ün evdən çıxıb şəhərə gələndə yoxa çıxmışdı.

- Nə dəxli var? – nəhayət bankanı zibil qutusuna vıyıldadan Nicat kinayə ilə soruşdu. – İkisi də mitinqdən sonra yoxa çıxmayıb?..

Rüfət etiraz etdi:

- Məncə təsadüfdür. Həm də ki, Səidə öldürülməyib axı... – hiss olunurdu ki, özü də dediklərinə hardasa inanmır və daxilən Nicatla razılaşıır. Məni cinləndirmə! Meyitləri basdırmağa yer tapa bilmirəm. Sənin danışmamaq haqqın var, ona görə də lütfən SUS. Xahiş edirəm, elə etmə ki, sənin canını alım.

- Sən demək istəyirsən, Səidəni də... Yox! Ola bilməz! – Ləman həyəcanlanı hayqırdı. - Elə şey olsaydı, həkim deyərdi...

Bayaqdan susan Həcər:

- Bəs görmədin həkim atasını kabinetə çağırıd? Səncə orda nə danışirlar?

- Səyyarə dedi ki, yəqin pul söhbətidir... – Ləman ürkək tərzdə dedi.

Həcər istehza ilə gülümsündü, əyilib Səyyarəyə baxdı:

- Səyyarə hardan bilir onlar orda nə danışirlar? Sözdür də deyir...

Qulağındakı yaranı nəhayət qopardan Səyyarə, Həcər tərəfə baxmadan cavabı ötürdü:

- Mən Gülşən xalanı sakitləşdirmək üç ün elə dedim. Bəs nə deməliydim?.. Hə, yaxşı yadıma düşdü. Bayaq Rəqsanə SMS yazdı, soruşdu ki, hardayam. Mən də yerimizi dedim. Bir azdan gəlməli idi. İndidən dedim ki, xəbəriniz olsun.

BBC radiosunun müxbiri, bir suyu elə Səyyarəyə oxşayan Rəqsanəyə LGBT-də münasibət birmənalı deyildi. Reportajlarında, hazırladığı xəbərlərdə liberal-ların əleyhinə konkret heçnə olmasa da, hətta əksinə, onların xeyrinə yazılmış kimi görünsə də, bu zahiri qatın arxasında sanki hansısa gizli mənanın, qəribə istehzanın yatdığı hiss olunurdu deyə, gənclərin ç oxu onu sevmirdilər. LGBT-də sevilməməyinin bir başqa səbəbi isə, solç ularla olan səmimi dostluğuydu.

Kürəyindəki Simurq quşu döyməsi ilə fəxr edən, həyat fəlsəfəsi isə “Bu çox banaldır” olan Nurlan, döymə görünsün deyə qırmızı rəngdə qolsuz mayka geyin-mişdi. ABŞ-da altı aylıq konfliktologiya kursu keç diyi üç ün, təşkilatda mübahisələrin həlli üzrə bir nömrəli ekspert olduğunu hesab edən Nurlan, qızların dartışmasına nöqtəni qoydu:

- One minute! Birincisi dəqiqləşməmiş, istinadsız söhbətlər eləməyin. Gəlin analiz edək. Orxan aksiyada iştirak etdiyi gün yoxa çıxmışdı. Bəs Səidə?

Dizinə qoyduğu çantasının içində qurdalanan Lamiyə başını qaldırmadan dedi:

- Aksiyadan üçgün sonra, şəhər mənə zəng elədi ki, şəhərə gəlirəm, “McDon-alds”ın qabağında görüşək. Biz də bir saat Aytənlə onu orda gözlədik. Elə deyil Aytən? – Lamiyə ç antadan çıxartdığı saqqızı ağzına atıb Aytənin üzünə baxdı.

- Hə, elədi – Aytən düşüncəli tərzdə dedi və üzünüstəxana qapısına çevirdi.
– Səidəni LGBT-yə üzv eləmişdiniz?

Təşkilatda üzvlük məsələlərinə baxan Rüşət ç iynlərini dartıb, nə üç ünsə suç lu-suçlu:

- Hə, aksiyadan iki gün əvvəl üzv olmuşdu. İstəyirdik Riyad da qoşulsun. Səidə onunla da danışmalıydı... – dedi və başını endirib fikrə daldı.

Avropanın, ABŞ-ın, Atropatenanın universitetlərində oxumuş və oxumaqda olan liberal fikirli, bir qismi pasifist gənclərin iki il əvvəl yaratdıqları LGBT 6, bu müddət ərzində otuza yaxın fleşmob keçirərək ölkə gəncliyi arasında xeyli populyarlıq qazanmışdı. Polis LGBT-ç ilərin söz azadlığının boğulmasına eyham vuran ağır skoçlama, yumurtanın qiymətinin bahalaşmasına etiraz olaraq toyuq səsi ilə kütləvi qaqqıldama, neft gəlirlərinin şəffaf bölüşdürülməməsinə işarə vuran boş kanistrləri danqıldatma kimi siyasi fleşmoblarını qəddarlıqla dağıtsa da, gənclər sosial yönümlü aksiyaları uğurla həyata keçirə bildilər. Məsələn, xalqa növbədə dayanmaq mədəniyyətini aşılamaq üçün, bankomatların qarşısında süni və səliqəli növbələrdə dayanır, küçələri zibilləyənlərin gözü qabağında zibili yerdən götürüb zibil qutusuna atmaqla pinti və məsuliyyətsiz vətəndaşları utandırır, parklarda 50-60 nəfərlə kitab oxuma aksiyaları təşkil edir, ağaclarda quşlara yuvalar qururdular. Bəzi LGBT-ç ilərə hərdən müxalifətin icazəsiz mitinqlərində də rast gəlmək olurdu. Təşkilat mitinqə çıxmamaq barədə qərar verəndə belə, istəyən LGBT-ç i könüllülərək aksiyada iştirak edə bilirdi.

LGBT-nin ən böyük uğuru isə, şübhəsiz ki, IFLRY-a 7 üzv qəbul olunması idi. IFLRY əsasən Liberal İnternasionala daxil olan siyasi partiyaların gənclər təşkilatlarından ibarət olsa da, LGBT-nin uğurlu fəaliyyəti, gurultulu aksiyaları və kəskin bəyanatları haqda məlumatı olan Valeriya Novodvorskaya və Harri Kaspárovun tövsiyəsi ilə, IFLRY yarım il əvvəl LGBT-ni öz sıralarına qəbul etmişdi.

LGBT-yə üzv gənclərin arasında dərslərini oxumayan, hərəkata adrenalin üçün qoşulan, fleşmoblar istisna olmaqla əlinə kitab almayan gənclər də az deyildi. Onlar şəhərin “Tora-Bora”, “Vitamin”, “Əli dayının yeri” kimi kafelərində qəlyan çəkib, pivə içərək vaxtlarını öldürür, növbəti aksiya gününü iplə dartırdılar. Əlbəttə ki, belə gənclərin də təşkilatda öz yeri, vəzifəsi olurdu. Əllərindən heçnə gəlməsə də, püskürtməli boya ilə divarlara “Fuck of system!” yazı bilirdilər.

Əksər LGBT-ç ilər ingilis dilini babat bilsələr də, hətta danışa bilməyənlər belə, heç olmasa globalization, constraint, flexibility, governance, employability, exclusion, zero tolerance, multiculturalism, Liberal Gənclər Birliyi Təşkilatı International Federation of Liberal Youth (Beynəlxalq Liberal Gənclik Federasiyası)

minority, ethnicity, identity, inequality və nəhayət civil society kimi sözləri əzbərə bilir, yeri gələndə xarici QHT nümayəndələri, səfirlik əməkdaşları ilə görüşlərdə genbol istifadə edirdilər. Konkret donorlarla görüşlərdə isə daha çox grant-seeker, proposal, grantmaker, fundraising, project, letter of inquiry, budget, indirect costs,

letter of support, deadline kimi sözlər dövriyyəyə buraxılırdı. Ümumiyyətlə hər bir LGBT-ç i vaxtaşırı olaraq ingilis dilində müxtəlif petition-lar imzalamağı və beynəlxalq təşkilatlarla səmərəli dialoq qura bilməyi bacarmalı idi. Hərç ənd gənclərin SOROS, NDI və müxtəlif QHT-lərə verdikləri layihələrdən hansısa biri, ya da bir neçəsi keç məyəndə onların bəzilərində liberalizmə olan inam sarsılır, ABŞ və Avropa institutlarını avtoritar hökumətlə əməkdaşlıqda ittiham edirdilər.

Elə təsəvvür yaranmasın ki, bu gənclərin fikri-zikri, işi-gücü ancaq siyasət, aksiya, fleşmob idi. Onların çoxu əylənməyi də unutmur, asudə vaxtlarını maraqlı keçirməyi bacarırdılar. Gecə həyatını, müxtəlif “party”ləri, rəngli tusovkalı və sözsüz ki, “afterparty”ləri çox sevən gənclərin ən şən və optimist nümayəndəsi olan Nicat tez-tez deyirdi: “Hər halda vətəndaş mövqeyi olan klabber, hər şeyə qarşı laqeyd, apolitik klabberdən yaxşıdır.”

Gənclik həyəcanı ilə hara, hansı qlobal layihəyə qoşulduqlarının, qarşıda onları hansı problemlərin gözlədiyinin fərqi olmayıb bəzi liberallar “Buta Forever”, “Muğam”, “Segah” kimi” klub və barlara qız tutmaq üç ün də gedirdilər. Əyinlərinə epataj məqsədilə Che Guevarra, hətta Che Buraşka maykalı keç irib electro house, Iron bee tipli musiqilərin sədaları altında tərləyə-nə qədər rəqs edən, qaranlıqda da qapqara şüşəli eynəklərini ç ıxarmayan gənclərin ç oxu elə düşünürdü ki, kəmərin toqqası nə qədər böyük və qlamur olsa, o qədər “cool” görünəcəklər. Elə görünürdülər də. Klubda əlində göy qurşağı rəngində kokteyllə “afterparty”ni gözləyən, “çillaut”da dincəlməyin planlarını quran liberal gənc, hardansa bir forokamera obyektivinin ona tuşlandığını görəndə mütləq əli və barmaqları ilə mənasını özünün də bilmədiyi qərribə işarə düzəldib, yüksək səslə “WOOOW” qışqırırdı.

Liberal qızlara gəldikdə isə, çoxunun feminist meyilli olduğunu deməyə hər halda ehtiyac yoxdur? Hətta ayda bir sevgili dəyişən qızlar belə, feminizm haqda uzun-uzadı müləhizələrə dalmağı xoşlayırdılar. Çox səliqəli və sadə şüarları da var idi: “Bu dünyada elə bir kişi yoxdur ki, qadına layiq olsun.”

Qadınların kişilərdən bir kəllə yuxarıda dayandığına inanən qızlar, həyatın yalnız qadınlar tərəfindən dolğun yaşandığını, dərk edildiyini düşünürdülər. Daima hərəkətdə olan kainatın orqanik hissəcikləri olan qadınlar, həyatı hər bir hüceyrələri ilə hiss edir, kişilərdən daha qlobal yaşayır və dərin düşünürmüşlər. Ona görə ki, aybaşı olurlar, yəni ay siklinə görə yaşayırlar. Oğlanların “Canlılar arasında seks olmasa dünya yox olar, ona görə də dünyada hər şey qarşılıqlıdır və səbəb-nəticə əlaqəsinə malikdir” tərzində fəlsəfi arqumentləri də qızların ürəyini soyutmurdu. Hesab edirdilər ki, bu əlaqə heçdə zəruri deyil – “Siz olmadan da dolana bilərik. Amazonlar ölmürdü ki!”

Liberal qızların əksəriyyəti, hətta 16-17 yaşı olan, küçəyə tək çıxmağa təzə başlayanlar da tez-tez “başla düşülməməkdən”; fikirləşmək, xəyallara dalmaq üç ün özlərinə sakit bir yer tapa bilməməkdən gileylənirdilər. Onları çox vaxt kədərli, düşüncəli halda görmək olurdu. Çiyinlərindəki düşüncə yükündən, müdrikliyin

ağırlığından cavan yaşda solurdular, belləri əyilirdi. Ən sevimli məşğuliyyətləri yazarlara, rəssamlara, bəstəkarlara, rejissorlara, filosoflara ədəbiyyatdan, təsviri incəsənətdən, akademik musiqidən, kinodan, fəlsəfədən dərs keçmək idi. Məsələləri eşidilməyəndə isə depressiyaya düşürdülər. Yazarlara, rəssamlara, bəstəkarlara, rejissorlara, filosoflara nifrət etməyə başlayırdılar.

Liberal qızların arasında ən müdriki və bici olan Səyyarə üç-dörd il əvvəl aktiv lakin təşkilatlanmamış fleşmobçu gənclərə qoşulanda qulağı, dodaqlarının kənarı və burnundakı yaraların sayı indikindən qat-qat artıq idi. Saçları yağlı, boyu qısa, ağzı yekə, burnu iri, gözləri domba olan Səyyarə, gənclərin hər həftə sonu təşkil etdikləri “party”lərdə özünə partnyor tapa bilməməkdən əziyyət çəkirdi. Mental məngənədə sıxılıb qalan liberal qızların çoxu sekslə məşğul olmasalar da, seksual mövzularda danışmağı xoşlayır, diskotekalarda oğlanlarla öpüşürdülər. Səyyarəni isə nəinki öpmək, ona heç yaxın durmaq istəyən də tapılmırdı. Ciddi kompleks keçirməyə, günü-gündən şam kimi ərilməyə başlayan qız, bütün enerjisini rus və ingilis dillərinin öyrənilməsinə yönəldincə bir qədər özünə gəldi. Gələcəyə dair bir anda böyük ümidləri, özünə inamı yarandı. Ən böyük arzusu ciddi, ağır, oturuşunu-duruşunu bilən, ingilis və rus dillərində mükəmməl danışan, ən əsası isə zadəgan ailəyə mənsub, maraqlı soyadı olan şəhərli bir oğlan tapmaq idi.

Zadəgan tapmaq elə də asan olmadığından, qız hələ bir neçə il gözləməli olacaq, müxtəlif oğlanlarla qısa müddətli əlaqələrlə kifayətlənəcəkdə. Onun birinci “kavaleri” əyalətdən gəlmiş, Texniki Universitetdə oxuyan, arada şeir yazan, dahilik sindromundan əziyyət çəkən İsrafil adlı tələbə olmuşdu. Bir ilə yaxın davam edən münasibətlərinə son qoyan hadisə isə, belə baş vermişdi. Bir gün Səyyarəni lahmacun yeməyə dəvət edən İsrafil, universiteti atmaq və Çar Rusiyasına köçüb, orada dayısının yanında inək satmaq istədiyini deyəndə, lahmacun tikəsi qızın boğazında qalmışdı.

- Ciddisən?

- Hə, ciddiyyə. Nə var e burda? Oxuyub noolacam? Heçolmasa Rusiyədə yaxşı pul qazanaram. İstəyirsən, sən də gəl?

- Başın xarabdı?

Rusiya nədir? İnək satmaq nədir? Səyyarənin planları varıydı və o, bu planları bir gün mütləq həyata keçirəcəkdə. İsrafil onunla vidalaşdı Bakı-Moskva qatarına minəndə, Səyyarənin iyirmi yaşı tamam olmuşdu. Bir yandan ingilis dilini öyrənir, obiri yandan isə ruscasını inkişaf etdirirdi. Sonrakı dörd il ərzində aralarında gənc rəssam, jurnalist, aktivist, karusel işlədən, dönər satan olmaqla altı-yeddi qısamüddətli partnyor yola salan Səyyarə, xəyallarındakı aristokratı axtarmağa davam edirdi. Nəhayət, LGBT-nin yenidən qurulduğu günlərdə təşkilata qoşulan, amma bir o qədər aktiv olmayan gənclə tanış oldu. Bütün həyatı dəyişdi.

Adı Ayxan, soyadı isə Darablinski olan müdrik gənc həm Bakulu, həm də zadəgan köklərə malik idi. Atası evsiz heyvanların hüquqlarını müdafiə edən yerli QHT-də koordinator işləyirdi. Oğlan Səyyarənin beynindəki şablona “tırıp”

deyə oturmuşdu. Qızın bütün ambisioz meyarlarına cavab verirdi. Ayxanın zadəgan valideynlərinin qızdan xoşları gəlməsə də, Səyyarə oğlandan bərk, ç ox bərk yapışmışdı, özü də sürətlə qərribə transformasiyalar keçirirdi. Əvvəlki sevgililəri ilə arasındakı ünsiyyət dili olan Atropatena dilinə birdən-birə nifrət etməyə başlayan Səyyarə, yalnız rus və ingilis dillərində danışmağa üstünlük verir və Bakunu nəzərdə tutaraq tez-tez: “Мы, потеряли этот город” deyirdi. Urbanistik tərbiyəsi, zadəgan kökləri olmasa da, Səyyarə tezliklə öz trivial “Məmmədova” soyadından qurtularaq, adının yanına “Darablinksı” yazdıracağı günün həsrəti ilə yaşayır, bu soyaddan sonra rəsmi olaraq “şəhərliləşəcəyinə” inanırdı. O, hamıya, ən başda isə nifrət etdiyi, görəndə salamlamıdığı əvvəlki sevgililərinə nələrə qadir olduğunu sübut edəcəkdi.

Liberalların ən çox toqquşduğu siyasi qrupa gəldikdə isə, bunlar şübhəsiz ki, solç ular idi. Liberallar onlara “soldar” da deyirdilər. Solç u və dindarların liberallar əleyhinə qurduqları müvəqqəti ittifaqın ümumiləşdirilmiş adı olan “Soldar”-ı nə solç ular, nə də dindarlar qəbul etmək istəmir, bu sözü özlərinə təhqir bilirdilər. Halbuki solçuların dinçilərlə müttəfiliyindən əvvəl, liberallar solçulara “qominist”, “qomik” kimi daha ağır ləqəblərlə sataşırdılar. Solçularla dindarları birləşdirən amil təkcə liberallara olan nifrətləri yox, həm də təfəkkür tərzı etibarilə doqmatik olmaları idi. Liberalları tez-tez “razborkalara” çağırən solçuların, dava üçün seçdikləri ən sevimli məkanları isə qəbiristanlıq olurdu.

Solç ular qədər aqressiv olmasalar da, hakimiyyət yönü “QABAQ” Palindrom və İnkişaf hərəkatının da liberallarla (ya da liberalların onlarla) problemləri az deyildi. Lakin solç ulardan fərqli olaraq, QABAQ-çılar ç ox vaxt liberallarla üz-üzə gəlməkdən ç əkinir, canlı ünsiyyətdən qaçır, bircə facebook-da şirə-aslana dönürdülər.

QABAQ-çı gənclərin çoxu savadsız idi. Oxumadan, dərslərə gəlmədən universitetdən məzun olmaq üç ün bu hərəkata qoşulmuşdular. Elə bu səbəbdən də hökumətin, hətta öz təşkilatlarının müdafiəsində canfəşanlıq göstərmirdilər. Solçuların liberallar əleyhinə arqumentləri “kapitalizm”, “fəhlə sinfi”, “Afrikadakı ac uşaqlar”, “Fələstin”, “Qəzza”, “Sionizm” kimi romantik və sentimental klişelərə söykənsə də, QABAQ-çıların arqumentləri hökumətin “regionların sosial-iqtisadi inkişafı”, “analoqu olmayan iqtisadiyyat” kimi ənənəvi arqumentlərindən fərqlənmirdi deyə, LGBT-ç ilər onları rahatlıqla məğlub edir, üstəlik də məzələndirilər.

Tolerantlığı mütləqlik səviyyəsinə çatdıran liberalları vətəni sevməməkdə ittiham edən QABAQ-çılar hesab edirdi ki, liberallar üç ün bütün millətlər və xalqlar öz xalqlarından daha əzizdir. QABAQ-ın liderlərindən biri olan Rauf Osmanlı televiziyaadakı çıxışlarında tez-tez bu cümlələri işlədirdi: “Liberallar milli və cinsi natamamlıq kompleksi keçirirlər. Hətta normal heteroseksual münasibətlərdən başqa, bütün cinsi əlaqə növlərini normal hesab edirlər. Guya humanizmin, tolerantlığın nə olduğunu biz bilmirik? Bunların arxasında Atropatenanın uğurlarını gözü götürməyə xarici düşmənlər dayanıb. Ölkəmizi qranta satırlar. Nədir axı tol-

erantlıq? Orqanizmin yad cisimlərə, viruslara qarşı müqavimət göstərə bilməməsi! Bunlar bizi Amerikanın köləsi etmək isrtəyirlər...”

Təşkilatın adına gəldikdə isə, rəhbərlik deyirdi ki, “QABAQ” adının seçilməsində əsas məqsəd polindrom, daha sonra isə sözün hərfi mənası idi. Bəzi liberallar isə QABAQ-ın həqiqi mənasının və açılışının başqa cür olduğunu iddia edirdilər. Onlardan bəziləri açılışın “Qələbəyə Aparan Babamız Atropatenanı Qorusun” olduğunu düşünsələr də, bəziləri hesab edirdi ki, QABAQ - “Qəlbimizdə Atropatena Boyda And Qalanıb”, “Qədirbilən Atropatlar Babamızı Atropatenaya Qaytardılar” və s. kimi sözlərin baş hərflərinin birləşməsindən yaranıb.

Ötən həftə bəzi ərzaq məhsullarının bahalaşmasına və metroda qiymət artımına etiraz etmək üç ün mitinqlər keç irməyə qərar verən müxalifət, Baku Quberniyasına müraciət göndərüb, aksiyanı “Lazım gələrsə” kinoteatrının qarşısında keçirmək istədiyini bildirsə də, buna icazə verilməmişdi. Hər zaman olduğu kimi, şəhər rəhbərliyi müxalifətə Türkmən rayonundakı “Saqqal” restoranının həyatını təklif etmiş, müxalifət isə acığa düşüb 2 may günü, saat 15.00-da şəhərin mərkəzində, “Şəlalələr” meydanında aksiya

keç irəcəyini elan etmişdi. LGBT təşkilat kimi aksiyada iştirak etməyəcəyini bildirsə də, könüllü olaraq mitinqə çıxmaq istəyən üzvlərinə aksiyaya qatılmağı qadağan etməmişdi.

Mitinq günü, səhər saatlarından şəhər mərkəzinə aparan yollar artıq nəzarətə götürülmüş, bəzi küç ələr isə tamamilə bağlanmışdı. Hətta demək olar ki, paytaxta giriş-çıkış dayandırılmışdı. Çoxlu sayda müxalifətçi i hələ əyalətlərdən gəlməmiş həbs edilmişdi, paytaxtda isə yüzə yaxın müxalifət fəali mitinq başlamamışdan tutulmuşdu. “Şəlalələr” meydanı ətrafındakı iri avtobuslarda oturan polislər açıq-aşkar darıxır, dəyənəklərini oynadaraq, səbirsizliklə aksiyanın başlamasını gözləyirdilər. Ömər Xəyyam küç əsi və “Şəlalələr” meydanında mülki geyimlilər vətəndaşları az qala addım-addım izləyir, onlardan hara getdiklərini, burada nə gözdiklərini xəbər alırdılar. Hətta ərazidəki kafelərin, mağazaların sahibləri, satıcılar və ofisiantlar da xeyli sorğu-sual edilirdi. İş o yerə çatmışdı ki, “Şəlalələr” meydanında skamyada oturub kitab oxuyan bir oğlanı da saxlayıb, polis maşınında aparmışdılar.

Mitinqə gələn on beşə yaxın LGBT-çi, Slavyan bağı tərəfdə dayanıb, 15.00-in tamam olmasını gözləyirdilər. Onların arasında ilk dəfə aksiyaya qoşulan Səidə də varıydı. Çevrədə iki-iki, üç -üçgəzən mitinqçi ilərdən başqa, addım-addım onları izləyən polislər də gözə dəyirdi. Slavyan bağına ölü səssizlik çökmüşdü, sanki hamı nəfəsini tutub gözləyirdi. Hətta buradakı hündür ağacların daimi sakinləri olan qarğalar belə budaqlarda sakitcə oturub, mitinq iştirakçılara və polislərə maraqla tamaşa edirdilər.

Saat 15.00 olan kimi, hardansa arxa tərəfdən bir nəfər yüksək səslə “İstefa!” şüarı qışqırdı. Bu, müxalifətin fəallarından olan - dəfələrlə həbsdə yatmış, dır-

naqları qoparılmış, zərif yerlərinə elektrik cərəyanı buraxılmış Zahid Namaz idi. Onun “İstefa!” qışqırması hamı üçün bir növ signal oldu – Slavyan bağı “İstefa!” şüarları ilə titrədi, “Azadlıq!” şüarları ilə silkələndi. Səs-küyün bu qədərinə hazır olmayan qarğalar, tələşə qapılarına uçub getdilər.

Yüzə yaxın adam, “İstefa! İstefa!” qışqıra-qışqıra “Şəlalələr” meydanına sarı addımlamağa başladı. Mülki geyimlilər və polislər əllərində dəyənəklərlə izdi-hamın üstünə hücumə keçdi. Artıq yarım dəqiqə sonra mitinqçilər yerlərdə sürünür, polislər isə onları təpikləyirdilər. Təpiklər onların sinələrinə, xayalarına, başlarına dəyirdi. Bu mənzərəni çəkmək istəyən bir dəstə fotoqraf, təpiklənən müxalifətçilərin başına toplaşib kameralarını şaqqıldatmağa başladılar. Şəkillərinin çəkildiyini görən mülki geyimlilər oradan uzaqlaşmaq istəyəndə, LGBT-çilərdən biri, əvvəllər güləşçi olmuş Tərən bəstəboy, qara və bığlı mülki geyimliyə kəllə atıb Travmatologiya xəstəxanasına doğru götürüldü. Burnu sınan mülki geyimli isə qanı axa-axa, söyüş söyə-söyə Tərənə dalınca qaçdı. İkisi də tını burulub gözdən itdilər. Artıq saatlar 15.04-ü göstərəndə, Slavyan bağındakı aksiyaçıların hamısı avtobuslara doldurulmuşdu. Qəzəbli, gözü qanlı polislər indi onları avtobusun içində döyürdülər. Səidədən başqa iki LGBT-çi oğlan isə, polisin dəyənəyinə tuş gəlmədən, ara küçələrə qaça bilmişdilər.

Polisin gözyaşardıcı qazdan, elektroşokdan istifadə etdiyi “Şəlalələr” meydanında isə daha dramatik hadisələr yaşanırdı. Aksiyaçıları ayaqlarından, əllərindən, qadınları isə saçlarından sürüyürdülər. Çoxunun əynindəki köynəklər, şalvarlar cırılmışdı, alt paltar da qalmışdılar. On dəqiqə sonra, artıq 200-ə yaxın mitinqçi saxlanılmışdı. Meydanda yaşanan bu qırğın-qiyamətdən, “McDonalds”ın qabağındakı bürüncdən düzəldilmiş “çətirli qız” heykəlinin necə və nə vaxt yoxa çıxdığını heç kəs fərqlənməmişdi. Daha doğrusu qeyb olan qızın özüydü, bürünc çətir isə yerdəydi. Sonacan da bilinmədi ki, heykəli oğurlayıblar yoxsa gözü qarşısında yaşanan dəhşətlərə bürünc qəlbi tab gətirməyən qız, çətirini atıb özü qaçıb gedib?

Aksiyaçıdan narahat olan təkçə çətirli qız deyildi. O gün, balaca Zuzunun 6 yaşını qeyd etmək üçün “McDonalds”-a toplaşan böyüklər və uşaqlar da müxalifətin törətdiyi iğtişası nifrətlə izləyir, polislərə azarkeşlik edirdilər. “McDonalds”-a gəlməmişdən əvvəl balaca Zuzunun atası bahalı kostyumunu geyinib qalstuk taxmış, əynində zərli dekolte paltar olan anası isə gözəllik salonunda özünə əməlli-başlı maya qoymuşdu. Bu gün bütün qohum-əqrəbə bəzənib-düzənmişdi, elə bil “McDonalds”-a yox, “Qu səsi” şadlıq sarayına toya gəlmişdilər. Mitinqdə iştirak edən 65 yaşlı müxalifət fəalının başı dəyənək zərbəsi ilə qarpız kimi yarılan məqamda qara kostyumlu, qara qalstuklu, qara ayaqqabılı, qara corablı, qara taleli balaca Zuzu tortun üstündəki altı şamı füləyib söndürdü, embesil uşaqlar kimi mırıq dişləri ilə gülməyə, əl çalmağa başladı.

Aksiyaların təşkil olunduğu üç-dörd fərqli məkanda ümumilikdə həbs olunan 400-dən artıq müxalifət fəalının saxlanma yerləri bilinsə də, BBC-nin günün sonunda yaydığı məlumata görə, saxlanılan 8-10 nəfər itkin düşmüşdü və harda

olduqları bilinmirdi. Hətta itkin düşənlərin arasında mitinqə çıxmayanlar da varıydı. Məsələn, BP-də işləyən Nəbi adlı bir mühəndis, BBC-nin müxbiri Rəqsanəyə demişdi ki, müəllimə olan həyat yoldaşı mitinq günü yoxa çıxıb: “Miting günü məktəbdən evə getmək üçün çıxıb, bir daha onu görənlər olmayıb. Nə mən, nə yoldaşım siyasətə qarışan adamlar deyilik. Hökumətimizi sevirik, dəstəkləyirik. Polisə də, prokurorluğa da xəbər vermişəm. Xahiş edirəm, yoldaşımın tapılmasına kömək edin. İki yaşlı oğlumuz var. Xahiş edirəm...”

Ömründə ilk dəfə mitinqə çıxan LGBT-çi Orxan Ocaqov da, itkin düşənlərdən biri idi. Ertəsi gün onun meyiti tapılanda və zorlanaraq öldürüldüyü məlum olanda, polis orqanları Orxan Ocaqov adlı adamın mitinqdə saxlanılmadığını, onun haqqında polisdə məlumatın olmadığını bildirmişdilər. Əlbəttə ki, nə

müxalifət, nə də LGBT polisin bu bəyanatına inanmamışdı. Müxalifət də, LGBT də, hətta beynəlxalq hüquq müdafiəsi təşkilatları da, Orxanın polis idarələrinin birində zorlandığına, sonra da öldürüldüyünə əmin idilər.

Halbuki yanırlıdılar.

Riyad xəstəxana qapısında görünəndə, narın yaz yağışı təzəcə ç iskinləməyə başlayırdı. Şok vəziyyətində olan gəncin rəngi qaçmışdı, gözləri bərəlmişdi, ağlına itirmiş adamlara oxşayırdı. Pilləkənlərdən birtəhər düşüb, hələ tam islanmamış skamyaya buraxdı özünü. Bomboş gözlərini bir nöqtəyə zilləyib baxır, dəlilə kimi nəşə pıçıldayırdı.

Onu birinci görənlər Aytən oldu.

- Riyad çıxdı, Riyad çıxdı. Getdik!

Yeddisi də onu tərəf qaçdılar.

- Həkim nə dedi? Nə olub? – Aytən tələm-tələsik onun yanına oturub, həyəcanla soruşdu.

O isə susurdu. Heç başını qaldırıb üzlərinə də baxmadı. Üzünün bozluğunu və boşluğunu indi fərq edən gənclərin qanı dondu. Əmməli-başlı qorxdular. Başa düşdülər ki, baş verən hər nədirsə sözlə deyiləsi deyil. Yenə də Riyadla ən yaxın münasibətdə olan Nicat:

- Qurban olum, danış da. Səidəyə nə olub? Necədir? – soruşdu.

Riyad yavaş-yavaş başını qaldırdı. Üzük qaşı kimi onu əhatəyə almış uşaqların üzünə bir-bir baxdı və emosiyasız, həyəcənsiz, xırıltılı səslə dedi:

- Səidəni zorlayıblar.

Riyadın dodaqları arasından çıxan bu xəbər elə ağır, elə sarsıdıcı, elə ümitsiz və ədalətsiz oldu ki, yeddisinin də iki sözdən ibarət bu cümlədən bədənləri süstləşdi. Lamiyə yıxılmamaq üçün skamyanın belindən tutdu, Səyyarə isə dodaqlarını sıxaraq gözlərini yumdu, üzünü göyə qaldırdı. Yaz yağışının zərif, sərin damcıları alına, yanaqlarına düşürdü, amma Səyyarə onları hiss etmirdi. Nurlan əlləri ilə üzünü örtüb hönkürməyə başladı. Rəfət ehtiyatla Riyadın çiyinə toxundu. Bilmirdi nə desin. Axı bu vəziyyətdə adama nə demək olar? “Narahat olma,

düzələr”, “qanını qaraltma, yaxşı olar”, “ümidini itirmə, sağalar” kimi klişələr burada işə yaramırdı. Onlar büsbütün mənasını itirmişdilər. Olan olmuşdu artıq, özü də elə bir şey olmuşdu ki, adamın nə təsəlliyyə, nə ürək-dirək verməyə haqqı çatmırdı. Əksinə belə anlarda bu cür sözlər istehza, kobud zarafat kimi səslənə bilərdi.

- Bəs... Vəziyyəti necədir? – Nicat qorxa-qorxa soruşdu.

- Vəziyyəti... – Riyad, heçnə ifadə etməyən gözlərini uzaq nöqtədən ayırmadan pıçıldadı. – Səidə heç vaxt... ana ola bilməyəcək.

Hardansa peyda olan, qaç a-qaça onlara yaxınlaşan Rəqsanə, Riyadın son sözlərindən sarsılan gənclərin sifətlərini görüb duruxdu. Nəfəsi kəsilə-kəsilə soruşdu:

- Uşaqlar nə olub? Səidə hanı?

0.7 III

Dr. Kazımzadə sözünü tutdu - axşam altıdan sonra Səidənin yanına girməyə icazə verdi - bir şərtlə ki, on-on beş dəqiqə sonra hamı palatanı tərk edəcək. Xoş xəbəri Sərxandan alan Riyad ayağa sıçradı. Nicatı, Rəfəti itələyib dəli kimi xəstəxana binasına cumdu. Gənclər təlaşa qapıldılar, elə bildilər qara xəbərdir, onun dalınca qaçdılar. Rəqsanə bir yandan qaçır, bir yandan da kiminsə nömrəsini yığdı. Arxadan səslər eşidən Riyad ayaq saxlamadan başını yüngülcə geri çevirdi və üzündə ümid işartısı ilə: - Yanına buraxırlar! Palataya! – qışqırdı, bununla da uşaqları sakitləşdirdi. Günortadan bəri Səidənin yanına girmək üç ün can atanlar, həkimə yalvaranlar indi qorxa-qorxa, tərəddüdlə qapını aralayırdılar. Palataya addım atar-atmaz, qorxularının əsassız olmadığını başa düşdülər. Yataqda uzanan qızın nə zamansa Səidə olmasına inanmaq mümkün deyildi. Gömgöy üzündə iki çürümüş ət parçasına oxşayan göz qapaqları, gözlərinin altında qara torbalar, dodaqlarında al qırmızı çatlaqlar, ədyalın üstünə kötük kimi sərilmiş, meyit əlləri Səidəyə aid ola bilməzdi. Məntiq, ağıl bunu inkar, istisna edirdi. Sağ qoluna qoşulmuş sistem, burnuna keçirilmiş şəffaf xortumlar həyat eşqi ilə dolu bu gənc qıza yaraşmırdı. Əsla yaraşmırdı. Riyada elə gəlmişdi ki, Gülşənin fəryadını, qızının əlini sıgallaya-sıgallaya hönkürən atanı, başını aşağı endirib xısın-xısın ağlayan qardaşını bütün dünya eşidir indi. Çünki bu ah-nalə palatanın dörd divarına sığa bilməzdi, buranın sərhədlərini mütləq aşmalıydı, bu faciədən hər kəs xəbər tutmalıydı. Qorxudan küncə qısılib, oradan Səidənin cansız bədəninə baxırdı. Əzab çəkənlərin üz ifadəsini mükəmməl təsvir edən rəssamın fırçasından çıxmış sənət əsərinə oxşayan gənc üç ün, sevgilisini bu vəziyyətdə görmək elə ağır, dözülməz bir işgəncəydi ki, acısından, ağrısından nəfəsinin kəsildiyini, ürəyinin dayanmaqda olduğunu hiss

etdi. Bir saat əvvəl həkimin otağında ağlamışdı, ağlaya bilmişdi. Burada keçirdiyi şokdan isə ağlaya da bilmirdi. Qızının alnını nəvazişlə sıgallayan Gülşənin həzin ağısı yayıldı palataya: - Ana qurban, nə oldu sənə hə?.. qızım nə oldu sənə... ay allah bu nə dərdi verirsən bizə... nə günahın yiyəsiyəm axı ay allah...

Riyad bir neçə dəfə dərinədən nəfəs alıb-verdi, handan-hana özünə gəldi. Səidəyə yaxınlaşdıqca, boğazına dolmuş acılı qəhər, ölgün ümitsizliklə əvəz olunurdu. Pəncərə ilə çarpayının arasına keçdi, əlləri ilə başını tutdu. Səidənin yaralarla qaplanmış gömgöy sifətinə baxdıqca ürəyi qan ağlayırdı. “Səidəni zorlayıblar” - həkimin hökm kimi səslənən dəhşətli sözlərini xatırladı. Qar topası kimi ürəyində böyüyən qəzəbdən dodaqlarını qanadırcasına dişlədi. Səidəyə əl qaldıran hər kimiyə-disə qanını içməyə, tikə-tikə doğramağa hazır idi, ürəyi partlayırdı, dəli olurdu, özünə yer tapa bilmirdi. Sevdinin insanın əzabına, faciəsinə acizliklə şahidlik etmək qədər oğraş bir hiss yoxdur dünyada. Nəfəsi daraldı. Üzünü pəncərəyə çevirdi, əllərinin tərsi ilə gözündən gillənən iki damla yaşı sildi. Pəncərədən açılan

mənzərəyə, üzbəüzdəki ikinci korpusun kədərli, rütubətdən qaralmış divarlarının üstündə bitən mamıra baxdı. Gülşənin oxşamaları ürəyini dağlayırdı, artıq dözə bilmirdi. “Kişiləşdiyi” gündən, hamıdan məharətlə gizlətdiyi göz yaşlarına azadlıq verməliydi. Yeri gəldi-gəlmədi gözünün qorasını tökən qadınlardan fərqli olaraq, kişilər ağlayanda əsaslı ağlayırlar. Ürəklərindən gəlməsə, gözlərindən də axmaz. Axanda da utanırlar. Riyad da dayanmadan axmağa başlayan, hakim ola bilmədiyini göz yaşlarını saxlamaq üçün gah qalın, gah da nazik çatların damarlar kimi qıvrıldığı tavana qaldırdı gözlərini. Kimiydi onun üçün Səidə? Ürəyinin parçası, bütün varlığı, aldığı nəfəsi. Səidə elə bir güzgüyüdü ki, Riyad özünü güzgüdə olduğundan daha təmiz, daha saf, daha məsum görürdü. Səidə onu kamilləşdirən, öz gözündə dəyərli edən, həyata bağlayan qüvvə idi. Bilirdi ki, Səidəsiz heç nəyin dadı, mənası qalmayacaq. Dünya olduğundan da xəbis, olduğundan da qəddar görünəcək. Ola bilsin çəhrayı eynək taxırdı Riyad, amma bu eynəyi ömrünün sonuna qədər gəzdirməyə hazır idi. Səidədə bütün pislilikləri yaxşılığa dəyişmək, mənfilikləri müsbətə çevirmək istedadı varıydı. Riyad Səidənin bu keyfiyyətlərinə aşiq olmuşdu. Səidə olmadan nə mavi səmadən, nə güllərin ətrindən, nə qumsalı yalayan dalğalardan həzz almaq, nə də bahara məftun olmaq mümkün deyildi. Həyatın bütün gözəllikləri yalnız Səidə ilə paylaşıldıqca mənə kəsb edirdi, dəyər qazanırdı. Səidə Riyadın daxili dünyasına nüfuz edən ilk adamıydı. Dərinə basdırdığı, hər kəsdən qoruduğu ikinci “mən”ini yalnız Səidə üçün açmışdı və yalnız o, həqiqi olan Riyadla təmas edə bilmişdi. Səidəni bu vəziyyətdə görəndə anladı ki, hadisələrlə zəngin, sevincli və kədərli günlərlə, acı və şirin anlarla dolu olan həyat, bir göz qırpımında seyrini tamamlayan qısa bir səyahət imiş. Üçüncü onilliyinə yenidən qədəm basmış gənc, bu andan etibarən altmış yaşını haqlamış qocaya çevrilmişdi. Artıq özü qarşısında hesabat verə, səhvlərini xatırlaya, Səidə ilə doyunca yaşaya bilmədikləri sevgiyə görə özünü lənətləyə bilərdi. Dünyanın nə üçün bu qədər ədalətsiz, həyatın nə üçün bunca əzablı olduğunu düşündü. İnsanlar özlərini əbədləşdirmək, gələcək nəsillərdə yaşatmaq üçün egoistcəsinə dünyaya uşaq gətirib, onları da əzaba məhkum edirlər. Məsum körpələri ədalətsiz, qəddar dünyanın min-bir müsibətinə düşər edirlər. Gələcəkdə onları gözləyən xəstəliklərə, qocalığa, cinayətlərə qurban verirlər. Palatadakı ikinci boş çarpayıda oturan Seyranla Sərxan ağlamaqdan şişmiş gözlərlə, gah qızını oxşayan Gülşənə, gah da dərddən göz görə-görə şam kimi əriməkdə olan Riyada baxırdılar. On beş dəqiqə çoxdan keçmişdi. Doktor Kazımladə ağzını açmağa, söz deməyə cəsarət etmirdi. Qızının əlini sığallayan anaya çıx get demək olmazdı, bu, mümkün deyildi. Gərək nə qədər zalım, qəddar olasan ki, ürəyi parça-parça olmuş ananı çölə çıxardasan! Qaşlarını çatıb fikrə daldı, başını buladı. Yox! Xəstəxanaları ciddi rejimli koloniyalara döndərən Rus İmperiyası ənənəsini bu gün, burada yaşada bilməzdi. İnsan olmalıydı, insanları başa düşməliydi. Palatadakıların üzlərinə bir-bir baxıb, ürkək səslə dedi: - Ətrafa qarşı reaksiyası yoxdur, heç nə eşitmir, bilmir. Amma inanın ki, yaxın adamlarının, sevdiklərinin yanında olduğunu hiss

edir... Gülşən xanım, siz də ağlamayın, xahiş edirəm. Onunla danışın, xoş sözlər deyin. Bundan sonrası bizlik deyil, əlimizdən gələnı etmişik. Ümid edək ki, özündə güc tapıb gözlərini açacaq... Gülşən qıpqırmızı gözlərini həkimə çevirdi, yanıqlı-yanıqlı: - Qızım göz görə-görə əriyir, buna necə dözüüm ay doktor?... – dedi və təzədən Səidəyə döndü, - Anan qurban olsun sənə, qızım aç gözlərini... Nə olar aç gözlərini, bir söz de qızım... Elə bu məqamda, kinolardan yaxşı tanış olan o əsəb pozucu səs hamını diksindirdi. Gülşən “ay allah!” çığırır bərələn gözlərlə həkimə baxdı. Monitordakı düz xətti hamı görmüşdü. Haray-həşir qopdu, Seyranla Sərxan ayağa sıçradılar. Tibb bacısı dərhal özünü yetirdi, doktor Kazımzadə ilə bir yerdə Səidənin üstünə əyildilər, alətləri qurdaladılar, sonra şprisə maye doldurub qızın damarına vurdular. Sıqnalın üstündən vur- tut bir dəqiqə keçsə də, bu bir dəqiqə hamıya bir əsr kimi görünmüşdü. Gülşən ürəyini tutub yalvaran gözlərlə Kazımzadəyə və ona kömək edən tibb bacısına baxırdı. - Nə oldu doktor? Hə, doktor?! Qurban olum...

Monitordakı düz xətt kövrək qıvrımlarla əvəzlənsə də, Kazımzadənin üzündəki təlaş, həyəcan çəkilmirdi. Qızın qulağına nəşə pıçıldadı, sonra üzünü palatadakılara çevirdi: - Hələlik təhlükə sovuşdu... - Hələlik nədir doktor? – Seyran titrəyən dodaqlarla soruşdu. – Qızım yaxşı olmayacaq? Riyad həkimin kabinetdə dediklərini xatırladı. Səidə ayıla da bilərdi, ayılmaya da... Bu qorxunc gerçəyi düşünmək belə istəmirdi. Amma acı realıq göz qabağındaydı. Doktorun üzündən də oxumaq olurdu ki, Səidənin gözlərini açmaq şansı o qədər də böyük deyil. Yarım saat daha keçdi. Hamı susmuşdu, Gülşən də artıq ağlamırdı, qızını oxşamırdı. Riyad pəncərə çərçivəsinə söykənmişdi, başını bir az yana əyib sevgilisində baxırdı. Son yarım saat ərzində monitordakı qıvrım xətt iki dəfə düzəlmişdi, sonra yenə qıvrılmışdı. Hər dəfə Səidənin kövrək vuruşlar edən ürəyinin artıq dayandığını yəqin eləyəndə və başlanan sirrli səssizlikdən qulaqlar cingildəyəndə, elə bil Səidənin ürəyi yenidən dirilirdi və döyüntüsünün eşidilməz səsilə o uğursuz səssizliyi Səidənin başı üstündən geri qovurdu. Lakin aydın idi ki, vücudu ağır işgəncələrə tab gətirməyən qız labüdə və qaçınılmaz sonunu gözləyir. Doktor Kazımzadə, saatlardır uzanan bu can çəkişmənin əzabını yüngülləşdirmək üçün nəşə bir çarə, bir əlac tapmaq istəyirdi amma nə idi o çarə, o əlac – özü də bilmirdi. Ölüm ilə Səidənin ürəyi arasında elə amansız bir döyüş başlamışdı ki, palatadıklar artıq ona baxa bilmirdilər, başlarını aşağı salmışdılar. Hamının canında buz kimi soyuq bir gizilti varıydı. Bəlkə də gizlidən- gizliyə Səidənin son dəfə nəfəs alıb canını təslim etməsini, əzablarına son qoyulmasını istəyirdilər. Bəlkə də özünə gəlməməyi daha yaxşı idi, çünki başına gələnləri xatırlaması, nələrə məruz qaldığını anlaması onu mənən öldürəcəkdı. Ömrünün sonuna qədər, canlı ölü kimi yaşayacaqdı. Geriyə yolun olmadığını artıq başa düşən doktor Kazımzadə yenə də gözlərini ümidlə monitora dikmişdi. Əlindən heç nə gəlmədiyinə görə özünü söyürdü, Səidənin yaxınlarının üzünə baxa bilmirdi. Bu vaxt saatlardır yatağında daş kimi hərəkətsiz qalmış Səidə yerindən tərpənən kimi oldu, sanki gözlərini açmaq istədi, amma

aça bilmədi. Riyad onun tərənən dodaqlarını görüb həyəcanla yanına yaxınlaşdı, üstünə əyilib dodaqlarının tərənəşindən nə dediyini oxumağa çalışdı amma heç nə eşitmədi. Gülşən içini çəkib, sakit səslə ağlamağa başladı. Bu məqamda, sol əlinin barmaqlarını tərpedən Səidə, bir daha nəşə pıçıldamağa cəhd etdi amma Riyad yenə də heç nə eşitmədi. Qızın artıq taqəti qalmamışdı, görünür gücüancaq dodaqlarını və barmaqlarını tərətəməyə bəs eləmişdi. Son dəfə gücünü toplayan qız əlini bir az Riyada tərəf sürüşdürdü. Oğlan diksinib bir addım geri çəkildi və hamı Səidənin çarpayının üstündə tərənən əlini gördü. Bu əl, elə bil nəyisə gözləyirdi, artıq tərənəmirdi amma elə bil nəyisə axtarırdı, fəryad edib çağırırdı. Riyad əlini onun ovcuna qoydu və... o anda elə bil Səidənin ovcundan rüşlər keçdi, hərəkətsiz vücudu güclə sezilən bir titrəyişlə sarsıldı və əvvəlcə bir müddət bükülməyən barmaqları nəhayət büküldü, ovcundakı Riyadın əlini bərk-bərk sıxdı... və sonra boşalıb yatağa sürüşdü. O şam ki, çoxdan ərimişdi, tükənmişdi, amma bir tikə alovu ilişmişdi dibində, ərinti üstündə qalmışdı, indi nəhayət o da sönmüşdü – Səidənin inadkar ürəyi son dəfə çırpınmışdı və son zərbəsini vurmuşdu. Uğursuz səssizlikdən palatadakıların qulaqları cingildəyəndə, reanimasiya şöbəsinin dəhlizi Gülşənin ana fəryadı ilə sarsılmışdı.

0.8 IV

Özünü bu gen dünyada gərəksiz sayan, yaşamaqda məna görməyən, çaşan, sınıan, çıxış yolu tapmayan, həmçinin təslim olmamağın, mübarizə aparmağın da səmərəsinə inanmayan, qaranlıqda kortəbii olaraq sağa-sola vurnuxub, hər dəfə eyni divara çırpılan, eyni dalana dirənən adamlar çıxıb getməyə qərar verirlərsə, heçkəsin onları qınamağa haqqı yoxdur.

İntihar edənlər yaşamaq istəmədiklərinə görə yox, əzaba dözə bilmədiklərinə görə canlarına qəsd edirlər. Hər kəsin dözümlülük, həssaslıq həddi başqadır. İntiharın astanasında olan insan ən azından “kömək edin” deyə fəryad etmir, yükünü başqalarının çiyinlərinə yükləmir – sadəcə könüllü olaraq ölümü seçir. Bir gün, iki gün, üç gün dözüb, sonra boş yerə vaxtı uzatdığını, çıxıb getmək arzusunun azalmağının yerinə, daha da şiddətləndiyini başa düşən üç ün ölüm, yeganə çarədir və ona alternativ təklif etmək yersizdir. Elə olmasaydı səssiz-səmirsiz özünə qıymağı, ömrünü yarıda kəsməyi, şüurlu surətdə məchula addım atmağı kim istəyərdi? İnsanı intihara vadar edən səbəbləri ciddi-gülməli, lazımlı-lazımsız, əsaslı- əsassız deyə ayırmağın, mühakimə etməyin, ya da bəraət qazandırmağın hamısı gərəksiz məşğuliyyətdir. İnsanın canı, bədəni – onun şəxsi təsərrüfatıdır. Getmək anının qəlib çatdığına inanan, özünə ölüm hökmü çıxaran insan heç kəsdən icazə ya da məsləhət alan deyil.

Riyad üç ün də getmək anı yetişmişdi. Özü belə hiss edirdi, belə inanırdı. Götür-qoy etmək, beynindəki bütün sualları cavablandırmaq, intihar qərarının ciddiyyətinə qənaət gətirmək üç ün kifayət qədər vaxtı olmuşdu - Səidəni son mənzilinə yola saldıqdan sonra, üç gün boyunca ancaq bu haqda düşünmüşdü. Bu gün evdə tək idi. Valideynləri bağ evini yay mövsümünə hazırlamağa, səliqə-sahmana salmağa getmişdilər. Bundan yaxşı fürsət ələ keç məkdi.

Məktub yazmaq, intiharının səbəblərini açıqlamaq barədə heç düşünməmişdi. Ağlamaq da istəmirdi, daha doğrusu ağlaya bilmirdi. Sadəcə ölmək, tez ölmək, bütün acılarına son qoymaq istəyirdi. Ölümə tələsirdi.

Vanna otağına keçdi. Tənbəl, laqeyd əda ilə sağa-sola baxdı, əl-üz yuyanın yanında özünün və atasının hazır üzqırxaqlarını gördü. Üzqırxaqla damarlarını doğruya bilməzdi, ülgüc tapmalıydı. Tədarük görmədiyinə görə özünə öydü, tapa bilməz deyə qorxdı. Birdən yadına düşdü ki, güzgülü dolabda nə vaxtsa gözüne ülgüc sataşmışdı. Dolabı açıb içindəki kremləri, qulaq təmizləyən çəpləri, gelləri yerə tökdü. Üstdəki rəfin dibində köhnə, ucu paslanmış ülgücü gördü. Onu götürüb vannaya yaxınlaşdı, kənarına oturub sağ əlində tutduğu ülgüclə sol biləyini möhkəmcə çərtdi. Ağrıdan sifətini turşutdu, gözlərini yumdu. Sonra nəticəni görmək üç ün gözlərini açanda məyus oldu. Biləyinin üstündə qırmızı xəttədən savayı heç nə, yəni gözlədiyi qanaxma yox idi.

Qan olmasa da, dəhşətli ağrıdan gözündən yaş axdı. Vaxt itirmək olmazdı.

Titrəyən əli ilə, bu dəfə daha dərin kəsik atdı. Kinolarda intihar edənlərin biləyindən bulaq kimi qaynamağa başlayan qan nədənsə onun biləyindən fişqırmırdı, heç sızqı da gəlmirdi. Biləyinə diqqətlə baxdı, ürəyi ağzına gəldi. Başa düşdü ki, qana çatmağa hələ çox var. Əvvəl dəri kəsilməli, sonra piy qatı, ardından da əzələ qatı keçilməlidir. Ülgücün köhnə və küt olması bütün bu mərhələləri tez keçməyə mane olurdu. Ağrıya dözə-dözə, orqanizmin yaşamaq uğrunda göstərdiyi müqaviməti zorlaya-zorlaya ülgücü açıq yaranın ucuna basıb var gücü ilə kəsdi. Yara bir az da böyüdü amma qan yenə də fişqırmırdı. Diqqətlə baxıb damara hələ çatmadığını gördü. Ağrıdan qulağında küy əmələ gəlmişdi.

Əl-üz yuyana yaxınlaşdı, suyu açıb biləyini suyun altına tutdu, yaranın üstündən bir, iki, üçkəsik də atdı. Boğazından qeyri-ixtiyarı fəryad yüksəldi. Nəhayət qan axmışdı. Əl-üz yuyanın düməğ keramik səthi al qırmızı rəngə boyandı.

Riyad təzədən vannanın yanına qayıtdı. Yerə oturub belini vannaya söykədi, əlini isə yerə, trapın yanına qoydu. Bir müddət gözləri yumulu vəziyyətdə gözlədi. Ağrı yavaş-yavaş azalırdı. Gözlərini aralayıb yaraya baxanda hiddət və çarəsizlikdən gözləri bərəldi. Bir az axıb yeri bulayan qan indi axmırdı, laxtalanmışdı, biləyindəki eybəcər, ilan ağzı kimi aralı yara isə, sanki qəhqəhə ilə gülərək ona acıq verirdi.

Özünü tamam itirmişdi. Düşündü ki, əlindən bir iş gəlmir, heç damarlarını doğramağa da qadir deyil.

Başını tavana qaldırıb, gözlərini yumdu. Hıçqırıqla ağlamağa başladı.

Bu günlük bu qədər. Bilirdi ki, növbəti cəhd üç ün gücü, təqəti, heçcəsərəti də qalmayıb.

Riyad sağ qalmışdı, amma intihara qarşı duyduğu romantika ölmüşdü.

Part III
SARI GƏLİN

0.9 I

Sevimli şəhərinin ona doğma, əziz olan hər bir küç əsini, ən çox da səhər vaxtı piyada gəzməkdən, uşaqlıq illərinin Bakusuna səyahət etməkdən doymazdı. Stereotipə rəğmən hesab edirdi ki, səhər Bakusu, gecə Bakusundan dəfələrlə gözəldir. Qorkinin Bakı gecələrini Neapol gecələrinə oxşatması belə, onun üç ün arqument deyildi. Bu saatlarda getdikcə böyüyən insan selini, yollarda çoxalan maşınları müşahidə etmək, kimin hara tələsdiyini, hansı işin dalınca qaçdığını təxmin etmək ona ləzzət edirdi. Bircə ona təəssüflənirdi ki, tez-tez şəhərə çıxıb bilmir. Qərribə də olsa, piyada gəzmək imkanından məhrum idi. Bəzən məhz bu məhrumiyyətə görə öz statusuna nifrət edirdi. Hərçənd, sifəti kütlələrə tanış deyildi, ç

ətin ki, küç ədə gəzənlərdən kimsə onu tanıyırdı. Amma yenə də müəyyən qaydalara riayət etməliydi - tanışları onu küç ədə gəzən görsəydilər, başa düşməzdilər. Qətiyyə bəşə düşməzdilər.

Bu gün şənbə günüydü, ofisə gec gedə bilərdi. İşgüzar görüşü də nəzərdə tutulmamışdı. Sürücüsünə zəng edib, bu gün ona ehtiyacının olmadığını dedi. Yaşadığı binanın yeraltı qaraşına liftlə enib sırayla düzülmüş 8 avtomobili arasından ən sadəsinə - ağ rəngli sedan Volvo S80-ə mindi, tələsmədən dənizkənarı parka istiqamət aldı. Bu səhər bir az sahildə gəzmək istəyirdi. On dəqiqə sonra maşını Hökumət evinin arxasındakı dayanacaqda saxlayıb düşdü.

130 milyon dollarlıq sərvətinə baxmayaraq, 57 yaşlı Nüsrət Novruzovu oliqarx adlandırmaq olmazdı. Yeri gəlmişkən, oliqarx olmadan bu qədər sərvətə malik olması, üstəlik kölgədə qala bilməsi onun böyük uğuru idi. Ümumiyyətlə hesab edirdi ki, Forbes jurnalının olmadığı ölkələrin oliqarxları da, milyonçuları da girdirmə olur. Məsələn, Çar Rusiyasının bütün oliqarxları haqda Forbes jurnalında hər ay mütləq məlumatlar dərc edilir - kimin nə qədər varlandığı, hansı biznesə girişdiyi, monopoliaları və daşınmaz əmlakı göstərilir. Atropatenada isə belə deyildi. Atropatenada heç rəsmi milyonçu da yox idi. Hökumət ölkənin günü-gündən inkişaf etdiyini, iqtisadiyyatına görə Urartu və İberiyayı geridə qoyduğunu, regionun lider dövləti olduğunu, neftdən gələn gəlirlərin günbəgün artdığını desə də - ölkədə nə üçün bircə nəfər leqal milyonçunun olmamasına cavab verə bilmirdi. Daha doğrusu verə bilməzdi. Əsas oydu ki, Nüsrətin özünə bunun səbəbləri məlum idi və bu səbəblər, bu vəziyyət onu qane edirdi.

Ölkədə orta təbəqənin formalaşmasının süni şəkildə əngəllənməsini, zamanın diqtə etdiyi zəruri addım kimi başa düşürdü Nüsrət. Dünyada bu qədər böhran olurdu, amma Atropatena oliqarxları varlanmağa davam edirdilər. Marksist yanaşmaya görə, dövlət iri biznes sahiblərinin, daha doğrusu sistemin dayaqları sayılan oliqarxların mənfəətlərini təmin etməklə məşğul olurdu. 90-cı illərdən fərqli olaraq, müasir oliqarxlar mahiyyətcə eyni olsalar da, formaca xeyli dəyişmişdilər. Vaxt var idi, pullu atropatlar birinci dəfə Osmanlıya, Dubaya, Avropaya gedəndə otel

nömrələrindən külqabı, dəsmal, pult oğurlayır, hovuzlara işəyirdilər. Yavaş-yavaş bu postimperiya acgözlüyü daha betər, konseptual acgözlüklə əvəz olundu. Borulardan neft axdı, Atropatena krallığı isə erkən feodalizmdən, mütləq feodalizm mərhələsinə keçdi. Necə ki, orta əsrlərdə silahlı dəstələrə, torpaqlara malik olan baronlar, hersoqlar, knyazların simasında feodal sinif torpaqdan mənfəət götürmək üçün mərkəziləşdirilmiş sistem yaratmışdı, Atropatenaadakı mütləqçi dövlətdə də təxminən bu proses həyata keçirilirdi. Öz aralarında dava eləməməkdən ötrü, bütün feodalların Krala bəyət etməsi ən ağıllı çıxış yolu idi. Nüsrət, mükəmməl işləyən bu sistemlə fəxr edirdi.

Konserv fabriki, inşaat və neft avadanlığı biznesi, hələ bunlar da azmış kimi, Qaz emalı zavodunda da səhmləri olan Nüsrət, Moskva Dövlət Universitetinin İmperiya dövrü üçün prestijli sayılan İstehsalatın İdarəetməsinin Təşkili fakültəsini qırmızı diplomla bitirmişdi. Mətbuatı sevməyən, böyük tədbirlərdən qaçan, kölgədə qalmağa üstünlük verən bu adam, istedadlı və bəxtigətirən maliyyəçi kimi gurultulu, səs-küylü əməliyyatlardan da qaçırdı. Hesab edirdi ki, səhnədə olmaq, diqqət cəlb etməkdir. Diqqət cəlb etmək isə əlavə gözləntilərə, bəzən də tələblərə cavab verməyə hazır olmaqdır. Bunların isə heç biri ona lazım deyildi.

Öz biznesi ilə yanaşı Nüsrət, reputasiyalarına qarşı çox həssas olan xarici şirkətləri yola gətirərək, yerli oliqarxlarla müqavilələr imzalamasına vasitəçilik etməklə də milyonluq komissiyalar qazanırdı. İlk dəfə, 90-cı illərdə ölkəyə uşaq və qadın gigiyenik bezlərini də Nüsrət gətirmişdi. Lakin biznes çevrələrində adı “prokladka Nüsrət”, “pampers Nüsrət” kimi məşhurlaşmağa başlayan kimi, imicinə xələl gəlməsin deyə bu biznesi ölkəyə prezervativ, hamiləlik əleyhinə preparatlar, hamiləlik testləri gətirən və ləqəbi “qandon Cahandar” olan iş adamı Cahandar Müslümova ötürmüşdü.

Özünü dartmağı xoşlamırdı, şan-şöhrət dalınca da qaçmırdı. Hətta nə qədər paradoksal səslənsə də, milyardlarla pula ehtiyacı yox idi. Onu daha çox biznesin oyun tərəfi maraqlandırırды deyə, maliyyənin konservativ qayda-qanunlarından zəhləsi gedirdi. İqtisadiyyatı, maliyyə işini mükəmməl bilsə də, kommersiyyada ona daha çox intuisiyası və bəxti kömək edirdi. Biznesdə çox böyük uğurlar əldə etdikdən sonra darıxmağa, yeni üfəqlər axtarmağa başlamışdı. Həyatına rəng qatmaq istəyirdi.

Bomboş, əyri sahil qövsü boyu lövbərdə dayanmış təkəmseyrək gəmilər kimsəsiz və hənirsizdi. Sahildə əkilmiş iki nəhəng baobabın qabağında ayaq saxladı. Gülümsünüb ağaclara baxdı, şəhər tezdən skamyalarda, ağac kölgəsində öpüşən sevgililərə nəzər saldı.

- Qardaş xəstə uşağım var... Həzrət Abbas... imamların ruhu... kəsilmiş qol və baş... Kərbəla çölü... Zeynəb...

Nüsrət diksindi. Arxaya çönüb ağı deyən qara-qura, üst-başı bit-birə içində qaraçını gördü. Başını bulayaraq cibindən çıxartdığı beş manatı arvada uzatdı.

- Allah səni xoşbəxt eləsin... Allah balalarını saxlasın...

Dua edə-edə uzaqlaşan qaraçı, əlini yaxasına salıb döşündən bağlama çıxartdı. Üzünü çevirib bağlamayı açdı. Nüsrət kənardan görürdü ki, arvadın əlində bir dəstə pul var. O, beş manatlığı pullara əlavə edib, bağlamayı təzədən döşlərinin arasına soxdu.

Nüsrət sifətini turşutdu. Nədənsə xəsis anası, qəddar və axmaq atası yadına düşmüşdü. Qaraçıya pul verməyinə peşman oldu.

Mütəmadi olaraq uşaq və qocalar evlərinə yardım edən Nüsrət, biznes ç evrələrində əliaçıq, xeyirxah adam kimi tanınırdı. O, şirkətindəki işçilərin səhhət, ailə və məişət problemlərinin həllində də yaxından iştirak edir, ona ağız açan heç kəsi əliboş geri çevirmirdi. Lakin kim bilə bilərdi ki, bu səxavətliliyin kökündə çox ciddi komplekslər dayanır və onun bütün xeyriyyəçilik əməlləri bir növ öz keçmişinə etirazı, valideynlərindən hər baxımdan fərqli olmaq cəhdidir? Xeyr, Nüsrət ürəyiyumşaq, insansevər, mərhəmətli adam deyildi. O, sadəcə pulu ilə rahat vidalaşmağı bacarırdı. Nə qədər qərribə səslənsə də, Nüsrətin yüzlərlə, bəlkə də minlərlə ailəyə kömək əlini uzatması, çox dərinə basdırdığı amma zaman-zaman üzə çıxıb ona əziyyət verən uşaqılıq xatirələri ilə bağlıydı.

Nifrətlə yad etdiyi, xatirələrinə zərrə qədər ehtiram bəsləmədiyi valideynləri həmişə ondan nəşə gizlədərdilər – konfet, pul, oyuncaq, hətta yemək. Yarım əsrdən çox ömür sürmüş Nüsrət, indiyə qədər valideynləri kimi simic, mürdar adamlara rast gəlməmişdi.

Körpə yaşından valideynlərinin etimadsızlığı və şübhəsi ilə əhatə olunan Nüsrət, evin tək uşağı idi. Anasıyla atası işə gedəndə onu evdə tək qoyur, yataq və qonaq otaqlarının qapılarını bağlayıb mətbəxdə oturmağa məcbur edir, küçəyə çıxmağa icazə vermirdilər. Onun üçün ayrılan yarım boşqab şorbanın içinə qara çörək doğrayıb içəndən sonra, pəncərədən həyətdə oynayan uşaqlara baxıb iç-in ağıllamaqla keçirdi günləri. Ona nə üçün bu qədər nifrət etdiklərini, niyə həyatə buraxmadıqlarını, onsuz da çox olmayan oyuncaqlarını ondan nə üçün gizlətdiklərini başa düşə bilmirdi.

İki ay sonra birinci sinfə gedəcəkdi, amma hələ də öz yaşadları ilə ünsiyyət problemi varıydı. Heç kəslə dost olmasına icazə verilmirdi. Nüsrət həm də zəif uşaq idi – yaxşı qidalanmırdı deyə mədəsi və gözü hər zaman ac olurdu. İndinin özündə belə, o illəri xatırlayarkən gözləri dolur, dodaqları əsir. Moskvada oxuduğu, valideynləri ilə bütün əlaqələrini kəsdiyi dövrdə ağıllına hətta belə bir fikir gəlmişdi ki, ola bilsin onu uşaq evindən götürüblər, doğma övladları deyil. Amma bu suala Nüsrət heçvaxt cavab tapa bilməyəcəkdi. Valideynləri ilə danışmırdı, lap danışsaydı da onlardan heç nə soruşan deyildi.

Anası Gülzar yorucu, bezdirici bir işdə - statistika idarəsində hesabdar işləyirdi. Mühəribə veteranı, ikinci qrup əlil atası Abbas isə, Polad əritmə zavodunda qarovluçuluq edirdi. İkisi də nə vaxt baxsan emosional, əsəbi, gərgin və yorğun olurdular. Vaxtaşırı içib evdə, məhəllədə dava salan Abbas, belə anlarda arvadına, oğluna

minnət qoyur, aldığı ərzağı, meyvəni başlarına qaxınc edirdi.

Atanın tərbiyə üsulu da özünə məxsus idi - kəmərin toqqası ilə döymək. Hərdən elə möhkəm döyürdü ki, Nüsrətın bədəni, yanı gömgöy olur, hətta bir neçə gün otura, belı üstə uzana bilmirdi. Günlərlə üzüqoylu vəziyyətdə yatıb qalırdı.

Bir dəfə atasının radiosunu icazəsiz açdığına görə şillə, təpik və oxlovla döyülmüşdü. Abbasın ürəyi bununla da soyumamış, kəmərin toqqasını zərbə ilə uşağın başına endirmişdi. Nüsrət ağlayır, diz çöküb yalvarırdı. Amma çifayda.

Bir dəfə də gödəkcəsini asanda, əli atasının şalvarına toxunmuş, şalvar asılqandan yerə düşmüşdü. Abbas bunu görüb əsəbindən pörtmüşdü: “Sən yuyursan, sən ütləyirsən ay oğraş?!” Şalvar qarışıq kəmərlə başlamışdı onu döyməyə. Kəmərin toqqası Nüsrətın dişinə tuş gəlmiş, dişinin yarısı sınmışdı. Bütün gecəni ağlamışdı. Başa düşə bilmirdi ki, niyə, hansı səbəbə bu qədər döyülür?

Abbas oğlunu döyəndə evdəki haray-həşiri bütün məhəllə, qonşular eşidirdi. Bəlkə sahə müvəkkilinin də bundan xəbəri varıydı. Lakin heç kəs – nə qonşular, nə milis, nə də ki, anası - onun köməyinə gəlmir, gözü qanlı atasının əlindən alan olmurdu.

Əslində Gülzar da ərindən geri qalmırdı. Gülzar bir qayda olaraq qapazdan istifadə edirdi, həm də oğlunun başına vuranda çalışırdı barmağındakı üzük qafatasına zərbəylə dəysin, “taq” səsi çıxarsın, daha bərk ağrıtsın. O, döyməklə də kifayətlənmir, Nüsrəti “tupoy”, “dəbil” kimi sözlərlə təhqir edir, alçaldırdı.

Nüsrət, öz ad günlərində valideynlərindən nə vaxtsa hədiyyə aldığını, evdə tort kəsildiyini, yemək bişirildiyini xatırlamırdı. Ata qayğısı, ana nəvazişi nədir bilmirdi, onlardan sevgi təzahürləri görmürdü. Məktəbdə, küçədə döyülüb evə gələndə də anasından, atasından təsəlli ummurdu. Əksinə, “səni döyürlərsə, canın çıxsın sən də döy” kimi məsləhətlər eşidirdi. Müəllimlərindən haqsız yerə cəza alanda da, təqsir həmişə Nüsrətdə olurdu. Məhəllədəki, məktəbdəki xuliqanların ondan böyük və güclü olması, müəllimənin haqsız yerə onu cəzalandırması kimi arqumentlər valideynlərinə təsir etmirdi - ona heç qulaq da asmırdılar.

Tək təsəllisi kitab-dəftər olduğundan, dərslərini pis oxumurdu. Tez yatır, erkən oyanır, ev tapşırıqlarını vaxtı-vaxtında yerinə yetirir, dərslə heç vaxt gecikmirdi. Sonradan bilmişdi ki, anası müəllimlərə onunla sərt davranmağı tapşırıbmış. Yaxşı oxuduğu halda, müəllimədən onu gözümçixdiyə salmasını xahiş edən anasını heç vaxt başa düşə və bağışlaya bilməyəcəkdi.

İlk “biznes” fəaliyyətini, kasıblıqdan milyonçuluğa necə yüksəldiyini heç vaxt unutmurdu.

Orta məktəbdən yenidən məzun olmuş 17 yaşlı gəncə, sinif yoldaşları dörd günlük Moskvaya getməyi təklif edəndə, Nüsrət dərhal razılaşmışdı – İmperiyanın paytaxtını görmək ən böyük arzusu idi. Əlbəttə, atasından yol pulu almaq haqda söhbət gedə bilməzdi. Odur ki, Nüsrətın vəziyyətini bilən dostları, onun qatar biletini öz aralarında atışib almışdılar.

Axşam, oğullarının Moskvaya gedəcəyini eşidən Gülzarla Abbas, xəbərə təəccüblənsələr də, bir söz deməmişdilər. Atası bığının altında nəsə mızıldanmış, anası isə çiynlərini çəkmişdi. Artıq onunla əvvəlki kimi rəftar edə bilmirdilər - Nüsrət böyümüşdü, enlikürək oğlana çevrilmişdi, ona əl qaldırmaq da mümkün deyildi. 16 yaşı tamam olub pasport aldığı gün evdə nəyinsə üstündə dava salan atası ona əl qaldırmaq istəmiş amma oğlunun müqaviməti ilə qarşılaşmışdı. Atasının əlindən tutub onu kobudca itələyən Nüsrətin bu hərəkəti, növbəti dəfə eyni hal təkrarlansaydı, atasını həтта döyə biləcəyinin signalı idi.

Əşyalarını balaca çemodana yığıb qapıdan çıxmaq istəyən yerdə, Gülzar oğluna yaxınlaşıb, o vaxt üçün çox böyük pul sayılan 100 rublluq əskinası ona uzatmışdı:

- Ordan on kilo şokolad alarsan... Assorti... Hə... Bir də, baxarsan əl kreminin, üz kreminin yaxşısı hansıdır, alarsan... Puldan nə qalsa, xərcləyərsən.

İlk dəfə anasından bu qədər pul alan Nüsrət çox sevinə də, bürüzə verməmişdi. Gülzar pulu ona verəndən sonra oğlunu öpmədən, "yaxşı yol" arzulamadan üzünü çevirib mətbəxə keçmişdi.

Dörd gün dostları ilə Moskvanı gəzən Nüsrət, qayıdacaqları günün səhəri Tverskaya küçəsindəki şirniyyat mağazasından on kilo şokolad, daha sonra isə Mərkəzi Univermağa baş çəkib, anasının istədiyi kremləri almışdı. Ona tapşırılan hər şeyi alandan sonra, cibində hələ xeyli pul qalırdı – düz 65 manat. Nüsrət bu pulla özünə nəsə ala, ya da ona bilet alan dostlarına borcunu qaytara bilərdi. Amma o, bunların heç birini etmədi. Univermanın parfumeriya şöbəsindən 50 flakon "Mojet bit" ətəri aldı. 1 rubl 20 qəpik qiyməti olan bu ətirin, Bakuda əldə 5 manata satıldığını bilirdi. Nüsrət də belə etdi. Bakuya qayıdandan kimi Kubinkada yaşayan tələbə yoldaşının yardımı ilə, 50 flakonun hamısını 5 manatdan sataraq əldə olunan 250 manatdan borcunu qaytardı, qalan pulu isə evdə gizlətdi.

Həmin il daxil olduğu Politeknik universitetinin birinci kursunda oxuyarkən, əlaçı tələbə kimi 50 rubl təqaüd almağa başlayan Nüsrət, oğullarının necə oxuyub-oxumaması ilə maraqlanmayan valideynlərindən bu faktı gizlədə bilmişdi. Qış tətildə Nüsrətin evdəki saxlanma yerində artıq 450 rublu varıydı. Üç tələbə yoldaşı ilə Tbilisoya getməyə qərar verən gənclər, İberianın paytaxtında qaldıqları beş gün ərzində, Nüsrət ancaq mağazaları gəzir, Bakuda yaxşı pula gedən, defisit mallar axtarırdı. Beşinci günün axşamı Tbiliso-Baku qatarına mindiklərində, Nüsrətin iri idman çantasında on cüt ayaqqabı, suvenirlər, oyuncaqlar varıydı. Pulunun hamısını xərcləmişdi. Lakin Bakuya gəlib malları satandan sonra, xərclədiyi pulun iki qatını qazanmışdı – Nüsrətin cibində 800 rubldan çox pul varıydı. Yetmişinci illərin Rus İmperiyasında bu pul... çox böyük, olduqca böyük pul sayılırdı.

Üçüncü kursa qədər həm əlaçı tələbə kimi təqaüdü 100 rubla çatdıran, həm də "spekulyasiya" ilə məşğul olmağa davam edən Nüsrət, bu minvalla Əmanət bankındakı hesabına 4 min rubla yaxın pul yığa bilmişdi. Növbəti dəfə Moskvaya etdiyi səfər zamanı tanış olduğu və üç gün evində qaldığı Olqa adlı rus qızının təkidilə, oxuduğu Politeknik Universitetindən dava-qırğınla götürdüyü sənədlərini

(onun kimi nümunəvi, əlaçı tələbəni buraxmaq istəmirdilər), Moskva Dövlət Universitetinin İstehsalatın İdarəetməsinin Təşkili fakültəsinə vermiş və dərhal qəbul olunmuşdu (onun kimi nümunəvi və əlaçı tələbəni böyük məmnuniyyətlə qəbul etmişdilər).

Valideynləri bu dəfə də oğullarının qərarına soyuq və laqeyd reaksiya göstərmiş, çiyinlərini dartmaqla kifayətlənmişdilər.

Moskva Dövlət Universitetini qırmızı diplomla bitirdikdən sonra, Ukraynada böyük bir zavoda təyinat alan Nüsrət, bir ilə rəhbərliyin və iş yoldaşlarının hörmətini qazanmışdı. Amma günlərin birində, həm də bir anın içində, bütün həyatı dəyişdi.

Şəhər rəhbərliyinin də iştirak etdiyi böyük icaslardan birində çıxış üçün söz alan Nüsrət, istehsalatın idarəetməsinə dair bir sıra optimal metodlar təklif etməyə başlayanda, ön cərgələrdə oturan mühafizəkar və başiboş nomenklatura ona tərs-tərs baxmağa başlamışdı. Məhsulun maya dəyərinin əməyin dəqiq təşkil olunmasından, işin səmərəliliyindən asılı olduğunu deyən; ABS, Qərbi Avropa ölkələrinin təcrübəsindən danışan Nüsrət, arada istehsalatın artırılması zərurətinə işarə edən partiya sənədlərinə də istinad edirdi ki, ona “xarici dövlətlərə işləyən” agent deməsinlər. Amma çıxışının heç bir faydası olmamışdı. İclasdan sonra onu otağına çağıran direktor səsinə başına atıb, əl-qolunu ölçə-ölçə Nüsrətin üstünə qışqırmışdı:

- On beş ildir bu zavodu idarə edirəm! Hər il də planı verirəm! Sən mənə ağıl öyrədəcəksən!? Tüpürüm sənə ideyalarına! Bildin? Başa düşmədinsə, bas bayıra! Xoş getdin!

O da getdi.

İki il bir kombinatda, üç il başqa bir istehsalat birliyində işlədikdən sonra Nüsrət dəqiq başa düşdü ki, sosialist istehsalatında ona yer yoxdur. Bu sistem üçün lazımsız adamdır. Əmanət bankındakı hesabında iyirmi min rubla yaxın pulu olan Nüsrət, əslində o dövr üçün milyonçu sayılırdı. İşləməyə, ancaq faizlərlə də dolana bilirdi. Lakin o işləməliyi, daha doğrusu öz biznesini qurmalıydı.

Səksəninci illərin nisbətən ilıq, yumşaq abı-havası, spekulasiya üçün münbit şərait yaradırdı. Yüksək səviyyəli mütəxəssis, ingilis və rus dillərini mükəmməl bilən qırmızı diplomlu Nüsrət Moskvada Klara adlı yarı polyak, yarı rus qadınla evləndiyi il, atasının vəfat xəbərini almış, heç tükü də tərpənməmişdi.

Nüsrətin başı biznesə qarışmışdı, təyyarələrdən düşmürdü. Rıqa, Vilnyus, Tallin, Almaata, Daşkənd, Tbiliso, Erebuni, Baku, Leninqrad, Kiyev – bir şəhərdən obiri şəhərə, bir respublikadan başqa respublikaya gedir, bir yerdən aldığı başqa yerdə satır, hər yerdə də özünə partnyorlar tapır, əlaqələr qururdu. 1986-cı ildə Klaradan bir oğlu, bank hesabında isə yüz minə yaxın pulu olan Nüsrət, ağır xəstəlikdən vəfat edən anasını basdırmaq üçün Bakuya gələndə, ailəsini də özüylə gətirmişdi. Üç yaşlı oğlu Roman, birinci dəfə ata yurdunu görəcəkdə.

1989-cu ildə bütün İmperiyada, xüsusilə də Qafqazda aləm bir-birinə dəyib məzhəb itəndə, Nüsrət sanki ovcunun içini iyləyərək Əmanət bankındakı hesabların-

dan bütün pullarını çıxardıb Bakunun mərkəzində hərəsi 150-200 kvadrat metr olan iki mənzil, Moskva, Leningrad və Riqada həyatı sahəsi olan evlər aldı, qalan pulu isə biznesə yatırdı. Onun dövrüdə olan pulu artıq iki yüz mini keçmişdi.

Həm partiyadan çıxmağa başlayanda, o da hər kəs kimi biletini cırıb atdı və Yəhudi biznes partnyoru Mişa ilə birlikdə ilk dəfə xaricə - İsrailə, oradan isə Osmanlıya getdi.

İraq bombalanmağa başlayanda, Atropatena ilə Urartu arasında dava qızıışanda, Sosialist Rus İmperiyası çökəndə və Pasolininin "Dekameron"u Bakunun video salonlarında yanıq atropatlara porno film adıyla 1 manata nümayiş etdiriləndə - Nüsrətin xarici banklarda bir milyon dollardan artıq pulu, keçmiş İmperiyada isə saymaqla bitməyən daşınmaz əmlakı varıydı.

Lakin bu həyatda onun üçün puldan da artıq və əziz olan şey - pulla satın alınmayan, taleyin ərməğanı olan HAKİMİYYƏT idi.

Dollar qarşısında baş əyməyən Nüsrət, hakimiyyət qarşısında baş əyir və əydirirdi. Hər gün özünün tikdirdiyi iyirmi mərtəbəli biznes mərkəzinin son mərtəbəsindəki nəhəng penthaus-ofisinə qalxarkən, ya da konsultasiyalar vermək üçün dəvət olunduğu nazirliklərə, komitələrə gedərkən, yüksək çinli məmurlarla dövlət əhəmiyyətli məsələləri müzakirə edərkən – hakimiyyətə yaxınlığından, hakimiyyətin tərkib hissəsi olmağından fantastik həzz duyurdu. Elə bir həzz ki, onu nə puldan, nə də var-dövlətdən almaq mümkün deyildi.

Nüsrət keçmişini də bir an olsun unutmurdu. Daha doğrusu keçmişini yaşamış, yararsız, silib atılmalı bir material kimi yox, əbədiyaşar, bütün zamanlar üçün aktual substansiya kimi görürdü. "Gələcək nə qədər vacibdirsə, keçmiş də o qədər vacibdir" deyirdi. Nüsrətə görə zaman - həcmi olan, bölünməyən bir məfhum idi. İnanırdı ki, ancaq indiki zamanla yaşayanlar, yaddaşız insanlardır. "Hafizə - keçmiş zamanı reproduksiya etməyə imkan yaratdığına görə qiymətli və lazımlıdır."

İmkansızlıq içində böyüyən, aclığın nə olduğunu yaxşı bilən Nüsrət kasıblığa, yoxsulluğa nifrət edirdi. Hesab edirdi ki, yaşadıkları tövlələri mənzil, ev sanan atropatların həyat tərzini rəzil və ürəkbulandırıcıdır. Kasıblıq addım-addım insanı təqib edən ximeradır. Kasıb adamın azadlığa meyli, yaşamağa marağı olmur. Kasıblıq bütün təşəbbüsləri beşikdəcə boğur. Kasıblığı tənbelliyin, laqeydliyin nəticəsi sayan Nüsrətin, kasıblığı ilə bəlişanlardan zəhləsi gedir, onlardan iyrənirdi. İşçiləri ilə də kasıblığın yolverilməzliyi haqda tez-tez danışardı: "Kasıblıq ağır xəstəlikdir, müalicə olunmur. Kasıb adam ömür boyu qorxularla yaşayır.

Bir dəfə onunla bəlişən, ölənə qədər pis gündə yaşayacaq. Kasıb doğulmaq ayıb deyil, kasıblığın alın yazısı olduğuna inanmaq ayıbdır. Böyük imkanlar ölkəsində yaşayırdı. Bir az ağlına işlədən hər kəs bu ölkədə varlana bilər."

Nüsrət dediklərinə səmimi inanırdı.

0.10 II

Regionda analoqu olmayan iyirmi mərtəbəli “Lider” biznes mərkəzinin iyirminci mərtəbəsindəki 600 kvadrat metrlik penthausda yerləşən “Alfa-Beta” holdingində işləyən 70 işçidən dördünün vəzifəsi, altı saatdan bir növbələşərək, 24 saat ərzində dünya birjalarını kəsintisiz izləmək idi. Nyu-York, Tokio və dünya iqtisadiyyatının digər nəhəng mərkəzləri ilə Bakı arasında vaxt fərqlinin olması, birjalari gecə- gündüz izləməyi şərtləndirirdi və Atropatənada bu işlə yalnız “Alfa-Beta” məşğul olurdu.

Ofisə gələn kimi, Nüsrət adəti üzrə gecə növbətçisini yanına çağırır birjalardakı vəziyyətlə maraqlandı. O, hər kəsdən əvvəl hər şeydən xəbər tutmalıydı. Atropatənada Forex üzrə bir nömrəli ekspertlərin işlədiyi holding, dünya birjalarında böyük pullar qazanmaq istəyən varlı adamlara, oliqarxlara xidmət göstərirdi. Daha doğrusu, birjalar “Alfa-Beta”nın fəaliyyət sahələrindən sadəcə biri idi. Konkret olaraq “Alfa-Beta”nın nə ilə məşğul olduğunu isə heç kəs, hətta Nüsrətin özü də bilmirdi. Əslində sualın belə qoyulması daha düzgün olardı – “Alfa-Beta” nə ilə məşğul olmur?

Bir sözlə hər şeylə. Nüsrət və onun nəhəng holdingi ölkədə söz və pul sahibi olan adamların iri maliyyə layihələrini həyata keçirməkdən tutmuş, Çində Pekinsayağı ördək bişirtdirib onu isti-isti Bakuya çatdırmağa qədər çox geniş fəaliyyət sahəsini əhatə edirdi. Nüsrətin hər yerdə - həm ölkə içərisində, həm də xaricdə - adamları və əlaqələri varıydı. Ən böyük dayağı və güvənc yeri isə, ölkə iqtisadiyyatının döyünən qəlbi olan AOİİN-də8 nazir müşaviri işləyən oğlu Roman idi.

Konserv fabriki, inşaat və neft avadanlığı biznesi, Qaz emalı zavodunda səhmləri olan, yerli biznesmenlər və oliqarxlarla xarici şirkətlər arasında vasitəçilik edən Nüsrət, asan pul dalınca qaçmağı sevmirdi. Eyni zamanda düşünürdü ki, əgər pul özü asanca gəlib adamın cibinə girirsə, ondan imtina etməyin adı nədir? Məsələn, Rus İmperiyasını dağıdaraq, onun külləri üzərində Çar Rusiyasını bərpa edən Qorbaçovun şərəfinə Qorbi adlandırdığı ingilis atı, Londonda qaçışlarda ona böyük pullar qazandırır və Nüsrət bundan ləzzət alırdı. Necə ləzzət almayasan ki, özün oturmusan Bakıda, atın isə Londonda birinci gəlib sənə əlli, yüz, iki yüz min funt-sterlinqi havadan qazandırır?

Biznes partnyorlar arasındakı münasibətləri, hərəmxanadakı arvadlar arasındakı münasibətlərə oxşadan Nüsrət, bütün uğurlarını həm də risklərdən qorxmadığına, problemlərin üstünə hücumla getdiyinə görə qazanırdı. Ürəkli idi və bütün yeniliklər maqnit kimi onu çəkirdi. Nüsrət ancaq özü qazanmırdı, başqalarına da qazanmaqda kömək edirdi. Kredosu heç kəsin yolunu kəsməmək, başqalarına mane olmamaq, amma eyni zamanda üz də verməmək, lazım gələndə sona qədər mübarizə aparmaq idi. Məsələn, gördüyü işlərdən biri də, müflisləşən şirkətləri alıb on-

ları təzədən diriltmək olan Nüsrət, “təzə qana” şiddətli ehtiyacı olan iş adamlarını asanlıqla yola gətirə bilirdi. Nüsrət bütün imkanlarını, enerjisini səfərbər edərək, iflas etməkdə olan şirkətləri dirçəldir, onlara yenidən həyat verir və öz holdinqinə qatırdı. Şirkətlərin keçmiş rəhbərliyi isə, ondan maaş alan işçilərə çəvrilirdilər. Necə deyərlər – alan razı, satan razı.

Baxmayaraq ki, biznes partnyorlarını heç vaxt aldatmırdı, onun lüğətində “təmizlik”, “dürüstlük” kimi sözlər də yox idi. Çünki “dürüstlük”, “təmizlik”, “həqiqət” kimi sözlər ona banal və rasionallıqdan uzaq görünürdü. Tez-tez deyərdi ki, “İnsan gərək pozitiv təfəkkürə malik olsun. İdealist olmaq – insanı məhv edir. Bütün insanlar egoistdir. İnsan maksimal həzzə can atır. Bütün müasir iqtisadi nəzəriyyələr də bunun üzərində qurulub. Ona görə də varlanmaq, həzz almaq lazımdır. Bazar mexanizmləri avtomatik olaraq sizin bu dünyadakı yerinizi təyin edəcək...”

Birjələrdəki vəziyyətlə maraqlanandan sonra, xaricdəki nümayəndələri ilə telefon danışqları aparan Nüsrət onlara bir sıra tapşırıqlar verdi. İş günü olsaydı menecerlərlə iclas da keçirəcəkdə, amma şənbə olduğundan holdinqdə dörd-beş adam varıydı. Düyməni basıb, katibədən kofe istədi.

ABŞ-dan xüsusi sifarişlə gətirtiyi və çox sevdiyi 27-inch-lik Apple iMac-ı açdı. Bir az internetdə gəzişmək istəyirdi. Yayda harada dincəlmək barədə hələ qərar verməmişdi. Könlündən Kuba ya da Venesuela keçirdi, amma fikri hələ qəti deyildi.

Əslində məqsədi istirahət etmək də yox, Uqo Çaves və Raul Kastro ilə olmasa da, ən azından İqtisadiyyat nazirləri Rodriqo Kabesas və Marino Murilyo ilə görüşmək, onların ölkələri ilə biznes əlaqələri qurmaq idi. Onu öz saflıqları və XXI əsrdə hələ də İmperiyanın 60-cı illərini xatırlatmaları ilə cəlb edən Venesuela ilə Kubanın bərbad vəziyyətdə olan iqtisadiyyatlarını qaldırmaq çoxdankı arzusuydu. Xeyr, kommunist deyildi, hətta kommunizmə nifrət edirdi. Sadəcə olaraq dağılma ərəfəsində olan İmperiyada Analoqu Olmayan İqtisadi İnkişaf Nazirliyi.

Özü kimi ayıq adamların necə asanlıqla milyonlar qazandığını bildiyindən, bu iki uzaq və ekzotik ölkədə də eyni perspektivləri görürdü.

Yumrusifət, hündürboy katibə Yelena Konstantinovna kofeni gətirib masaya qoydu və sanki buludların üstündə gəzirmiş kimi, sakitcə kabinetdən çıxdı.

Holdinqin qadın işçilərinin əksəriyyəti üç ün orta boylu, enlikürək, dümağ saçlı, ciddi eyni zamanda simpatik Nüsrət seks simvol sayılsa da o, heç vaxt öz işçilərinə seksual obyekt kimi baxmırdı. Dost-tanışa da həmişə deyərdi ki, “Mənə işçi lazımdır, dıllaq yox.”

İmperiya dövründən qalma “verən katibə” arxetipi, bazar iqtisadiyyatı dövründə aktuallığını büsbütün itirmişdi. Daha doğrusu Nüsrətə elə gəlirdi ki, itirməliydi. Hələ də katibələri ilə yatan kişilərdən zindeyi- zəhləsi gedir, onlara hörmət etmirdi. “Katibə ilə nə səmimiyyət, nə yaxınlıq?!” deyərdi. “İşini görsün, axşam altıda sikkirsən getsin evinə. Ayın axırı da gəlib maaşını alsın. Qayıрмаğa nə çox

qadın! Adam da katibəsi ilə yatar? Gec-tez zibili çıxır, adamın sonra başı ağrıyır.”

Bütün kişilərin Klara Tsetkin və Roza Lüksemburqu ən ağır söyüşlərlə söy-düyüğün olan 8 martda isə çox səxavətli olurdu. Holdinqdəki bütün qadınlar on-dan qiymətli hədiyyələr alırdılar. Hətta 8 mart münasibətilə holdinqin konfrans zalında hər il korporativ gecələr təşkil olunur, hamı öz həyat yoldaşı, sevgilisi ilə gəlib gecə ikiyə, üçə kimi əylənirdi.

Öz ad günlərində isə qətiyyənlə hədiyyə qəbul etmirdi. İki il əvvəl, bütün əmək-daşlar atışıb ad gününə 17 min dollarlıq “Patek Philippe” saati alanda, hiddətindən özünə yer tapa bilməmişdi. Hesablayıb görmüşdü ki, ortalama olaraq hər işçidən 250 dollara yaxın pul çıxıb. Saati qoluna taxaraq geniş iclas çağırmış və bir daha ona hədiyyə alınmasını qadağan etmişdi. “Bu saati, ömürlük ad günü hədiyyəsi kimi qəbul edirəm. Çox sağ olun! Amma bundan sonra mənə hədiyyə verən, işdən qovulacaq! Bu ayın axırı da, hamı 250 dollar premiya alacaq.”

Holdinqdə qadınlara sırf işçi kimi baxan Nüsrət, işdən kənarda olduqca arvad-baz olurdu. Doxsan dördüncü ildə arvadı Klara ilə boşanandan sonra, ona Bakuda və Moskvada hərəsi 300 min dollara yaxın qiyməti olan iki mənzil almış və ömür-lük subaylığa qədəm qoymuşdu. Hər ay Nüsrətdən 5 min dollar aliment alan Klara da həyatını istədiyi kimi qura, istədiyi kişiylə ələ gedə, oğlu Romanı istədiyi zaman görə bilirdi. Ehtiyacı olarsa, Nüsrətdən əlavə pul istəmək haqqı da varıydı.

Nüsrət isə artıq heç vaxt evlənməməyə qərar vermişdi. İndiyə qədər bəlkə də 100-dən artıq sevgilisi olmuşdu. Hesab edirdi ki, belə daha rahat və təhlükəsizdir. Qadınlar kişi ilə münasibətlərini rəsmiləşdirən kimi qudururlar. Hamısı da varlı kişiylə ələ getmək istəyir. Belə arvadı alıb, ona milyonlar xərcləyən kişi isə bütün vaxtını ona sərf etməli, hər yerə özüylə aparmalı, bütün addımları haqda hesabat verməli, qısqançlığına dözməlidir.

Nüsrət deyirdi ki, varlı ər istəyən, xəyanətə hazır olmalıdır, amma beləsini tapa bilsən!

Yeyib-içmək məclislərində qadın, sədaqət, xəyanət kimi söhbətlər açılanda coşur, uzun-uzadı monoloq deyir, məclisdəkiləri gülməkdən qırırdı:

“Kimdir axı onlar, bizdən sədaqət tələb edirlər? Özləri nədir ki? Mələk zad-dırlar? Adama deyərlər, ay anam, ay bacım səndən başqa dünyada qadın yoxdur? Sənin kimi milyonlarla vagina var. Varlı ər tapmısan, hələ buna şükür elə! Sənə nə var kişi hara gedir, kimi qayıdır? Kasıba ələ gedib bir tikə çörəyə möhtac qalsay-dın, ağlın başına gələrdi. Sabah balasına nə yedirəcəyini fikirləşən qadını, kişinin xəyanəti zadı maraqlandırmır. Vecinə də deyil ki, kişisi hardadır, neyniyir. Təki bir qarın çörək tapsın gətirsin. Varlı ər tapanda isə, şükür eləmək əvəzinə qudu-rurlar, qısqanırlar. Guya özləri böyük poxdur! Xəyanət etməyən kişi istəyirsən, get kasıba ələ. Yarı ac, yarı tox olsan da, ərini gecə-gündüz yanında olacaq...”

“Sədaqət-mədaqət nədir? Bu arvadlar hardan bilirlər ki, sədaqətə layiqdilər? Bu nə özündən müştəbəhlikdir? İdeal ər axtarırlar. Sən bunların pox yeməyinə bax! Varlı kişi özü elə idealdır də! Heç olmasa milyonları, pulu ilə idealdır. Sizə

xəyanət edəndə də haqlıdır, əcəb edir. Sallanmırsız kişinin boynundan, bəs sizin nəyiniz idealdır? Hə? Nəyiniz? Səndəki bütün keyfiyyətlər, başqalarında da var. Özü də səndən də yaxşı. Varlı kişi tapıb boynundan sallanmırsınız, bir metr də diliniz çıxır. Qancıqlar! Gedin özünü də iş tapın, məşğuliyyət tapın. Armanidən bazarlıq eləməklə deyil e! Armanidən, Dolce Gabbana-dan gündə paltar al, amma kişinin götünü də güd. Elə şey yoxdur! Əvəzində nə verirsiniz? Mamiş? Mamiş hamıda var də!”

Nüsrət qadınların əlindən yanıqlı görünsə də, əslində onları çox sevirdi. Daha doğrusu nikah şampı tələb etməyən iddiasız, təmənnaş qadınları.

Yaşına baxmayaraq, həm də çox temperamentli kişi idi. “Əsl seks alayı şeydir! Sekslə elə məşğul olmalısan ki, qurtarıb balkona siqaret çəkməyə çıxanda, görəsən ki, qonşular da çəkməyə çıxıblar.”

Qadınları bahalı hədiyyələrlə, sürprizlərlə təəcübləndirməyi xoşlayırdı. İsraildə Ukraynalı sevgilisi ilə dincələndə, sabah qızın ad gününün olduğunu öyrənmiş və qızdan xəbərsiz otelin rəhbərliyi ilə danışmış, sahilə açılan verandanı xüsusi tərtibatla bəzətmişdi. Qızın bənövşəyi rəngi sevdini bilən Nüsrət, verandaya bənövşəyi rəngdə çiçək ləçəkləri səpirmiş, hər tərəfi bənövşəyi rəngdə parçalarla süsləmiş, masaya bənövşəyi şamlar düzdürmüşdü. Bununla da kifayətlənməyib, kobra sifariş vermişdi. Otel

rəhbərliyi əvvəl elə bilmişdi ki, Nüsrət onlardan ABŞ istehsalı olan Kobra helikopteri istəyir. Amma Nüsrət kobranın ardından başı çalması hindistanlı tütəkçalan sifariş verəndə, başa düşmüşdülər ki, söhbət tütək səsini torbadan qıvrıqla çıxan öyrədilmiş ilandan gedir. Otelin rəhbərliyi hörmətli müştərinin bu qeyri-adi sifarişini bir gün ərzində yerinə yetirərək, axşam otelin verandasında elə şou təşkil etmişdi ki, Ukraynalı qız iki dəqiqə boyunca şokdan ayıla bilməmişdi. Nüsrətin bahalı sifarişinə bonus olaraq, otel rəhbərliyi şirkətdən iki od püskürən də dəvət etmişdi.

Mobil telefonuna zəng gəlmişdi. Gözlərini monitordan ayıraraq telefonun displeyinə baxmışdı. Gülümsündü. Zəng edən Təranə idi.

0.11 III

Son iki ildir bir yerdə olduğu Təranə ilə münasibətlərinin xarakterini özü üçün aydınlaşdırı bilmirdi. Təranənin sözlərindən, davranışından hiss olunurdu ki, klassik aşna obrazı artıq onu qane etmir – qadın aşiq olub və qarşılıqlı eşq tələb edir. Nüsrət isə... Düzdür, Təranənin yanında rahatlıq tapırdı, rutin problemlərini unudurdu, intəhası bunun adına eşq, məhəbbət demək olardımı - bundan əmin deyildi. Bəzən də düşünürdü ki, eşqin nə olduğunu ümumiyyətlə bilmir. Bu duyğu ona heç vaxt tanış olmayıb.

Təranə, ya da yaxınlarının dili ilə Tərişlə Bakunun ən məşhur, elit karaoke klubu olan “Duet”də tanış olmuşdu. Tərişin uzun kirpikləri, dolğun dodaqları və qısa yaxalı koftasından qoşa bədirlənmiş ay kimi qabaran döşləri “Duet”ə biznes partnyorları ilə dincəlməyə gələn Nüsrətin fikrini dağıdır, diqqətini yayındırırdı. Təriş Filipp Kirkorovun repertuarından, Nüsrətin çox sevdiyi “Мы так нелепо разошлись” mahnısını ləhcəylə də olsa elə məharətlə oxumuşdu ki, Nüsrət qarışıq hamının ağzı açıq qalmışdı. Klubdakılar özünə gəlməyə macal tapmadan Təriş ikinci mahnını - Alla Puqaçovadan “Ресницы”-ni ifa eləmişdi. Hər ikisi də ç ox çətin mahnılar olduğundan, Nüsrət Tərişin istedadı qarşısındakı heyranlığını, onu ayaqda alqışlayaraq ifadə etmişdi.

“Duet”ə varlı kişiləri – oliqarxları, bankirləri, bəzən hətta nazir müavinlərini ovlamaq üçün gələn qadınlar haqda xəbəri olan Nüsrət, Təranənin də onlardan biri olduğunu anlamışdı. Bu qadınlar bir bokal pivənin 8 manat, əlli qram tekilanın 5 manat, bir stəkan Coca Cola-nın isə 3 manat olduğu “Duet”ə əlbəttə ki, pul xərcləmək, əylənmək üçün gələ bilməzdilər. Uzaqbaşı bir kola götürər, iki-üç mahnı oxuyar və bir-iki saat ərzində onlarla maraqlanan tapılmasa, çıxıb gedərdilər. Amma onlarla maraqlanan mütləq tapılırdı. Çünki “Duet” hər yoldan keçənin, ya da xalq dili ilə desək “divara işəyənlərin” yeri deyildi. Bu kluba Bakunun ən elit fahişələri yığılırdı.

Nüsrətlə Təranə bir-iki dəfə baxışandan sonra, qadına hər şeyi aydın olmuşdu – yaraşlıq, xarizmatik, ağsaç kişi ona maraq göstərirdi. Təranə səs-küylü zaldan telefonla danışmaq bəhanəsi ilə foyeyə çıxanda, Nüsrət də onun dalınca getmişdi. Qadın foyenin ortasında dayanmışdı, telefonunu qurdalayırdı. Nüsrət özündən əmin halda ona yaxınlaşıb, tox səsle salam vermişdi.

Hər şey də bu salamlarla başladı. Bir salam, hər ikisinin həyatını dəyişdi.

Beş dəqiqə ayaqüstü söhbətin ardından, bir azdan çıxmaq barədə razılaşıdılar. Nüsrət on dəqiqə də oturduqdan sonra qonaqları ilə sağollaşdı və onların mənalı təbəssümlərinin müşayiəti altında küçəyə çıxdı. Təriş artıq onu gözləyirdi. İstiqamətləri, Nüsrətin Şüvələndəki villası idi.

Çoxdandır seksdən belə həzz almayan 55 yaşlı Nüsrət, o gecə üçdəfə qurtarmışdı. Onun yaşında bir kişini bir gecədə üçdəfə ehtirasa gətirmək, hər qadının işi

deyildi. Uzağı 30 yaş göstərən, əslində 36 yaşı olan Təranə isə bunu bacarmışdı.

O gecənin üstündən iki il keç sə də, Nüsrət Təranədən hələ də ayrılı bilmirdi. Daha doğrusu ayrılıq barədə heç düşünmürdü. Nə vaxtsa, hansısa qadına bu qədər bağlandığını da xatırlamırdı. Tərişin, keçmişində fahişə olması onu əsla narahat etmirdi. Bu haqda ona kimsə nəşə desəydi, eyham vursaydı – bəlkə də o adamı parçalayardı. “Keçmişdə nə olub olub, əsas bu gündür” tez-tez deyərdi.

Əlbəttə ki, Nüsrətin bir fahişəni mələyə ç evirməklə savab qazanmaq kimi dərdi də yox idi. Hərç ənd, Roma papası III İnnokenti 1198-ci ildə Vatikanın başına keçən kimi, fahişələrlə evlənən kişilərə bütün günahların yuyulmasını vəd etmişdi. Riçard Girlə Culia Robertsın oynadıqları, çoxdan kulta çevrilmiş “Gözəlç ə” filmi isə, sosial statusu yüksək olan kişilərin, necə asanlıqla fahişələrə vurula bildiyinin bariz sübutdur.

Kimsə deyə bilər ki, yalandır, həyatda belə olmur. Nüsrətin isə həyatında olmuşdu.

Təranənin “bu yola” necə düşdüyü - hardan gəldiyi, hansı ailədən çıxdığı, hansı şəhərdən, ya da rayondan olduğu bilinmirdi. Deyəsən özündə keçmişini, gəncliyini, valideynlərini, doğma yurdunu çoxdan unutmuşdu.

O, 18 yaşında fahişəliyə başlayanda, ölkə kolliziyalar iç ində çırpınırdı – Urartu Qarabulağı işğal etmişdi, cəbhədən hər gün onlarla tabut gəlirdi. Mirzəağa Əliyev küçəsindəki həyat evlərinin birində, bir göz otaq kirayələmişdi. Başını aşağı salıb gündüz evdən çıxır, axşam qayıdırdı. Həmişə də taksi ilə gedib- gəlirdi. Qonşularla salam-kəlamı yox idi, heç kəslə kəlmə kəsməzdi. Amma yerindən, ədasından, baxışlarından hiss olunurdu ki, ötkəmdir, yaşına görə çox ağırdır. Bir söz deyən, sataşan olsa, cavabı sərt olacaq.

Axşamçağı evə qayıdanda, taksini həmişə həyətdən bir tin aşağıda, “Çinarlı” kafesinin qarşısında saxlatdırırdı. Maşından düşüb başını aşağı salır, o gün kefi kökdürsə dodağında Mona Liza təbəssümü ilə asta-asta, tələsmədən yolu keç ib, tünd göy darvazadan həyəətə girir, gözdən itirdi. “Çinarlı”nı ağzınacan doldurmuş boş-bekar məhəllə sakinləri Tərişi görəndə, bir anlıq donub qalırdılar. Təriş gələndə, hamı üzünü kafenin iri, şüşəli qapısına çevirib, qızın əndamına tamaşa edirdi. Darvazanın qapısı bağlanan kimi, məhəllənin boş-bekar sakinləri, o dövrdə ən bərkgedən araq olan “Ana südü”nü daha yangılı iç məyə başlayırdılar. Sözlər tükənmişdi artıq. Təriş haqda danışmağın yeri yox idi. Onu yalnız xəyal etmək, hardan gəlib hara getdiyi haqda ehtimallar yürütmək, onu hansı bəxtəvərin saxladığına dair əzablı düşüncələrə qər q olmaq olardı.

Qadınlar isə danışırıdılar. Qonşuluqda yaşayan və gizlindən Tərişə rəğbət bəsləyən 12 yaşlı Ülkərin anası Raxşəndə elə gün olmazdı ki, məhəllə arvadlarına qoşulub Tərişə rişxənd eləməsin, qızın qeybətini qırmasın. Evi Tərişə kirayə verib, özü bağa köçən Sona xalanı yaş yuyub, quru sərməsin.

Qadınların dərdi başqa idi. Ədəb-ərkana, əxlaq, namus-qeyrətə istinad etsələr

də, mənəviyyatın pozulmasından dəm vursalar da Tərişə açıq-aşkar paxıllıqları tuturdu. Onun kimi əndamlı, ətli-budlu, tərəvətli olmadıqlarına görə talelərini lənətləyirdilər. Onun kimi geyinə bilmədiklərinə görə, ürəkləri partlayırdı. Haqlıydı qadınlar. Ərlərinin fantaziyalarını süsləyən bu naməlum qadına nifrət etmək üç ün çox ciddi səbəbləri varıydı.

Balaca Ülkər isə həyətin o başında oturub qadınlara qulaq asanda düşünürdü ki, anası da daxil olmaqla, məhəllənin bütün ağır çəkili arvadları dünyaya yenidən gəlsəydilər, “qəhbə” dedikləri Təranəyə oxşamaq, onun kimi olmaq istəyərdilər.

O illərdə Malena filmi hələ çəkilməmişdi. Aktrisa olacaq qədər gözəl Tərişin nümunəsində heç əkilə də bilməzdi. Çünki məhəllədə Tərişi çırpacaq, saçlarını yolacaq, təpikləyəcək ürəkdə adam yox idi. Bircə dəfə, Tərişə qatıqsatan Məsmə arvad söz atmışdı – o da elə-belə, dəxlisiz səbəbə görə. Nə var-nə var qız gecə birdə taksi ilə məhəlləyə gəlib.

Zavallı arvad, yatmış vulkanı oyadacağını bilsəydi ağzını açardı mı? Yay gecəsinin bir aləmi, açıq pəncərələrdən evlərə daxil olan məşum qışqırıqdan diksinmişdi camaat: “Qoca qəhbə, sənə ayağımı soxaram!”

Ülkərin atası başda olmaqla, Tərişin ayaqlarına heyranlıq duyan məhəllə kişiləri, bu ayaqların daha nələrə qadir olduğunu həmin anda anlamışdılar. Daha doğrusu başa düşmüşdülər ki, qızı saxlayan hər kimdirsə, doğrudan da adamın tifağını dağıdar, odur ki, onunla ehtiyatlı olmaq lazımdır. Ən salamatı baş qoşmamaqdır.

İki ay əvvəl məhəlləyə köç ən Təriş isə, o hadisədən sonra hələ bir il də orda yaşadı və bu müddət ərzində ona nə söz atan oldu, nə də tərs baxan. “Qızı böyük adam saxlayır” mifinin məhəllədə yayılması kifayət etmişdi ki, namus-qeyrət mücəssəməsi, əsəbi anlarında damarlarını doğrayan, bıqlı atropatlar, bərkgedən lotular “məhəllədəki qəhbə”nin varlığına göz yumub, dillərini gündəyməzlərinə soxub sakit otursunlar.

Tərişin “ayaq” hədəsindən sonra, ona olan heyranlığı bir az da artan Ülkər, valideynlərindən gizlin Tərişin evinə gedib-gəlməyə başlamışdı.

Bu evdə nələr yox idi? Video, çoxlu osmanlı filmləri, kliplər, konsertlər, hətta maraqlı kitablar. Tərişin qızartdığı kartof-yumurtaya isə söz ola bilməzdi. Nəşə Karaböcəyin, Sezen Aksunun, İbrahim Tatlısəsin kliplərinə acgözlüklə baxa-baxa, Tərişin hazırladığı kofeni içən Ülkər, evlərində kofe olmadığını, birinci dəfə kofeni bu evdə içdiyini deyəndə, Tərişin gözləri dolmuşdu. Onun da Ülkərə qanı qaynamışdı. Bəlkə də bu qızçıqazda doyunca yaşaya bilmədiyi uşaqlığını görürdü, yoxsa niyə hər dəfə dərsləri ilə maraqlanır, “oxumaqdan vacib heç nə yoxdur” deyirdi? Əlaçı Ülkərin hər gün aldığı 5-lərə də valideynlərindən çox Təriş sevinirdi.

Bu evə növbəti gəlişlərindən birində, Tərişi ağlayan görmüşdü. Daha doğrusu əvvəl elə bilmişdi qəhqəhəylə gülür. Ağzını geniş açmışdı, sifəti gərilmişdi. Əlində kitab varıydı – “Dodaqdan qəlbə”.

Ülkəri görüb göz yaşlarını silə-silə:

- Dözə bilmədim, ağladım. Çox həyati kitabdır – demişdi.

“Həyati” kitabın nə olduğunu Ülkər o yaşda anlaya bilməzdi. Bir kitaba görə ağlamağı da. Bunun üç ün bir az da böyüməliydi.

İki gün sonra Təranə “Dodaqan qəlbə”ni ona hədiyyə elədi.

- Oxu, başa düşəcəksən.

- Sevgi haqqındadı?

- Hə.

- Sən kimisə sevmisən? - uşaq yaşına xas olmayan aqilliklə soruşmuşdu.

Təriş diqqətlə Ülkərin üzünə baxmış, gözləri dolmuşdu. Köks ötürüb demişdi:

- Özüdə necə... Əlbəttə sevmişəm. Çox sevmişəm.

- Bəs niyə ayrıldınız?

- Başqasıyla evləndi. Anası evləndirdi! – Təriş yanaqlarındakı yaşı əlinin tərsi ilə silmişdi. - Əsas odur ki, məndən qalan xatirələr indiyə kimi yandırır onu. Bilirəm ki, zülm ç əkir. Ölsün!

Qızının hara dadandığını, hər gün dərsdən sonra evə gəlmək yerinə, hara getdiyini öyrənən Raxşəndə, axşam Ülkərə elə divan tutmuşdu ki, qız üç gün evdən ç ölə çıxa bilməmişdi.

Təriş Raxşəndəyə nifrət edirdi.

Evdə gestapo rejimi quran Raxşəndə, qızını bir addım gözündən kənara buraxmırdı. Tərişlə dava eləməyə qorxurdu. Hamı kimi o da ondan yığırdı. Ona görə də bütün acığını qızından çıxırdı. Təranə ilə təsadüfən qarşılaşmaq ümidinin mənasızlığı isə, ötən hər günü Ülkər üç ün əzaba ç evirirdi.

Təriş evə də gec gəlirdi artıq. Bəzən isə günlərlə görünmürdü. Yarım il sonra da iki iri çəmodanını taksinin baqajına atıb, məhəllədən həmişəlik köç üb getdi. Ülkər uzaqlaşan taksinin ardınca yaşlı gözlərlə pəncərədən baxmışdı.

Tərişdən ona iki unudulmaz xatirə qalmışdı - “Dodaqdan qəlbə” və “Pele” kofesinin tami.

0.12 IV

O təlatümlüdvərdə, axşamlar porno filmlərin nümayiş olunduğu çoxsaylı video-salonlarda gündüzlər Osmanlı və üçüncü kateqoriyalı Hollivud filmləri göstərilirdi. Hamının Osmanlıyı, İstanbulu görmək xəyalı ilə yaşadığı o illərdə kimin evində video varıydısa, mütləq 10-15 Osmanlı kinosu və klip yığmalarından ibarət kasetlər də olurdu. Gündə bir neçə dəfə kasetləri video-maqnitofona salıb-çıxarmaqdan kasetlər tez korlanır, lentləri dolaşırdı. Müşərrəf Akay Bakuya qastrola gələndə isə camaat konsertə düşməkdən ötrü, Lenin sarayının qabağında bir-birini əzirdi.

O vaxtlar Bakuya gələn bütün osmanlılar “Tatlısəsi, Əmrahı, Türkan Şorayı tanıyırsınızmı?” sualı ilə qarşılaşırdılar. Nə üç ünsə hamı elə bilirdi ki, İstanbulda hər kəsin Əmrahla görüşmək, Türkan Şorayla çay içmək imkanı var. Kafedə yemək yediyin yerdə isə, qəfildən içəri İbrahim Tatlısəs girib camaata avtoqraf paylaya bilər. Bəzi vicdansız osmanlılar, bu stereotipləri dağıtmaq əvəzinə Əmrahla, Tatlısəslə dost olduqlarını, hətta Sibel Canla yatdıqlarını deyir, qulaqlarını sallayıb onlara heyranlıqla baxan atropatları dolayırdılar.

Əmrah dalğasında Osmanlıdan Atropatenya axın edən adamlar, burada əməlli-başlı kef çəkirdilər. Yatmağa qadın tapmaq onlar üçün problem deyildi. Osmanlı filmlərinin təsiri ilə minlərlə kişi atropat, İstanbulda qancıq küçə itinə belə yaxın düşə bilməyəcək avara, qara-qura adamlara paylayırdı. O vaxtlar Atropatena oğlanları dəbdən düşmüşdü. Bir erkək atropat sekslə məşğul olmaqdan ötrü ya evlənməli, ya da fahişə tapmalıydı. Osmanlılar isə asanlıqla qızların saqqızını oğurlayırdılar. Hətta osmanlılara ağız büzən, onları ələ salan rusdilli qızlar da osmanlıları görəndə özlərini buraxırdılar.

Ömür boyu Osmanlıyı görmək arzusu ilə yaşamış Təranə, İstanbulun Esenler avtovağzalında avtobusdan düşüb, bu şəhərə birinci dəfə ayaq basanda həyəcədən dizləri titrəmişdi. On minlərlə adamın, minlərlə lüks “Mercedes 404” avtobusuna minib-düşdüyü səs-küylü, dönər ətirli nəhəng avtovağzalın ritmi onun başını elə gicəlləndirmişdi ki, qarşısına çıxan birinci skamyaya oturub, ağzı açıq vəziyyətdə yarım saat ancaq ətrafa tamaşa etmişdi.

Təranə iki il əvvəl İstanbulla fahişəlik üçün gələn, bir müddət sonra da varlı bir osmanlının aşnası olub, qədim peşənin daşını atan rəfiqəsi Aynurun təkidilə gəlmişdi bura. Aynuru saxlayan istanbullu iş adamı, onun üçün Şişlidə iki otaqlı mənzil kirayələmişdi. Hər ay Aynura aldığı bahalı hədiyyələrdən əlavə, iki min dollar da pul verirdi. Aynur inanırdı ki, Təranənin də İstanbulda böyük perspektivləri var.

İstanbulda gəldiyi ilk aylarda Laləlidəki “Ergenekon” otelində qalan Təranədən başqa, oteldə üç ukraynalı, bir iberiyalı, bir moldovalı və iki atropat qəhbə varıydı. Qızlar, müştərilərin olmadığı günorta saatlarında otelin qarşısındakı “Şakir abinin kafeteryası”na yığışb kişilərdən, seksdən, polislərdən danışır, hərdən də müştəri

üstündə bir-birləri ilə saçıyolduya çıxırdılar. Amma küsülülükləri uzun ç əkmirdi, ç

ox tez barışırdılar.

Siqaret ç əkməyən, demək olar ki, iç ki də içməyən, özünə baxan, geyiminə fikir verən, hətta Osmanlı qəzetlərini oxuyan və saçlarını sarı rəngə boyamağa başlayan Təranəyə qızlar açıq-aşkar paxıllıq edirdilər.

Onlara elə gəlirdi ki, Təranə özünü dartır, hamıdan seçilmək, fərqlənmək istəyir. O isə qızların atmacalarına məhəl qoymadan, fürsət düşəndə onlara öz məsləhətlərini verirdi:

“Siqareti çəkib özünüzü qocaldırırsınız, dərinizi korlayırsınız. Fahişə mütləq siqaret ç əkməlidir bəyəm? Bunu sizə kim deyib?”

“Arada, boş vaxtınızda qəzet oxuyun. Dünyadan xəbəriniz olsun.”

“Müştəri ilə ağır olun. Özünüzü şit aparırsınız, kişiləri başınıza dırmaşdırırsınız. Ondan sonra da altını ç əkirsiniz.”

“Fahişə “mən bunu eləmirəm, bunu xoşlamıram” deyə bilməz. Müştəri minet istəyirsə minet eləməlisiniz. Daldan istəyirsə, verməlisiniz. Adını fahişə qoyan adam gərək “yox” sözünü dilinə gətirməsin.”

Qızlar isə Təranənin məsləhətlərini bir qulaqdan alıb obirindən ötürür, onu lağa qoyurdular. Dəstənin ən stajlı üzvü olan ukraynalı Vladislava isə Təranənin ləhcəli ruscası ilə məzlənməyi xoşlayırdı. Vladislava Təranəni yamsılamağa başlayanda qızlar uğunub gedir, rusca düz-əməlli cümlə qura bilməyən atropat qızlar hamıdan möhkəm gülürdülər.

İlk günlərdə Təranə ilə tez-tez görüşən Aynur, bir ay sonra həftədə bir dəfə gəlib-getməyə başladı, sonra isə ayağı tamam kəsildi. Telefonuna da zəng çatmırdı. Təranə Aynurun yoxa çıxmasını onun sevgilisinin qadağası ilə izah edirdi. Görünür osmanlılı aşna, Aynurun Laləliyə gəlib-getməsinə, əvvəlki həyat tərzi ilə təmas etməsinə istəmirdi. Əgər elədirsə, onda onu axtarmağın, narahat etməyin mənası yox idi. Təranənin qüruru da buna yol vermirdi.

İstanbula gələndən bir ay sonra birinci mobil telefonunu almışdı. Xoşlandığı, dil tapdığı müştərilərinə öz nömrəsini verirdi. Hamıya da tapşıırırdı ki, mümkünsə oteldə yox, başqa yerdə görüşsünlər. Kişiləri oteldə qəbul etmək, gözə girmək istəmirdi. Qızlardan dəfələrlə çox pul qazanması, onun üçün əməlli-başlı problemə çevrilmişdi. Arxasından edilən qeybətləri, deyilən sözləri bilirdi. Gözə gəlməkdən qorxurdu. Halbuki qızlar ona paxıllıq etmək əvəzinə, çox qazanmasının səbəbləri ilə maraqlansaydılar görərdilər ki, Təranə kişiləri yola vermirdi, ürəkdən sevişirdi. Ona görə, onunla bircə dəfə yatağa girən, bir daha ayrılı bilmirdi.

Təranənin xahişi də işə yaramışdı. Müştərilərin ç oxu onunla kənarda görüşürdülər – kimisi mənzildə, kimisi bağ evində, kimisi də başqa oteldə.

Rusiya İmperiyası dağılana qədər, osmanlılar üçün sarışın qadınla sekslə məşğul olmaq bir xəyal olsa da, İmperiya dağılandan, sərhədlər açılandan sonra sarışın qadın, ya da özlərinin dediyi kimi “Nataşa” bolluğuna düşmüşdülər. Osmanlılar,

millət fərqi qoymadan, bütün postimperiya fahişələrinə Nataşa deyirdilər. Təranə də saçlarını sarı rəngə boyadığı üçün, hərdən onu da rusla səhv salırdılar. Belə anlarda Təranə özündən çıxır, ona rus deyənlərə kobud cavab verir və qürurla “Mən Atropatena türküyəm!” deyirdi.

Ümumiyyətlə, osmanlıların bisavadlığı, intellektual səviyyələrinin aşağı olması onu çox əsəbiləşdirirdi. Müştərilərinin çox oxunun nəinki Atropatənadan, Atropatena mədəniyyətindən xəbərsiz olmaları, hətta Rəşad Nuri Güntəkini, Suat Dərvəşi, Səbahəttin Əlini belə tanımamaları onu məyus edirdi. Hərdən onlarla mübahisəsi də düşürdü: “Yaxşı, bizim dünya şöhrətli Anarımızı, Fikrət Qocamızı tanımırsınız, bəs öz yazıçılarınızdan niyə xəbəriniz yoxdur? “Xəz paltolu madonna”, “Fosforlu Cevriyə”, “Dodaqdan qəlbə”ni oxumamaq olar? Utanmırsınız?” Kitabdan, qəzetdən, Atropatənənin qədimliyindən, Urartunun Qarabulağı işğalından, ermənilərin xainliyindən danışmağı xoşlayan Təranəyə “professor” ləqəbi qoşan müştərilər, onu cırnadıb danışdırmaqdan həzz alır, ən çox da danışanda işlətdiyi Atropatena sözlərinə gülürdülər.

On dörd il fasiləsiz fahişəliklə məşğul olan Təranə, bu müddət ərzində yatdığı kişilərin sayını əlbəttə ki, unutmuşdu. Lakin zəngin təcrübəsinə baxmayaraq, hələ də osmanlıların acgözlüyünü başa düşə, Osmanlı ehtirasına, yanıqlığına öyrəşə bilmirdi. Hətta elə müştərisi var idi ki, çıxartmadan 2-3 dəfə qurtara bilirdi. Təranə ömründə belə şey görməmiş, eşitməmişdi.

Osmanlılar prezervativ görəndə isə, elə bil xortdan görürdülər. Qızlar prezervativi onlara zorla, bəzən yalvar-yaxarla taxırdılar. Elə müştərilər də olurdu ki, fahişələrə eşqnamə oxuyur, hətta evlənmə təklif edirdilər. Təranə, öz arvadlarının qeybətini qıran, onları fahişənin ayağına verən osmanlıları başa düşmür, belələrini görəndə iyrənirdi.

Tez-tez ağrılardan şikayətlənən Moldovalı Faina isə, osmanlılara o ki, var döşəyirdi. Deyirdi ki, ağrıya dözə bilməyəndə müştərinin pulunu qaytarıb qovur. Osmanlıların ölçülərindən şikayət edən təkçə Faina da deyildi. Başqa qızlar da danışdırlar ki, osmanlılar onların matkalarını dağıdırlar, hətta ay başı sikli də pozulur. Təranədə isə uşaqlıq yolunun dərinliyi qaydasında idi. Onun həm də təcrübəsi varıydı deyə, qeyri-adi böyüklükdə penis görəndə elə poza seç irdi ki, daxilolma az olsun. Bəzən isə belə müştəriləri minətlə yola verirdi. Əlqərəz mütləq yolunu tapıb, müştərinə razı yola salır, heç vaxt da heç kəsə şikayətlənmirdi. Peşəkarlıq öz yerində, o, həm də naşükür olmaqdan, Allahın qəzəbinə tuş gəlib qazancını itirməkdən qorxurdu.

Hərdən, bekar olanda Bakunun xiffətini çəkirdi. Amma İstanbulda o qədər pul qazanırdı ki, bir müddət əziz şəhərindən uzaq qalmağa dəyərdi. O, Bakuya qalib kimi - triumfla və çoxlu pulla qayıtmalı, illərdən bəri ürəyində cücərttdiyi arzularını həyata keçirməli idi. Bu uğurda isə, bütün məhrumiyyətlərə dözmək olardı.

Təranə sözün əsl mənasında pulu alın təri ilə, halallıqla qazanırdı. Fahişəlik

həyatı boyunca sifilis xorası kimi üfunətli, iyrənc səhnələr də gördüyü olmuşdu. Hər bir anatomik nüansa – tüpürcəyə, spermaya, kariesə, ifrazata, selikə, qoxulara və ç irkə çoxdan vərdiş etmişdi. Sadəcə olaraq bunları görməməyə, duymamağa çalışırdı. Bilirdi ki, bunları ürəyinə salsa, içində böyütsə dəlixanəliq olacaq. Odur ki, seksual robot, ehtirasların soyuq manipulyatoru rolunu vicdanla icra edir, kənar fikirləri yaxına buraxmırdı. Bunların müvəqqəti ç ətinliklər olduğunu başa düşürdü.

Vətənə qalib kimi qayıdacağı günü səbirsizliklə gözləyirdi.

Hər yerdə, hər fürsətdə Atropatena həqiqətlərini dilə gətirməyi, ölkəsini təbliğ etməyi də unutmurdu Təranə. Düşünürdü ki, fahişə olması vətəninə təəssübünü ç əkməsinə, ürəyinə Qarabulaq dərdi ilə döyünməsinə mane olmamalıdır. Odur ki, bir an olsun xalqının azadlığı, torpaqlarının qorunması, istiqlalı naminə vurulan, mübarizə aparan insanları, xüsusilə də həmcinslərini unutmurdu. Əfsanəvi Tomris, Nüşabə, Burla xatun, Nigar, Həcər, Cəlaliyyə, Mərziyyə və daha bir çox qəhrəman qadını xalqının və özünün qürur mənbəyi hesab edirdi. İstisnasız olaraq yatdığı bütün kişilərə işğal altındakı Qarabulaqdan, qaçqın və məcburi köç künlərdən, erməni xislətindən, ermənilərin oğurladığı xərəklərdən, mahnılardan və əlbəttə ki, Sarı gəmindən danışdı.

İstanbulda gördüyü atropatların çoxu ya dəri alveri ilə, ya da fahişəliklə məşğul olduğundan, Təranə millətinə görə bəzən xəcalət də ç əkirdi. Özünün də fahişə olması faktı, Osmanlıda Atropatənin adının bədnam çıxması gerçəyini dəyişmirdi. Bir neçə dəfə Ergenekon otelinə, fahişə yanına gələn atropat tələbələrə də rast gəlmiş, amma onların gözüne görünməməkdən ötrügizlənməmişdi. Tələbə olsun olmasın – İstanbulda atropat ilə yatmağı Təranə özünə rəva bilmirdi. Oteldəki digər iki atropat fahişədən də xahiş etmişdi ki, atropatlara “verməsinlər”. Bunun “prin-sip məsələsi” olduğunu vurğulayan Təranə, qızlara “milli qürur”, “ölkənin imici” kimi arqumentlər gətirmişdi. Ona görə də Ergenekona gələn atropat tələbələrə yatmaq ukraynalı, moldovalı, iberiyalı qızlara qismət olurdu.

İstanbulda fahişəlik etdiyi yarım il ərzində, Təranə özünə on beşə yaxın daimi müştəri toplamışdı. Onların arasında iş adamları, bank işçiləri, məmurlar, hətta bir universitet dosenti də var idi. Təranənin ürəyinə ən çox yatan müştərisi isə - Erol Karabacak adlı kötüyə oxşayan, qısa boylu, lakin olduqca səxavətli Qara Dənizli laz idi. Əliaçıq olmasından savayı, onun Təranə üç ün dəyəri həm də vəzifəsi ilə ölçülürdü – Erol, Kadıköy polis idarəsinin rəis müavini işləyirdi. Həftədə bir dəfə Təranəni bahalı restoranlarda şam yeməyinə dəvət edən, ona qiymətli hədiyyələr alan Erol, seks üç ün Eresin, Akgün, Marmara kimi məşhur otelləri seçirdi.

Erolla keçirdiyi növbəti eşq gecələrindən birinin səhəri, Eresin otelinin restoranına düşən Təranə boş masalardan birinə əyləşib, özünə çay sifariş verdi. Bir azdan, Erol da nömrənin açarını təhvil verib gəlməliydi.

Birdən, qonşu masada oturan üç cavan oğlanın söhbəti diqqətini cəlb etdi.

Gənclər Atropatena dilində danışdılar. Qısa tərəddüddən sonra Təranə ucadan soruşdu:

- Salam. Deyəsən atropatsınız?

Üç ü də üzünü səsin gəldiyi tərəfə çevirib sarışın, gözəl qadına baxdılar. Təranə heçvaxt klassik fahişələr kimi açıq-saçıq geyinmirdi. Bu gün də ayağında ciddi dikdaban ayaqqabı, əynində boz rəngdə rəsmi kostyum, boynunda Vakko markalı yaylıq, gözündə isə adi şüşələri olan ciddi qara eynək vardı. Fahişədən ç ox səfirlik əməkdaşına, ya da hansısa nazirliyin aparıcı mütəxəssisinə, və yaxud ürəyi Qarabulaq həqiqətləri ilə döyünən teleaparıcıya oxşayırdı.

Adı Mübariz olan gənc:

- Bəli, Atropatenadamıq – dedi.

- İsanbulda xeyrola? Tələbəyə oxşamırsınız – üzündə intellektual qadınların mimikası ilə ç aydan bir qurtum iç ib, “fəlsəfi” təbəssümlə soruşdu.

- Şahmat turnirinə gəlmişik.

- Aaa. Nə gözəl, nə gözəl. Deməli idmançısınız. Bəs turnir haçandı?

- Dünən oldu.

Təranə səmimi həyəcanla özünü bir az qabağa verdi:

- Neç ənci yeri tutdunuz?

- Birinci olduq – Asif adlı şahmatçı gülə-gülə dedi.

Sevincindən özünü itirən Təranə, gəncləri alqışlamağa başladı.

- Afərin! Bravo sizə! Siz ki, vətənin adını ucaldırsınız, çox sağ olun! – dolan gözlərini barmaqlarının ucu ilə sildi. - Bəs nə vaxt qayıdırsınız Bakuya?

Qadının ağlamasından mütəəssir olan Mübariz, şövkətlə:

- Sabah səhər – dedi. - Bu gün boş günümüzdür.

- Əla! Onda bu gün mənim qonağımsınız. Aha, Erol bəy də gəldi.

Restorana girən Erol, tələsmədən Təranənin masasına doğru yaxınlaşır, bir yandan da ona istiqamətlənmiş üç cüt gözün sahiblərini şübhə ilə süzürdü. Vəzifəsindən ötrü çox adamın gözüne görünmək istəmir, tanınmaqdan qorxurdu. Masaya yaxınlaşıb sərsəm vəziyyətdə Təranəyə baxdı.

- Erol bəy, sizi bizim şahmatçı gənclərimizlə tanış etmək istəyirəm.

Erol təəccüblə bir gənclərə, bir Təranəyə baxıb:

- Şahmatçı ne? – soruşdu.

Asif:

- Bizdə satrança şahmat diyorlar – dedi.

- Haaa, öyle mi? Şahmat, yani şah ve mat. Ne ilginç – Erolun kefi bir anda düzəldi, gülümsəməyə başladı. - Memnun oldum. İsmim Erol.

O axşam, gəncləri İstanbulun bahalı balıq restoranları ilə məşhur olan Tarabyaya dəvət edən Erol, Rıhtım restoranında rakı və balıq qonaqlığı vermişdi. Gecə boyunca deyən-gülən, əylənən gənclər, Təranənin İsanbulda nə ilə məşğul olduğunu soruşmağa cəsarət etməmişdilər. Təranə özündə bu barədə heçnə danışmırdı. Deməli

belə məsləhət idi. Əlbəttə ki, gənclərin müəyyən şübhələri varıydı, lakin öz şübhələrini belə, bir-birləri ilə bölüşməyə qorxurdular. Gecənin sonunda isə Erol 400 dollara yaxın hesab ödəmişdi.

Ertəsi gün, İstanbul-Baku təyyarəsinə minən gənclərin beynində hələ də dünənki gecədən qalma suallar dolaşırdı. Təranə ilə Erol bəy kimdilər və onların şərəfinə belə bahalı qonaqlığı nə üçün vermişdilər? Bu zamanədə, Təranə kimi vətənpərvər insanların olması realdırmı?

Gənclər bu suallara heçvaxt cavab tapa bilməyəcəkdilər.

Təranə özü ilə Bakudan xeyli musiqi kaseti də gətirmişdi. Tək qalanda, vətənlə bağlı xatirələr üstünə ç ökəndə otağında bu musiqilərə qulaq asaraq dincəlir, vətən yangısını az da olsa doğma təranələrlə soyudurdu. Hərdən, otağında müştəri olanda da balaca maqnitafona Zeynəb Xanlarovanın, Akif İslamzadənin, Şövkət Ələkbərovanın, Alim Qasimovun, RAST qrupunun kasetlərini qoyur, həzin mahnıların fonunda sevişirdi. Birinci dəfə bu ifaları eşidən osmanlılar mahnıların maraqlananda isə, Təranə onlara Atropatena musiqisi, məşhur xanəndələr və muğam haqda bildiklərini danışdı. Təranə Osmanlı İmperiyasında Zeynəb Xanlarovanın tanınmasına çox sevinə də, osmanlıların Atropatenanın zəngin musiqisi haqda biliklərinin Zeynəblə məhdudlaşmasına çox təəssüflənirdi.

Onu Osmanlıda ən çox hiddətləndirən isə, Osmanlı xanəndələrinin Atropatena mahnılarını oxuyarkən söz və musiqini “Anonim” kimi yazmaları idi. “Bu qala daşlı qala”, “Arzu qızım”, “Leyla”, “Cəmilə qızım, Cəmilə”, “Nə qaldı”, “Getmə, getmə gəl” kimi mahnıları Osmanlı xanəndələrinin ifasında eşitmək onu əlbəttə ki, sevindirir, qürurlandırır. Lakin klipin sonunda “Anonim” yazısını oxuyanda özündən çıxır, oteldə qışqır-bağır salır, hamını bu ədalətsizlik qarşısında susmağa, etiraz səsinə ucaltmağa, lazım gələrsə Osmanlı Mədəniyyət Nazirliyinə şikayət məktubları yazmağa çağırırdı. Ukraynalı, moldovalı, iberiyalı həmkarları Təranənin nə dediyini, onlardan nə istədiyini başa düşməsələr də, onu daha da qəzəbləndirməməkdən ötrüzlərində kədərli ifadə ilə təsəlli verməyə, sakitləşdirməyə çalışırdılar.

“Да ладно тебе Таришка, успокойся. Ну уроды, идиоты не ясно что ли? Из-за них еще нервы трепать себе будешь?!”

Osmanlıda bəzi nanəciblərin, vətən xainlərinin Sarı gəlin mahnısını Erməni mahnısı adlandırdığını eşidəndə isə, Təranə özünü kürəyindən xəncərlənmiş, xəyanətə uğramış, təhqir olunmuş, alçaldılmış, hətta zorlanmış hiss edirdi. Belə xainləri, şərəfsizləri öz zərif əlləri ilə boğmağa hazır idi. Osmanlılara hardasa “Anonim” yazmağı bağışlamaq olardı, fəqət Sarı gəlinə dil uzadanları əfv etmək... Xeyr! Bu mümkün olan iş deyildi.

Sarı gəlinə “Urartu türküsü”, “ermeni şarkısı” deyən bir-iki müştərisi də olmuşdu. Özü də onlardan biri xeyli pullu adamıydı, fabrikanın sahibi idi. Lakin bir çox məsələdə dözümlülük nümayiş etdirsə də, bircə bu iyrənc yalana qarşı tolerant ola bilməyən Təranə, belə müştərilərini dərhal qovur, bir daha onlarla görüşmürdü.

Bir gün, Təranənin yanına iyirmi, iyirmi iki yaşlarında universitet tələbəsi gəlmişdi. İstanbul Universitetinin Beyazıtdakı mərkəzi kampusunda, Hüquq fakültəsində oxuyurdu.

Təranə ənənəyə uyğun olaraq, soyunmamışdan əvvəl işığı söndürüb gecə lampasını yandırdı və maqnitofona kaset qoydu. Sevdə Ələkbərzadənin məlahətli səsi bir anda otağı doldurdu. Təranə soyunub

üzünü oğlana çevirəndə, gördü ki, gənc hələ də paltardadır, özü də titrəyir. Erogenekonla üz bəzəyindəki Alperen otelinin neon işığı, pəncərədən daxil olaraq oğlanın üzünü qırmızıya boyamışdı. Təranə indi fikir verdi ki, gənc çox yaraşıqlıdır, lap Osmanlı xanəndələrinə oxşayır.

- Nə oldu? Niyə soyunmuyorsan?

- Eee. Ben.

- Həə. Nə olub? – gülərək soruşdu. – Bəlkə kömək eləyim?

- Kö... kömək...

- Yəni yardım eləyim sana?

- Ee, hayır. Kendim soyunabilirim... aslında...

- Onda soyun da! – Təranə gözlərini bəzəldib, mat-mat oğlana baxırdı.

Üzü qırmızı işıqla aydınlanan gənc bir az da qızardı. Təranənin ürəyi ağrıdı. İlk dəfə belə ürkək müştəriyə rast gəlirdi.

- İstəyirsənsə gəl bir az söhbət eləyək. Hə? Bir azdan soyunarsan? Gəl, gəl, utanma.

Təranə çarpayıya oturub, əli ilə yanında oğlana yer göstərdi.

Gənc qərarlı addımlarla yaxınlaşıb oturdu və utancaq baxışlarını Təranənin məmə gilələrinə dikdi.

- Adın nədir?

- İsmim Burak...

- Burak. Maraqlı addır. Bəs mənası nədir?

- Burak'ın anlamı mı?.. Aslında sevdiyim bir isim deyil ama... bizimkiler inançlı da... ondan bu ismi koymuşlar.

Təranə hövsələsini itirdi:

- Mən sana mənasını soruyorum. Sən də uzadırsan aaa.

- Ya, anlamı çox komik aslında. – oğlan bir az cəsarətləndi. – Muhammetin Miraç gecəsi bindiği hayvanmış. At mıdır, kedi midir belli değil anasını satayım...

Təranə onun sözünükəsd. Hiddətlə:

- Aaa! Bu necə sözdür?! Sən nə danışırısan?! Adam peyğəmbər haqqında belə danışar?

- Sen inançlı mısın?

- Necə yəni?

- Allaha inanıyor musun?

Təranə əsəbi halda gülüb əlini buladı:

- Aaa! Əstafurulla! Sənin başın xarabdı?! Əlbəttə inanıram. Allaha qurban olum. Bu nə sualdı?

Oğlan gülümsündü.

- Tamam. Bense inanmıyorum.

- Yaxşı, yaxşı sən allah. Gic-gic danışma. Əh. – Təranə bir müddət pəncərəyə baxdı, sonra təzədən başını oğlana döndərdi.

- Hə, konuş görək dərdin nədir? Niyə soyunmursan?

- Senin adın ne peki?

Sualına başqa cavab gözləyən Təranə bir az təəccüblənsə də, adını dedi:

- Təranə.

- Terane... enteresan isim. İlk kez duyuyorum.

- Atropatenada məşhur addı. Mənası musiqidi.

- Yo, hayır müzikle ilgili olduğunu biliyorum. İsim olarak kullanıldığını duymamıştım.

- Hə, söhbəti uzatma. Niyə soyunmursan?

Oğlan güldü.

- Ya, senin osmanlıcan baya ilginç ha!

- Bu Atropatena türkcəsidir. Əslində siz də türksünüz. Bizim türkcə isə ən yaxşı, təmiz türkcədir. Bilmirdin?

Oğlan gülməyi dayandırıb başını aşağı endirdi. Köks ötürdü.

- Aslında... ben bir kıza deli gibi aşığım. Ona olan sevgim yüzünden hiçbir kıyla ilişkiye giremiyorum. Her kıyla onu arıyorum.

- Həəə. Başa düşdüm. – Təranə gülərək dedi. – Bura niyə gəldin o zaman?

- Doğrusunu söylemek gerekirse... kontrol etmekte zorlandığım cinsel duygularımı tatmin için geldim. Ama yine yapamadım, aklıma o geldi. Seviyorum onu tüm kalbimle, bedenimle, ruhumla. Niye gülüyorsun?

- Gülmürəm...

- Evet gülüyorsun. Aşk nedir bilmediğin için gülüyorsun. Değil mi?

Təranə ayağa qalxdı. Pəncərəyə yaxınlaşdı. O, “aşkın” nə olduğunu çox yaxşı bilirdi. Bu əsnada, Sevdə Ələkbərzadənin ifasında Sarı gəlin səslənməyə başladı. Oğlan başını maqnitofona tərəf ç evirdi.

- Ermeni türküsi değil mi bu?

Təranəni elə bil tok vurdu. Üzünü şimşək sürətilə oğlana çevirib nifrətlə qışqırdı:

- Manyaksan sən? Nə erməni? Atropatena xalq mahnısıdır! Sarı gelin! Anladın?

Qarşısında lüt dayanmış qadıdan, belə aqressiv reaksiyaya hazır olmayan Burak udqundu:

- Ö... öyle mi? Niye kıızıyorsun ki? Ben ermeni diye duymuştum... Tabi, bir de Erzurum türküsi diyenler var.

- Səhv biliyorsan! Erməni filan deyil. Erzurum da deyil. Bizimdir! Bizim!

- Ya tamam, tamam. Kızma. Allah allah. Ne dedim ki ben şimdi?

- Necə yani ne dedim? Görmüyorsan nə konuşuyorsan?

- Tamam, özür dilerim. – Oğlan çaşqın halda ayağa qalxdı. – Bir belgeselde ermeni türküsü diye keçmişti. Ordan izlemiştim. Burada da duyunca, dedim ki... hani belki...

Təranə bir az yumuşaldı. İyrənc propaqandanın qurbanı olan gəncin üstünə bu qədər getmək yaxşı deyildi. Peşman olmuşdu.

- Tamam. Amma gələn dəfə belə səhvlər etmə. Sən bilirsən Sarı gəlin nə deməkdir?

- Hayır, bilmiorum.

- Bəzi rəvayətlərə görə, “sarı” sözü rəng mənasında deyil. İnsanın içində sarı sim olur, bəlkə eşitmisən?

- Sarı sim mi?

- Evet, sarı sim. İnsanın içində olur. Sazda, tarda sim olur e...

- Heee, tamam bam teli!

- Bilmirəm tay siz ona nə deyirsiniz. Bizdə sarı sim deyirlər. Bax bu sarı sim insanların həssas məqamında özünü göstərir. “Sarı gəlin” də insanın içindəki məhəbbət, nəciblik, xoş keyfiyyətlərə işarədir. Tarixdə olub ki, gözəl qadınlara “Sarı gəlin” deyiblər. Amma başqa cür yozanlar da var. Məsələn din alimlərimiz deyir ki, Sarı gəlin Qurandakı Bəqərə surəsində “Dirildən sarı inək”dir. Ermənilər bizdən çalıblar bu mahnını.

- Ne zaman çalmışlar?

- Eskidən. Laaap ç oxdan. Gör necə çalıblar ki, siz də utanmadan bu mahnını ermənilərə aid eləyirsiniz. Belə qardaşlıq olar?

- Peki ermenilerin kendi türküleri yok mu? Niye sizden çalıyorlar?

- Sən erməniləri tanımırsan. Bilmirsən onlar nasıl şerefsiz millettir. Onlar bizim hər şeyimizi oğurlayıblar. Dolmamızı, musiqilərimizi, alətlərimizi.

- Dolma mı? Hani bildiyimiz yemek mi?

- Evet, yemek yoxdu, dolma? Bax onu. Sizde də var dolma. Amma ən yaxşı dolmanı Atropatenada bişirirlər.

Oğlan yenə yatağa oturub Təranəyə baxırdı. Qızın hirsli tamam soyumuşdu. Hətta Buraka yazığı gəldi. Gülümsünüb ona yaxınlaşdı.

- Həə Burak, uzan görüm. Sevgilini də yaddan çıxart. Burdan çıxandan sonra yada salarsan.

Təranə onu sinəsindən yüngülcə itələyib yatağa uzatdı. Oğlan:

- Bir saniyə, parayı ödemedim daha.

- Tələsmə. Sonra verərsən.

Təranə onu çarpayıya uzandırıb bir göz qırpımında şalvarını, ardınca da tumanını çıxartdı.

- Özünü boş burax, sıxma. Hə, bax belə. Qorxma, yeməyəm səni.

Burakın ayaqlarını aralayıb, ölü vəziyyətdə olan penisini ağzına aldı. Oğlanın vücudundan sanki elektrik cərəyanı keçdi. Titrədi.

- Ahhh. Sen neymişsin be!

- Hmm. Nasıldı? Xoşun gəlir?

- Evet yavrum – Burakın bayaqkı utancaqlığından, ürkəkliyindən əsər-əlamət qalmamışdı.

Təranə onun sol xayasını yüngülcə dişləyib nazla soruşdu:

- Bir də Sarı gəlinə erməni mahnısı deyəcəksən? Hə?

Burak zarıyaraq, qalxan penisini sıgallamağa başladı.

- Olur mu yavrum?.. Tabi ki hayır... Sarı gəlin de sizin, dolma da sizin. Ermənilərin soyunu sikeyim... Ahh...

Təranə başını qaldırıb gülümsündü. O, indi öz kiçik qələbəsinə sevinirdi. Bir nəfərə də olsa, Atropatena həqiqətini çatdırı bilmişdi. Oğlanın budlarını yuxarı qaldırıb, ilıq dilini anal dəliyinə toxundurdu, ehtirasla yalamağa başladı.

- Devam et yavrum, devam et... Sen de benim sarı gelinimsin anam... Devam et. Ahhhm...

Dörd il sonra altmış beş min dollar pulla həmişəlik Atropatenaya qayıdan Təranə, yüksək səviyyəli həyat yaşamağa başladı. Onun artıq öz evi, maşını, hətta Mərdəkanda bağı vardı. Rəfiqələrinin təkidi ilə

həmin ilin axırlarında Bakunun mərkəzində bir gözəllik salonu açsa da, iki il sonra vergilərin əlindən zara gələrək salonu bağladı. O vaxt, Təranəni saxlayan varlı bir müştəri, ona yeni tikilmiş binada 2 otaqlı mənzil hədiyyə etmişdi. Mənzili BP-də işləyən bir Şotlanda kirayə verən Təranə, ordan da aylıq 1000 dollar təmiz gəlir əldə edirdi.

Səkkiz il bu minvalla dolanan Təranə, bütün imkanlı müştəriləri bir-bir yoxa çıxmağa başlayanda anlamışdı ki, yaşı ötür və gənc qızlarla rəqabət aparmaq get-gedə çətinləşir. Artıq özünə daimi bir adam tapmaq vaxtı gəlib çatmışdı.

“Duet”ə bir həftə olardı ki, gəlib gedirdi. Rəfiqəsi Svetlana demişdi ki, burada o, mütləq özünə adam tapacaq. Svetlana haqlı çıxmışdı. Bir həftənin tamamında, Təranə Nüsrətlə tanış olmuşdu.

Təranə iki ildir görüşdüyü Nüsrətə sadəcə bədəni ilə yox, həm də qəlbi ilə məxsus olduğuna inanırdı.

Bu sevginin bir gün qarşılığının olacağına da...

Part IV

SOL, SODOM VƏ SUPER KLİTOR

0.13 I

- ...Yersiz aqressiyaya, aramızdakı düşmənçiliyə birdəfəlik son qoymalıyıq. Etiraf edirəm ki, bizim aramızda da soldarlarla dialoqun əleyhinə olan adamlar var. Onların kim olduğunu siz də bilirsiniz. Məsələn Nicat soldarların...

Şəmistan Nurlanın sözünü kəsdi:

- Bax, bizə soldar dediyinizə görə sizinlə heç bir dialoq alınmayacaq! Hələ də həyasızcasına soldar sözünü işlədirsiniz. Bilə-bilə ki, bizim o sözdən xoşumuz gəlmir. Biz sizə liboş, liberoid deyəndə xoşunuza gəlir?

- Yaxşı – Nurlan razılaşdı. – Üzr istəyirəm. Bundan sonra sizə soldar deməyəcəyik. Amma inanın ki, bunu təhqir mənasında işlətmirdik.

- Fərqi yoxdur. Biz soldar deyilik!

Özünə limonad süzən Nicat:

- Amma arada ciddi fərq var – dedi. - Soldar sözü bizim tapıntıımızdır. Liboş, liberoid kimi sözlər isə gəlmədir. Osmanlılardan, ruslardan söz oğurlamaqdansa, özünüz bir şey fikirləşin. Mənə qalsa sizə emo demək lazımdır, amma dostlarım mənimlə razılaşmır.

Şəmistan kinayə ilə:

- Sən mənim canım! Çox sağ ol deyin ki, özümüz nəşə fikirləşmirik – dedi. – Elə ad qoşarıq ki, məhv olarsınız... Bundan əvvəl də “qominist”, “qomik” deyirdiniz bizə. Kişiliyimizdən şübhə edən varsa arvadını, bacısını bir gecəlik solçulara versin, biz də necə kişi olduğumuzu sübut edək.

Nurlan əsəbi halda müdaxilə etdi:

- Bəsdirin də! Yenə başlayız? Soldar sözündən xoşunuz gəlmirsə, bundan sonra demərik. Amma siz də mollalıq eləməyin. Ayıbdır.

- Dindarlarla solçuların ittifaqı müvəqqətidir. Məqsədə çətin qədər bir yerdəyik – Şəmistan dedi. - Bu gün onların da hüquqları pozulur, başı bağlı qızlar dərslərə buraxılmır. Solçular bütün əzilən insanların yanındadır. Yoxsa solçuluğun nə mənası qalır?

- Deyirsiniz ki, bütün əzilənlərin yanındasınız. Son günlərdə iki gəncimizi - Orxanı və Səidəni itirdik. Riyad da itirmiş sayılırıq - həmişəlik köçüb getdi Ukraynaya, əmisinin yanına. Burda olanda intihara cəhd etmişdi. Biz də deyirik ki, belə çətin bir vaxtda solçu, liberal fərqi qoymadan bir yerdə olmalıyıq. Hədəfimiz sistem olmalıdır.

“Döş giləsi” xəngəlxanasının böyük kabinetində LGBT-nin təşəbbüsü ilə solçularla liberallar arasında keçirilən görüş, artıq bir saat olardı ki, qızgın mübahisələrlə davam edirdi. Liberallardan görüşdə Aytən, Həcər, Rəfət, Nicat, Lamiyə, Səyyarə, Nurlan, Erkin, Zərifə iştirak edir, solçuları isə Şəmistan, Pirməmməd, Mobil, Kimyaxanım, Səvzəli, Böyükağa təmsil edirdilər. Ölkədə hökm sürən gərgin siyasi vəziyyət, çoxsaylı həbslər, itkin düşən adamlar, qəddarlıqla dağıdılan icazə-

siz aksiyalar LQBT-ni sol cinahda özünə müttəfiq axtarmağa vadar etmişdi. Daha doğrusu, liberallar solçuları ən azından neytrallaşdırmaq, onlardan gələ biləcək zərbənin qarşısını almaq istəyirdilər. Söz-söhbətlər gəzirdi ki, solç ular liberal gəncliyə qarşı qaralama kampaniyasına başlayacaq. Liberalların çoxu bu şeyiələrə inanmasalar da, solç ulara nifrətləri ilə tanınan Nicat və Lamiyə kimi gənclər solçuların hakimiyyətlə əlbir olduqlarına şübhə etmir və onların sosial şəbəkələrdə liberallar əleyhinə açıdıqları təhqiredici səhifələri, buna sübut kimi göstərirdilər.

Əslində bu günkü görüşün baş tutması, özü bir möcüzə idi. Əvvəla ona görə ki, solç ular dinçilərin də görüşdə iştirakında israr edirdilər. Liberallar isə dinçilərlə görüşmək, onlara baş qoşmaq istəmirdilər. Liberalları narahat edən ikinci məsələ isə, solçuların çoxunda müşahidə olunan qəribə mərz idi. Hər dəfə solç ulara dialoq, ya da ç ay süfrəsi arxasında adi bir görüş təklif olunanda, onlar özlərini çox əhəmiyyətli, böyük qüvvə sanıb nazlanmağa başlayır, görüşə gəlsələr də, gəlməsələr də hər yerdə, əsasən də facebook-da cəh ç əkirdilər ki, “Liberallar bizimlə görüşmək istəyir, diz çöküb yalvarırlar. Onlara sikdir komandası versək də xeyri olmur. Görürsünüz bizə necə möhtacdılar?”

Görüşdə BBC-nin Bakı bürosunun əməkdaşı, Tbilisodan iki günlük ezamiyyətdən yenidən qayıtmış Rəqsanə də iştirak edirdi. Onu məclisə solç ular dəvət etmişdilər. Harda aş, orda baş olan Rəqsanədən xoşlanmayan liberallar mübahisə böyüməsin, atmosfer daha da gərginləşməsin deyə, Rəqsanənin iştirakına razı olmuşdular.

Özünü ciddi cəhldə Çe Gevaraya oxşatmağa çalışan, lakin başındakı berətdən başqa heç nəyi ilə ona oxşamayan qartalburun Mobil qışqırdı:

- Sistem, sistem deyirsiniz. Bəs sizin bu sistemdən fərqliniz nədir e? İkiniz də kapitalist, burjuva təfəkkürünüz də! Sizinlə necə əməkdaşlıq etmək olar?

Səyyarə qulağındakı yaranı qurdalaya-qurdalaya, sakit tərzdə cavab verdi:

- Bayaq Nurlan dedi axı - sistem sizi də əzir, bizi də, hamını da. İndi bizim bir düşmənimiz var, o da rejimdir. Biz aksiya keç irəndə, mitinqlərdə iştirak edəndə siz də gəlin, bizə qoşulun. Həmrəy olduğumuzu göstərək.

Kimyaxanım Mobilə ağzını açmağa imkan vermədi:

- Sizin səsləndirdiyiniz şüarlara biz necə qoşula bilərik? Bircə dəfə də dünyada əzilən xalqların hüquqlarını yada salmamısınız. Bircə dəfə fəhlə sinfinin pozulan hüquqları üçün aksiya keçirməmişsiniz. Aksiyalarda nə qışqırırsınız? Demokratiya? Azadlıq? Elə demokratiya bizi bu günə qoyub də! Çili üç ün, Venesuela üçün yürüş edirsiniz ki, sizə qoşulaq?

Böyükağa da onu dəstəklədi:

- Bir dəfə aksiyada “Vətən sol olsun!” plakatını qaldırmaq istədik, icazə vermədiniz.

Rüfət kinayə ilə:

- Bu sizin üç ün belə prinsipialdırsa, qaldırın. Olsun. Amma aksiyalara gəlin. Biz orda döyüləndə, tutulanda siz evdə oturmaıyın – dedi.

- Elə bilirsiniz qorxuruq deyə çıxmırıq? – Böyükağa əsəblə güldü. – Guya siz cəsarətlisiz, biz yox? Ömür boyu dünyanın hər yerində meydanlara çıxanlar solçular olmayıb?

- Dünyada ola bilər – Nicat nifrətlə onu süzüb dedi. – Atropatenada isə kitayski solç uluqdu. Ona görə də sizə solç u demək, dünya solçularına təhqirdir. Sizə uzaqbaşı evdar, emo solçular demək olar. Arvad kimi orda-burda yığışlib liberalların qeybətini qırmaqdan başqa əlinizdən nə gəlir?

Mərəkə qopdu. Söyüşlər havada uçmağa başladı. Ağız deyəni qulaq eşitmirdi. Bəstəboy, multfilmə oxşayan Kimyaxanım orta barmağını qaldırıb Nicata göstərdi və qışqırdı:

- Sikdirəcəksən! Sən kimə evdar deyirsən, gicdılmaq?! Amcığım ağzuva! Göt oğlu göt. Bax bunu yeyərsən – deyib, Kimyaxanım sol əli ilə paçasının arasını şapattamağa başladı. Barmağında, Çe Gevaranın surətinin əks olunduğu üzük enib-qalxdıqca, elə bil Çe, liberallara göz vururdu.

Mobillə Pirməmməd Nicatın üstünə hücum ç əkmək istəyəndə, liberal qızlar onların qabağını kəsdilər. Arada, kimsə qarışıqlığı fürsət bilib qaz buraxdı. Kabinet iylə doldu. Nurlan yumruğunu bərkdən masaya vurub, var gücü ilə bağırırdı:

- Bəsdir! Dayanın! Ayıb olsun sizə!

Qapı açıldı. İçəri boylan administrator gənclərdən sakit olmağı xahiş etdi və başını bulayaraq qapını bağladı.

- Kimyaxanım, sənə də ayıb olsun. O nə sözlərdir danışırısan?

Atası VBN-də 9 şöbə müdiri işləyən Kimyaxanım korrupsionerin qızı olduğuna, rüşvət pulları ilə olduqca dəbdəbəli həyat yaşadığına görə zərrə qədər xəcalət hissi keç irmirdi. Hətta atasının bu yaxınlarda kurasiyasında olan ərazidəki obyektləri gəzərək, sahibkarlardan “Hökumətin Qarabulağı qaytarması üçün maddi yardım” adı ilə pul yığmasına da adi hal kimi yanaşmış, atasını təqdir etmişdi. Hesab edirdi ki, kapitalist rejimin pullarını talamaq, sosializm quruculuğunun vacib komponentlərindən biridir. Kimyaxanım, atası ilə fəxr edirdi.

- Görmürsən ala? – hələ də əlini vaginasının üstündə saxlayan Kimyaxanım dedi. – Arvad onun özüdür. Qəhbə!

Şəmistandan da replika gəldi:

- Səninlə sonra bayırda danışarıq cırıq blyəd. Gülmə ala! Göt! Kişiliyin çatırsa iki saat sonra qəbiristanlığa gəl!

Nurlanla Həcər, Nicatın qulağına nəşə pıçıldayıb onu ayağa qaldırdılar. Nicat müqavimət göstərmədi, son dəfə solç ulara nifrətlə baxıb kabinetdən çıxdı.

Bu həngamə baş verərkən, heçkəs Rəqsanənin gözlərindəki sevinc işartılarına fikir verməmişdi. Özünəsolç u kimi mövqeləndirməsə də, solçulara yaxınlığı ilə tanınan və yazdığı xəbərlərdə hər zaman liberallara söz atan; “dünyadakı haqsızlıqlara”, “kapitalizmin murdarlığına” dözməyib solçuluğa meyl etdiyini, bu ideologiyə maraq duymağa başladığını tez-tez təkrarlayan Rəqsanə, kafedəki dava-qırğını da solun kapitalizm üzərində qələbəsi kimi görüb sevinirdi.

- Hə, - Nurlan dedi. – İndi adam kimi söhbət edə bilərik. Başa düşün ki, biz bir-birimizi eşitməliyik, dava eləməklə iş düzələn deyil. Söyüşün, təhqirin sonu yoxdur. Əgər problem Nicatdırsa, gördüyünüz kimi biz kompromisə gedə bilirik. Xahiş elədik, çıxdı getdi. Biz də vaxt itirməyək. Ortaq məxrəcə gəlmək üç ün, gərək bir-birimizin arqumentlərinə qulaq asaq.

Solçular, aralarında ən güclü orator sayılan Səvzəliyə baxdılar. Səvzəli ayağa qalxıb boğazını arıtladı və sol yumruğunu qaldıraraq, ucadan danışmağa başladı:

- Ortaq məxrəcə gəlmək üç ün, həqiqəti görməyi bacarmalısınız. Bizim qapılarımız inqilabi demokratiya, marksizm-leninizm və proletar beynəlmiləçilik yolunda addımlayan bütün yoldaşlarımızın üzünə açıqdır. Vətəninə, xalqını, əməyini, beynini xarici imperialist qüvvələrə satan liberallarla bizim heçbir Vergilər və Bac Nazirliyi.

Ortaq cəhətimiz ola bilməz. Biz – marksistik! Dünyadakı bütün hadisələrə elmi yanaşmanın tərəfdarıyıq. Biz marksizmin, leninizmin, maoizmin, Mao dövrü Çin kompartiyasının beynəlmiləçilik ənənələrinin və proletar xəttin davamçıları olan bolşevik-leninçiləriq! Sosialist ölkələrdə kapitalizmin bərpasına çalışan hər kəs bizim düşmənimizdir! Biz kütləvi şəkildə fəhlələri təşkilatlandıraraq, güclü avangard fəhlə partiyası qurmaq istəyirik ki, xalq kütlələrini sinfi, milli, irqi, cinsi ayrışdırılıqdan xilas edə bilək. Stalin öləndən sonra sosializmin düşmənləri İmperiyanı ələ keçirdilər. Revizionist oğraşlar! Onlar fəhlə sinfini ölkə idarəçiliyindən uzaqlaşdıraraq antibolşevik, burjuva-bürokrat siyasətini yürütməyə başladılar. Biz hesab edirik ki, sosializmin siyasi hədəfi yalnız əməksevərlərin, fəhlə sinfinin, proletariyatın diktaturası olmalıdır. Ancaq bu halda biz, bərabər və diktaturasız dünya qura bilərik!

Yoldaşlarının alovlu və həyəcanlı çıxışı solçuları coşdurdu. Onlar, ayağa qalxaraq gurultulu alqışlarla Səvzəliyə razılıqlarını ifadə etdilər. Hamısının üzündə sosrealistik təbəssüm donub qalmışdı. Onlar, Tahir Salahovun erkən dövr kollektiv fəhlə portretlərindən dirilib çıxmış neftçilərə, inşaatçılara, kolxozçulara oxşayırdılar.

Alqışlar kəsildikdən sonra, Lamiyə ciddi tərzdə soruşdu:

- Yəni siz hesab edirsiniz ki, dünya sizin simanızda öz xilaskarını görür? Məsələn almanlar, fransızlar, amerikalılar, isveçlilər oturub sizi gözləyir ki, gəlib onları xilas edəsiniz?

Səvzəli qeyzlə soruşdu:

- Ağz bizi dolayırsan?!

Aytən araya girdi:

- Axı biz vətənin sol ya da sağ olması üçün yox, azad olması üçün mübarizə aparmalıyıq. Əvvəlcə dövlətimizi avtoritar rejimdən xilas etməliyik...

- Azadlıq nədir? Bu mücərrəd sözlə nə qədər spekulasiya etmək olar? Bəsdirdə! – Pirməmməd dedi. – Özü də dövlət nədir? Şəxsən mən anarxo-solçuyam.

- Necə yəni anarxo-solçu? – bayaqdan sakitcə oturub, danışılanlara diqqətlə qulaq asan həlim təbiətli, olduqca nəzakətli, latent allahçı Erkin soruşdu. - Anarxo-

izm və sosializm – bir-birini inkar edən anlayışlardır. Anarxist ancaq özünə və xalqına arxalanır. Sosialist isə dövlətə. Sol anarxizm, müxalifətdə olan hökumət kimi bir şeydir. Bayaq da Səvzəli deyir ki, fəhlə sinfinin diktaturası qurulmalıdır ki, diktaturaya son qoyulsun. Bir cümlədə bu qədər ziddiyyət ola bilərmi?

Böyükağa əsəbiləşdi:

- Sən də ölürsən özünü professor kimi aparmaqdan ötrü. Guya çox ağıllısan, hə? Solçuluğu səndən öyrənəcəyik?

- Yenə başladınız? – Nurlan dərinə köks ötürüb, bezgin halda dilləndi. – Nə vaxta qədər bir- birimizə düşmən gözü ilə baxacağıq? Yaxşı, mən razıyam. Siz marksist, anarxist, maoçu solçularsınız. Biz bununla razılaşa bilərik. Problem yoxdur. Deyirsiniz ki, liberal iqtisadiyyat, kapitalizm öldürücüdür, nə bilim məhv olmalıdır, bununla da razılaşa bilərik. Təki siz gəlin hakimiyyətə, kapitalizmi öldürün. Amma bu gün, Atropatenanın bir nömrəli problemi görməmiş rejimdir. Bizim artıq iki üzvümüz şəhid olub. Özü də zorlanaraq öldürülüb. Neçə adam hələ də itkindir. Özü də onların bizə dəxli yoxdur – biri müəllimədir, biri də bankda işləyir. Amma yenə də onların taleyindən narahatıq.

Şəmistan narazı sifətlə dilləndi:

- Dəqiqə başı iki adamımız ölüb deməklə, guya mübarizənin önündə olduğunuzu sübut etmək istəyirsiniz? Gündə neçə adam avariyalarda ölür. Bəlkə onlara da şəhid deyəsəniz? Şəhər doludur seksual manyakla. Tutub zorlayıblar da. Rejimin üstünə niyə yıxırsınız? Ümumiyyətlə biz hesab edirik ki, sizinlə bu rejim arasında fərq yoxdur. Ona görə də ortağ mübarizə aparmaqdan söhbət gedə bilməz – dedi və yoxlayıcı nəzərlərlə bir-bir yoldaşlarının üzünə baxdı.

- Ay Nurlan, boş yerə özümüzü yoruruq – Səyyarə üzünü turşudub dedi. – Bunlarla dil tapan deyilik. Biz nə danışırıq, bunlar nə danışır? Qız üstündə bıçaqlaşmaya çıxan adamlardan nə gözləyirsən?

Solçuların aktivistlərindən olan yoldaş Şəmistan, yarım il əvvəl sevgilisi, yoldaş Anaxanımla ayrılandan sonra qız, kod adı Fidel olan yoldaş Tofiqlə görüşməyə başlamışdı. Lakin ayrılısalar da, Şəmistan Anaxanımı unuda bilmir, onu qışqanmağa, hər addımını izləməyə davam edirdi.

Bir gün inqilabçı yoldaşları ilə sahilə gəzintiyə çıxan Şəmistan, Anaxanımla Tofiqin əl-ələ tutub qarşıdan gəldiyini görmüşdü. Şəmistan keçmiş sevgilisinin Tofiqlə görüşdüyünü eşitmişdi, amma bunları şayiə bilib inanmamışdı. İndi də onları əl-ələ tutan görəndə, təpəsindən tüstü çıxmışdı. Cibindən bıçağı çıxarıb cummuşdu sevgililərin üstünə. Əvvəl Anaxanıma bir şillə vurmuşdu, sonra isə “Yaşasın kommunizm!” qışqıraraq bıçağı yoldaş Tofiqin ürəyinə tuşlamışdı. Yaxşı ki, obiri yoldaşlar cəld davranıb Şəmistanın qolunu burmuş, bıçağı əlindən ala bilmişdilər. Bəxtləri də gətirmişdi ki, polislər gəlmədən dağılıbmışdılar.

Di gəl ki, polislərdən yaxa qurtarmaq, onlara hər zaman müyəssər olmurdu. İki il əvvəl şəhərin mərkəzində, osmanlıların işlətdiyi Alaturka restoranında Çe Gevaranın ad gününü qeyd edən solç ular, tədbirə həтта Kubanın Atropatenadakı

səlahiyyətli və fəvqəladə səfirini və o illərdə trotskistliyini elan etmiş

yazıçı Həmid Herişçini dəvət etmişdilər. Tədbir başlayandan yarım saat sonra, ərazidə gəzən üç PPX əməkdaşı, adətləri üzrə çay iç

mək üçün Alaturkaya girib divarda Çenin yekə şəklini və səhnədə alovlu nitq irad edən Səvzəlini görəndə əvvəl heçnə başa düşməmişdilər. Amma görəndə ki, nətiq öz çıxışında “inqilab”, “qan”, “partlayış”, “dağlar” kimi sözlərdən bolluca istifadə edir və ona qulaq asan auditoriya coşur, transa düşərək qədəhləri yerə çırpıb sındırır, polislər bu barədə mərkəzə xəbər ötürməyi məqsəduyğun saymışdılar:

- Rəis, burda uşaqlar kafeyə yığışıb, saqqallı kişinin şəklini asıblar divara, özləri də nəsə pis-pis şeylər danışirlar. Deyəsən hökumət əleyhinə nəsə deyirlər.

- Ə, tutun gətirin ə qurumsağları. Tez olun ə!

Polislər rəislə danışan vaxt, Səvzəli partizan dəstələri yaratmağın zərurətindən, Çar Rusiyasındakı solçularla əlaqələrdən və qırmızı terrordan danışdı. Son sözü də bu oldu ki, “Это наш последний, решительный бой!”

Polislər ayağa qalxıb: “Əllər yuxarı!” qışqıranda, tədbirdə aksesuar kimi iştirak edən və əsnəyərək, tez-tez saatına baxan Kuba səfiri, vəziyyətin şuluq olduğunu başa düşüb aranı cırmışdı. Onun dalınca isə, hər il 1 may günü Nobel prospektindəki fəhlə heykəlinin qarşısına gedib orada təkbəşinə bayramı qeyd edən, qırmızı briqadalarından yazılar yazan və xalqı permanent inqilaba səsləyən Həmid Herişçi də aradan çıxmışdı. Səfirin qaçmasını hardasa diplomatik statusla əlaqələndirib, ona bəraət qazandıran solçular, Həmidin qorxaqlığını ona bağışlamayacaqdılar. O illərdə Trotskizm ideyasına yeni-yeni qulluq etməyə başlayan Həmid, ondan əvvəl iki il İmam Hüseyn şəhadətinin, üç il də məzdəkiliyin təbliği ilə məşğul olmuşdu. Alaturka restoranındakı biabırçı qaçışdan sonra, dünyaya küsən Həmid Herişçi Yaponiya səfirliyinə “Atropatənada Samuray ənənələrinin təbliği” adlı qrant layihəsi təqdim etmişdi. Layihəyə görə Atropatənada yaponların çay mərasimi təbliğ olunmalı, Yukio Misimanın bütün əsərləri tərcümə edilməli və Kurosavanın “Yeddi Samuray” filminin rayonlarda əhaliyə pulsuz nümayişi təşkil olunmalıydı. Yaponiyanın Atropatənadakı səfiri yarım saat Həmidə qulaq asdıqdan sonra, nəzakətlə və yapon dilində öz köməkçisindən Həmidə yola salmağı xahiş etmişdi.

Polis bölməsinin rəisi Aftandil Qurdqanlı isə əmin idi ki, Alaturka restoranında divara saqqallı kişinin şəklini asan uşaqlar vəhhabilərdir. Kreslodə yerini rahlayan rəis, səbirsizliklə onları gözləyirdi. Dövlət əleyhinə yönəlmiş yığıncağı dağıdan Aftandil inanırdı ki, bu uğurlu əməliyyatdan sonra onun rütbəsini qaldıracaqlar.

Qapı döyüldü və polis əməkdaşlarının müşayiəti ilə kabinetə üç saqqallı gənc daxil oldu. Aftandil Qurdqanlının şübhəsi qalmamışdı – “Yüz faiz vəhhabidirlər”. Polislərdən birinin qoltuğundakı rulonu açdıran rəis, gənclərə Çenin şəklini göstərib soruşmuşdu:

- Kimdi ə bu?

Səvzəli qorxa-qorxa:

- Çe... Çe Gevara.

- Çe kimdi ə? Məni dolamırsınız? Vəhhabi lideridi bu?

Səvzəli dili pəl vura-vura:

- Yox e, nə vəhhabi... – demişdi ki, rəis ona bir şillə ilişdirdi. Sonra da profilaktika üçün, obiri iki nəfərə də şillə çəkdi.

Rəis onları başa düşə bilmirdi. Gənclər döyülsələr də, şəkildəkinin vəhhabi şeyxi olduğunu etiraf etmir, Çe omasında israr edirdilər. İki saat davam edən-sorğu sual nəticə vermədikdə, Çe ləqəbli vəhhabi şeyxi Atropatena üzrə axtarısa verilmiş, uşaqlar isə bir sutka kamerada saxlanıldıqdan sonra buraxılmışdılar.

“Döş giləsi”ndə isə, söz güləşi ara vermirdi.

- Bəs siz özünüz nəsiniz? – Mobil qışqırdı. – Guya çox bomba uşaqlarsınız! Hərəniz boynunuza bir dənə Nikon, belinizə də gitara asmısınız, özünüzü cool sayırsınız? Bizdə namus-qeyrət var. Bildiniz!? Siz gündə bir qız dəyişdirə bilərsiz. Bizdə elə şey yoxdu!

Nəhayət bəstəboy, gülərüz Zərifə də dilləndi:

- Görürsünüz? Dindarlar da sizin kimi düşünür də. Namus-qeyrət... Onda sizə soldar deyəndə niyə inciyirsiniz?

- Onlar kimi düşünürük? Lap belə əcəb eləyirik! Sizə nə var? – Böyükağa qışqırdı. - Onlar real müxalif qüvvədir e! Sizin tayınız deyillər!

Erkin gülümsünüb mülayim səslə dedi:

- Bayaq anarxizmlə sol arasındakı fərqdən danışanda əsəbiləşdiniz. Bu dəfə fərqdən danışmayacam. Sizinlə islamçılar doğrudan da çox yaxındır. Aranızda demək olar ki, fərq yoxdur. Yaxşı ki, özünüz də etiraf edirsiniz. Mahiyyətə eyni şeysiniz. Hər ikiniz doqmatik təfəkkürlüsünüz. Yəni onlar da, siz də nağılbazsınız. Uçan xalçalara inanırsınız. Siz burda, onlar da obiri tərəfdə cənnət qurmaq istəyirsiniz.

Kimyaxanım yenə səsinə başına atdı:

- Erkin, gic-gic danışma! Uçan xalçaya özünüz inanırsınız. Gör nə savadsız adamsan ki, solçuluqla islamı eyniləşdirirsən. Utanım yerüvə.

Özünün intim yerini şillələyən, ağzına gələnə danışan qadına oxşar Kimyaxanımın danışmaq professor ailəsində böyümüş, özü də İngiltərədə təhsil almış intellektual, amma konformist Erkin üçün çətin olsa da o, təmkinlə dedi:

- Yanılırsan Kimyaxanım. İyirminci əsrin sonunda, marksçılar gördülər ki, islamçılar onların proqramlarını daha uğurlu həyata keçirirlər. Marks nə deyirdi? Sənayeləşmiş ölkələrdə iş sahibləri fəhlələrə təzyiq edəcək, proletariat lap dilənci kökünə salınacaq və üsyan edərək sosialist cəmiyyət quracaq. Bunun yerinə nə oldu? İnkişaf etmiş ölkələrin proletariatu zənginləşdi, inqilab potensialı da düşdü sıfırın altına. Deməli marksçılıqla heç nəyə nail olmaq olmaz. Ümid qalır islamçılara. Ona görə də islamçılarla solçular bir yerdə çox rahat hərəkət edə bilirlər.

Rəqsanə Erkinin sözünükəsdı:

- Bir yerdə hərəkət edirlər? Bu da təzə çıxdı? – Rəqsanə dedi və gülməyə başladı. Yoldaşları da ona qoşuldular.

- Nahaq gülürsünüz – Erkin təmkinlə dedi. - Böyük Britaniyada “Müharibəni dayandırın” adlı koalisiyanı kimlər yaradıb, bilirsiniz? Müsəlmanlarla solç ular. Daha dəqiq desəm - Britaniya Kommunist partiyası və Britaniya Müsəlmanları As-sosiasiyası. Britaniyanın “Hörmət partiyası”nda da, radikal solç ularla islamç ılar bir yerdə təmsil olunublar.

- Hə, noolsun? – Mobil qımışaraq dedi. – Paxıllıq edirsiniz? Siz liberallar İraqı, Əfqanıstanı bombalayırırsınız, biz də müharibənin əleyhinə müsəlmanlarla həmrəy oluruq. Bunun nəyi pisdır?

- Pis olan odur ki, Qərb solç uları ilə Qərb islamç ılarının müttəfiqliyi, Qərbin özünə, onun həyat tərzinə və dəyərlərinə qarşı yönəlir. Qərbin gələcəyini təhlükəyə atır.

Ağzında nəsə ç eynəyən Böyükağa udqunub dedi:

- Kapitalda yazılıb ki...

- Xahiş edirəm, sözümkəsməyin! – Erkinin sərt reaksiyasına hamı, hətta solç ular da təəccübləndi. – Sözümlə bitirirəm, danışarsınız. Kapitalda nə yazıldığını mən də bilirəm. Əmin ola bilərsiniz ki, sizdən pis bilmirəm. Mən Kapitalı ciddi bir əsər kimi oxumuşam, hər cümləsinin üzərində düşünmüşəm. Sizdən fərqli olaraq, mən Kapitalı opponentlərimə qarşı silahlanmaq üçün oxumuram. Sizin üçün oxuduğunuz kitablar bilik mənbəyi deyil, silah-sursatdır. Məsəlçün Marks zenitdir, Engels katyuşa, Lenin isə Kalaşnikov.

Solç ular da, liberallar da səslərini kəsib diqqətlə Erkinə qulaq asırdılar. Kabinetdə milç ək uçsaydı səsi eşidilərdi. Rəqsanə isə, hamıdan xəbərsiz diktofonunu işə saldı.

- Sizin üçün reallıq yoxdur, yalnız sitatlar var. Yəni həyatınız sitatlardan ibarətdir. Proletariat, komintern, burjua kimi klişələrinizi başqa yerdə işə salın. Savadsız kütlə gözlərini döyərək sizə qulaq asacaq, siz də kef eləyəcəksiz. Bununla da mənəvi üstünlüyün sizin tərəfinizdə olduğuna inanacaqsız. Lap müsəlmanlar kimi. Onlar da Qurandan, Buxaridən, Tirmizidən, Müslimdən, Əbu Davuddan danışanda, Kardavidən, Mövdudidən sitat gətirəndə belə kef edirlər.

- Hər halda Marks da, Engels də, Lenin də, hətta Mövdudidir nədir o da, sizin gicdıllaq yazıçılarınızdan min dəfə yaxşıdır – Mobil gözlərini qıyıb əsəblə dedi. – Nədir, yoxsa düz demirəm? Bir özünüzə baxın, utanın. Siz kimin kitablarını oxuyursunuz?! Anasını sikdiyimin Əli Əkbərin kitablarını! Bunun adına bax, yazdığı kitablara bax! Özünü də qoyub dağ başına. Siz hansı haqla bizim oxuduğumuz kitablara dil uzadırsınız? Gör nə günlərə qalmısınız ki, Əli Əkbərin osturaq Amneziyası əlinizdən düşmür. Bu gicdıllaq nə ədəbiyyat bilir, nə də roman. Onun yazdığı kitabla fəxr edirsiniz, yazıçımız deyib göylərə qaldırırsınız.

Erkin gülümsündü. Stulun belinə söykənib əllərini sinəsində birləşdirdi:

- Əli Əkbərin məsələyə nə dəxli? İkincisi də ki, niyə bu qədər söyüş söyürsünüz?

Ayıb deyil?

- Ayıb zad deyil. Ona deyin ağzının poxunu yaymasın. Haqqımızda göt-göt danışmasın. İş-gücü solçuların qeybətini qırmaqdır. Mühəribə istəyirsə, biz mühəribəyə hazırıq! Götü çatır, gəlsin qəbirstanlığa...

- Bax görürsən? Siz də, müsəlmanlar da hər yerdə özünüzdə düşmən axtarırsınız. Hər kəsdən zərbə gözləyirsiniz. Elə bil bütün dünya yığılıb bir yerə, sizə hücum etmək üç ün planlar qurur. Guya sistemin bir nömrəli düşmənləri, rəqibləri də sizsiniz. Amma başa düşürsünüz ki, sistem sizlərdən sadəcə istifadə edir. Siz sistem üç ün təhlükə filan deyilsiniz. Təklif etdiyiniz alternativlərə əvvəla heç özünüz inanmırsınız. İnansanız da, kütlələri inandıra bilməzsiniz. İşiniz gücünüz insanlarla məzələnmək, sataşmaq, ələ salmaqdır. Budur sizin kredonuz. Gecə-gündüz facebook-da, orda-burda səhifələr, qruplar yaradıb sizinlə razılaşmayanları təhqir etmək. Sonra da “razborka” üçün qəbirstanlığa dəvət etmək. Bir gün o qəbirstanlıqda itlər sizi dişləyəcək. Qərar verin – siz lotuşkasınız, yoxsa solçu? Sizin seçiminizə bir söz deyə bilmərəm. Özünüz bilərsiniz. Solçuluq oynamaq istəyirsiniz oynayın. Dinçilərlə ittifaq qurursunuz, qurun. Amma mən də deməliyəm ki, solçuluq da, islamçılıq da beyin onanizmidir. Bu ideolojilər, yaradıcılığın əleyhinədir. Bunlar tənbellikdir, ətalətdir. Burjuaziyanın istehsal etdiyini istehlak edirsiniz, amma bu məhsulları yaradan dəyərləri söyürsünüz. Bu, ikiüzlülükdür! Müsəlmanlar da, siz də ABŞ-a, Kanadaya, Avropa ölkələrinə köçüb getmək üç ün sinov gedirsiniz...

Şəmistan dözmədi:

- Erkin, söz demirik, susuruq, sən də ağını çıxartma. Sözün varsa, sözünü de. Bayaqdan özün bizə hücum edirsən. İslamla solçuluğun eyni olduğunu sübut edəcəm dedin, amma bayaqdan boş-boş, ümumi şeylər danışsan. Biz də ağzımızı açsaq sizin üçün yaxşı olmaz. Liberalların nə qədər poxu var, özün yaxşı bilirsən. Heçolmasa siz səmimiyyətdən danışmayın. Liberal qızlar mentalitətdən qorxub verməyəndə, deyirlər ki, lesbiyanıq, feministik deyə vermirik, yoxsa verərik. Bəs bu ikiüzlülük deyil? Nədir? Bəlkə düz demirəm? Qlamur qızlarınız lüttənib gəzir, amma iş seksə ç atanda zadniyə atırlar.

Həcər sakitcə, emosiyasız:

- Deyəsən sizin qadın probleminiz var, ona görə belə yanıqlı danışsınız – dedi.

Oğlanları aldadaraq yatağa qədər aparın, hətta soyunduran, özü də soyunan amma son anda verməyib qaç an və bu xasiyyəti hamıya məlum olan Rəqsanə qəhqəhə ilə gülməyə başladı. Liberallar, ona iyrənərək baxdılar. Erkin yaranan boşluğu fürsət bilib dedi:

- Mən sözümdən qaçmıram. Sübut istəyirsiniz, bu da sizə sübut. Sevimliniz Uqo Çavez Tehran səfərində nə demişdi? Demişdi ki, Venesuela ilə İran iki qardaş dövlətdir və bir yumruq kimidir. Çaves Mahmud Əhmədinecatla alyans quran adamdır. Çe Gevaranın oğlu Kamilo da Tehrana gedəndə demişdi ki, atası sağ

olsaydı, ABŞ-la qarşıdurmada İrani dəstəkləyərdi. Fidel Kastro da İrana gedəndə İran və Kubanı ABŞ-ı diz üstə çəkə biləcək iki dövlət adlandırmışdı. Karlos Şakal ləqəbli İliç Ramires Sançes də “İnqilabi islam” kitabında yazırdı ki, yalnız islamçıların və marksçıların koalisiyası ABŞ-ı məhv edə bilər.

Solçular ağızlarını aralayıb Erkinə qulaq asır, eşitdiklərini həzm etməyə çalışırdılar. Erkin isə qəddarcasına döşəməyə davam edirdi:

- Elə bilirsiniz islamı müttəfiq sayan təkə latin amerikalılardır? Londonun Trotskist meri Ken Livingstoun da islamçı müctəhid Yusif əl-Kardavini qucaqlayıb duz kimi yalamışdı. ABŞ-ın keçmiş prokuroru Ramzey Klarkın, məşhur Noam Xomskinin də islamçılar üçün ürəkləri gedir. Hollandadakı Ella Vogelaarı tanıyırsınız? Bu arvadın müsəlmanlara elə böyük simpatiyası var ki, İranda onun adını “İslamlaşdırma üzrə nazir” qoyublar. Bu qədər sübut bəsidir, yoxsa yenə deyim?.. Yaxşı, görürəm susursunuz, onda buyurun.

Britaniya Sosialist Leyborist partiyasının gənclik qəzeti olan “Spark” haqqında nəse eşitmişiniz? Yox? Əlbəttə eşitməzsiniz. Bu qəzet, Tel-Avivdə barı partladan britaniyalı terrorçu Azif Muhəmməd Hənifi “inqilabçı gəncliyin qəhrəmanı” elan etmişdi. ABŞ-ın kommunist qəzeti “Workers World” isə, Hizbullahın baş terrorçusu İmad Muninlə ölümünə nekroloq yazmışdı.

Sosilogiya tələbəsi olan və bayaqdan diqqətlə Erkinə qulaq asan Aytən çaşqın halda:

- Heçmən... bu qədər yaxın olduqlarını bilmirdim – dedi. – Bəs axı... ikisinin arasında uçurum boyda fərq var. Kommunistlər ateistdir, solç ular dünyəvidir, islamçılar isə hər ikisini kafir sayır. Solçular fəhlələrə “stavka” edir, islamçılar isə hər kəsdən əvvəl müsəlmanlara imtiyazlar tanıyır. Sən demişkən biri yer üzündə cənnət qurmaq istəyir, obiri isə axirətdə. Solç ular sosialist iqtisadiyyat istəyir, islamçılar isə azad bazar tərəfdarıdır. Marksistlər cinslər arasında fərq görmür, islamçılar isə qadını ikinci sinif məxluq sayır.

Aytən danışdıqca, Erkin qımışırdı. Hiss olunurdu ki, bu suallara da cavabı var.

- Deməli sən bu qədər ziddiyyət ola-ola, bunların necə bir yerdə hərəkət etdiyini soruşursan? İnan ki, bu sual məni də çox düşündürür. Bəlkə solçuların özündən soruşaq?

Erkinin belə bir gediş edəcəyini gözləməyən Şəmistan, çiyinlərini dartıb:

- Gətirdiyin arqumentlər çox zəifdir. Dünyagörüşü səviyyəsində islamla aramızda, Aytən demişkən böyük bir uçurum var. Bunu ki, bilirsən. Londonda oxumusan – istehza ilə dedi. – Sənin dediyin şeylər fərdi məsələlərdir.

- Eləmi? Fərdidi? Bəs Almaniyanın Sosial-Demokrat partiyasının keçmiş sədri Oskar Lafonten deyəndə ki, “Qərbdə individualizm zəiflədikcə, islam güclənir və bu normaldır. Mömin öz qardaşı ilə hər şeyini bölüşməlidir, bölüşür də. Solçular da eyni şeyi istəyir. Bu da müsəlmanlarla solçuları yaxın edir” – nəyi nəzərdə tutur? Bu sözlər, sizin ortağ dəyərləri bölüşdüyünüzə bariz sübut deyil? Deyirsən dünyagörüşü. İslamçılıq marksizm-leninizmlə də tarixi və fəlsəfi əlaqələrə ma-

likdir. Seyyid Qütbü tanıyırsan? Misirli mütəfəkkirdir. O da, marksçılığın tarix konsepsiyasını islam dəyərlərinə calaq etmişdi. İran inqilabının intellektuallarından olan Əli Şəriəti də Franz Fanonun, Çe Gevaranın, Jan Pol Sartrın əsərlərini farscaya tərcümə eləmişdi.

Nurlan Erkinin sözü-nükəsdə:

- Erkin, üzr istəyirəm, mənim də bir əlavəm olacaq.

- Buyur, buyur.

- Solç ular nəinki müsəlmanlarla, hətta kapitalist, burjua dedikləri ç evrələrlə də əməkdaşlıq edirlər. İstər dünyada, istərsə də Atropatenada.

Mobil sifətini turşudub uca səslə:

- Yalan danışma! – dedi. – Meymun baxar güzgüyə məsələsi. Hansı çevrələrlə əməkdaşlıq etmişik? Hə?

- “Sağdan sola” jurnalını kimin pulu ilə buraxırsınız?

Solçuların buraxdığı, jurnaldan çox səliqəsiz bülletenə oxşayan “Sağdan sola”nın, oliqarxlardan biri tərəfindən maliyyələşdirildiyi haqda gəzən söz-söhbətləri solçular inkar edir, etibarlı mənbəyə istinad etdiklərini deyən liberallar isə maliyyələşmə məsələsində israr edirdilər. “Sağdan sola”nın hansısa oliqarxa bağlı olması, son ayların ən aktual mövzularından biri kimi gündəmdən düşmürdü.

Böyükağa sol əlini Nurlana uzadıb qışqırdı:

- Bəs siz özünüz Sorosdan qrant alanda yaxşıdır? Hələ danışmağa üzünüz də var? “Sağdan sola” heç kəsdən maliyyələşmir, amma siz Sorosdan pul alırsınız. Yoxsa almırsınız?

Əlini Nurlanın kürəyinə toxunduran Erkin, onun yerinə öz cavab verdi:

- Əslində Soros da sizin solçu qardaşıdır. Yeri gəlmişkən, Sorosun Baku ofisində vəhhabilər işləyir. Özudə aparıcı vəzifələrdə. Bu da bir daha, sizin radikal dinç ilərlə yaxınlığınızı göstərir.

Solç ular özlərindən getdilər. Rəqsanə Kimyaxanımla qucaqlayıb yüksək səslə gəlməyə başladı. Pirməmmədlə Səvzəli isə əllərini masaya çırpı-çırpı uğunurdular. Şəmistan nəfəsi kəsilə-kəsilə:

- Sənin başın xarəbdir? Soros haranın solçusu oldu? – dedi. - Sizin kollaborasionist Sorosunuz, müharibə vaxtı xolokost qurbanı olmaq əvəzinə, nasistlərə qulluq edirdi. Odur solçu?

Erkinin üzündəki ifadə isə zərrə qədər dəyişmədi. Eyni ciddiliklə dedi:

- Əlbəttə odur. Patriotların, mühafizəkarların Obamanın sosialist hökuməti ilə qırğımindən xəbəriniz yoxdur? Obamanı kim dəstəkləyir? Soros, Bill Geys, Kissincer kimi solçular. Soros nə üçün çalışır, nə istəyir? İstəyir ki, dollar dəyərdən düşsün, o da yeni dünya valyutasını yaratsın. Hökumətlərin, sərhədlərin olmadığı bir dövlət qursun. Kapitalizmə qarşı açıq-aşkar mübarizə aparan Soros, Obama administrasiyasındakı bütün vacib fiqurları da satın alıb. Sorosun məşhur sözünü eşitməmişiz? “We need some global system of political decision-making. In short, we need a global society to support our global economy. 10 ” Bu nə deməkdir?

Avropa sosializmi modeli əsasında yeni dünya hakimiyyəti yaratmaq və dünyanın böyük qardaşı olmaq, dünya əhalisinin sayına tam nəzarət etmək. Vəssəlam!

- Sizin başınız xarabdır – Şəmistan ciddiləşib dedi. O, artıq gülmürdü. Erkinə təəccüb, bir az da kinlə baxırdı.

- Xeyr əzizim. Başdan xarab sizsiniz. Gəlin baxaq görək vətəndaş müharibəsindən sonra Sosialist Rus İmperiyasını kim tanıdı? 1924-cü ildə İngiltərə! Bəs Trotskiyə pulu kim verirdi? Federal Rezerv Sisteminə bağlı bankirlər. Bu da ingilis xüsusi xidmətinin çoxdankı adətidir – amerikalıların əli ilə öz adamlarına pul ötürmək...

0.14 II

Erkin başa düşürdü ki, Londonda aldığı təhsilin, oxuduğu yüzrlərlə kitabın burada bir qara qəpiklik dəyəri yoxdur. İngiltərədə öyrəndiklərini indi acı gülüşlə xatırlayırdı: “Tənqidi düşünün. Hər kəsin fikirlərini eşidin. Dözümlü olun. Razılaşmadığınız məqamları, nə üçün razılaşmadığınızı başa düşməyə çalışın. Məntiqli olun... Doğrudan da gülməli sözlərdir. Ola bilsin Qərbdə bunların bir dəyəri var. Burda isə...”

Qaldırdığı libertar mövzuların solçular tərəfindən niyə qavranılmadığını, qapalı olmalarının səbəblərini, adi bir sözdən nə üçün coşduqlarını, incidiklərini, özlərini təhqir olunmuş saydıqlarını çox yaxşı bilsə də, gənclik maksimalizmi ona sona qədər tolerant olmağa imkan vermirdi. Reqressiv, qeyri-rasional, infantil, yaradıcılıqdan və məhsuldarlıqdan uzaq adamları sevmirdi, daha doğrusu onlara qarşı müqaviməti yox idi, dillərini bilmirdi. İstər canlı ünsiyyət zamanı, istərsə də öz məqalələrində hər kəsi qucaqlamağa, hamıyla yaxşı olmağa çalışan Erkin, axırda hamı ilə pis olurdu. Hamıyla yaxşı olmağın mümkünsüzlüyünü anlıyırdı, amma özü ilə bacarmırdı. Opponentinin arqumentlərini hər zaman diqqətlə dinləyirdi, başa düşməyə çalışırdı, di gəl ki, qarşı tərəf eyni prinsip və dəyərləri onunla bölüşmürdü, onun qədər tolerant və açıq fikirli deyildi deyə, dialoq alınmırdı. Bu gün də təmkinli olmadığına, bəzən səsinə ucaldığına görə peşmançılıq duyurdu.

İki saata yaxın davam edən söyüşlü-qarğıslı-hədəli mübahisələr, əslində hər iki dəstəni bezdirmişdi. Hamı əsnəyirdi və dağılışmaq istəyirdi. Onsuz da tərəflər bir-birlərini razı salmaq, inandırmaq üçün yox, hərə öz oxuduğu kitablardan sitatlar gətirmək, qarşı tərəfi təhqir etmək üçün danışırırdı. Böyükağa burnunu, Səyyarə isə qulağının yarasını qurdalayırırdı. Sakitləşməyən bircə Səvzəli idi. Aytənin solçuları rusiyapərəstlikdə ittiham etməsinə, uzun bir çıxışla cavab vermişdi:

“Atropatena xalqının zibilinin üstünü örtən elə azdan çoxdan Rus İmperiyasındakı sosializm olub. Atropatenanın şərəfli sosializm dövrünə ləkə atıb bizi rusiyapərəstlikdə günahlandırırırsınız, amma başa düşürsünüz ki, bu seçimdir! Bir insanın hansı ölkənin “pərəsti” olması onun haqqıdır. Siz qərbpərəst deyilsiz? Obamanın portretini gəzdirmirsiniz? İkincisi, Sosialist Rus İmperiyasının pərəstişkarı olmaq bəyəm ayıbdır? Amerikanın pərəstişkarı olmaqdan ki, yaxşıdır!” Bizə siyasi qərar qəbulu prosesinin qlobal sistemi lazımdır. Qısacası, biz öz qlobal iqtisadiyyatımızı dəstəkləmək üç

ün qlobal cəmiyyətə ehtiyac duyuruq.

Sonra Aytən kommunizmin bəşəriyyətə qarşı törətdiyi cinayətlərdən söz saldı. Səvzəlinin buna da cavabı var idi:

“Kommunist rejimin bəşəriyyətə qarşı törətdiyi cinayətlər”? Siz nə danışırırsınız?! Bu ifadə, düşünmək imkanı məhdud olan insanların ağzına qərb imperialistlərinin korporativ maraqlarına xidmət edən muzzdlu, liberal, faşist intellektualların qoy-

duğu mikroblu saqqızdır! Düşünmək imkanı məhdud olan insanlar ağızlarına dürtülmüş bu mikroblu saqqızı ömür boyu çeynərlər. Düşünmək imkanı məhdud olan insanların arasında elələri var ki, özü kimi düşünmək imkanı məhdud olanlara liderlik etmək istəyər, liderlik alınmasa da onların arasında hörmət sahibinə ç evrilmək istəyər. Bunun üç ün də “mikroblu saqqızın” ç eynənilməsinin təbliğatını aparar.

“Kommunist rejimi” nədir? Kommunistlər ilk dəfə iqtidara Çar Rusiyasını yıxıb yerinə Sosialist Rus İmperiyasını yaradaraq gəlirlər və təbii ki, öz rejimlərini qurublar. Çar monarx rejimini davam etdirməyəcəklərdi ki! “Kommunist rejimi” deyilən rejim yüzillər, minillər boyu zülmə məruz qalmış, cahil və kölə vəziyyətində saxlanılmış xalqlara qısa müddətdə təhsil verib, özlərini adam və vətəndaş hiss etdirib. “Kommunist rejimi” deyilən quruluş insanlara ümid verdi, inam verdi, özünə və başqalarına inanmaq verdi, ən başlıcası - xoşbəxtlik verdi. Rus İmperiyasında əhalinin əksəriyyəti xoşbəxt idi...”

Bu səpkidə davam edən mübahisələrdən artıq Erkin də bezmişdi. Heç kəsə söz demir, hətta suallara da cavab vermirdi. Məclis dağılışıandan sonra, liberallar hələ yarım saat da oturub çay içdilər. Bayaq, dostlarının xahişi ilə çıxıb gedən Nicat da geri qayıtmışdı. Nurlan, aktiv gənclərin çoxunun bir arada olmasını fürsət bilib, LGBT-nin problemlərini müzakirə etməyi təklif etdi. Lakin söhbət yenə də dönüb-dolaşb solə gəlirdi.

- Yox e, adama deyən lazımdır ki, yer üzündə cənnət qurmaq istəyirdiniz, iyirminci əsr sizə onu qurmaq üç ün dəfələrlə şans vermişdi – Nicat dedi. - Kim mane oldu onlara? Harda qurdular cənnəti? Rus İmperiyasında, Çində, Kubada, Nepalda, Venesuelada yoxsa Şimali Koreyada? Ölkə adı çəkəndə də, deyirlər ki, əsl kommunizm o deyil. Lap dinç ilər kimi. Onlara da hansı islam dövlətini göstərsən, deyirlər ki, orda həqiqi islam yoxdur. Özündə ki, yer üzündə cənnət qurmaq nəyə lazım? İmkan ver camaat adam kimi yaşasın, qurtardı getdi də.

Armudu stəkana bir kəllə qənd atıb qarışdırmağa başlayan Erkin:

- Onlar heçözləri də bilmirlər nə istəyirlər, nə danışırlar – dedi. – Bayaq eşitdin də Şəməstan nə dedi? “İnkişaf etməmiş, primitiv cəmiyyətləri primitiv adlandırmaq olmaz”. Bəs elə cəmiyyətlərə nə deməliyik? “Yazısı olmayan cəmiyyətlər.” Yox, bunlar həqiqətən paranoikdir.

Zərifə:

- Təklif edirəm bundan sonra onlara emo deyək. Emolara oxşamırlar? – soruşdu.

- Ad qoymaqla iş düzəlmir dostlar. Yaxşısı budur, onlardan uzaq olaq. Nə qədər uzaq olsa, o qədər yaxşıdır. Bizə münasibətdə QABAQ-çılardan heç nəylə fərqlənmirlər – eyni kin, eyni düşmənlik. Acizlik, depressiv gərginlik, özünü suçlama, özünə nifrət... Hamısı bu xəstəliklərdən əziyyət çəkirlər. Onların dünyagörüşünü, baxışlarını məhz bu hisslər formalaşdırır. Uğurlu, güclü və yaxşı olan hər şeyə nifrət edirlər. Görürsünüz ABŞ-a, Qərb sivilizasiyasına, rasionallığa necə düşməndirlər? Niyə? ABŞ və Qərb uğurludur deyə - Erkin dedi və bir az düşündükdən sonra əlavə etdi, - Deyirlər ki, Qərb imperialistdir, etnomərkəzçidir. Amma bunların

eynisi sosialist ölkələrdə də olub və var. Bunlara da mütləq nəşə bir bəhanə tapırlar. Qərbdəki problemləri şişirdirlər, özlərindəkini isə ört-basdır edirlər. Bunlar fərdiyyətçi iliyin düşmənidir. Kollektivçi iliyi ona görə sevirilər ki, cəmiyyət hər kəsin, başda da onlar kimi uğursuzların problemlərini həll etsin. Bu insanlar öz problemlərini həll etməyə, ehtiyaclarını ödəməyə qadir deyillər. Rəqabət konsepsiyasına da ona görə nifrət edirlər ki, daxilən məğlub olduqlarını bilirlər. Onları qeyri-ciddi, lovğa, xuliqan edən də bu məğlubiyyət hissidir. Hakimiyyət defisitindən əziyyət çəkirlər. Özlərini fərd kimi qiymətli, dəyərli, müstəqil saya bilmirlər. Klinik situasiyadır. Onlarla nəyisə müzakirə etməyin doğrudan mənası yoxdur.

Bayaqdan masanın künc tərəfində əsəbi halda oturan Rüşət:

- Xahiş edirəm, onlardan danışmayın da. Öz problemlərimiz başımızdan aşır – dedi.

Həcər onunla razılaşmadı:

- Onlar da bir növ bizim üç ün problemdir də.

Nurlan etiraz mənasında əlini qaldırdı:

- Olsun. Biz cari problemlərdən danışaq... Əslində deməyə də çəkinirəm... Amma deyəsən Səidənin, Orxanın ölümləri son olmayacaq...

- Necə bəyəm? – Erkin gözlərini qıyıb soruşdu. Hamı bir az da masaya yaxınlaşdı, çoxu dirsəklənib diqqətlə Nurlana baxdılar.

- Çox pis xəbərlər alırıq. Biz sakitləşməyə qədər gəncləri bax belə oğurlayıb zorlayacaqlar. Sonra da öldürəcəklər. Bəlkə... deyirəm aksiyalara ara verək?

- Bizi ruhdan salmaq istəyirlər! – Lamiyə qışqırdı. – Belə şeylərdən qorxmaq lazım deyil.

- Bu hələ harasıdır? – Nurlan sakitcə dedi və kədərli baxışlarını Lamiyənin üzünə dikdi. - Sizin xəbəriniz var bunlar uşaq evlərində nəylə məşğul olurlar?

Erkin başını buladı:

- Eşitmişəm, amma nəşə inanmağım gəlmir... Nağıla oxşayır.

Nurlan onun sözünükəsdı:

- Hə! Sənə mütləq istinad lazımdır, düzdür? Axı sən istinadsız, sübutsuz, dəlilsiz heçnəyə inanmırsan. Sənə deyirəm ki, mənbə etibarlıdır...

Lamiyə dözmədi:

- Əşi nə söhbətdir e? Deyin biz də bilək də. Nə olub uşaq evlərində?

- Uşaq evlərindəki kimsəsiz, yetim uşaqların beyinlərini yeyirlər.

Hamının, ən çox da qızların heyrdən gözləri bərəldi. Həcər ürəyini, Aytənlə Lamiyə ağızlarını, Zərifə iki əli ilə başını tutdu, Rüşət isə ucadan "Oh my God!" dedi. Nurlan davam edirdi:

- Uşaqları aparırlar özlərinin qapalı istirahət mərkəzlərinə. Uşaqlar orda üç-dörd gün kef edir, oynayır, əylənir, yeyib-içir... Sonra cərrah gəlib onları narkozla yatırır, beyinlərini səliqə ilə kəsib çıxardır. Uşaqlar heç nə hiss etmirlər, əziyyət

ç əkmirlər. Beyinlərini çıxardandan sonra, onların cəsədlərini donuz fermasındakı donuzlara atırlar. Həmin donuzlara ki, onları sonra kəsib ətinə uşaq evlərinə göndərilər, yetimlərin özlərinə yedirdirlər. Amma bəzi oliqarxlar, nazirlər uşaq cəsədlərini öz şirlərinə, timsahlarına da atırlar.

Qızların bir neçəsi ögüyüb bayıra, tualetə qaçdı. Onların dalınca baxan Rüşfət, üzünü Nurlana ç evirdi. Quruyub qalmışdı. Qorxa-qorxa soruşdu:

- Nə danışırısan? Məzələnirsən bizimlə?
- Belə zarafat olar? – Nurlan əsəbi halda dedi. – Dəqiq məlumatdır.
- Bir dəqiqə, bir dəqiqə - Nicat dedi. – Beyni niyə yeyirlər ki?
- Necə yəni niyə? Belə bir inanış var ki, uşaq beynini yeyəndə cavanlaşırsan.

Eşitməmişdin?

Erkin alt dodağını dişləyib fikrə getdi. Bir-bir dostlarının üzlərinə baxır, nəşə düşünürdü. Sonda dilə gəldi:

- Deyirsən etibarlı mənbədir?
- Hə. Yüz faiz.

- Açıqlı... Bunlardan hər şey gözləmək olar. Amma uşaq beyni... Nə bilim. – dərindən köks ötürüb əllərini masanın üstünə qoydu. – Səidənin, Orxanın başına gətirilən oyundan sonra, nəyə desən inanmaq olar. Yenə də bu uşaq söhbətinə inanmaq ç etindir. İnsanın beyni qəbul etmək istəmir...

Qızlar kabinetə qayıtdılar. Rəngləri ağarmışdı. Zərifə yerinə oturub udqundu. Sual dolu gözlərini Nurlandan ayırmırdı. Nurlan qızlara baxıb dedi:

- Bu ölkədə yaşayırsınızsa, özü də mübarizə aparırsınızsa hər şeyə hazır olmalısınız. Yoxsa siz təşkilata kef üçün, party-lər üçün gəlmisiniz?

Erkin müdaxilə etdi:

- Qızların üstünə niyə düşmüşsən? Qəribə adamsan e!

- Sən bizim keç irdiyimiz həyəcanı, stressi başa düşə bilməzsən – Lamiyə acıqlı tonla dedi. – Yaxın rəfiqələrimdən birini itirmişəm. Mən çox yaxşı bilirəm biz kimə baş qoşmuşuq. Amma belə xəbərləri eşidəndə... məndən asılı deyil, başa düşürsən?

Nicat siqaret yandırdı.

- Səidə bizim hamımız üçün əziz idi... Özü də təzə qoşulmuşdu bizə. Bunun nə qədər təhlükəli olduğunu bilsəydi siyasətə gələrdi?... Bilirəm, məni qınayacaqsız, amma yaxşı ki, sağ qalmadı.

Zərifə qəzəblə:

- Niyə elə deyirsən? – soruşdu. – O nə sözdür?

- Bunların əlinə düşəndən sonra sağ qalmaqdansa, ölmək yaxşıdır. Onsuz da əvvəlki adamdan əsər- əlamət qalmayacaq. Natamam, psixikası zədələnmiş adam olacaqsan. Səidə sağ qalsaydı bəyəm yaşaya biləcəkdə? Hə? Yaşaya biləcəkdə?

- Amma ç ox sevirdi həyatı – Aytən pıçıltıdan bir qədər yüksək səsle dedi. – Riyad necə sevirdi... Planlar qururdu ki, evləndəndən sonra necə olacaq, hara gedəcəklər, birinci uşaqları qız olacaq...

Lamiyənin gözləri doldu:

- Ona görə də hələ ki, gec deyil, kim getmək istəyirsə getsin. Biz heçkəsi qınayan deyilik – sakit, lakin özündən əmin tərzdə dedi.

- Nə demək istəyirsən? – Həcər soruşdu? – Bu nə eyhamdı?

- Eyham zad deyil. Yəni demək istəyirəm ki, bu rejim çox təhlükəlidir. Görürsünüz ki, hər şeyə əl atır. Kimsə Səidənin, Orxanın gününə düşmək istəmirsə, gedə bilər. Bəlkə düz demirəm?

- Getmək istəyən onsuz da gedəcək – Rüşd dedi. – Bizdən icazə alan deyil.

Bayaqdan danışılanlara sakitcə qulaq asan Erkin, birdən dedi:

- Bu sistemin mayası, bünövrəsi belə qurulub... Siz bilirsiniz bunlar işə adam götürəndə neynirlər? 50 qram oğraşlıq arağı içirdirlər.

- Oğraşlıq arağı nədi? – Nurlan soruşdu.

- Adi arağ. Yəqin ki, keyfiyyətli olar, rus malı. Onu içəndə söz verirsən ki, ömrünün qalan hissəsini sistemə həsr edəcəksən. Sadıq nökr olacaqsan.

- Deyəsən Rəqsanəyə də o araqdan veriblər – Rüşd dedi və gülməyə başladı. Qızlar da güldülər. Bayaqdan davam edən ağır söhbətlərdən sonra bu zarafat, az da olsa gənclərin kefini açmışdı.

Erkin hər zamankı müdrikliyi ilə:

- Əşi, bədbəxt adamdır, fikir verməyin – dedi. – Bayaq mən danışanda diktofonunu yandırdı. Elə bildi ki, xəbərim yoxdur. Bütün danışdıqlarımızı yazırdı.

- Yazsın da – Nurlan dedi. – Bizim gizli heçnəyimiz yoxdur. Mənim də gözüm su iç mir Rəqsanədən. Ondan uzaq olmaq lazımdır.

- Amma konkret mövqe qoymur axı ortaya! – Erkin dedi.

- Əşi bundan konkret mövqe? Daha nə etməlidir?

Aytən əsəbiləşdi:

- Sukalıqla məşğuldur. Görmürsünüz? O gün özü demirdi ki, Səidənin, Orxanın ölümünü siyasiləşdirmək olmaz, sübut yoxdur filan?

Nicat:

- Bu, qəhbəlikdir – dedi.

- Əşi, belə tapşırıq alıb, belə də danışır da. Görmürsən solçular da ölüm faktlarının üstündən keçirlər – Zərifə kinayə ilə dedi. - Elə bil eyni mərkəzdən sifariş alıblar.

Erkin düşüncəli tərzdə:

- Hərdən ona yazığımı gəlir... Nə bilim, bəlkə də onun başına gələnlər, bizdən birimizin başına gələydi... Çox ağır həyatı olub. Asan məsələ deyil e, bu qədər zərbəyə tab gətirmək...

Nicat söz atdı:

- Mənim yazığımı zadım gəlmir. Vızqırdacaq. Harda gic var, gəlir bizi tapır.

- Bizi yox, solçuları – Zərifə gülə-gülə dedi. – Görmürsünüz birinin beynində şiş var deyə dəli olub, birinin anası körpə qızını qətlə yetirib, biri homoseksuallığını boynuna ala bilmir, birini atası zorlayıb...

Lamiyə gözlərini Zərifədən ayırıb Erkinə baxdı:

- Sən dəqiq bilirsən ki, türmədə yatıb?

- Dəqiq bilirsən nədi? Atasını öldürüb, üç il uşaq koloniyasında yatıb. Deyilənə görə, atası onu məcbur edibmiş. İncidib, sataşıb, nə bilim, yəqin ki, zorlayıb...

- Bəs radioda bunu bilirlər?

- İşə götürəndən yarım il sonra bildilər, amma yazıqları gəldi deyə, ç ıxartmadılar işdən. İndiyə qədər də işləyir. Özünüz də görürsünüz ki, ürəyini qoyur işinə. Gözə girməyi bacarıb...

Radio elə xəstəlikdir ki, bircə dəfə efirə çıxan adam, mütləq bu xəstəliyə yoluxur. İkinci dubl şansı olmadığından, qırmızı “on air” işığı adrenalin saçır. Statistika görə, radioda işləyənlər arasında doxsan faizdən çoxu öz işindən razıdır. Rəqsanə üç ün də FM həyat tərzidir. İşə gələndə dünyadan təcrid olunur, dincəlik, müsbət enerji ilə dolurdu.

Rəqsanəni BBC-nin Bakı bürosunun rəhbərliyinə, solçu dostu Əlipaşanın radioda redaktor işləyən xalası qızı Bağdagül tövsiyə etmişdi. Düzdür, məsuliyyətdən qorxan Bağdagül ehtiyatı da əldən buraxmamışdı. Rəqsanənin əlahiddə bir istedadı malik olmadığını, lakin çox məqsədyönlü olduğunu, işini vicdanla yerinə yetirəcəyinə inandığını demişdi. Beləliklə, radio rəhbərliyi boş olan müxbir vakansiyası üç ün Rəqsanəni müsahibəyə dəvət etmişdi.

Radioya ayaq basdığı birinci gün, həyəcədən dizləri titrəmişdi. Bəstəboy, yumrusifət, danışanda qızaran, gözlərini döyən bu qızcığaz standart suallara səmimi cavablar verir, hətta bəzən ağlamsınırdı. Onunla söhbət edən direktor Simuzər Orduxanlının ürəyi bir anda qıza isinişmiş, Rəqsanə işə qəbul olunmuşdu. Sınaq müddətində qarşısına qoyulan bir neçə vəzifəni də vaxtında yerinə yetirməklə rəhbərliyin gözüne girməyi bacaran Rəqsanə diksiyasını düzəltdi, bir az ingilis dilini öyrənmiş, radio xəbərçiliyinə dair beş-altı kitab oxumuş, nəticədə isə iki ay sonra ştata düşməyə müvəffəq olmuşdu.

Seyid nəslindən olan Rəqsanəni sərxoş, qumarbaz atası gecələr anası ilə səhv salmağa başlayanda, qızın 13 yaşı yenidən tamam olmuşdu. Yataq xəstəsi olan anası isə, ç arəsizlikdən nimsə çarpayısında səssiz-səssiz ağlayır, qızının fəryadını eşitməməkdən ötrü qulaqlarını tıxayırdı.

Zorlanmağa başladığı ilk günlərdə ağlayıb-qışqıran, müqavimət göstərən Rəqsanə, bir müddət sonra atasının hərəkətlərinə vərdis etmişdi. Onsuz da heç kəs səsini eşitməyəcək, imdadına gəlməyəcəkdi. Ən çox da, anasını narahat etməkdən qorxurdu. Ona elə gəlirdi ki, ağır xəstə olan atasının baş verənlərdən

xəbəri yoxdur. Gecə ikidə, üç də ərinin evə gəlib nə ilə məşğul olduğunu bilmir. Atası da onu qorxutmuşdu ki, ağzını açıb kiməsə bir söz desə, anasını boğub öldürəcək.

Bu minvalla yarım il keçmişdi. Rəqsanə atasının sarımsaq, araq və balıq iyi

verən ağzını əməndə artıq iyrənmirdi. Sadəcə birinci kişisini belə təsəvvür etməmişdi deyə itirilən bakirəliyinə heyf silənirdi. Bütün gənc qızlar kimi onun da arzuları vardı - yaraşlıqlı, güclü, ürəyi sevgi ilə dolu sevgilisini tapacağı günün intizarı ilə yaşamışdı. Atası isə, onun bütün ümidlərini puç eləmişdi. Artıq Rəqsanənin ürəyində nifrətdən, qəzəbdən, kindən başqa heç nəyə yer yox idi. Ürəyi elə daşlaşmışdı ki, ömründə birinci dəfə blokda pişik balasına təpik vuranda da vicdanı sızlamamışdı.

Bir səhər, anası yuxudan oyanmadı. Səssiz-səmirsiz, ürəyində qubarla köçüb getmişdi dünyadan. Rəqsanə o gün də soyuqqanlılığını itirməmişdi, atası isə... hönkür-hönkür ağlamışdı. Onsuz da anasından bir xeyir görməyən, o sağ ikən də yetim kimi böyüyən Rəqsanə, anasının ölümü ilə yetimlik statusunu da rəsmiləşdirdi. Rusiyada türmədə yatan bir dayısından başqa heç kəsi – nə bir qohumu, nə də yaxın adamı qalmamışdı həyatda.

Məktəbə gedib-gəlməyə davam edən Rəqsanənin, arıqlayıb çöpə döndüyünü görən müəllimlər və sinif yoldaşları ondan zəifliyinin səbəbini soruşanda düz-əməlli cavab ala bilmirdilər. Səbəbi isə oydu ki, evdə həmişə yemək tapılmırdı. Tapılanda da atasının alıb gətirdiyi konservlər, yarımfabrikatlar olurdu. Onları da atası burnundan gətirirdi. “Qancıq! Get sən də nəsə al gətir də! Hazıra nazir olmağa yaxşısan...”

Rəqsanə işləmirdi, pul qazanmırdı. Hardan, nə ala bilərdi? Amma acından ölməmək üç ün nəsə fikirləşməliydi. Bir gün, evdəki köhnə qab-qacağı, xalça-palazı satmağa qərar verdi. Evdəki əşyaların bir-bir yoxa çıxdığını atası heç hiss etməmişdi də. 15 yaşlı qız utana-utana köhnə əşyaları qonum-qonşuya satır, özünə bir qarınılıq nəsə alırdı. Atası isə onunla yatmağa, arada bir də döyməyə davam edirdi. Qız başına gələnləri hamıdan gizlədirdi. Özü də bilmirdi qorxduğuna, yoxsa utandığına görə. Lakin bədənindəki qaraltıları gizlətmək elə də asan məsələ deyildi. Bir gün müəllimə onu otağa çəkib dərdini soruşmuşdu. Amma nə illah etmişdisə, Rəqsanə ürəyini ona açmamışdı. Hamının kömək təklifini rədd edir, heçkəsə bircə kəlmə demirdi.

Bir gün, məhəllədə Rəqsanəyə rast gələn sahə müvəkkili Koroğlu Bağirov, qızın gözüünün altındakı qara ləkələrdən şübhələnmiş, onu qolundan tutub, sorğusuala çəkmişdi. Qızın verdiyi öləri cavablardan daha da şübhələnən “uçastkovı”, onu məntəqəyə aparıb təzyiqlərini artırmış, özü də bu dəfə sualı açıq vermişdi: “Atan sənə nəsə eləyir, qızım?” Bunu eşidən Rəqsanənin hönkürməsi ilə Koroğlunun dodaqlarında qərribə bir təbəssüm yaranmışdı. Rəqsanə bu təbəssümün mənasını elə həmin andaca, Koroğlu onu masanın üstünə aşırıb zorlamağa başlayanda anlamışdı. İşini qurtarandan sonra isə, Koroğlu onu tənbeh eləmişdi: “Görürəm ağzı möhkəm qızsan. Malades sənə! Orda-burda danışsan, başu kəsərəm! Eşit-dün qəhbə? Mən haç an çağırısam, gələssən bura. Başa düşdün?”

Rəqsanə hər şeyi başa düşmüşdü. Olmasın atası, olsun “uçastkovı”. Onun üçün təfavütü yox idi. Onsuz da atasının alkoqolik dostları da evə dadanmışdılar.

Onlar da yeyib-iç əndən sonra növbə ilə qızı zorlayırdılar.

Rəqsanənin səbr kasası bir gün dolmalıydı, dolmuşdu da. Gecələrin birində atası onu möhkəmcə döyüb üstündə siqaret söndürəndən və zorlayandan sonra, aranın təsiri ilə qızın üstündə yuxuya getmişdi. Rəqsanə ehtiyatla onu yatağa uzandırmış, dəhlizdəki divar dolabından çəkici gətirib şiddətli zərbə ilə başına endirmişdi. Sonra eyni soyuqqanlıqla penisini dibindən kəsmişdi.

Atası bir saat sonra, qan itkisindən keçinmiş, Rəqsanə isə polisə zəng etmişdi.

Məhkəmə bütün yüngülləşdirici səbəbləri nəzərə alaraq, ona uşaq koloniyasında 3 il iş kəsmiş, atasının alkoqolik dostlarının hər birinə isə 10 ildən, 15 ilə qədər hökm oxumuşdu.

Bəs sahə müvəkkili necə oldu?

Ona heçnə olmadı. Onu, adı xilas etmişdi - Koroğlu.

Qısa müddət ərzində BBC-də uğur qazanan Rəqsanə haqda hamı deyirdi ki, “qızın əlindən bir iş gəlməsə də, axır ki, nəşə gəlir.” Ən xırda, ilk baxışda lazımsız, heç kəsin görmədiyi, yaxın durmadığı işləri görməyə boyun olan Rəqsanə, faydalı iş əmsalı göstərə bilirdi. Onun gördüyü işlər görülməsəydi radioya ziyanı olmayacaqdı, amma görüldə də radioya xeyri dəyirdi. Həm də imitasiyanı yaxşı bacardığına görə, heçkəs onu tənbellikdə, işləməməkdə günahlandıra bilmirdi.

Amma Rəqsanənin əsl istedadı, orta əsrlər Madrid sarayının intriqaları tərzində ustalılıqla, heç kəsin ruhu incimədən aravuranlıq etmək bacarığında idi. İnsanlarla, faktlarla, məlumatlarla elə manipulyasiya edirdi ki, o gələndən sonra radioda vaxtaşırı baş verən davaların, saçıyolduların arxasında onun dayandığını sezmək mümkün olmurdu.

Rəqsanə açıq qarşıdurmалardan, münəqişələrdən çəkinir, ancaq əl altından iş görürdü. Özünü qorumaq instinkti, onda mükəmməl inkişaf etmişdi. Təhlükəni hamıdan tez duyurdu. Hər şeylə maraqlanır,

hər yerə burnunu soxurdu. Əlbəttə ifrat paxıllıqdan da əziyyət çəkirdi. O, hamıya paxıllıq edirdi - zənginə, varlıya, evliyə, subaya, sağlama, şənə, çoxlu mütləq edənə. Başqalarının uğurlarını həzm edə bilmir, üzde gülsə də içində dəhşətli stress keçirirdi. Həmkarlarının uğurlarını bəxtlə, özünün kiçik qələbələrini isə savadı, əzmi və məqsədyönlülüylə əlaqələndirirdi.

O, yüksək zirvələrə qalxa bilməyəcəyini qəlbinin dərinliyində başa düşürdü. Bilirdi ki, dünya zalım dünyadır, ədalətsiz dünyadır. Ona mane olmaq, qabağını kəsmək istəyənlər çoxdur. Odur ki, hədəfə gedən yolda bütün vasitələrə əl atmağa hazır idi. Mətbuat isə, qısa müddətdə şöhrət əldə etməyin, ulduz olmağın ən qısa yolu kimi görünürdü ona.

BBC-də o, həm də vicdan borcunu yerinə yetirir, radionun bütün korporativ sirrlərini, onu ən çox ətin günlərində dəstəkləyən, evlərində qonaq edən, gitara çalmağı öyrədən solçılara ötürürdü.

Bir arzusu da var idi - yaxşı oğlan tapıb ərə getmək istəyirdi. Bunun üçün, lazım gələrsə, bəkarət pərdəsini də tikdirərdi.

Nicat siqareti söndürüb ofisiantı səslədi.

- Deyirsən qalxaq? – Lamiyə soruşdu.

- Hə də. Hesabı gətirsən çıxaq. Gec oldu.

Erkin diş çöpünü ortadan bölüb soruşdu:

- Beynəlxalq təşkilatlara müraciətlər hazırdır?

Zərifə həvəslə:

- Hə, hazırlamışıq – dedi. - Rus, Atropatena dillərində var. Bu axşam ingiliscəsi də hazır olar.

- Axırda hamısını mənə yollayarsan, baxım. Yaxşı?

- Yollayaram. Mütləq. Əsas vurğunu adam oğurluğuna, zorlanmalara etmişik... – başını aşağı salıb köks ötürdü. - Müəllimənin taleyindən narahatam. Yoldaşının dünən müsahibəsini oxudum. İki yaşlı körpələri var...

- Ümid edək ki, hər şey yaxşı olacaq – Erkin nəsə demək xətrinə dedi, amma özü də dediyinə inanmadı.

0.15 III

Poeziyaya maraq Laləzarda hələ uşaq yaşlarından baş qaldırmışdı. Altı yaşı olanda Atrapatenanın bütün məşhur şairlərinin bir çox şeirlərini əzbərə bilir, özudə arada şeir yazırdı. Şeirlərinin qeyri-adiliyini, üslubunun orijinallığını görən valideynləri qızlarına şeirə, poeziyaya ciddi yanaşmağı, çoxlu şeir yazmağı məsləhət görür, sinif rəhbəri isə mütəmadi olaraq şeirləri məktəbin divar qəzetində dərc etdirirdi.

Laləzar, dördüncü sinifdən etibarən, məktəblərarası şeir müsabiqələrinin hamısında birincilik əldə edirdi. Orta təhsilini başa vurana qədər də estafeti heçkəsə ötürmədi. Laləzar şeirlərinin orijinallığı, bədii təfəkkürünün genişliyi ilə hamıda heyranlıq doğurur, məxsusi yaradıcılıq ovqatı ilə diqqət çəkən istedadlı şair kimi tanınırdı. O, təkrarsız və tərəvətli obrazları, fərdi ifadə tərz, mənəvi-əxlaqi təsəvvürlərindən qaynaqlanan lirik-epik qənaətləri, həmçinin digər orijinal poetik məziyyətləri ilə çağdaş poeziyanın aparıcı simalarından birinə çevrilirdi. Onun poetik düşüncələrinin fərdiliyi yaradıcılıq simasını müəyyənləşdirməklə yanaşı, əsərlərinin ideya-bədii, estetik dəyərini artırırdı. Bu mənada, qətiyyətlə demək olardı ki, Laləzarın poetik nümunələri Atropatena poeziyasını yeni ideyalarla, zamanın ruhuna uyğun yüksək qayəli mövzularla, vətəndaşlıq keyfiyyətləri ilə zənginləşdirən poeziya idi. Bu poeziya öz xalqını özünudərkə, gücünü, qüdrətini duymağa, oyanışa, mənəvi yüksəlişə, vətənə, dövlətçiliyə sədaqətə, yurdun hər qarış torpağı üçün mücadiləyə və vətənin bütövlüyü uğrunda şərəfli döyüşə səsləyirdi. Onun şeirlərində tarixi haqsızlıqlara, riyakar, ikiüzlü siyasətə, cəmiyyətdəki ədalətsizliklərə qarşı bir barışmazlıq ovqatı yaşanırdı.

Laləzarın poeziyasının əsas atributlarından ən başlıcası torpaq, yurd sevgisi, vətənpərvərlik, xalq məhəbbəti və yaddaşa qayıdış duyğusu idi. Bu ovqat lirik “mən”in vətəndaş xüsusiyyətinin, xarakterinin açılmasında böyük önəm daşıyır. Onun vətən və təbiət haqqında yazdığı şeirlərin çoxşahəliliyi tənqidçiləri elə o vaxtdan heyran etmişdi. 16 yaşının olmasına baxmayaraq, Laləzar Savalan dağı, Xudafərin körpüsü, Bəz qalası, Araz və Kür çayları, Göyüzən dağı, Xəzər dənizi, Aran çölləri, Mil-Muğan düzü, Qubanın alması, Abşeron ənciri və daha bir çox mövzuda yazdığı şirin şeirləri ilə oxucuların qəlbinə cığır açmışdı.

17 yaşında isə, birdən-birə Atropatena tarixinə meyl salan Laləzar, Atropat dünyasının qəhramanlarının obrazlarını canlandırmağa başlamışdı. Onun Babək, Koroğlu, Qaçaq Nəbi, Atilla, Dədə Qorqud haqqında yazdığı şeirlər Ədəbiyyat qəzetinin demək olar ki, hər nömrəsində mütləq dərc olunurdu.

Rəvan və təbii üslubu, şeirlərinin vəzn, qafiye, forma, bölgü və poetik strukturun digər elementlərindən məharətlə istifadə etmək səriştəsi onun sənətkarlıq yetkinliyini şərtləndirən keyfiyyətlər idi. Obrazlı düşüncə, əsərlərinin bədii təsvir və ifadə əlvanlığı, zamanla səsləşən mövzuların seçimi və

onların yüksək poetik vüsətlə işlənməsi, həqiqətən də onun yaradıcılığının sənətkar,

vətəndaş məziyyətlərini təqdim etməklə yanaşı, parlaq istedadının təbii imkanlarını da üzə çıxarırdı. Bu imkanlar isə lirik janrın, şerin imkanları kimi reallaşır, üslub yaradıcılığı üçün geniş üfüqlər açır, həm də əsl sənət nümunələrinin yaranmasına səbəb olurdu.

Qarabulaq yangısı da şairin yeni ifadə tərzində, obrazların rəngarəngliyində, mövzuya uyğun formanın əlvanlığında, fərdi duyumun poetik detallarında gerçəkləşirdi. Laləzarın Qarabulaq sülh danışıqlarına dair də öz yanaşması var idi:

Danışıqlar, görüşlər uzun çəkməsin gərək,
Ya döyüşək, ya sülh olsun, biz də işimizi bilək.
Erməninin ağzın cırıb, dizi üstə çökdürək,
Oğraşların başın kəsib Erebuniyə göndərək.
Unudulsun rüyadakı “müstəqil, böyük Artsax”
Bizdən millət olmayacaq, Qarabulağı almasaq!

Görüldüyü kimi, bu şerin ruhuna üsyankar, lakin ritorikadan uzaq, səmimi bir pafos hakimdir. Şairin poetik qüdrəti ictimai həyatın bütün sahələrinə nüfuz edərək bədii ümumiləşdirmədə, poetik obyektin dəyərləndirilməsində, obrazlarla təsvirində canlı müşahidələrə, predmetə yaradıcı müdaxiləyə əsaslanır. Onun poeziyasında naturalist təsvirə rast gəlmək mümkün deyil.

Gənc Laləzarın məhəbbət haqqında yazmağa başladığı şeirlərin bir neçə əsinə isə hətta mahnılar da bəstələnmişdi. Müxtəlif xanəndələr onun sözlərinə yazılmış mahnıları oxumağa başlayandan sonra, Laləzar tez-tez Atropatena Dövlət Televiziyası AtTV-də çıxış üçün dəvət alırdı. Poeziya axşamlarının əvəzolunmaz qonağına çevrilən Laləzar verilişlərdə vətən, təbiət, ulu atropatlar, ana və məhəbbət haqqında yazdığı şeirləri sinədən oxuyur, qonaqlar isə bəzən göz yaşlarını saxlaya bilmirdilər.

Laləzarın həyatını dəyişdirən hadisə, qız 19 yaşına çatanda baş verdi.

O günə qədər fizioloji cəhətdən öz yaşadlarından heçnəyi ilə seçilməyən, hər bir əxlaqlı, təmiz ev qızı kimi oğlanlarla görüşməyən, oğlan haqqında ümumiyyətlə fikirləşməyən, hətta vaginasının yerini də unudan, onun nə işə yaradığını bilməyən Laləzar, gecələrin birində paçalarının arasındakı şirin sancıdan qan-tər içində oynamışdı.

Laləzarı heyratə salan o idi ki, sancı ona həm də həzz vermişdi. Lakin, əli ilə vaginasını müayinə edən Laləzar, orqanında qərribə bir şişkinlik əmələ gəldiyini hiss edəndə, qorxub yerindən dik atılmışdı. Qeyri-adi böyüklükdə olan bu şişə toxunanda, vücudundan ləzzətli gizilti keçirdi. Tez hamama qaçıb güzgünün qabağında dayandı, vaginasını diqqətlə yoxlamağa başladı. Bir-iki dəfə sinifdəki tərbiyəsiz qızlardan klitor haqda eşitmişdi, amma əhəmiyyət verməmişdi. Onu belə ayıb mövzular heç vaxt maraqlandırmamışdı. İndi isə orqanının üst tərəfindən, üç-dörd santimetr uzunluğunda cəhrayı rəngdə nəyinsə sallandığını görüb qorxmışdı. Onu

qurdaladıqca da həzz artır, şişkinlik isə uzanır və yoğunlaşırdı. Sonda, klitor uzanıb 17 santimetrə çatdı. Yoğunluğu isə kişi əlinin baş barmağı boyda olardı.

Çox qorxmışdu. Özünü itirmişdi. Ağlamaq istəyirdi. Bir yandan da orqazm dalınca orqazm olur, bədəni əsirdi. Anasını yuxudan oyadıb problemini ona danışmaq istəsə də, utandığından bunu etmədi. Halbuki rus dilini bilsəydi, evində də kompüterləri olsaydı Google-a daxil olub klitor haqqında məlumat toplayar və bilərdi ki, ereksiya vəziyyətində klitorun 18 santimə qədər uzanması, hələ qədim dövrlərdən bilinən faktdır. Hətta Pasxa adası sakinləri böyük klitoru çox sevirdi, bəziləri isə qızlarında bu orqanı özləri dartıb böyüdürdülər. XVIII əsr İsveçrə bioloqu Albrecht von Haller isə, öz memuarlarında iri klitorlu qadına rast gəldiyini yazırdı. Laləzarın klitorunun anormallığı isə ondaydı ki, onun inkişafı və böyüməsi çox gec – qız 19 yaşına çatanda başlamışdı.

Nəhayət, yarım saat sonra klitorun ereksiyası yatmışdı. Laləzar otağına qayıdıb yerinə uzandı, birtəhər yuxuya getdi.

Səhər oyananda, hər şeyi anasına danışmaq istədi, amma yenə cəsarəti çatmadı. O gün də başqa şairlərlə şeir məclisində iştirak etmək üçün AtTV-yə getməliydi. Saat üç ə qədər birtəhər səbr etdi, üç tamam olan kimi geyinib evdən çıxdı.

Gün ərzində başına heç nə gəlmədi. Veriliş də çox uğurlu alınmışdı - Laləzar iki yeni şeirini oxumuşdu.

23 yaşına qədər “Nə olar yuxuma girmə gecələr”, “Vətən bizi səsləyir” və “Ana laylası” adlı üç şeir kitabı işıq üzü görən Laləzar, öz sirrini heçkəslə bölüşməyə cəsarət etməsə də, klitoruna tam nəzarət

etməyi öyrənmişdi. Yalnız özü istəyəndə ehtiraslanır, qalxan klitorunu sığalayıb orqazm olurdu. Super- klitora malik olan Laləzar həm də başa düşürdü ki, bundan sonra onun kişi ilə cinsi əlaqəyə girməsi müşkül məsələdir. Bu vəziyyətdə ona heç bir oğlan yaxın dura bilməzdi, çünki özuehtirasa gələn kimi, klitoru normal penis ölçüsünə qədər uzanırdı. Kişi ilə yatağa girsə iki penisin qarşıdurması baş verəcəkdi. Özüözlüyündə də fikirləşirdi ki, “İki penisin başı bir qazanda qaynamaz”. Odur ki, valideynləri bir-iki dəfə elçilərdən söhbət açanda kobud şəkildə onların sözünü kəsmiş, ərə getməyəcəyini, yaradıcılıqla məşğul olmaq istədiyini demişdi.

Günlərin bir günü, “Şeir çələngi” verilişinin çəkilişləri üçün AtTV-yə gələn Laləzar, dəhlizdə öz xeyirxahı, tanınmış dilçi və şeir bilicisi, müdrik ağsaqqal Dayandur Qocalı ilə qarşılaşdı. AtTV-də şöbə müdiri işləyən 65 yaşlı Dayandur, qızı qədər sevdidi, poeziyasına vurğun olduğu Laləzarı görüb sevindi:

- Qızım, çəkilişdən sonra vaxtın olsa, kabinetimə buyur. Səninlə bir məsələni danışmaq istəyirəm.

- Böyük məmnuniyyətlə Dayandur müəllim – Laləzarın üzündə çiyəklər açdı. – Mütləq gələm.

İki saat sonra Laləzar Dayandurun kabinetində oturmuşdu və ağsaqqalın təklif etdiyi pürrengi çayı içirdi.

- Qızım, bilirsən ki, biz hamılıqla səni çox sevirik, yaradıcılığının vurğunuyuq. Sən bizim gözlərimizin qabağında böyümüsən, boya-başa çatmışsan, püxtələşmişən. Hətta sənə AtTV-nin balası desək, yanılmazıq. Beş ildən ç oxdur ki, sən bizim “Şeir çələngi” verilişinin daimi qonağısan. O verilişin sənsiz heçbir mənası yoxdur. Tamaşaçılar da, kanal rəhbərliyi də sənə xətrini ç ox əziz tuturlar. Sən bilirsən biz bölgələrdən nə qədər məktublar alırıq? Hamı da yazır ki, verilişə Laləzar xanıma görə baxırıq.

Dayandur danışdıqca Laləzarın yanaqları allanır, alnında tər damcıları əmələ gəlirdi.

- Qızım, təvazökarlığın yeri yoxdur. Sən doğrudan da böyük şairəsən, gözəl qadınsan və tamaşaçıların qəlbini fəth edə bilmisən. Biz də gənc istedadlara həmişə kömək əlini uzadan kanalıq. Fəxr edirik ki, neç ə- neç ə xanəndə, şair, yazıçı, aktyor, aşbaz, təlxək yetişdirmişik. Mətləbdən çox uzaqlaşmayım... Dünən televiziyanın rəhbərliyi ilə söhbətim oldu. Belə qərara gəldik ki, yeni bir veriliş açaq, sən də onun aparıcısı olasan. Necə baxırsan bu təklifə?

Laləzarın həyəcədən dili tutuldu, boğazı qurudu. Çənəsi titrəyərək baxırdı Dayandura.

- Mən... mən... nə bilim... vallah elə... elə gözlənilməz təklif oldu ki...

- Həyəcanlanma qızım, həyəcanlanma. Bilməsəydim ki, səndə yüz faiz alınacaq, bu sözü heç deməzdim. Əminəm ki, bacaracaqsan. Özü də ki, kimdir səni birdən-birə efirə buraxan? – Dayandur, xırıltılı səslə güldü. – Hə, qızım. Bir ay, lap iki ay hazırlıq, təlim keç əcəksən. Amma axırda səndən elə aparıcı çıxacaq ki, hamı mat qalacaq! Görəcəksən qızım, bütün ölkə sənə tamaşa edəcək, dillərə düşəcəksən. Mən səni 5 ildir tanıyıram. Demək olar ki, öz doğma balam bilirəm. Sənin uğurun, mənim uğurumdur.

- Sağ olun Dayandur müəllim. Mən də sizi həmişə öz atam qədər sevmişəm, ağsaqqalım bilmişəm.

- Xətrin əziz olsun qızım. Ona görə də qızla ata arasında səmimiyyət olmalıdır, açıq söhbət olmalıdır. Sən böyük şairəsən qızım. İndidən hamı sənə paxıllıq edir. Sənə oxşamağa çalışır. Biz sənə yüksək maaş da verəcəyik. Min manatla işə başlayacaqsan, sonrasına da baxarıq. Özü də indidən verilişə sponsorluq etmək istəyənlər də var. Meyvə şirəsi, konservə, inşaat materialları şirkətləri hamısı növbəyə düzülüb – Dayandur dedi və gözləri sevincə parıldadı.

Laləzar heyətlə:

- İndidən sponsor?

- Əlbəttə. Bu proqramın ideyası yaranan kimi, biz sponsorlarla maraqlandıq. Onlar da biləndə ki, verilişi Laləzar xanım aparacaq, dərhal razılıq bildirdilər. Hətta verilişin adı da hazırdır – “Dastanlardan gəlmişik”.

Laləzar əlləri ilə üzünü örtüdü. Hönkürtü ilə ağlamağa başladı. Birdən yerindən sıçrayıb Dayandura yaxınlaşdı, onu qucaqladı, çiyinə ağladı.

- Dayandur müəllim... Siz... Mən sizə necə təşəkkür edəcəm axı... Siz mənə... Siz mənə ikinci həyat verdiniz.

Dayandur gülə-gülə, ata nəvəsi ilə qızın çiyini sığallayırdı.

- Ağlama qızım, ağlama. Ata ilə qız arasında nə minnətdarlıq, nə xəcalət? Sən nə danışsan?

Laləzar göz yaşlarını silib yerinə oturdu.

- Bağışlayın siz allah. Özümü saxlaya bilmədim.

- Heçnə olmaz qızım. Bunlar sevinc göz yaşlarıdır. İstər sevincdən, istər qüssədən - ağlamaq insanı rahatladır. Özün də bir şeirində gözəl yazmışan: "Axıt-masan dərini göz yaşınla sən, başqa əzalarıyla yaş tökəcəksən."

Laləzar Dayandura minnətdarlıqla baxdı:

- Dayandur müəllim, mənim üçün böyük şərəfdir ki, siz mənim şeirlərimi əzbərə bilirsiniz.

- Əlbəttə bilirəm qızım. Mən sənə demək olar ki, bütün yaradıcılığınla tanışam – Dayandur ata şövkəti ilə dedi və bir müddət mülayim baxışlarını qızın üzündə gəzirdi. - Amma səndən bir söz soruşacam qızım. Nə bədə səhv başa düşəsən ha! Ata kimi soruşuram, yoxsa soruşmazdım.

- Buyurun Dayandur müəllim, o nə deməkdi? İstədiyiniz sualı verə bilərsiniz. Mən nə karəyəm ki, sizi səhv başa düşüm?

- Çox sağ ol qızım... Bax, deyirəm ki, indi subaysan. Allah qoysa sabah, birigün ailə quracaqsan. Mənim də ən böyük arzum səni bir ocağın gəlini, xoşbəxt ana görməkdir. Amma sən də bilirsən ki, ailə ilə iş düz gəlmir. Deyirəm birdən sən də ailə qurandan sonra verilişi atasan... Bəlkə həyat yoldaşın işləməyinə razı olmayacaq? Sən özün də ev xanımı olmaq istəyəcəksən...

Laləzar gülümsünüb dedi:

- Dayandur müəllim, mən bu problemi birdəfəlik həll etmişəm. Heç bir kişi, mənə hecnəyi qadağan edə bilməz.

Laləzar sevinc eyforiyası ilə bunları desə də, birdən nə böyük qəlat etdiyini başa düşüb tutuldu. Dodağını dişlədi. Dayandur ona birtəhər baxdı.

- Başa düşmədim qızım.

- Yəni demək istəyirəm ki... Mənim ərə getmək fikrim yoxdur.

Dayandur daha da təəccübləndi:

- Necə ay qızım? Niyə elə deyirsən? Cavansan, gözəlsən... Düzdür, deyirlər evlilik hətta gənc adamları da qocaldır, köhnə tanışlara çevirir. Amma ailəsiz də olmur axı... Özün də bilirsən ki, nə qədər gənc oğlan sənənlə bir kəlmə danışmağa həsrətdir. Verilişimizə gələn şair prokuror, şair polis rəisi, şair bələdiyyə sədrləri var ki, səni öz gəlinləri görmək üçün hər şeylərindən keçərlər.

- Yox ay Dayandur müəllim, mənlilik deyil – Laləzar gözlərini aşağı endirdi. Qızarmışdı.

Qızın cavabları Dayanduru qane etməmişdi. Hiss edirdi ki, bu işin içində nəşə başqa bir iş var.

- Qızım, bəlkə mənimlə açıq danışasan? Əgər bir dərdin varsa, kömək etməyə hazıram. Ailəni də tanıyıram, valideynlərin çox hörmətli, ziyalı adamlardır. Problemə nədirsə, yoluna qoyarıq.

Laləzar pərt olmuşdu. Bilmirdi nə desin, necə desin. Dilinin bəlasına düşmüşdü.

- Yox Dayandur müəllim. Səbəb tamam başqadır... Necə deyim e... Fiziolojiktir...

- Həə. Aydınır - Dayandur mərhəmətlə qıza baxıb dedi. – Qızım, axı biz danışmışıq ki, bir-birimizdən gizlinimiz olmayacaq. Sən də mənim balam. Xəstəliyin varsa, indi müalicə olunmayan heçnə yoxdur. Səni dünyanın istənilən klinikasına apara bilərik. Özün də bilirsən ki, sənətinin nə qədər heyranı var. Mütləq kömək edən tapılacaq.

- Yox, yox... Xəstəlikdən söhbət getmir...

Əslinə qalsa, Laləzar illərdən bəri içində saxladığı, heç kəslə bölüşmədiyi sirrini açmaq, rahatlaşmaq ehtiyacı duyurdu, amma Dayandurun onu başa düşəcəyindən əmin deyildi. Həm də ki, necə də olmasa arada ciddi yaş fərqi varıydı - Laləzar çox utanırdı. Obiri tərəfdən isə, doğrudan da beş ildir tanıdığı, hörmət etdiyi, onu ata kimi sevən bir ağsaqqala danışmayıb, kimə danışacaqdı? Özünü çox pis hiss edirdi. Dayandur da sual dolu gözlərini ayırmırdı ondan, cavab gözləyirdi. Laləzar onunla göz-gözü gəlib, bir daha başını endirdi.

Klitoru haqqında qarışıq hisslər keçirirdi. Bir yandan ondan həzz alır, hər gün çoxsaylı orqazmlarla rahatlıq tapırdı. Orqazmlardan sonra gümrəhləşir, ovqatı düzəlirdi. Gərginliyi, səbəbi yox olurdu. Başqa tərəfdən isə, bilirdi ki, yaşı keçdikcə söz-söhbətlər çoxalacaq, hər dəfə sorğu-sual ediləcək. Həm də ki, sevgi-məhəbbət şeirləri yazan bir qadının ərə getməməsini, oğlanlarla görüşməməsini heç kəs başa düşməyəcək. Elə indidən evdəkilər ona təzyiq edirlər, ərə vermək istəyirlər. İndi də Dayandur ondan cavab gözləyir. O Dayandur ki, bir ata kimi sevir onu. Dəfələrlə öz taleyindən, ölən arvadından danışır Laləzara. Neçə dəfə, saatlar boyunca həyatın faniyindən, dünyanın zalımlığından, fələyin çarxından danışır ağlaşıblar. O söhbətlərdən sonra da yeni-yeni, gözəl şeirlər yaranıb, süzülürdü misralara...

- Qızım – Dayandur yaranmış sükutu öz həlim səsi ilə pozdu. – Bilirsən, qızım... Çoxdan fikir vermişəm ki, sən görünmək istədiyini kimi deyilsən. Üzün gülşə də gözlərində bir kədər sezilir. Elə bil nəşə bir dərdin var, amma bölüşə bilmirsən. Ağlama qızım, ağlama. Nə dərdin varsa danış, boşal. Mən özgə deyiləm, yad deyiləm. Bir-birimizə ata-qız demişik, mən özüm sənə dəfələrlə etiraflar etmişəm, ürəyimi açmışam. Sən də danış qızım, yüngülləşəcəksən.

Laləzar əlinin tərsi ilə gözlərini silib hıçqıra-hıçqıra dedi:

- Dayandur əmi... Heçbilmirəm necə deyim...

- Necə istəyirsən, necə bilirsən elə de. Mən başa düşərəm.

- Bilirsiniz... Mənim... Mənim klitorum ç ox yekədir.

Dayandur heçnə anlamadı. Klitor sözünün mənası həmin anda ona çatmadı. Gözlərini qıyıb, ehtiyatla soruşdu:

- Qızım, o nədir elə?

Laləzar bu boyda kişinin klitor sözünü bilməməsinə təəccüblənsə də, məlumat-sızlığını yaşına, qocalığına bağışlayıb:

- Qadınlarda olur... klitor deyirlər... orqanın yuxarısında, belə nöqtə boyda... – dedi.

Dayandur əli ilə alnına şapalaq vurdu.

- Həəə. Bildim qızım, bildim. Yadıma düşdü – başını buladı. – Əşi qocalmışam, baş qalmayıb, yaddaş qalmayıb. Hə, qızım. O necə yekə ola bilər axı? – bədəni ilə qabağa əyilib soruşdu.

- Məndə ç ox yekədir. Bilirəm ki, anormallıqdır. Amma həkimə getməyə utanıram.

- Böyük deyəndə ki, nə qədər böyükdür ay qızım? Sənin ailə qurmağına necə mane olur?

- 17 santimə qədər uzanır Dayandur müəllim.

- Necə uzanır?

- Ehtiraslananda uzanır. Nəsə fikirləşim, gözümün qabağına kimisə gətirim, ya da sıgallayım, həmin anda başlayır uzanmağa.

- Bəs yoğunluğu nə boyda olur?

- Sizin baş barmağınız boyda... təxminən – Laləzar utanaraq dedi.

Dayandur bir müddət fikrə getdi. Dodaqlarını çeynəyə-ç eynəyə nə haqdasa düşündü. Birdən özündən əmin səs tonu ilə dedi:

- Qızım. Mümkünsə göstərə bilərsənmi? Çox maraqlı gəldi mənə.

Laləzar düşündü ki, onsuz da bu qədər açıq-saçıq söhbətdən, klitorunun təfərrüatlı müzakirəsindən sonra, onu açıb göstərmək də problem olmamalıdır. Yəni də ç əkinərək, sıxılaraq ayağa qalxdı. Dayandur qızın hər bir hərəkətini həyəcanla, əlləri titrəyərək izləyirdi. Laləzar donunu qaldırdı. Ardınca da mavi rəngli üçbucaq tumanını aşağı çəkdi. Ölü vəziyyətdə üç santimetr uzunluğu olan çəhrayı klitorunu sıgallamağa başladı. Dayandur artıq maraqla yox, acgözlüklə tamaşa edirdi. Laləzar ç əhrayı nöqtəni sıgalladıqca o, uzanır və yoğunlaşırdı. Dayandur nəfəs almadan, heç bir detallı gözündən qaçırtmadan qızın barmaqları ilə işləməsini izləyirdi. Bir dəqiqə sonra klitor 17 santimetrə qədər uzandı. O, dimdik, daş kimi olmuşdu, özü də düz Dayandurun sifətinə tuşlanmışdı.

Dayandur ayağa qalxıb dizləri əsə-əsə Laləzara yaxınlaşdı. Qarşısında diz çöküb, titrəyən əlini klitora uzatdı, işarət barmağı ilə xəfifdən ona toxundu. Laləzarın vücudu da titrəyişlərlə sarsıldı, boğazından həzz zarıltısı qopdu, gözlərini yumub, üzünü tavana qaldırdı. Dayandur cəsarətlənib klitoru öpməyə, dili ilə sıgallamağa

başladı. Laləzar isə dilin hər toxunuşu ilə ehtizaza gəlib, zağ-zağ əsirdi. Bir müddət sonra, Dayandur klitoru bütövlükdə ağzına alıb əmməyə başladı.

- Dayandur əmi... Qurban olum Dayandur əmi... Ahhh.

Dayandur klitoru ağzından çıxarıb soruşdu:

- Nədi qızım? Xoşuna gəlmir?

- Yox, əlbəttə gəlir. Əlbəttə gəlir. İndi özünüz qərar verin... Mən bununla necə arə gedə bilərəm? Hə?

Dayandur şirin-şirin gülümsünüb ata nəvazişi ilə dedi:

- Sən darıxma qızım. İndi biz sənin klitorunun təyinatını taparıq.

Dayandur ayağa qalxdı. Laləzarla göz-gözə gəldi. Müləyim təbəssümlə, bir ata kimi qızın alnından öpdü. Sonra şalvarının kəmərinə açdı, şalvarını, ardınca da tumanını aşağı çəkdi. Üzünü pəncərəyə ç evirdi, masaya dirsəklənərək dombaldı:

- Sal içəri qızım.

- Dayandur müəllim... Axı necə? Ayıbdır axı...

- Qorxma qızım, sal – Dayandur sağ əlini arxaya aparıb Laləzarı qolundan tutdu, özünə sarı çəkdi. - Hə, qızım, bax belə. Sal içəri, ç əkinmə qızım. Qurban olaram sənə. İtələ. Hə bax belə. Bərkdən itələ.

Laləzarla Dayandur arasındakı ata-qız münasibətlərinin keyfiyyət dəyişikliyinə uğraması, yeni və daha məhrəm müstəviyə keçməsi, aralarındakı pərdəni bir anda qaldırmış, gənc şairə ilə dünyagörmüş ağsaqqalı daha da doğmalaşdırmışdı. Dayandur sayəsində Laləzar başa düşmüşdü ki, bu həyatda ən böyük xoşbəxtlik, hər şeyin öz yerində olması, öz təyinatını tapmasıdır. Dayandur deyərdi ki, “Ölümdən başqa hər şeyə ç arə var.” O günə qədər ona əziyyət verən, kompleksə salan klitorunun bir işə yaradığını, funksionallığının olduğunu görmək qızı hədsiz sevindirmişdi. Deməli qarşı cinsi təkcə mənəvi olaraq yox, həm də fiziki olaraq qayıрмаq mümkündür və bu xoşbəxtlik, hər qadına qismət olmur. Həm də Laləzar bakirə ola-ola bunu edəcəkdi. Dünyada milyonlarla, milyardlarla qadın fallos qarşısında ciddi kompleksə qapılır, “Niyə mən oğlan doğulmadım?” sualı ilə ürəklərinə qubar salırlar. Laləzar isə qadınlığını, zərifliyini saxlamaqla, həm də penisə malik idi. Daha doğrusu qadınlığını yox, “qadınlığını”. Dayandur ona tez-tez deyərdi ki, qadın sözü “q” ilə tələffüz ediləndə, çox kobud alınır, ona görə də “qadın” deyilməlidir. Bundan başqa, Dayandur onunla qadın-kişi münasibətləri, gender, Atropatena ailə modelinin unikallığı kimi mövzularda ç oxlu söhbətlər edir, qızı maarifləndirirdi. Laləzar öz ağsaqqalının biliyinə, dərinliyinə,

müdrikliyinə heyran idi. Aralarında o qədər yaxınlıq, o qədər səmimiyyət yaranmışdı ki, Dayandur həyatda iki-üç adamın bildiyi, böyük bir sirrini qıza açmışdı.

Bir gün, “Dastanlardan gəlmişik” verilişinin çəkilişindən sonra, Dayandurun kabinetində ağ gilə mürəbbəli ç ay içən və kişiyyə bir dəfə gedib-gələn Laləzar, ondan öyrənmişdi ki, Dayandur MMVBM-nin (Milli Maraqlar və Vətənin Bütövlüyü Nazirliyi) AtTV üzrə kuratorudur. Laləzar Dayandurun bu qəfil etirafından şok

keçirmişdi. İnana bilmirdi ki, gülərüzlü, yumşaq xasiyyətli, şair ruhlu bu ağsaqqal, xüsusi xidmət orqanlarının agentı ola bilər. Amma eşidəndə ki, onun tele-şirkətdəki vəzifəsi xalq və vətən düşmənlərini aşkar edərək, mərkəzə bu barədə operativ məlumat ötürməkdir - Dayandura olan heyranlıq və rəğbəti ikiqat artmışdı. Vətəni, millətini öz canından əziz tutan Laləzar da, müqəddəs saydığı dəyərlər uğrunda çalışmağa, vuruşmağa özünühər an hazır hiss edirdi.

Dayandur ona deyirdi:

“Qızım, sənin böyük gələcəyin var. Mən sənə hələ ç oxlu sirrlər açacağam. Hər şey bildiyin qədər sadə, asan deyil. Əsas odur ki, vətənimizin bizim hər şeyimiz olduğunu dərk edəsən. Vətən mənəm, sənsən. Sən özündən ayrı yaşaya bilərsənmi qızım? Həyat sənə yad ola bilər, amma vətən həmişə doğma olmalıdır. Çünki özünə yad ola bilməzsən! Vətəndən ayrı yaşayan - özündən ayrı yaşayır. Tək qalanda belə vətənləsən. Maddi mənafe qurtarır - vətən yaranır. Torpaq müqəddəsləşir, tarix müqəddəsləşir, adət müqəddəsləşir, əcdad müqəddəsləşir. Qızım unutma ki, sən yalnız vətən dərhlisi, vətən qəhərlisi, vətən qeyrətlisi, vətən həyanı, vətənin dayağı olmalısən. Vətənə gərək olduğun dərəcədə, özünə də gərək olacaqsən. Hamı vətənli olmur. Vətəndə vətənsiz yaşayanlar var. Vətənlə bir olmurlar. Özləri ilə bir olmurlar. Özgələşirlər. Özgələşsən də nə olar qızım? Ey-bəcərləşər, şərləşər, şərəfsizləşər.

Vətənimizi qorumaq hər birimizin şərəfi, namusu olduğuna görə, vətənin təəssübünüç əkən bir-neçə qeyrətli oğul və qızımız “Vətən naminə” adlı bir təşkilat yaradıb. Bu təşkilatın əsas vəzifəsi vətənimizə və dövlətçiliyimə qənim kəsilən xainləri, tüfeyli ünsürləri aşkarlamaq və cəzalandırmaqdır. Səni bu təşkilata supervayzer kimi dəvət etmək istəyirəm. Üçay sonra koordinator vəzifəsinə də qalxa bilərsən. Baxır sənin işləməyinə. Mən sənə inanıram. Hələlik verilişini apar, televiziyaadakı işinə məsuliyyətlə yanaş. Arada bir səni xarici dövlətlərə, ezamiyyətə də göndərəcəyik...”

Vaxtaşırı olaraq Dayandurla cinsi əlaqəyə girən və ondan Atropatena, Qarabulaq həqiqətlərini əxz edən Laləzar, bir ay sonra, AtTV-nin müxtəlif yaradıcı heyətləri, ya da “Vətən naminə” təşkilatının bəzi üzvləri ilə birlikdə xarici ölkələrə səfərlər edir, hər səfərində də getdiyi ölkəyə özüilə ən az iki ç emodan Atropatena həqiqəti aparırdı. Bir də görürdün, aeroportda qeydiyyat növbəsinə dayanan Laləzara “Vətən naminə” təşkilatının, xaricə gedə bilməyən amma ora həqiqət göndərmək istəyən üzvləri də yaxınlaşıb, bir ç emodan Atropatena həqiqətini Moskvaya, Kiyevə, ya da Tbilisoya çatdırmağı xahiş edirdilər. Belə anlarda Laləzar öz müdrik təbəssümü ilə ç emodanı qəbul edir, “mütləq çatdıraram” deyirdi. “Vətən naminə” təşkilatının fəaliyyəti nəticəsində, çox qısa müddət ərzində Atropatena həqiqətləri sürətlə xarici dövlətlərdə yayılmış, təbliğ edilmiş, Urartu informasiya müharibəsində məğlub olmuşdu. Ç emodanların içindəkilərə gəlincə isə, bunlar Atropatena həqiqətlərini əks etdirən müxtəlif kitablar, bayraqlar, suvenirlər, disklər, broşuralar, qoğal, şəkərbura, paxlava və s. kimi milli atributlar olurdu.

Üçay sonra, Laləzar doğrudan da “Vətən naminə” təşkilatının koordinator-

luğuna qədər yüksəldi və həmin günlərdə, ona təşkilatın cəza dəstələrində “təmi-zləyici” vəzifəsi tapşırıldı. Cəza dəstəsində olan oğlan və qızlar, İmperiya illərində Atropatenada birinci açılan, sonra isə uzun illər bağlı qalan Şotokan məşq za-lında təlim keç irdilər. Burada cəza dəstəsinin üzvlərinə yeni, müasir cəza növləri öyrədilməklə yanaşı, döyüş sənəti, tapançadan atıcılıq, ox atma, hətta iki barmağı salıb adamın gözlərini çıxartma kimi təlimlər keç ilirdi. Təlimləri biri Yaponiyadan olan İedo Xanaqasi, biri Çindən gələn Xu Tszintao, biri də Cənubi Koreyadan dəvət olunan Kim Kvan Djin adlı üç məşqçi keçirdi. Bu məşqçilər də Atropate-nada yaşadıkları bir il ərzində Atropatena həqiqətlərini sonacan əxz etmiş, At-ropatena dilini öyrənmiş və vətənin bütövlüyü uğrunda son damla qanlarına qədər mücadilə edəcəklərinə, heç vaxt doğrulduqları torpaqlara qayıtmayacaqlarına and içmiş, öhdəlik sənədi imzalamışdılar. Sədaqətlərinə görə, hər bir məşqçiyə mükafat olaraq Bakuda 5 sot torpaq sahəsi bağışlanmışdı.

“Vətən naminə” təşkilatında gənclərə təkcə döyüş növləri yox, eyni zamanda hava və ekstremal idman növləri də öyrədilirdi. Təşkilat əsasən paraşüt, paraplan, deltaplan və motodeltanın daxil olduğu hava idman növlərinin texniki bazasını gü-cləndirməklə məşğul olurdu. Doqquz müasir qanadvari paraşütə malik olan təşk-ilat, idmançılarla təcrübəsini bölüşməsi və məşq keçməsi üç ün Moskvadan beş dəfə dünya çempionu, Yevgeniy Tarnapolskiy adlı pilotu dəvət etmişdi. Təşki-latın dağ idmanı üzrə nailiyyətləri ilə də öyünməyə əsası vardı. Belə ki, beynəlx-alq səviyyəli Antarktida, Akonkaqua və Kilimancaro yürüşlərində təşkilat üzvləri özlərini bir neçə dəfə doğrultmuşdular. Hətta, Antarktida ekspedisiyasının nəticələri əsasında kitab da nəşr edilmişdi. Kitabda Antarktida barəsində zəruri məlumat-lar dərc edilmiş, bonus olaraq da Kilimancaro və Akonkaqua ekspedisiyalarının yekunları barəsində məlumatlar verilmişdi. Əlbəttə ki, təşkilat üzvləri üç ün ən unudulmaz ekspedisiya Kilimancaro olmuşdu, çünki məhz Kilimancaro ekspe-disiyanı zamanı, Atropatena bayrağı Uhuru zirvəsinə sancılmış və təşkilat üzvlərinin aldadıb, özləri ilə

Kilimancaroya apardıqları bir müxalifətçinin başı dağın təpəsində kəsilərək, qanı bayraq dirəyinin dibinə axıdılmışdı.

Əslində təşkilatın məqsədi aktiv olsun ya da olmasın – müxalifətçi i ünsürləri cəzalandırmaq və onların kökünü kəsmək olsa da, təşkilat üzvləri başa düşürdülər ki, müxalifətçi ilər olmasa, onların da bir funksionallığı qalmayacaq. Necə deyər-lər, çə örekləri müxalifətçilərdən çıxırdı. Ona görə də müxalifətçi ilərin soyunun təmiz kəsilməsi onlara sərf etmirdi. Bircə ona sevinirdilər ki, etiraz etməyə, mit-inqə çıxmağa həmişə axmaq tapılırdı. Son zamanlarda da xeyli gənc aktivləşmişdi, vaxtaşırı icazəsiz piketlərə, mitinqlərə çıxırdılar. Onlar nə qədər dubinkalansalar da ağıllanmır, yenə də aksiyalara gəlirdilər. Ona görə də polisin gücü ilə ağıllan-mayan müxalifətçi iləri ağıllandırmaq vəzifəsi, “Vətən naminə” təşkilatının əsgər-lərinin güclü çə iynələrinə düşürdü.

Təşkilata kimin rəhbərlik etdiyini Laləzar bilmirdi. Eşitmişdi ki, çox imkanlı,

həm də vətənpərvər adamdır. Dayandura da bu barədə sual vermək, hadisələri qabaqlamaq istəmirdi. Dayandur eyham vurmuşdu ki, bir gün liderlə tanış edəcək onu. Özü də başa düşürdü ki, təşkilatda yenidir, hələ ç ox işləməli, etimadı doğrultmalıdır. Məşqlərə müntəzəm gedir, əla göstəricilər əldə edirdi. Tapanç adan ç ox sərrast atır, iki barmağı ilə göz çıxara bilirdi.

Ona tapşırılan birinci vəzifəni də uğurla yerinə yetirmişdi – Orxan adlı gənci, layiq olduğu cəza ilə cəzalandırmışdı. Onu əvvəl zorlamış, sonra da bədəninə iz qoymadan böyrəklərini səliqə ilə təpikləmiş, Orxanı daxili qanaxmadan öldürmüşdü.

Cəzadan iki saat sonra “Dastanlardan gəlmişik” verilişinin çəkilişlərində Rafael Hüseynovla “Nəsiminin sufi poeziyası” mövzusunda danışan Laləzar, ç əkiləşdən sonra Dayandurla görüşüb, yerinə yetirilmiş cəzanın hesabatını vermişdi.

Onu alnından öpən Dayandur: “Afərin qızım! Kosmopolitləri bağışlamaq olmaz!” demişdi. “Onlar bizim bir nömrəli düşmənlərimizdir. Muğamı da bəyənmirlər, təsəvvür edirsən? Sənin təşkilata gəlməyinlə, gücümüz birə beş artdı qızım. Sənə nə qədər təşəkkür etsək, azdır. Vaxt gələcək, Bakunun böyük meydanlarının birində, sənin şərəfinə nəhəng “Qızıl klitor” heykəli ucalacaq qızım. Sən ölü, mən diri. Görərsən...”

Bu gün isə, Laləzar ikinci dəfə cəza verməliydi. Səhər saat doqquzda, saxlanma kameralarının və işgəncə otaqlarının yerləşdiyi gizli mərkəzə gələn Laləzar, NKVD estetikasını xatırladan xüsusi formanı geyinib, zirzəmiyə düşdü.

0.16 IV

Kameranın qapısı önündə keşik çəkən cavan oğlan, Laləzarı görən kimi farağat dayandı və sağ yumruğunu yuxarı qaldırıb:

- Vətən sağ olsun! – qışqırdı.

- Vətən sağ olsun! – Laləzar da dedi. – Müəllimə bu kameradadı?

- Bəli!

- Başqa kim var yanında?

- O da qadındır. Telefon dükanında satıcı işləyir. Mitinqdə saxlanılıb. Deyəsən ürəyi yananlardandır.

Ürəyi yananlar – mitinqdə, aksiyada iştirak etməyən, lakin səsləndirdikləri şüarlarla mitinqçilərlə həmrəy olduqlarını ifadə edən, yoldan keçən təsadüfi adamlara deyilirdi.

Laləzar qapını açıdırıb qaranlıq kameraya girdi. Bir-birinə qısılmış, qorxu dolu gözlərlə ona baxan iki gənc qadını gördü. Onlar Laləzarın üzünü görmürdülər, Laləzar isə onları yaxşı görürdü – qapıdan düşən işıq, üzlərini kifayət qədər aydınladırdı. Kameradan ağır sidik və nəcis qoxusu gəlirdi. Burada tualet nəzərdə tutulmamışdı deyə, saxlanılanlar təbii ehtiyaclarını kameranın küncələrində ödəyirdilər. Qızların qorxusu, həyəcanı Laləzarı şəhvətləndirmişdi. Hiss etdi ki, klitoru yavaş-yavaş oyanır.

- Müəllimə kimdi?

Qadınlardan biri səsi tirəyə-titrəyə:

- Mənəm – dedi.

- Adınız nədi?

- Sədaqət.

- Qalxın ayağa Sədaqət. Gəlin dalımca.

Müəllimə kamera yoldaşının üzünə baxıb dodaqlarını bir-birinə möhkəm sıxdı. Gözlərindən yaşlar axdı. Qadını qucaqlayıb öpdü, ona “möhkəm ol” dedi və ayağa qalxdı.

Laləzarla Sədaqət kameradan çıxan kimi, gənc oğlan qapını bağladı.

Laləzar təcrid dənəsinə qədər müəlliməni süzdü. Cavan, gözəl bədənli, cazibədar qadın idi. Ayağında hündür dabanlı ayaqqabılar, əynində dizlərini örtən dar yubka, mavi rəngli köynək vardı. Qorxu və həyəcandan dizləri titrəyirdi. Laləzar, onun köynək altından dikələn məmələrinə baxdı. Kimiydi indi bu müəllimə? Əsir? Girov? Kələ? Yox, Laləzar onu öz kənizi kimi görürdü. Bu kəniz, mitinq günü yoldan

keçirdi, aksiyaçılara aidiyyəti yox idi, sadəcə yanından keçən müxalifətçilərə dəstək üçün bir-iki ağız “istefa” qışqırmış, sifəti şəhərin hər tərəfinə quraşdırılan kameralara düşmüşdü.

“Eybi yox qancıq. İndi mən sənə göstərərəm...”

Laləzar səmimi olaraq belə adamları anlamırdı. Yetim-yesir, dilənç i, kəndç i mitinqə çıxıb nəşə qışqırsa hardasa başa düşmək olar, amma işi-gücü olan, şəhərin mərkəzində yaşayan, özü də belə gənc, rusdilli, gözəl bir qadın da narazılıq bildirirsə, belələrini bağışlamaq olmaz. Əsla olmaz! Rejimi, sistemi bəyənməmək yetimç ələrin, acından günorta duranların, çuşkaların, uğursuzların aqibəti olmalıdır. Belə gözəl, ətli-budlu bir qadın yumruğunu qaldırıb “istefa” qışqırmamalıdır.

- Düşün qabağıma!

Qadın titrəməyə davam edərək, qabaqda gedir, Laləzar isə arxadan nifrətlə onu süzə-süzə addımlayırdı.

Qadının gözəl bədəni, belinin incəliyi, zərif ç iyinləri, yerişi, baldırları, addımlayarkən kürəyində dalğalanan saçları – Laləzarda vəhşi bir ehtiras yaradır, Sədaqəti ac qurdlar kimi gəmirmək istəyirdi. Hiss edirdi ki, bu saat atdanacaq üstünə, əyin-başını elə dəhlizdəcə cırıb tökəcək yerə, tapançasındakı bütün gül-lələri boşaldacaq bədəninə. Dözə bilmədi, daldan yağlı bir təpik ilişdirdi ona: “Tez olun! Tez olun!”

Dar yubkası Sədaqətə mane olsa da o, addımlarını bir az da sürətləndirdi. Dikdabanları ilə mərmər döşəməni taqqıldadaraq qaçırdı. Laləzar da gözləri ilə onu yeyə-yeyə dalınca gəlirdi. Axırda başa düşdü ki, daha dözə bilmir.

- Dayanın! Sağa dönün! Tez olun! – dedi və sağ cərgədəki tualet qapısını açaraq, Sədaqəti ora itələdi.

Laləzar qapının cəftəsini ç əkib üzünü Sədaqətə çevirdi. Qadın yalvaran, mərhəmət diləyən gözlərlə ona baxırdı. Laləzar bir söz demədən ona yaxınlaşdı və yumruqla mədəsinə ard-arda iki zərbə vurdu. Gərginlikdən, qəzəbdən qıcanmış dişlərinin arasından cəviltiyə oxşayan səslə qışqırdı:

- Qəhbə!

Sədaqətin sinəsindən nəriltili qopdu. Nəfəsi kəsildi, dizləri qatlandı. Laləzar onu saçlarından tutmasaydı, yerə yıxılacaqdı. Sədaqət ağrıyan mədəsinə zərif əlləri ilə tutmuşdu, ağır-ağır nəfəs alırdı. Laləzar isə, sanki bir az əvvəl onu vurmayıbmış kimi quru və rəsmi tonla soruşdu:

- Özünüdə gəldiniz? Gəldinizsə tez olun, işinizi görün. Vaxtım yoxdur.

- Hansı işi? – hələ də tənənəfəs olan qadın təəccüblə soruşdu.

- Necə yəni hansı işi? Tualetdə nə iş görürlər? – Laləzar da təəccüblənmişdi.

- Axı... necə... – müəllimə dedi, amma yumruqları yadına salıb, tez özünü yığışdırdı. Kabinlərdən birinə keçdi. Yubkasını birtəhər yuxarı qaldırdı, tumanını aşağı salıb budlarını unitaza toxundurmadan oturdu.

- Belə yox! Belə yox ay qız!

Qadın gözlərini qaldırıb mat-mat Laləzara baxdı.

- Bəs necə?

“Vurasan, dağıdasan qəhbənin əngini” Laləzar fikirləşdi.

- Müəllimə olsanız da, bir qəpiklik ağılınız yoxdur. Unitazın üstünə çıxın! Tez olun! Yubkanı da yaxşı qaldırın, tumanı da çıxardıb atın yerə. Cəld olun!

Müəllimə səhv buraxmaqdan qorxa-qorxa əmri yerinə yetirir, Laləzar isə onu iştahla süzməyə davam edirdi. Sədaqətin gözlərində yaşlar donub qalmışdı, dodaqları titrəyirdi. Ayaqları ilə unitazın üstünə dırmaşdı, incə barmaqları ilə yubkanı qarnının üstündə saxladı. Səliqə ilə qırılmış orqanının üst tərəfində, üç bucaq formada tüklər vardı.

- İndi isə ç ömbəlib oturun, işəməyə başlayın. Ayaqlarınızı yaxşıca aralayın ki, prosesi görə bilim.

Sədaqət oturdu, başını aşağı endirdi. Səssiz-səssiz ağlamağa başladı. Bir yandan da utana-utana sidik ifraz etməyə çalışırdı. Bir azdan üst dodaqlar bir qədər aralandı, klitor və kiçik dodaqlar üzə çıxdı. Birinci beş saniyə heçnə olmadı. Sonra isə zərif orqanından təzyiqlə sarı maye fışqırmağa başladı. Bu şiddətli axın, Sədaqətin zərif vücudu ilə tərs mütənəşib idi. Sidik baldırlarına da sıçrayır, dabanlarından aşağı süzülürdü. On saniyə sonra hər şey kəsildi.

- Tumanı götürün, özünüzü qurulayın.

Sədaqət unitazdan düşmədən, böyük ç ətinliklə yerdən tumanı götürüb paçalarının arasını sildi.

- Lap yaxşı. İndi isə tumanı yerə atın, ayağa qalxın və özünüzü sıgallamağa başlayın. Mənə maraqlıdır - aristokrat, rusdilli qadınlar bunu necə edirlər? Siz rusdillisiniz də, yox?

- Bəli – səsi əsərək dedi.

- Çox gözəl. Barmaqlarınızla şeyinizi oynatmağa başlayın. Cəld olun! Vaxtımız azdır.

Sədaqət təəssüf, nifrət və ikrahla Laləzara baxdı. Bilmirdi nə etsin, nə desin. Etiraz etməyin, ya da yalvarmağın mənasının olmadığını bilirdi. Deməli boyun əyməlidir, başqa yol yoxdur.

Sol əli ilə yubkanı qarnının üstündə saxlayaraq, sağ əlinin barmaqları ilə paçasının arasını, vaginasının dodaqlarını sıgallamağa başladı. Bu təhrikedici mənzərədən Laləzarın nəfəsi kəsildi. Klitoru oyandı.

- Hmmm. Görünür, zəngin təcrübəniz var. Şagirdlərinizin qabağında da bu işlə məşğul olursunuz?

- Niyə belə edirsiniz axı?! Siz necə adamsınız?! – Sədaqət dözə bilməyib qışqırdı, ağlamağa başladı. Əlini də vaginasından çəkdi. – Sizdə mərhəmət yoxdur?! Sizə nə pislik eləmişəm?!

Laləzar “Qəhbənin dillərinə bax ha!” deyərək düşündü və Sədaqəti saçlarından tutaraq var-gücü ilə aşağı çəkdi. Müəllimə bədəninin bütün ağırlığı ilə, üzü üstə yerə çırpıldı. Laləzar ayaqqabısının ucu ilə onun qarnına iki təpik vurdu və saçlarından tutaraq dəhlizə çıxartdı. Bir az dəhlizdə sürüdükdən sonra, saçlarından dartmağa davam edərək pilləkənləri qalxmağa başladı. Bədəninin müxtəlif əzaları pilləkənlərə, küncələrə, çıxıntılara çırpıldıqca, Sədaqət qışqırır, ağlayır, zəriyir, yalvarırdı. Bir-iki dəfə ayağa qalxmağa cəhd etsə də, Laləzar onu itələyib yerə yıxır, sürüməyə davam edirdi. Sonda lazım olan kabinetin qabağında dayandılar.

Bura qədər zərif, incə vücudlu müəlliməni sanki bir nəfəsdə, emosional güclə gətirsə də, indi ç ox yorulduğunu, əldən düşdüyünü hiss edirdi. Kabinetin qapısını ağır-ağır nəfəs alaraq açdı. Bir yandan da Sədaqəti söyür, lənətləyirdi. Nəhayət qapını açdı və qışqırdı!

- Durun ayağa! Cəld olun! Girin içəri.

Əlləri, ayaqları, bədəninin müxtəlif yerləri əzilən, qanayan Sədaqət güc-bəla ilə ayağa qalxdı və itaətkarlıqla otağa keçdi.

Laləzar qapını arxadan bağlayıb masaya yaxınlaşdı. Hiss etdi ki, əlində nəşə var. Baxıb gördü ki, qadının bir topa saçı tərlı ovçuna yapışib. Üzünü Sədaqətə çevirdi. Saçları dağılmış, sifətinin rəngi qaçmışdı, dirsəkləri, dizləri, ağzı-burnu qan içində idi. Gözləri dəhşətdən bəzəlmişdi. Amma yenə də gözəl görünürdü. Qadınlığı, zərifliyi, vücudu yerində idi. Hətta bu vəziyyətdə seksuallığı elə bil çoxalmışdı.

Laləzar kresloya oturdu, gözlərini qadından çəkmədən boynunu sağa əyib fikirləşdi.

“İndi mən buna neynəyim? Yoxsa birdəfəlik öldürüm qancığı?”

Doğrudan da çox mürəkkəb sual idi. İnsan hər şeyi edə biləcəyini biləndə, hər şeyi birdən, eyni vaxtda eləmək istəyir. Onda da başa düşür ki, nəşə eləməkdə acizdir, ç ünkı hər şeyi birdən eləmək mümkün deyil. Laləzarın fikirləri qarışdı, ağıl çaşdı. Özündən çıxdı. “Necə yəni? Mən belə acizəm? Bu saat bədənini güllə ilə dolduraram... Yox. Belə tez öldürmək də nizamnaməyə ziddir. Bir az işgəncə ç əkməlidir...”

- Həə. – xırıltı ilə deyib boğazını arıtladı. Çox şəhvətlənmişdi, Sədaqəti didib-parç alamaq istəyirdi, amma hələlik dözürdü. – Danışın görək. Dağıdıcı, ultra-radikal təşkilatınız harda yerləşir, harda yığırsınız, məqsədiniz nədir? Nə qədər üzvünüz var?

Özudə bilmirdi bu sualları niyə verirdi. Sədaqətin heçbir təşkilatı, dəstəni tanımadığı, heç nədən xəbərinin olmadığı məlum idi.

- Sizi gözləyirəm! Danışın!

- Nə... nə danışım axı?.. – qadın dedi və iç in-için ağlamağa başladı. – Yalvarıram, buraxın məni. İnanın ki, mən müxalifətç i deyiləm. Vallah deyiləm. Yoldan keçirdim, orda mitinq olduğunu bilmirdim. Bilsəydim ora gedərdim? İki yaşlı övladım var. Qurban olum, icazə verin çıxım gedim.

- Susun! Kəsin səsinizi! – Laləzar sıçrayıb iki addıma qadına çatdı, düz qabağında dayandı. Sifətini şillələdi.

- Qulaqlarınızı açın, yaxşı eşidin məni! Göz yaşlarınızla məni yumşalda bilməzsiniz! Aydındı?! Gözlərinizi silin.

Sədaqət əllərinin tərsi ilə tez gözlərini sildi, yaşı sifətinə yaydı.

- İndi deyın görüm, siz məni tanıyırsınız?

- Yooox xanım – Sədaqət səmimi təəccüblə dedi. – Birinci dəfədir görürəm.

Laləzar kinayə ilə gülümsündü:

- Deməli siz məni televiziya görməmişiniz – soruşmurdu, sadəcə faktı konstataşya edirdi.

Sədaqət bir daha diqqətlə Laləzara baxdı. Başını buladı:

- Yox... Görməmişəm.

- Deməli siz AtTV-yə də baxmırsınız?

- AtTV-yə? – Sədaqət çaşmışdı. Bilmirdi baxıram desin, yoxsa baxmıram? Amma baxıram desəydi də, Laləzar ona inanmayacaqdı, başqa yoxlayıcı suallar verəcəkdı. Ondansa səmimi olub, düzünü demək yaxşıdır.

- Xeyr, baxmıram.

Laləzar sürətlə bir addım geri çəkilərək, pişik kimi “miyooooou” mırıldadı və yerindən tərpənmədən öz ətrafında 360 dərəcə dönüb havaya qalxdı, təpiklə Sədaqətin düz sifətinin ortasına vurdu. Qadın iki metr geriyə uçaraq, divara çırpıldı, yerə yığıldı.

- Qəhbə! Bəs nəyə baxırsınız?! Xarici kanallara? Millətini, kökünü, vətəni, xalqını danan qəhbə! – Laləzar Sədaqətə yaxınlaşdı, sifətinə tükürdü. – Eybi yox, az qalıb. O kanalları da bağlayırıq. Heç nə olmaz. AtTV-yə baxmırmış. Qancıq – Laləzar onu saçlarından tutub dartdı, ayaqları üstə qoydu.

Sədaqət, başı gicəllənsə də, birtəhər ayaq üstə dayanmağa çalışırdı.

- Yaxşı. Muxalifətçiliyinizi danırırsınız. Təşkilatınızın adını da demək istəmirsiniz. Bəs deyin görüm - nədən narazısınız?

Sədaqət sərsəm-sərsəm:

- Xeyr – dedi. – Hər şeydən razıyıq.

- Biz deyəndə, kim?

- Övladım, ərim, bütün qohumlarımız, dostlarım, qonşular, iş yoldaşlarım – hamı razıdır.

- Deməli razıdır... - Təzədən qayıdıb kresloya oturdu. - Yaxşı. Muxalifətçiliyinizi etiraf etmirsinizsə, onda heç olmasa vaginanız haqda danışın. Buyurun.

Bu qərribə tələbdən Sədaqətin ağzı əyildi. Gözlərini döydü. Laləzar isə, adi şey haqda danışmış kimi, dedi:

- Mən vagina həvəskarıyam. Baxmayaraq ki, kadınam, gözəl vagina görəndə özümüsaxlaya bilmirəm. Deyir, pisi deyəndə yaxşını da deməlisən. Obyektivlik naminə deyim ki, vaginanız babatdır. Onun haqqında nə danışa bilərsiniz?

- Mən... Mən... Nə bilim... Axı necə?..

Laləzar başını buladı. “Bu arvad təmiz debilmiş ki...” Ayağa qalxıb Sədaqətə yaxınlaşdı, cəld hərəkətlə sol döşünün giləsindən tutdu, sıxmağa və burmağa başladı. Nazik lifçiyn altından giləni, bədəninin hərərətini hiss edirdi. Sədaqət inildəməyə, zarımağa başladı. Sifəti ağrıdan bir az da əyildi. Laləzar isə gülə-gülə soruşdu:

- İstəyirsinizsə, masajə davam edə bilərəm. Hə? Davam edim?

Sədaqət qorxdı:

- Nə eşitmək istəyirsiniz? Nə danışım? – xəcalət hissini boğaraq, nəfəsi və səsi qırıla-qırıla soruşdu.

Laləzar onun döş giləsini buraxdı. Diqqətlə üzünə baxdı.

- Şeir bilirsiniz?

Ağrıdan kallaşan səslə:

- Nə şeiri? – soruşdu.

- Eşşək boyda müəlliməsiniz, gic-gic suallar verirsiniz. Necə yəni nə şeiri? Vətəndən, Qarabulaqdan, təbiətdən, dahi şəxsiyyətlərimizdən şeir bilmirsiniz?

- Mən riyaziyyat müəlliməsiyəm.

- Hə, nə olsun? Riyaziyyat müəlliməsi olanda şeir bilmirlər?

- Əlbəttə... Hə, mən şeir bilirəm. Atropatena şeirini bilirəm...

- Onda oxuyun! Ucadan oxuyun!

Müəllimə nə üç ünsə gözlərini yumdu, udqundu və oxumağa başladı:

Bugün mənim ürəyim Atropatena boydadır!

Atropatena, vətənim bütün cahan boydadır!

Mənim müstəqilliyim mənim ən böyük arzum, ən ulu niyyətimdir,

Dönüş yoxdur geriye, üzümüz sabahadır...

Laləzar kövrəldi, dolan gözlərini sildi.

- Şeir oxumağınızı bəyəndim. Maraqlı intonasiyanız var. Bilirsinizmi, mən özüm də şairəm. Amma sizin kimi qəhbələr AtTV-yə baxmır deyə, məni tanımırırsınız.

- Bağışlayın. Bundan sonra mütləq baxacam. Hər verilişə baxacam. Söz verirəm.

Laləzar qəhqəhə ilə güldü.

- Deməli bundan sonra baxacaqsınız, hə? Ha ha ha! Yaxşı, yaxşı. Buracan lirika bəsdı. İndi isə vaginanız haqda bütün həqiqətləri eşitmək istəyirəm. Mənə hər şeyi danışmalısınız – dedi və Sədaqətin alçalmasına daha yaxşı tamaşa etmək üç ün, keçib kresloya oturdu.

- Buyurun Sədaqət xanım. Sizi eşidirəm.

- Mənim... vaginam... çox... adi vaginadır.

Birdən səsi tutuldu. Boğazındakı qəhər düyünü ona mane olurdu. Boğazını təmizlədi.

- Çox gözəl... incə vaginadır.

- Bəs bayaq deyirdiniz ki, adi vaginadır? – Laləzar əsəbiləşdi. - İndi də gözəl və incə oldu? Məni dolamısınız?

- Yox, yox! – Sədaqət əllərini bulayıb, qorxu ilə ona yalvardı. - Səhvimi bağışlayın.

- Davam edin! Vaginanız harda yerləşir, materialı nədəndir? Təfəsilatlı danışın zəhmət olmasa...

- Baş üstə. Mənim vaginam da, bütün qadınlarda olduğu kimi, paçalarımın arasında yerləşir.

- Çox gözəl – Laləzar dedi və yubkasının üstündən, daşlaşmış klitorunu ovmağa başladı.

- Vaginamın üst tərəfində tüklər var... Mən tüklərimi üçbucaq formada qırıxıram.

- Niyə?

- Belə... daha gözəl görünür... Ərimin də xoşuna gəlir.

- Aydınır. Davam edin.

Laləzar yubkasını yuxarı qaldırıb, klitorunu tumanın içindən çıxartdı. Sədaqətin gözləri hədəqəsindən çıxacaqmış kimi bərəldi. Ağzı aralı vəziyyətdə, dəhşətlə Laləzarın əlindəki şeyə baxırdı.

- Ağzınızı aralayıb hara baxırsınız?! Qəhbə müəllimə! Davam edin!

- Mə... Mənim vaginam... böyük dodaqlardan, kli.. klitordan, kiçik dodaqlardan və uşaqlıq yolundan ibarətdir... Üst dodaqlar yumşaq və zərifdir. Bir az da topuşdur. Ətrafında nazik tüklər var... Axı mən... Axı mən danışa bilmirəm? – başını aşağı salıb, yazıq-yazıq ağlamağa başladı.

- Niyə? – Laləzar niyəsinə yaxşı bilsə də, soruşdu.

- Utanıram axı! Ayıbdır. İyrəncdir.

- İyrəncdir?! – Laləzar doğruçu əsəblə çığırdı. – Deməli iyrənirsiniz, müxalifətçi i qəhbə?! Siz hələ də başa düşməmişiniz ki, burda iyrənmək də qadağandır? Ancaq mən əmr eləsəm ki, iyrənin, onda iyrənərsiniz!

- Baş üstə - Sədaqət titrəyərək mızıldandı.

- Başınıza daş düşsün, qəhbə müəllimə! Başınıza daş düşsün! Sizin kimi eşşək adama, ömrümdə rast gəlməmişdim. Deyəsən sizin ağlınızı başınıza yığmağın yolunu bilirəm. Bu saat sizə həyatı başa salaram.

Laləzar telefonun dəstəyini götürüb, üçrəqəmli daxili nömrəni yığdı:

- Kameradakı ikinci qızı də gətirin kabinetə. Hə, hə. Telefon satan qəhbəni. Gözləyirəm.

Dəstəyi yerinə qoyub qışqırdı:

- Diz üstə çökün! Tez! Bax, belə. Belinizi də dik tutun. Qabağa baxın!

Sədaqət diz çökdüvə donub qaldı. Laləzar isə tapançanı qoburdan çıxarıb masanın üstünə qoydu.

Uzağı bir dəqiqə sonra qapı döyüldü və cavan, yaraşıqlı oğlan kameradakı ikinci qızı içeri itələdi. İyirmi yaşı olardı, əynində çəhrayı, ağ güllü sarafan vardı, titrəyirdi. Oğlan çıxıb gedəndən sonra, Laləzar qızın adını soruşdu.

- Adım Nüşabədi – qorxa-qorxa dedi.

- Deyin görüm Nüşabə, sizi harda tutublar?

- Mi... mitinqdə – qız udqundu və gözucu Sədaqətə baxıb əsim-əsim əsməyə başladı.

- Mitinqdə nə itiniz azmışdı?

- Mən mitinqdə olmamışam. Quran haqqı olmamışam. Bizim telefon dükənini mitinqdən qabaq polislər bağladılar, biz də çıxdıq başladıq küçədə gözləməyə ki, mitinq qurtarsın, biz də dükanı açaq. Birdən mitinq başladı, bir oğlan da yanımızdan qaçanda, əlindəki daşı atdı bizim dükanın şüşəsini sındırdı. Sonra qarışıqlıq yarandı, yanımızdan əlliya yaxın mitinqçi qaçmağa başladı. Sonra bu

oğlan təzədən bizim dükanın qabağından keçəndə, əlində də yenə daş varıydı, haranisa sındırmaq istəyirdi, mən onun üstünə cumdum, qolundan tutdum. Yanımızdakı polislərə, jurnalistlərə onu göstərib qışqırdım ki, “bax bu mitinqçi sındırıb şüşəmizi”. Jurnalistlərin hamısı başladı onu fotoaparata, videoya çəkməyə. Polislər də onu tutmaq əvəzinə, məni tutub gətirdilər bura.

Laləzar nifrətlə gülümsədi:

- Nüşabə xanım, sizi sikənin adı nədir?

- Ba... başa düşmədim xanım – Nüşabə yazıq-yazıq dilləndi.

- Baş var ki? Deyirəm sizin nəyinizə gərəkdir onu jurnalistlərə göstərirsiniz? Hə? Bu sizə lazımıydı? Deməli Rasimi siz göstərmisiniz onlara... Qələt eləmisiniz, Nüşabə xanım. Çox qələt eləmisiniz! Mən də o gün fikirləşirəm ki, Rasim səhv buraxan oğlan deyildi, işini yaxşı görürdü. Deməli siz onu satmışınız. O da yutuba düşüb deyir, bir neçə ay evdən ç ölə çıxmamalıdı. Hamısı da siz qəhbəyə görə.

Nüşabə ağzını açmamış, Laləzar tapançasını qaldırıb qızın ürəyinə bir əl atəş açdı. Qızın bədənini qərribə şəkildə trayektoriyasını dəyişərək əyildi, tərəp deyərək düz Sədaqətin qabağına sərildi. Qəlbinin üstündəki qırmızı nöqtədən aşağı axmış nazik qan xətti, ç əhrayı paltarın üzərində maraqlı bir element, şiltaq bir ştrix kimi görünürdü.

- Ay Nüşabə, Nüşabə. Oxşayırsan doşabə - Laləzar, bədahətən dedi.

Bərkdən çıxıran Sədaqət, əlləri ilə üzünü tutub hönkürməyə başladı.

- Bax belə Sədaqət xanım. Bu da telefon satan qızın sonu. O da eşşəkcəndir, amma adi şeyləri başa düşmür. Belə xainlərə görə, biz də Qarabulağı ala bilmirik. Nə isə... Lənət şeytana. Deməli sizin iki variantınız var – ya siz mənim dediklərimi edirsiniz, ya da mən sizi öldürürəm. Özündə Nüşabədən fərqli olaraq işgəncə ilə. Məsəlçün bağırışqlarınızı çıxardıb, sizi öz bağırışqlarınızla asıram. Necədir?

Sədaqət Nüşabənin cəsədinə baxa-baxa yalvardı:

- Nə istəsəniz eləməyə hazıram! Hər şeyə razıyam!

- Əla!

Laləzar ona yaxınlaşıb, başını sığallamağa başladı.

- Afərin balaca qancığım mənim! Ağillı qancığım! Deməli nə desəm edəcəksiniz, hə?

- Bəli.

- Nə desəm? Nə istəsəm?

Sədaqət oğlunu, ərini gözünün qabağına gətirdi. Hələ srağagün gedib balaca Yusifə mavi rəngdə şalvar köynək dəsti, toppuş ayaqlarına maşın şəkilli göy corablar almışdılar.

- Bəli, bəli nə desəniz eləyərəm.

Laləzar “Hakimi mütləq olmaq bax budur!” düşündü və dedi:

- Onda bu qancığın tumanını çıxardın.

Hələ də ailəsini düşünən Sədaqət, mexaniki olaraq əllərini cəsədə uzatdı və donun ətəyini qaldıraraq, tumanı aşağı çəkdi. Mərhum Nüşabə köməkçi i hərəkətlər

edə bilmirdi deyə, Sədaqət xeyli əziyyət çəkməli oldu.

Laləzar şəhvətdən titrəyən səslə:

- Nüşabə xanımın vaginası xoşunuza gəlir?

- Həə... Bəli, əlbəttə - qız qorxa-qorxa dedi.

- Onda buyurun, onun şux vaginasına qiymət verin. Buyurun, buyurun. Çəkinməyin – Laləzar əli ilə Nüşabənin vaginasını göstərərək dedi.

Sədaqət itaətkarlıqla mərhumun yarığına tərəf əyildi. Ölünün budlarını araladı, dizlərinin altından tutub qaldırdı və diqqətlə vaginanın içinə baxmağa başladı.

- Nəyə baxırsınız, tupoy kimi? İşləyin! İşləməyən dişləməz! Cəld olun! Bax belə.

Sədaqət işarət barmağı ilə Nüşabənin cinsi orqanını sıgallayıb, klitorunu silkələyirdi.

- Barmaqlarınızı içinə soxun. Bir baxaq görək qız uşağıdır, ya kiməsə açıdır? Bax belə. Özudə qoyun kimi oturmayın. Ah-uh eləyin, guya ləzzət eləyir.

Sədaqət “aaaaah-uuuuuh” eləyərək, üç barmağını birdən qıza daxil etdi. Nüşabənin uşaqlıq yolu hələ də isti idi. Sədaqət bir az da təzyiq etdi və... sızqı qan axdı, kəsildi.

- Yalayın! Tez olun, yalayın! – Laləzar xırıltılı səslə qışqırıb, klitorunu təzədən çıxartdı, oynatmağa başladı. Bu gün Laləzar ilk dəfə idi ki, ikiqat orqazm olurdu – klitoral orqazm və bu dörd divar arasındakı sonsuz hakimiyyətin gətirdiyi orqazm. Laləzarın bədənini kosmik orqazmlarla titrəyib sakitləşdi. Super klitor dinclik tapdı. Laləzar alnının tərini silib dedi:

- Dil vurmağınızı bəyənəmədim Sədaqət xanım. Qətiyyə bəyənəmədim. Elə bil ələcsizlikdən dadsız marojnanı yalayırırsınız. Təsəvvür edin ki, əriniz sizi aparıb kafeyə, dondurma sifariş verir. Dondurma da gəlir dadsız, bekar bir şey. Siz də ərinizi pərt eləməməkdən ötrü dondurmanı yalayırırsınız. Belə olmaz axı – klitorunu tumanın içinə salıb yubkanı dizlərinə buraxdı. Masanın yanına qayıtdı, tapançanı əlinə götürdü. Sədaqətin başını nişan aldı, bir əl atəş açdı. Güllə Sədaqətin sağ gözündən girib, başının arxasından çıxdı, divara pərçimləndi.

Laləzar dəstəyi qaldıraraq ona doğma olan nömrəni yığdı:

- Dayandur müəllim. Məsələ həll olundu.

- Vətən sağ olsun!

Öz növbəsində, Dayandur da ona çox tanış olan, həm də çox qorxduğu nömrəni yığdı. Həyəcan və sevinc qarışıq hisslə dedi:

- Yerinə yetirildi.

- Vətən sağ olsun – xəttin obasındakı məxməri, lakin qətiyyətli səs cavab verdi.

– Şairə xanım özünü necə hiss edir?

- Nə mənada? – Dayandur çəkinərək soruşdu.

- Deyirəm, vicdan zad söhbətləri eləmir?

- Yox, yox. Siz nə danışırırsınız?! – Dayandur rahat nəfəs aldı. – Ürəyində vətəndən savayı heç nəyə yer yoxdur.

- Afərin! Yaxın bir dostum tez-tez deyərdi ki, “Mənim vicdanım ona görə təmizdi ki, mən onu işlətmirəm, təmiz saxlayıram.” Ha ha ha – məxməri səsin sahibi qəhqəhə ilə gülüb, telefonu masanın üstünə atdı, qabağındakı kağızda iki adın üstündən xətt çəkdi.

Part V

ÜLKƏR VƏ RAMAL

0.17 I

- Ülkər?! Ay qız, sənsən?

Səki ilə fikirli-fikirli addımlayan Ülkər, diksinib səsin gəldiyi tərəfə çevrildi. Əvvəl tanımadı. Qadının üzünə diqqətlə baxdı.

- Tanımadın? – Təranə güldü. – Ay Ülkər, ay Ülkər - ilıq ovçunu qızın yanağına qoydu.

- Bağışlayın... – Ülkər ç əkingən tərzdə, bir az da şübhə ilə dedi. – Doğrudan tanımadım.

- Təranəyəm də, Təranə! Necə tanımadın?

Yanlarından ötən kişilərin hamısı onlara, daha doğrusu Təranəyə tamaşa edirdilər. Qadınlar Sahil metro stansiyası ilə üzbəüz, səkidə qabaq-qənşər dayanmışdılar. Təranənin əlində “Dolce&Gabbana”, “Prada” və “Gucci” paketləri varıydı. Yolun kənarındakı ağ “Bentley Continental”ın azca aralı arxa qapısının yanında gözləyən orta yaşlı sürücü də onlara baxırdı.

Ülkərin gözləri təəccübdən bərəldi:

- Təranə xanım? Sizsiz?

- Əlbəttə mənəm – Təranə bir daha bərkdən güldü, əlində paketlərlə onu qucaqladı, yanağından öpdü. İllər sonra, keçmiş “qonşusuna” rast gəlmək sevin-dirmişdi onu. - Necəsən gözəlim? Gör neç ə il keç ib eee. Vay vay vay.

- Həəə - Ülkər hələ də özünə gələ bilmirdi.

- Hara gedirsən? – Təranə birdən ciddiləşib soruşdu.

- Heç . Metroya. Evə gedirdim.

- Həmən yerdə qalırsınız?

İkisi də bir anlıq Mirzəğa Əliyev küçəsinin kələkötür yollarını, axşamları darvazaların ağzında oturub tum çırtlaya-çırtlaya qeybət qıran qadınları, tez-tez düşən davaları, “Çinarlı” kafesini və kafenin sərxoş “müdəvimlərini” xatırladılar. Ülkər başını buladı:

- Yox. Ordan çoxdan köçmüşük. Yeni Yasamalda ev aldım.

- Lap yaxşı. Otur maşına, aparım səni – Təranə ağ “Bentley”ni göstərdi.

- Yox, yox – bir qədər özünə gələn Ülkər əlini əsdirərək etiraz etdi. Əslində Təranəni görməyinə ç ox sevinmişdi. Hətta bütün yeniyetməliyi bu qadını düşünərək keçmişdi. Son illərdə də, arada bir onu xatırlayırdı. – Əziyyət ç əkməyin.

- Əşi nə əziyyəti? Otur görüm maşına.

Sürücü arxa qapını sonacən açdı, Təranə ilə Ülkər maşına mindilər. Yoldan keçənlər arasında bu maşının nə maşın olduğunu bilən hər kəs, “Bentley”yə minən iki bəxtəvər qadına həsədlə baxırdı.

Təranə Ülkərin uzun ayaqlarına, incə belinə, cazibədar büstünə fikir verdi. Ülkər latino rəqslərinin ifaçısına, ya da modelə oxşayırdı. Birmənalı olaraq çox gözəlləşmişdi. Təranə onun uşaqlığını yadına saldı. O illərdə, qızın böyüyüb bu

qədər gözəlləşəcəyini ehtimal etməmişdi.

- Neç ə ildi köçmüşünüz ordan?

Ülkər nə üç ünsə qızardı:

- Bir il olmaz... Bütün məhləni tikinti şirkəti aldı... Biz də Yeni Yasamalda üç otaqlı ev aldım.

- Hə, başa düşdüm... Şirkət kvadratına nə qədər verdi?

- İki min.

- Manat?

- Bəli.

- Yaxşı veriblər – Təranə gülümsündü. – Ay qız, necə darıxmışdım səndən ötrü, - əyilib bir daha Ülkəri qucaqladı, öpdü. Keçmişindən qopub gəlmiş canlı, əziz xatirə kimi görürdü onu. Bakuya qayıdandan sonra bir-iki dəfə yadına düşmüşdü Ülkər. Hətta köhnə məhəlləyə gedib qızı axtarıb tapmaq istəmişdi.

- Dayan görüm e, mütləq evə getməlisən?

- Yox... Necə bəyəm? – Ülkər təbəssümlə soruşdu.

- Deyirəm bəlkə gedək bir yerdə oturaq, çörək yeyək? Yaman acmışam. Həm də söhbət eləyərək, hə?

- Nə bilim... – tərəddüdlə dedi. - Vaxtınız varsa...

- Ay qız bəsdi sən canın! Aaaa. Bu nə xasiyyətdi ee səndə? Məndən çəkinirsən?

Ülkər səmimi gülümsəmə ilə Təranənin şüşə kimi parlaq üzünə baxıb:

- Yox, çəkinmirəm – nisbətən gümrah səslə dedi. – Görün neçə il keçib.

Açıq, hələ də şokdayam.

- Elə mən də şokdayam. Ha ha ha – Təranə ürəkdən güldü. - Görən kimi tanıdım e səni, Quran haqqı. Rüstəm, Xan plazaya sür – Təranə tələbkar tonla sürücüyə dedi və çantasından mobil telefonunu çıxartdı, Ülkərə baxdı. - Bir dəqiqə, bağışla, zəng eləməliyəm...

- Buyurun, buyurun.

Təranə nömrəni yığdı, bir qədər gözlədi.

- Nüska, cigər, mən bir az gecikəcəm... Yox, yox. Hər şey qaydasındadı. Almışam, hə almışam... Şəhərdə köhnə tanışıma rast gəldim... Gəlib söhbət eləyərəm. Görüşərik. – telefonu təzədən çantaya atıb dedi:

- Həə. Danış görək nə var, nə yox.

- Nə danışım, ay Təranə xanım?

- Canun yanmasın, çox gözəl qız olmusan. Tfu tfu tfu, məşallah. Uzaqdan görən kimi tanıdım ee. Özü də gözlərin satdı səni, gözlərin!

Ülkər qızardı. Təkrarsız, əfsunlayıcı gözlərinin olduğunu hamı deyirdi ona. Amma Təranə kimi gözəl qadından bunu eşitmək, onu xüsusilə sevindirmişdi. Başqa cür ola da bilməzdi. Axı bu qadın, uzun illər Ülkər üçün gözəllik etalonu olmuşdu. Uşaqlığında həmişə fikirləşərdi ki, böyüyəndə Təranə kimi gözəl və azad qadın olacaq. Gözəl olmağına gözəl idi, lakin azadlığına qovuşa bilməmişdi. Hələ ki, qovuşa bilməmişdi.

“Bentley” Xan plazanın qarşısında saxladı, Ülkərlə Təranə maşından düşüb binaya daxil oldular, liftlə sonuncu mərtəbəyə qalxdılar. Liftdən çıxmaları ilə Ülkərlərin heyrətdən yerində donub qalması bir oldu. Düşdüyü şoku bürüzə verməməyə çalışaraq, restorandan açılan möhtəşəm mənzərəyə baxırdı – Bakı, ayaqlarının altındaydı. İnteryerə isə, söz ola bilməzdi. Ülkər ömründə belə gözəlliyə şahid olmamışdı. Bu günə qədər gördüyüən lüks restoranlar şadlıq sarayları olmuşdu, onlar da hamısı zövqsüzlükdə bir-birinə oxşayırdılar.

Təranə, qızın mənzərəyə heyran qaldığını anlayıb, pəncərə kənarındakı masalardan birinə əyləşdi. Çox keçmədi ki, ofisiant da yaxınlaşdı. Təranəyə adı ilə müraciət etdi:

- Xoş gəlmisiniz Təranə xanım. Nə arzu edirsiniz? Bu gün İtalyan mətbəxi günüdür.

- Ülkər, sən nə yemək istəyirsən? – Təranə soruşdu və masanın üstündəki menyuya işarə etdi.

Qız çiyinlərini dartdı:

- Nə bilim Təranə xanım... Siz nə məsləhət görsəniz.

Qızın tərəddüd keçməsi başa düşülən idi. Təranə də birinci dəfə belə bahalı yerə ayaq basanda, eyni hissləri keçirmişdi. Amma qadınlar dəbdəbəli həyata tez öyrəşirlər. Bir neçə il əvvəl “hırla zırı” qanmayan Təranə, indi dünya mətbəxini, tanınmış brendləri, dünyanın möhtəşəm otellərinin yerini əzbərə bilirdi. Sanki doğulduğu andan cah-calal içində yaşamış, yoxsulluq görməmişdi.

- Yaxşı, onda mən seçərəm – dedi və gözlərini ofisianta qaldıraraq, - Bizə həmişəki şərabdan ver. İtalyan günü olsa da, şərab mütləq Fransız olmalıdır – güldüvə menyuya baxıb dedi, - Sən bizə feta pendirli badımcan gətir... sonraaa Milanzano olsun... Əlbəttə ki, Karpac ç

o...

- Ət yoxsa balıqla?

- Balıqla – Təranə qətiyyətlə dedi. – Hə, balıqla. Ətli Karpacçoda parmicanonun tamı xoşuma gəlmir. Hə, sonra... Salatları da Primavera olsun vəəə Tomatino. Hə, Tomatino! Əla salatdı – menyunu masanın üstünə qoyub ofisianta baxdı, gülümsədi. – Hərəsindən bir pors. Hamısının dadına baxa bilək.

Ofisiant “baş üstə” dedi, masanın üstündən menyuları götürüb getdi.

- Həəə Ülkər. Danış görək nə var, nə yox, haralardasan, neynirsən, mama-papa necədi?.. Ay qız gör neçə il keçib eee. Gözlərimə inana bilmirəm.

- Mən də inana bilmirəm Təranə xanım. Əvvəl tanımadım sizi...

- Belə dəyişmişəm? – şıltaq əda ilə soruşdu.

- Bəli, xeyli dəyişmişiniz. Əlbəttə ki, yaxşı mənada.

- Ay səni dovşan yesin – Təranə bərkdən güldü.

Ofisiant şərab butulkası və iki qədəh gətirdi. Şərabdan hər iki qədəhə bir az süzdüvə birini Təranənin, obirini isə Ülkərin qabağına qoydu. Özündə əlində bu-

tulka ilə başlarının üstündə gözləməyə başladı. Ülkər bir ona, bir Təranəyə təəc-cüblə baxdı. Vəziyyəti başa düşən Təranə gülümsündü:

- Gərək şərabın dadına baxasan, qiymət verəsən – dedi və öz qədəhini götürüb bir udum iç di. – “Domen de Şövalye.” Bunu Fransada Olivye Bernar adlı şərabçı hazırlayır. Özüylə də dostam. İyirmi ilin məhsuludur. Bax dadına, bax.

Ülkər də şərabadan bir qurtum iç di. Təranə kimi o da ofisiyanta baxıb gülümsədi. Müştərilərin razı qaldığını görən oğlan başını əydi və getdi.

- Necədi? Xoşuna gəldi?

- Çox, ç ox gözəldir – Ülkər mirvari kimi səliqəli, dümağ dişlərini nümayiş etdirərək gülümsədi. – Qəribə dadı var...

- Üzüm deyil axı, moruqdur – Təranə dedi. – Mən bu şəraba vurulandan sonra, Fransada onu hazırlayan adamı tapdım. Təsəvvür edirsən? Ha ha ha. Bəs sən Fransada olmusan? – soruşdu və həmin an sualından ötrü peşman oldu. Ülkərin üzündə təəssüf və xəcalət oxunurdu.

- Xeyr Təranə xanım... Olmamışam.

- Eybi yox ay qız! Bir gün mütləq gedərik. Amma Parisdə ç ox qalmarıq. Eyfeldən başqa bir şey yoxdu orda. Fransanın əyalətləri ç ox gözəldi. Bilirsən nə səfalı yerlər var?! Bəh bəh bəh! – qədəhi dibinə qədər boşaltdı. - Evdəkilər necədi?

- Anam yaxşıdı. Atamsa... üç il əvvəl öldü.

Təranə, bircə anın içində üzünə qonan süni kədərlə dedi:

- Allah rəhmət eləsin. Yaxşı kişi idi, yadımdadı...

- Allah önlərinizə rəhmət eləsin. Anam da həmin anadı da... İki işdə işləyir, yorulur.

- Özün neynirsən bəs? İşləyib eləyirsən?

- Yox, hal-hazırda işləmirəm. Daha doğrusu repetitorluq eləyirəm.

- Repetitorluq? Nə üzrə?

- Abiturientləri hazırladıram. Rus dilindən.

- Həə. Nə gözəl, nə gözəl. Haranı bitirmisən ki?

- Slavyan Universitetini. Magistraturanı da orda oxudum. Neç ə il fərli iş tapa bilmədim, axırda da qərar verdim ki, repetitorluq edim.

- Yaxşı qazana bilirsən? – Təranə ciddi tərzdə, bir az da qayğıkeşliklə soruşdu.

- Belə baxanda... Nə bilim ee... Ayda dörd yüz, beş yüz manat çıxır da.

Təranə başını bulayaraq, pəncərədən şəhər mənzərəsinə baxdı.

- Dörd yüz, beş yüz nə puldur ki, ay allah saxlamış? – üzünü Ülkərə ç evirdi.

- Eybi yox, sənə yaxşı iş taparım. Ayda heç olmasa iki min qazanarsan. Nə oldu? Niyə elə baxırsan?

Sevinc və həyəcədən yanaqları qızaran Ülkər:

- Təranə xanım... Çox sağ olun... Vallah bilmirəm nə deyim. Çox yaxşı olardı...

- Eeee! Sən bu utancaqlığınla lap bezdirdin eee – süni hiddətlə dedi və gözlərini qıyıb ana nəvazişi ilə soruşdu, - Subaysan?

- Bəli – Ülkər qəti şəkildə dedi.

- Dayan görüm ay qız. Sənin neç ə yaşın var?

- Otuz.

- Ay maşallah! Hə də, mən səni görəndə on iki, on üç yaşın olardı. Vay vay vay. Gör necə böyümüsən... Gör neç ə il keçib – Təranə başını buladı.

Ülkər gözlədi ki, o da öz yaşını deyəcək, amma Təranə bu haqda danışmadı. Ülkər üç ün olduqca ağırlı, xoşagəlməz mövzuya qayıtdı.

- Bəs bu yaşa qədər nə əcəb...

Ofisiant yaxınlaşdı. Qəlyanaltıları, salatları masaya düzdü və qadınlara şərab süzüb tez uzaqlaşdı.

- Karpaçonun dadına mütləq bax. Əla seydi – Ülkərin qabağındakı boşqaba balıqlı Karpaçodan iki qaşiq qoydu və şərab qədəhini əlinə götürüb, - Hə, de görüm, bu yaşa qədər nə əcəb ərə getməmişən? – soruşdu.

Ülkər ümumiyyətlə bu barədə heçkəsə danışmağı xoşlamırdı. Hətta anası da ailə, ər, uşaq kimi söhbətləri açanda ona kobud cavab verir, acılayırdı. Lakin Təranə ilə bu tonda danışa bilməzdi. Hətta hardasa ürəyinin dərinliyində bu qadınla bölüşmək, dərdləşmək istəyirdi. Cəsarətini topladı. Dərindən köks ötürüb dedi:

- Deyəsən ç ox idealistəm. Yəqin buna görədi. İndiyə qədər axtardığım oğlanı tapa bilməmişəm.

Təranə ç ətin sezilən istehza ilə soruşdu:

- Sən nə cür oğlan axtarırsan ki?

- Heçbilmirəm necə deyim... – Ülkər fikrə getdi. – Hər halda ciddi, ağır, sözünün üstündə duran oğlan olmalıdır da.

- Qabağına eləsi çıxmayıb indiyə kimi?

- Demək olar ki, yox. Çıxmayıb – dedi və şərabdan bir qurtum iç di.

- Karpaçonun dadına niyə baxmırsan? Ye, ye çəkinmə, – dedi və özü ç əngəllə iri tikəni ağzına ötürdü. – Yaxşı, bəs indiyə kimi heç bir oğlanla olmamısan?

Ülkər tutuldu. Təranənin konkret nəyi nəzərdə tutduğunu başa düşməmişdi. Oğlanla “olmaq” iki cür yozula bilərdi – hansısa oğlanla tanışlıq ya da cinsi əlaqə. Ülkərin həyatında hər ikisi də baş vermişdi.

- Oğlanla olmamışam deyəndə ki... - ç əkinərək dedi. – Bir oğlan varıydı. Sonuncu kursda oxuyanda tanış olmuşduq. – Ülkər susdu.

- Hə, sonra nə oldu?

- Elə bilirdim sevir məni. Demişdi ki, evlənəcəyik. Valideynləri elç iliyə gələcək...

- Sözünü tutmadı?

- Yox.

- Aranızda nəsə olmuşdu? Bağışla e, belə suallar verirəm. Birdən xətrinə deyər.

- Yox, yox. Siz nə danışırırsınız?.. Bəli, bir neçə dəfə... olmuşduq – qızararaq dedi.

- Aydındı – Təranə stulun belinə yaslanıb diqqətlə Ülkərə baxdı. – Sonra atdı səni?

Ülkərin gözləri doldu.

- Bəli... Başqasıyla evləndi... Məndən istifadə elədi, getdi başqasını aldı. Ev qızıydı. Anası tapmışdı onun üç ün – gözündən gillənən iki damla yaşı salfetlə sildi.

- Ağlama ay qız! Bəsdi! Aaaa. Nə çox oğlan. Bunun dərdinə bax sən allah. Cəhənnəm olsun.

- Yox, yox. Heç yadıma da düşmür. Siz nə danışırırsınız? Elə-belə, nəşə kövrəldim...

- Lazım deyil, kövrəlmə. Bəs ondan sonra heçkimnən tanış olmadın?

Ülkər təəccüblə Təranəyə baxdı.

- Necə tanış ola bilərdim? Oğlanlara inam var? Özüm də... özüm də bu vəziyyətdə?

- Nə vəziyyətdəsən ki? Qız deyilsən, ona görə?

Ülkər diksinib sağa-sola baxdı. Ona elə gəldi ki, Təranənin uca səslə dediyi bu sözləri hamı eşitdi.

- Narahat olma ay qız. Heç kəs yoxdu, görmürsən? Hə, de görüm dərdin nədi? Qız deyilsən deyə qorxursan?

- Bu azdı bəyəm? – səmimi heybətlə soruşdu.

Təranə ürəkdən güldü. Ülkərin sadələşməsi kefini xeyli açmışdı. Belə köhnə fikirli qadına çoxdan rast gəlməmişdi.

- Ay qız sən nə danışırısan? Hansı əsrdə yaşayırsan? Lap tutaq ki, qız deyilsən. O məsələni həll eləməyə nə var? İncimə, amma otuz yaşına çatmısan, hələ də özünü balaca qız kimi aparırısan.

- Bəlkə də düz deyirsiniz Təranə xanım. Nə bilim... Sözü düzü, Rövşəndən sonra ürəyimə yatan oğlana rast gəlməmişəm.

- Adı Rövşəniydi?

- Bəli... Ərə getmək xətrinə ərə getmək də mənlilik deyil. Gərək arada sevgi olsun, hisslər olsun... Əslində bayaq yalan dedim. Rövşəndən iki il sonra bir oğlanla tanış oldum, amma... iki həftə sonra ayrıldım. Alınmadı.

- Sən belə qapalı olandan sonra, çətin özünə münasib adam tapasan – Təranə başını bulaya-bulaya dedi. - Küçəyə-bayıra çıxırsan heç olmasa?

- Demək olar ki, yox. Tələbələr evə gəlir.

Təranənin ürəyi ağrıdı, Ülkərə təəssüflə baxırdı.

- Mən də deyirəm bu qız niyə belə qəmgin, kədərli... Heçözünə kənardan baxmısan?

- Nə mənada?

- Gözəl qızsan amma qaş-qabağın yer süpürür. Elə bilirsən hiss olunmur? Üzün güləndə də, gözlərindəki kədər yox olmur. Elə bil dünyanın bütün yükünü sənə çiyinlərinə qoyublar. Niyə belə edirsən? Beş günlük dünyadı. Həyatını yaşa, kefini çək də, ay qız! Bu yaşda sənə nə dərdin ola bilər?

Ülkər şərabadan iki qurtum iç di, qədəhi masaya qoydu. Dodaqlarını yaladı.

- Təranə xanım, mən arsız ola bilmirəm, başa düşürsünüz? Ola bilmirəm – Ülkər bir az keflənmişdi. Şərab öz təsirini göstərirdi. Təranəyə ürəyini açmaq, illərdən bəri içində yığılıb qalan, heç kəslə bölüşmədiyi sirrlərini onunla bölüşmək istədi. – Nə Rövsən, nə də Şamil məni başa düşmürdülər. Problem də bundaydı. İndiyə qədər məni başa düşən oğlana rast gəlməmişəm. Düz deyirsiniz, çox kədərli, ciddi görünürəm. Həyat məni yordu, nakam sevgilər məni ciddiləşdirdi Təranə xanım. Şit söhbətlərdən, oğlanların mənasız zarafatlarından xoşum gəlmir. – Ülkər bir udum da şərab iç di. – Demək olar ki, on ildir kədərliyəm, üzüm gülmür. Oğlanlar çox yalan danışır, mənə yalanı sevmirəm. Xəyanəti bağışlamıram. Belə şeylərə göz yuma bilmirəm. Bəlkə fikirləşəcəksiniz ki, çox romantik qızam. Əslində doğrudan da elədir. Təsəvvür edin ki, yağış yağan gün mənim üçün əsl bayram olur. Pəncərədən bayıra, yağışa saatlarla baxmağı sevirəm. Özüm də göylərlə bir yerdə ağlayıram. Anam da həmişə deyir ki, ən pis xasiyyətim ürəyi açıq olmağım, insanlara tez inanmağımıdır. Baxmayaraq ki, anam çox qəddar, sərt qadındır, yenə də ən yaxın rəfiqəm odur. Sözü düz... Uşaq vaxtı sizi özümə ən yaxın sirdaş bilmişdim. Hətta mənə hədiyyə etdiyiniz “Dodaqdan qəlbə” kitabı da indiyə qədər məndədir. Əziz xatirə kimi saxlayıram.

Təranə çox sevindi. Kövrəldi.

- Nə danışsən? Doğrudan? – özü o romanı çoxdan unutsa da, Ülkər deyəndən sonra dumanlı xəyal kimi xatırladı.

- Əlbəttə. O vaxt siz, bu kitabı oxuyub ağlayanda başa düşməmişdim. Ürəyimdə fikirləşmişdim ki, adam da kitab oxuyub ağlayar? Amma siz məhlədən köçəndən sonra, mən də onu oxuyub ağladım. İndiyə qədər bəlkə də iyirmi dəfə oxumuşam. Hər dəfə də ağlamışam. Rəfiqələrim arada məndən soruşurlar ki, sənə kimi gözəl qız niyə ərə getmir axı? Heç kimi başa sala bilmirəm ki, xəyanət görmək ağır şeydir. Unuda bilmirəm, neynəyim? Heçkəsə arzu etməm. Hətta düşmənimə də. Düz deyirsiniz, otuz yaşım var. Belə baxanda, şükrlər olsun, hər şeyim qaydasındadı – gözəlliyim, işim-gücüm, tərbiyəm... Amma sevgilim yoxdu.

Ülkər danışdıqca Təranə salatlardan yeyir, şərabdan içirdi. Bir yandan qıza qulaq asır, bir yandan da axşam Nüsrətlə gedəcəkləri ziyafət barədə düşünürdü. Tanınmış oliqarxlardan biri, bu axşam biznes

fəaliyyətinin iyirmi illik yubileyini qeyd edirdi. Təranə aldığı hədiyyələrə görə həyəcanlıydı – bilmirdi səbəbkarın xoşuna gələcək, ya yox.

- Bəs ikinci oğlan necə oldu? – daldığı düşüncələrdən ayrılıb, nəse demək xətrinə soruşdu.

- Şamil?

- Hə də, Şamil. Ondan niyə ayrıldın?

- Onunla münasibətlərimiz ç ox davam eləmədi. İki-üçdəfə şəhərə gəzməyə çıxdıq. Amma ayaqlarım məni qeyri-ixtiyari olaraq Rövşənlə oturmağımız, görüşdüyümüz yerlərlə aparırdı. Onunla tez-tez sahiləki “Əl oyunları sarayı”nın yanında, gözlərdən uzaq bir yerdə oturardıq. Qağayılara bublik atardıq, – Ülkər dolan gözlərini silib, şərəbdən iki qurtum içdi. – Mən də Şamillə həmin yerə gəlirdim hər dəfə. Ora da gələndə, əlbəttə ki, ağlayırdım, kədərlənirdim. Şamil də üçüncü görüşdən sonra ayrıldı məndən. Başa düşmədi məni. Oğlanların hamısı belədir, bizi başa düşmürlər. Ondan sonra da qərar verdim ki, heçkəslə tanış olmayacam. Nəyimə lazımdır? Çox sıxılıram Təranə xanım. Uzaqlaşmaq, harasa uzaqlara qaçıb getmək, tək qalmaq, fikirləşmək istəyirəm. İmkanım olsaydı, meşələrin birində, balaca bir daxmada bir ay yaşayırdım. Bəlkə onda dinclik tapardım. Bir rəfiqəm var, demişdi ki, sənə yüz faiz cadu ediblər. Məndən gizli getmişdi baxıcı yanına. Baxıcı da demişdi ki, heç bir cadu, tilsim yoxdu, sadəcə bu qız travma alıb - ona ilk sevgilisi xəyanət edib, oğlanlara inamı itib. Həqiqətən də elədir. Nakam sevginin qurbanı olmaq çox çətinmiş. Bir qanadı sınmış quş kimi yaşayıram bu həyatda. Ömrümdə təsəvvür eləməzdim ki, mən də şeir yazmağa başlayaram - Ülkər kədərlə gülümsündü.

- Doğrudan? – Ülkərin cansızıcı monoloqundan təngə gələn Təranə soruşdu.
– Şeir yazırsan? Çox maraqlıdı.

- Hə, yazıram. Amma heç kəs bilmir, hamıdan gizlədirəm. Sizə isə... oxuya bilərəm. Rövşəndən ayrıldıqdan sonra yazdığım şeirdir.

- Aaa, nə yaxşı. Oxu görüm, oxu. Maraqlıdır – dedi və ürəyində fikirləşdi ki, “Otuz yaşın olsun, belə gicdillaq olasan”.

- Şeirin adı belədir: “Daha sevgiyə inanmıram mən”.

Şair kimi qələmə sarılıram,
Hisslərimi bu vərəqə yazıram,
İlk sözümü bununla başlayıram,
Daha sevgiyə inanmıram mən!
Dərdimi səninlə bölüşürəm mən,
Bəzən öz-özümə döyüşürəm mən,
Yenə haqsızlıqla görüşürəm mən,
Daha sevgiyə inanmıram mən!
Səni sevgimdə dünya sanmışam,
Özümü itirib səni tapmışam,
Sənin ilə sənsiz elə yanımışam,
Daha sevgiyə inanmıram mən!
Yazdığım mesajlar konturdan da dəyərli,
Gözlərimə baxışların bir-birindən kədərli,
Neynəyim ki, yazıram bunları qəmli-qəmli,

Daha sevgiyə inanmıram mən!

Təranə, təəssüfdən doğan heyretini bürüzə verməməyə çalışaraq, qulaq asırdı. Ülkərə yazığı gəldi. İndi başa düşdü ki, qız həqiqətən də ağır travma alıb, psixikası pozulub. Qədəhi masaya qoyub dedi:

- Gözəl, düşündürücü şeirdir. Xoşum gəldi. Amma şeirin gözəlliyi bir yana, sən bu qədər pessimist olmağın məni açmadı. Necə yəni “daha sevgiyə inanmıram?” Elə şey olar?

Şərabın təsiri ilə allanan yanaqları, xumarlanan gözləri Ülkəri olduqca seksual göstərirdi. Saçlarını qulaqlarının arxasına yığıb yazıq-yazıq dilləndi:

- Xəyanəti bağışlamaq olarmı Təranə xanım? Mənim yerimdə siz olsaydınız neynəyərdiniz?

- Mən neynəyərdim? Ha ha ha. Ülkər, gözəlim, məni heçkəs incidə, ağlada bilməz. Adamın tifağını dağıdaram! Mən öz həyatımı yaşayıram, heç kəsə də mane olmuram. İcazə vermərəm də ki, kimsə mənə mane olsun. Bilmirəm, sən xəyanət deyəndə nəyi nəzərdə tutursan? Oğlan səni açıb, özü də gedib başqasını alırsa bu xəyanətdi? Yox e, başa düşürəm ki, yaxşı söhbət deyil. Kim olsa pis təsir eləyər. Amma bunu faciəyə ç evirməyin, nə bilim, şeir yazmağın mənası nədir? Sənə qulaq asıram, on səkkiz yaşında olduğum illər yadıma düşür. Amma sən otuz yaşın var! Başa düşürsən? Otuz! Həyat davam edir, həyat

gözəldir. Kefini çək, ürəyin istədiyi kimi yaşa. Beş günlük dünyadı. Sənə bir söz deyim, əzizim? Biz qadınlar, kişilər üçün bir növ akvariumdakı balıq kimi bir şeyik. Mütləq bizə əl vurmalıdırlar. Fikir verməmişən? Kişilər akvariumdakı balıqlara rahatlıq vermirlər. Mütləq hər bir kişi əlini bir dəfə də olsa akvariuma soxub balıqları tutub, onları sıgallayıb, ağzının içinə baxıb, nə bilim, bəlkə də öpüb. Bunlar belədir də, ay qız. İndi neynəyək, özümüzü öldürək? Bu qırılımların hamısı əclafdır. Guya mənim sənə qədər ağıl yoxdur? Başa düşürəm kişilərin fikri-zikri nədir? Qanını qaraltma, çörəyini ye. Eybi yox, sənə həyatı başa salaram. Ha ha ha. Səni ki, tapdım, bir də buraxan deyiləm. İş məsələsini də həll edirik, özünə sevgili də taparsan, evin də olar, maşının da. Sən mənə de görüm, köhnə məhlədə arvad varıydı e, adı da yadımdan çıxıb, əri də balıq kombinatında işləyirdi deyəsən...

0.18 II

Yay fəslinin son günlərində, təbiətin siması qəfil dəyişməyə başlayanda Ramal da ruhdan düşür, ovqatı təlx olurdu. Budaqlardan qopub düşən ilk yarpaqların ayaq altındakı xışırtısında zərrə qədər romantika görmür, əksinə, xəzandan zəhləsi gedirdi.

Küç ədə tanış bir sima axtarırmış kimi, kədərli gözlərini ətrafda dolaşırdı, heç kəsi görmədi. Pivə butulkalarının olduğu selofan paketi əlində bərk-bərk tutaraq evə tələsdi.

- Ramal!

Diksindi. İçkidən yorğun düşmüş orqanizmi o qədər gərginləşmişdi ki, xaricdən gələn istənilən kəskin təzahürə əsəbi reaksiya göstərirdi. Son günlərdə itin hürməsindən, qonşuların səsindən, liftin gurultusundan da ürəkür, maşınların siqnalından dəli olurdu. Əsəblərinin pozulduğunu özü də başa düşürdü, amma həkimə getməyə cəsarəti, içkini atmağa isə iradəsi çatmırdı.

Öz adını eşidəndə ürəyinin normal ritmi pozuldu, qəlbi sürətlə döyünməyə başladı. Üzünü arxaya çevirdi.

Qarşısında dayanan adam, səkkiz il əvvəl məzun olduğu Baku Dövlət Universitetinin Jurnalistika fakültəsindən kurs yoldaşı Arif idi.

Arif ç ox dəyişmişdi - əvvəlki ariq, kölgəsindən qorxan tələbə deyildi artıq. Əynində son dərəcə gözəl və bahalı boz rəngdə kostyum, əlində isə qara dəri çanta vardı. Damağında siqaret tüstülədir. Siqareti çıxarıb gülə-gülə dedi:

- Səni tanımadım ala.

- Həə. Sən də dəyişmişən...

Narahatedici fasilə yarandı. Səkkiz il görüşməyən, həm də təbiətə fərqli adamlar lap görüşsələr də, nə haqda danışa bilərlər? Arif diqqətlə Ramalın üst-başına, əlindəki kulyoka fikir verdi. Keçmiş fakültə yoldaşının vəziyyəti ona aydın olmuşdu. Salam verməyinə peşman idi, amma yenə də gülümsəməyə, təəssüfünü bürüzə verməməyə çalışırdı. Ramal da onun bahalı kostyumuna, çantasına, parlaq ayaqqabılarına baxır, paxıllıqdan bağırı yanılırdı. O da bax beləcə şık kostyumlar geyinə, dəri ç antalar gəzdirə, bahalı saatlar taxa bilərdi. Amma onunki gətirmirdi ki, gətirmirdi. Arifə sinfi düşməni kimi baxır, öz taleyinə, kasıblığına lənət oxuyurdu. Bu təsadüfi görüş ona əzabdan başqa heç nə verməmişdi. Əksinə, qəzəb və qısqanclıq hissi bürümüşdü mənliyini. Arifə söz atdı:

- Yaman kökəlmisən. Pullanmısan deyəsən.

- Yox əşi, yüngülvarı işləyirik də. Bəs sən? – mövzunu dəyişmək üçün soruşdu. – Bir ara eşitdim ki, hansısa saytda yazırsan. – Siqaretin kötüyünüyerə atıb, dabanı ilə əzdi.

- Yazılarımı oxumurdun?

- Əşi oxumağa vaxt var? Amma eşidirdim ki, yaxşı yazırsan.

- Hə, yazırdım. İndi işsizəm. Mənə bax – birdən utanaraq dedi. – On manat borc verə bilərsən?

Borc? Arif bilirdi ki, həyatın dibinə yuvarlanmış adamlara verilən pul, əsla geri qayıtmır. İnsafən, Ramal da çox istəməmişdi – üçmin manat maaş alan Arif üçün, on manat pul deyildi. Dərhal əlini cibinə salıb bir dəstə pul çıxartdı. Ramalın ürəyi gup-gup döyünsə də, özünü yerə qoymadı. Pulların arasından bir əllilik çıxaran Arif, pulu Ramala uzatdı. Necə də olmasa, dörd il konspektləri Ramaldan köçürmüşdü, imtahanlarda da mütləq Ramaldan kömək istəyirdi. Odur ki, əlli manatı indi ürəkdən verirdi. Ramal isə quruca “çox sağ ol” deyib əlliliyi cibinə ötürdü.

- İmkan olan kimi qaytaracam.

- Lazım deyil.

Hiss olunurdu ki, Arif getmək istəyir, Ramalı səsləməyinə peşman olub. Özünü keçmiş fakültə yoldaşına göstərmək, geyimi-keç imi ilə lovğalanmaq arzusu ona əlli manata başa gəlmişdi.

- Mən gedim – dedi. - İşlərim var.

- Harda işləyirsən?

- Sığorta şirkətində.

- Həə. Bəlkə gedək bizə vuraq? Tək qalıram. – Ramal ona göz vurdu.

- Yox, yox, vaxtım yoxdu. Sağ ol. Qalsın sonraya.

- Yaxşı, özün bilərsən. Görüşəndə pulunu da qaytararam.

- Əşi canın sağ olsun. Di salamat qal – Arif çox əkinərək ona əlini uzatdı və yolu tələsik keçib, səkinin üstünə dırmaşdığı “Toyota Camry”nin qapısını açdı.

Ramal uzaqlaşan maşının dalınca həsədlə baxırdı. Bir vaxtlar nanıxın biri olan Arif, indi gör nə maşın sürür! “Tüpürəsən belə həyata” düşündü. “Bu axmaq, savadsız adam jurnalist ola bilmədi, getdi girdi sığorta şirkətinə. Hansı ağılı ilə? Hansı biliyi hesabına? Müəllimlərin də zəhləsi gedirdi oğraşdan. İki eşşəyin arpasını bölə bilməyən adam “Toyota” alıb! Mənsə ucuz araq vururam...”

Qapını açıb dəhlizə addım atan kimi, mənzilin ağır üfunəti üzünə vurdu. Günlərlə evdən çıxmıyanda iyi hiss etmirdi, amma küçədən qayıdanda ağır qoxudan ürəyi bulanırdı. İki otaqlı mənzilin hər tərəfi, bütün künc-bucağı zir-zibillə doluydu. Mətbəxin vəziyyəti isə lap acınacaqlı idi – stolun üstündə, döşəmədə, zibil qutusunun çevrəsində kağızlar, butulkalar, yemək qırıntıları vardı. Bəlkə də on gün olardı ki, zibili atmırdı. Tullantılar artıq üfunət saçmağa başlamışdı. Evin havasını dəyişmək üçün pəncərələri də açmır, sanki bilə-bilə bu üfunətdə boğulub ölmək istəyirdi.

Pivə butulkalarını soyuducuya qoyandan sonra, özünü stula buraxıb masaya dirsəkləndi, ağlamağa başladı. İlk dəfə idi ki, özünə bu qədər yazığı gəlirdi. Yaşadığı həyatın həyat olmadığını, quyunun dibində cırpındığını başa düşürdü, bilirdi ki, bunun axırı yoxdur, amma silkələnib ayağa qalxa bilmirdi, özünə gücü çatmırdı. Bir-iki dəfə intihar barədə düşünmüşdü, amma canına qəsd etməyə də qorxurdu.

Özünə də etiraf etmişdi ki, intihar çox güclü adamların işidir. Zəif adam heçvaxt intihar etməz, edə bilməz.

İkinci həftəydi ki, fasiləsiz içirdi. Əvvəllər həftədə bir, uzaqbaşı iki dəfə dostları, həmkarları ilə iç ki məclisləri qurardılar, onda da qədərində iç ərdilər. İndi isə əməlli-başlı əyyaşlıq edir, huşunu itirənə qədər içirdi. İki ilə yaxın işlədiyi xəbər saytı bağlanandan sonra depressiyaya düşmüşdü – evdən bayıra çıxmır, heçkəslə görüşmür, yeni iş tapmağın mümkünlüyünə də inanmırdı. İşdən çıxanda baş redaktordan aldığı beş yüz dollarla bir ay birtəhər dolanmışdı, bu pul da qurtarandan sonra dost-tanışdan borc almağa, evin yanındakı marketlərdə nisyə dəftərinə yazdırmağa başlamışdı. Qonşuluqdakı hər iki marketdə nisyə limiti dolduğuna görə, borca da girə bilmirdi. Demək olar ki, evdə diş vurulası heç nə qalmamışdı, gündə bir konserva ilə dolanırdı.

“Hardan hara...” başını bulayıb, yanaqlarına yayılmış yaşı sildi. “Mənim günümə bax.”

Giley-güzarında, belə həyata layiq olmadığını düşünməkdə haqlı idi. İki ay əvvələ qədər hər şeyin qəfil dəyişəcəyini, pulsuz-parasız qalacağını ağına da gətirməzdi. Ömür boyu ehtiyacın, ac qalmağın nə olduğunu bilməyən Ramal, birinci dəfə idi ki, bir qarın çörək dərdi çəkirdi. Polis mayoru atanın, Notariusda işləyən ananın ailəsində dünyaya göz açan Ramalın özündən iki yaş kiçik bacısı da varıydı. Valideynləri uşaqlarını çox sevsələr də, onlara vaxt ayıra, lazımınca diqqət, qayğı göstərə bilmirdilər. Atası evə on birdən tez gəlməzdi. Anası da nə vaxt baxsan yorğun olurdu. Amma onlarla birgə yaşayan ata nənəsi Güldəstə uşaqların valideynlərdən görmədiyi nəvəsişi artıqlaması ilə kompensasiya edirdi. Ramal da, bacısı Çinarə də “yox” sözü eşitmirdilər, istədikləri hər şey onlara alınır, istədikləri yerə nənələri ilə gedirdilər. Atalarının evə əmək-əmək gətirdiyi rüşvət pullarından əlavə, dövlət qulluqçusu olmuş Güldəstənin pensiyası da az deyildi. Anaları Sevgiladə uşaqları bağçaya qoymaq istəyəndə isə, Güldəstə evdə mərəkə salmış, “Nənələri ola-ola uşaqların bağçada nə iti azıb?!” deyər, bağça mövzusunı birdəfəlik bağlamışdı.

Yeddi yaşına qədər nənəsinin tərbiyəsini alan, onun nəzarətində böyüyən Ramal, birinci sinfə getmək günü yetişəndə, belində təxminən özüboyda kobud çanta ilə, evlərinin yanındakı məktəbə yollanmışdı. Bir həftə sonra nənələri dünyasını dəyişəndə isə, Ramal da, bacısı Çinarə də həyatlarının ilk sarsıntısını keçirmişdilər.

Dərslərini əla oxumasa da, Ramal humanitar fənlərə hədsiz maraq duyurdu. Nənəsi öləndən sonra həyata küsüb içinə qapanmışdı deyər, məktəbdə heçkəslə dostluq etmirdi, ünsiyyət qurmurdu. Ən sevimli məşğuliyyəti məktəbin divar qəzetinə yazılar yazmaq olmuşdu. Dördüncü sinifdə oxuyanda bütün müəllimlər onun istedadından danışır, Ramala gələcəyin məşhur jurnalisti kimi baxırdılar. Yalnız yazdığı yazılar vasitəsi ilə özünüifadə edə bilən qapalı, autist Ramal üçün, bu həyatda məktəbin divar qəzetindən maraqlı, vacib heç nə yox idi. Atası oğlunun yazıya, sözə marağı ilə fəxr etsə də, Ramal məktəbi qurtarandan sonra jurnalistika fakültəs-

inə qəbul olunmaq istədiyini deyəndə, iyirimi ildən artıq polis sistemində işləmiş mayor Ağakərim yumruğunu masaya vurmuşdu:

- Həvəsdi, bəsdı! Ulu baban da, baban da sistem işçisi olub, mən də sistem işçisiyəm, sən də sistem işçisi olacaqsan!

Ağakərim danışdıqca, Ramal istehzal təbəssümlə atasına baxırdı. Ulu babasının, babasının, atasının peşəsi onu qətiyyənlə maraqlandırmırdı. Üç nəslin yaşatdığı bu ənənəyə, Abdullayevlər ailəsinin sonuncu halqası olan Ramal Abdullayev son qoyacaqdı. Gəncin qərarı qəti idi – polis, ya da kəşfiyyatçı olmaq istəmirdi. Ramalı yola gətirmək üç ün günlərcə dəridən-qabıqdan çıxan, dillər tökən mayor Ağakərim isə, sonda oğlunun inadı qarşısında təslim olmuş, Ramalın jurnalistika fakültəsində oxumasına razılıq vermişdi. Oğlunun Abdullayevlər nəslinin ailə peşəsinə naxələf çıxıb, mətbuat kimi biabırçı sahəyə yönəlməsini həzm

edə bilməyən Ağakərimə, iş yoldaşları təsəlli verirdilər: “Eybi yox, qurtarıb AtTV-də, ya da dövlət qəzetlərinin birində redaktordan zəddən işləyər, dövlətçiliyin keşiyində dayanar, ad-san qazanar. Niyə narahat olursan? Ramal gedib axmaq jurnalistlərə, müxalifətə zəda qoşulan deyil ki...”

Ramalın seçimi ilə əsla barışmaq istəməyən Ağakərim, oğlu BDU-nun jurnalistika fakültəsinə qəbul olunduğu gün, onu təbrik etməmiş, gecəni də idarədə keçirmişdi. İki il sonra Çinarə məktəbi bitirib Hüquq fakültəsinə daxil olana qədər qaş-qabağı yer süpürən dərdli ata, qızının uğurlu seçimindən sonra “Oğlumdan yarıtmadım, heç olmasa qızımdan yarıdaram” deyib, bütün ümidlərini Çinarəyə bağlamışdı. Yoldaşına, dostlarına da deyirdi ki, “Bəlkə qızdan nəşə çıxdı. Hakimdən, prokurordan oldu...”

Ağakərimin gözünün ağı-qarası bircə oğlunu prokuror, polis rəisi, ya da MMVBN əməkdaşı görmək istəyi adi kaprizlə izah olunacaq qədər sadə məsələ deyildi. “Sistem”in tərkib hissəsi olmaq, doğrudan da Abdullayevlər ailəsinin ən azı üç nəşildir dəyişməyən ənənəsi, hətta həyat təzi idi. Ağakərimin atası Qədim uşaqılıq illərindən “sistem”in içinə girməklə, NKVD zabiti olan atası, yəni Ağakərimin babası İlyasa kömək edirdi.

Ağır repressiya illərində çekist işləyən İlyas, balaca Qədimin yardımını ilə karyera pillələrində yüksəlməyə başlayanda, iş yoldaşları ona paxıllıq etməyə, “kaş bizim də Qədim kimi bacarıqlı oğlumuz olaydı” deməyə başlamışdılar. Balaca Qədimin fenomeni NKVD rəhbərliyi tərəfindən də bilinir, yüksək qiymətləndirilirdi. Hətta İlyası çağırıp tapşırırmışdılar ki, “Uşaqdan muğayat ol, onun başından bir tük də əksik olmamalıdır. O, bizim gələcəyimizdir.”

Bəs kiçik yaşına baxmayaraq, balaca Qədimi bu qədər sevimli və vacib fiqura çevirən hansı istedadı, bacarığı və xidmətləri olmuşdu? Əlbəttə ki, atasına gətirdiyi eksklüziv məlumatlar. Balaca Qədim əsasən yaşadıkları kvartaldakı qonşularını, sinif yoldaşlarının valideynlərini satmaqla atasına kömək edirdi. Hər şeydən bixəbər sinif yoldaşları, evdə eşitdiklərini gəlib məktəbdə Qədimə danışır, Qədim isə bu məlumatları filtdən keçirirərək vacib hesab etdiklərini axşam atasına çatdırırdı.

Qədimin on iki yaşı tamam olanda, artıq doqquz nəfəri tutdurmuşdu - onların yeddisi sürgün edilmiş, ikisi isə güllələnmişdi. Lakin Qədimin ən böyük nailiyyəti, vətən xainlərindən ibarət böyük bir ailəni ifşa edib güllələtdirmək olmuşdu. Bu uğurlu əməliyyatdan sonra, atası İlyasa mayor rütbəsi verilmişdi.

Qədimgilin qonşuluğundakı binanın üçüncü mərtəbəsində, on ikinci mənzildə yaşayan Əlikəşibəyovlar ailəsi sadə, başqalarından heç nəyi ilə seçilməyən, şübhə oyatmayan ailə idi. Ailənin başçısı Mirzə, bir vaxtlar Hüseyn Cavidlə dostluq etsə də, son illərdə sosialist dövlətin düşmənlərinə aid edilən adamlarla oturdurmur, başını aşağı salıb müəllimlik etdiyi məktəbə gedib-gəlir, özünü olduqca loyallaşdırırdı. Lakin bu ailə balaca Qədimin yuxusunu ərsəyə çəkmişdi. Şübhə etmirdi ki, on ikinci mənzildə İmperiya əleyhinə planlar, təxribatlar hazırlanır və Sosialist vətən təhlükə altındadır. Mirzəgilin mənzilindən gələn mənfi enerji altıncı hissi ilə duyurdu. Beləliklə, Əlikəşibəyovlar balaca Qədimin hədəfinə çevrilmiş, uşaq bütün boş vaxtlarını bu şübhəli ailənin dörd üzvünə güdməyə həsr etmişdi.

Əlbəttə ki, Qədimə görə ailədə ən şübhəli adam, təxribatın beyin mərkəzi olan, İstanbul Universitetinin məzununu, Hüseyn Cavidlə dostluq etmiş Mirzə Əlikəşibəyov idi.

İkinci şübhəli şəxs isə, Mirzənin həyat yoldaşı Şümşad Əlikəşibəyova hesab olunurdu. Bu xeyirxah, mehriban, daim üzgünlən qadına Qədim nifrət edirdi. Deyingən, sifətindən zəhrimar yağan anasının antipodu olan Şümşadın ən böyük “qəbahəti” isə, Qədimi tez-tez evlərinə dəvət edib onu şirniyyata qonaq etməsi, piano çalıb romanslar oxuması idi. Şümşad hər dəfə onun başını sıgallayanda, mülayim və aristokratik səs tonu ilə danışanda, Qədimə və Qədimlə yaşıd olan qızı Nigara maraqlı kitablar oxuyanda – elə bil Qədimin balaca başına yekə bir daş düşürdü. Mirzə evə gələndə də, evdən çıxanda da Şümşadın onu öpməsi; onlarla bir yerdə yaşayan şikəst qayınatasına olan ehtiramı Qədimin təpəsindən tüstü çıxardırdı. Qədim hesab edirdi ki, Şümşad bu cinayətkar şəbəkənin əlaqələndiricisi, məlumatların ötürülməsində Mirzənin bir nömrəli köməkçisi idi.

Mirzənin şikəst atası - hansısa emalatxanada, kустar üsullarla hazırlanmış əlil ərəbəsində gəzən Əhməd dayını da Qədim, xalq düşməni hesab edirdi. Mirzə hər axşam atasını ərəbəyə qoyaraq həyətdə düşürdü, Əhməd dayı da qonşularla həyətdəki tut ağacının altında oturur, çay içə-içə dəxlisiz söhbətlər edir, hərdən nərd oynayırdı. Əhməd dayı əsasən ədəbiyyatdan danışmağı sevirdi, Füzulinin bütün qəzəllərini demək olar ki, əzbərə bilirdi. Qoca, əlil bir kişidən şübhələnməyin yeri yoxdur deyərək düşünürsünüz, yanılırsınız! Məhz onun əlil olması, balaca Qədimin şübhələrini ikiqat artırırdı. Qədim hesab edirdi ki, Əhməd dayı hər axşam kimlərəsi signal vermək, ya da signal almaq üçün ağacın altında oturur. Qədim onu hər gün diqqətlə izləsə və şübhəli heçnə görə bilməsə də, məyus olmurdu. Bilirdi ki, gec-tezi var - kişi özünü yandıracaq.

Ailənin sonuncu üzvü isə Mirzə ilə Şümşadın yeganə övladı, Qədimin də yaxın

dostu olan, axırıncı tikəsini onunla bölüşən Nigar idi. On bir yaşlı Nigar evin bütün işlərini görməkdə anasına kömək edirdi. Qızcıqaz qonşular üçün də dükan-bazara qaçır, həyətdə babasının ərəbəsini sürür, ağacları sulayır, hərdən həyəti də süpürürdü. Əvvəllər Qədim Nigardan şübhələnməsə də, sonralar yanıldığını başa düşmüşdü. Bu qədər düşmənin arasında, bir nəfərin təmiz, məsum qalması mümkün deyildi. Canavar yuvasında quzu

yaşaya bilməz! Özü də ç ox zirəng, diribaş qız idi. Elə hey harasa qaçırdı, tələsirdi. Deməli kimdənsə məlumat alır, kimlərəsə məlumat ötürür, agentlərlə görüşür, kuryerlik edirdi.

Əlikişibəyovları izləməyə başlayanda, ailə üzvlərinin hamısını birdən güdməyə qərar verən Qədim, sonralar bunun mümkün olmadığını başa düşəndə taktikasını dəyişmişdi. Ailə başçısı səhərdən axşama qədər şəhərin o başındakı məktəbdə, işdə olurdu. Nigar da hər gün məktəbə gedirdi. Şümşad xala isə evdə olurdu. Axşamlar qoca Əhməd ərəbə ilə həyətdə düşürdülər. Dördünün də ayrı-ayrılıqda nə işlə məşğul olduğunu öyrənmək müşkül məsələ idi. Qədimin köməkçisinin olmaması ciddi problemlər yaradırdı. Əslində köməkçi iyə ehtiyac da duymurdu - tək izləməyə üstünlük verirdi.

Qədim öz planının işə yaramadığını başa düşəndən sonra, qərara aldı ki, bir gün ancaq bir nəfəri güdəcək, fikrini yayındırmayacaq. Qədimdən heçkəsə şübhələnməməsi, onun ən böyük üstünlüyü idi. Ondan şübhələnməyə də bilməzdilər, çünki Qədim nümunəvi şagird və hamının köməyinə çatan uşaq kimi tanınırdı. Qonşular kimə baş qoşduqlarını bilmədən onu çörək, göyərti, qatıq dalınca göndərir, özləri də fərqi olmadan balaca Qədimə material verirdilər. Misal üçün, bir gün qoca bir nənənin yükünü evinə qaldırmaqda kömək edən Qədim, səhəri arvadı əks-inqilabçı kimi tutdurmuşdu. Bəzi qurbanlarına hərdən yazığı gəlsə də, dövləti yıxmaq istəyənləri ifşa etdiyi üçün, həm də özü ilə fəxr edir, əməllərinə vətənpərvərlik arqumentləri ilə bəraət qazandırır.

Bir neçə gün sonra, Qədimin təqib fəaliyyəti öz bəhrəsini verməyə başladı. 37-ci ilin soyuq noyabr günüydü. Məktəbdən qayıdan Qədim ev tapşırıqlarını yazmaq, sonra da rahat-rahat izləmə fəaliyyətinə keçmək üçün evə tələsirdi. Həyətdə girəndə Əhməd dayının ərəbəsinin palçıq batdığını, şikəst qocanın da palçıqdan çıxmaq üçün çapaladığını gördü. Dərhal kişinin köməyinə qaçan Qədim ərəbəni palçıqdan çıxartdı və Əhmədin təşəkkürünə “dəyməz” deyərək, evlərinin yolunu tutdu. Birdən, daxili səsi ona “arxaya dön” dedi və Qədim üzünü Əhməd dayıya çevirəndə, gördüyümənzərə qarşısında ağzı açıq qaldı. Bayaقدan palçıqlı gölməçədən çıxıb bilməyən qoca, indi ərəbəni var gücü ilə həyətin o başındakı daha böyük gölməçəyə doğru sürürdü. Əhməd dayı sürətlə gölməçənin içinə daldı, suyu üstünə, başına sıçratdı və... üzündə donub qalan təbəssümlə başını göyə qaldırdı.

Qədimə dərhal hər şey aydın oldu – qoca kiməsə işarə verir, signal ötürürdü. Uşaq şübhəli nəşə görə bilmək ümidi ilə sağa-sola baxmağa başladı və birdən gözü Əhmədgilin pəncərəsinə sataşdı. Aralı pərdənin arxasından həyətdə baxan

Şümşad xala ilə göz-gözə gəldi. Şümşad tez pəncərədən uzaqlaşdı, pərdəni çəkdi. Bir dəqiqə keçmədi ki, Nigar binadan güllə kimi çıxdı. Qız babasının yanından qaçanda ayaq saxlamadı, Əhməd dayıya salam vermədi, hətta kişinin üstündəki palçıqə belə baxmadı. Darvazadan küçəyə çıxıb sağa buruldu, gözdən itdi.

Qədim başa düşdü ki, yüz faiz nəşə baş verir. Nigarın dalınca qaçdı, divarlara qısılaraq onu izləməyə başladı. Küçələrin birində, tində dayanmış Nigara orta yaşlı, qara saçlı bir kişi yaxınlaşdı. Başındakı şlyapa gözlərinə qədər enmişdi deyərək, sifətini aydın görmək olmurdu. Qara geyimli kişi, Nigarın yanından ötəndə uşağın əlindən nəşə götürüb cibinə atdı. Bu dəfə, Qədim Nigarı unudub qara saçlı kişini izləməyə başladı. Kişi yolu keçib Qubernator bağına sarı getdi, burada skamyaya oturub cibindən Pravda qəzetini çıxartdı, oxumağa başladı. Elə bu dəmdə ona yaxınlaşan iki nəfər qulağına nəşə pıçıldadılar və ovucundan nəyisə götürüb tez-tələsik uzaqlaşdılar.

Axşam, Qədim hər şeyi atasına danışdı.

- Oğlum, axı bu ailə çox sakit, mədəni ailədir. Sən dəqiq bilirsən?..

Atası ona inanmayanda, Qədim özündən çıxırdı:

- Sənə deyirəm ki, yüz faiz vətən xainləridir! Bu dözülməz bir haldır! Onları dərhal həbs etmək lazımdır!

- Yaxşı oğlum – atası pafosla dedi. – Səhər məşğul olarıq.

Səhər iş gələn perspektivli çəkist İlyas Abdullayev vəziyyəti rəhbərliyə müraciət etdi və qonşuluğundakı mütəşəkkil cinayətkar dəstənin həbsinə sanksiya istədi. Araşdırmalar da göstərdi ki, Əlikişibəyovlar ailəsi Osmanlıda mühacirətdə olan İmperiya düşmənləri ilə əlbirdirlər və onlara gizli məlumatlar ötürürlər. Kifayət qədər dəlil-sübut toplanandan sonra, NKVD-nin əməliyyat qrupu Əlikişibəyovlar ailəsinin mənzilinə gələrək ailənin bütün üzvlərini maşına basıb apardı. Əhməd dayını elə həyətdə yerə yıxıb əllərini qandalladılar. Mirzə və Şümşad Əlikişibəyovlar isə başları dik, məğrur üzlə binadan çıxdılar. Böyükər iki gün sonra güllələndi, Nigar isə uşaq koloniyasına göndərildi.

1937-ci ilin uğurlu əməliyyatlarından biri olan “Əlikişibəyovların işi” İlyasa əlavə ulduz, Qədimə isə xarici velosiped qazandırmışdı.

Sonrakı illərdə də Qədim xalq düşmənlərinin ifşa edilməsində atasına fəal kömək etmiş, İlyasın polkovnik rütbəsinə qədər yüksəlməsini təmin etmişdi. İkinci Dünya müharibəsinə getməkdən yayınan Qədim, müharibədən sonra dərhal peşə məktəblərindən birinə yazılmış, burada da çəkist fəaliyyətini davam etdirmiş, sonrakı universitet illərində də orqanlara işləmişdi. Demək olar ki, bütün dostları gec ya da tez düşərgələrə, həbsxanalara yollanırdılar – Qədim hər kəsdə mütləq bir səhv, vətən xainliyinə yozula biləcək hərəkətlər tutub, bu adamları ifşa edirdi. Universiteti bitirəndən sonra KQB-yə işə düzələn Qədim

beş il sonra ailə qurdu, bir il sonra isə oğlu Ağakərim dünyaya gəldi. Lakin Qədimin sevimli övladı Ağakərim, atasının bütün təkidlərinə baxmayaraq, babası və atası kimi kəşfiyyata yox, milis sistemində getməyə qərar verdi və səksəninci il-

lərdə Daxili İşlər orqanlarına işə düzəldi. İki il sonra dünya evinə girən Ağakərimin bir il sonra oğlu Ramal, iki il sonra isə qızı Çinarə dünyaya gəldi.

Özünü gələcəyin tanınmış jurnalisti, qaynar nöqtələrdən xəbərlər verən cəsarətli reportyor, əlinin altında əlli müxbir işlədən uğurlu baş redaktor kimi təsəvvür edən Ramal, jurnalistika fakültəsində yaxşı oxuyur, bütün qəzetləri izləyir, mütaliyəyə də zaman ayırırdı. Lakin universitet illəri, onun yaddaşında şirin xatirələrlə zəngin, qayğısız illər kimi qalmadı. İkinci kursda oxuyarkən, hökumətin elan etdiyi “Korrupsiya əleyhinə tədbirlər planı” çərçivəsində atasının işlədiyi polis idarəsinə yoxlamaya gələn müfəttişləri qarşısında görən Ağakərim, kabinetdəcə infarkt keçirib dünyaya gözlərini yummuşdu. Ramal universitetdən məzun olduqdan və əsgərlik xidmətini başa vurduqdan sonra Bakuya qayıdanda isə, anasının xərcə əngə tutulduğunu öyrənmişdi. Yarım il sonra, anası da dünyasını dəyişdi.

Artıq, bu həyatda ona doğma, əziz olan yeganə insan bacısı qalmışdı deyə, Ramalın bütün ümidləri ona bağlanmışdı. Lakin valideynlərinin ölümünün şokundan düz-əməlli ayıla bilməyən Ramala, növbəti sürprizi təqdim edən də həmin Çinarə oldu.

Qız üç il idi ki, Hüquq fakültəsində tanış olduğu Zakir adlı oğlanla sevgi macərası yaşayırdı. Ramal bunu bilsə də, macəranın sonda evliliklə nəticələnmədiyini düşündüyü üçün, onların münasibətlərinə müdaxilə etmirdi. Bacı-qardaş valideynlərindən onlara miras qalan şəhərin mərkəzindəki dörd otaqlı mənzildə yaşayırdılar.

Bir axşam, Çinarə qardaşının qarşısına dikilib, onunla söhbət etmək istədiyini deyəndə, bacısını canından çox sevən Ramal, kompüterdən aralanıb, diqqətlə qıza qulaq asmağa hazırlaşdı.

Çinarə əvvəl uzaqdan başladı – valideynlərini yada saldı, yaşadıqları sarsıntıdan, həyatın çətinliklərindən danışdı, ailə institutunun vacibliyini xatırlatdı, axırda da Zakirə ərə getmək istədiyini dedi.

- Lap yaxşı. Amma əvvəl universiteti qurtarmalısan ya yox?

- Şərt deyil. Nə qədər ailəli tələbə oxuyur. Hamilə-hamilə dərəcə gələn qızlar var.

- Yaxşı... Elədirsə, onda qohumlarla da danışaq, toy hazırlıqlarına başlayaq.

- Yox! Zakirin bir problemi var, əvvəl onu həll etmək lazımdır.

- Nə problemi?

- Evi yoxdur.

- Biz ona necə kömək edə bilərik? – Ramal təəccüblə qollarını aralayıb bacısının sifətinə mat-mat baxdı.

- Bu evdən hər ikimizə pay düşmür? Düşür. Gəl bu evi sataq, pulu yarı-yarıya bölək. Sən özünə bir ev al, mən də özümə. Ev problemimizi həll eləməmiş, biz evlənə bilmərik.

Ramal quruyub qalmışdı – nə tərpənə, nə də bir söz deyə bilmirdi. “Bir kişi arvad puluna necə ev ala bilər axı?” düşündü. Sonra da ağlıdakını dilə gətirdi. Qız isə özündən çıxıb qardaşını köhnə fikirli adam olmaqda ittiham etdi və Za-

kiri sevdini, onunla xoşbəxt olmaq istədiyini, evi satmaqdan başqa da çıxış yolu görmədiyini bildirdi. Ramal başa düşdü ki, bacısı “öldü var, döndü yoxdur” silahı ilə üstünə gəlib - ev ya satılacaq, ya satılacaq. Başqa variant yoxdur. Məcbur razılaşdı.

Bacı qardaş evi qohumlardan xəbərsiz satdılar. Özü də xeyli ucuz qiymətə - yüz əlli min dollara. Evin yeni sahibləri, köçmək üçün onlara bir ay möhlət tanımışdılar. Ev alqı-satqısı kimi məsələlərdə təcrübəsiz olan Ramal, cibindəki 75 min dolları rəşional xərc etməyin yolları barədə dərin düşüncələrə daldı. Çox narahat idi. Universiteti yenidən bitirmişdi və hələ iş tapa bilməmişdi. Ertəsi gün iki-üçəlan qəzeti alıb münasib qiymətə mənzil axtarmağa başladı və iki gün sonra, altıncı mikrorayonda 65 minə satılan orta təmirli, ikiotaqlı mənzil tapdı. Baş bu işlərə qarışdığından, bacısının nə ilə məşğul olduğunu, öz payını necə xərc etdiyini bilmirdi. Qız öz payını alandan sonra yoxa çıxmışdı, demək olar ki, Ramalla görüşmürdülər. Qardaşının ona ayaqüstü verdiyi suallara öləri cavablar verir, işlərin qaydasında olduğunu deyirdi:

- Zakir ev axtarır. İstəyir ki, təmirli olsun, xərcimiz çıxmasın.

Bacısına inanmamaq üçün heç bir əsası olmayan Ramal isə, köhnə evdən özünə lazım olan əşyaları – mebelin bir qismini, qab-qacağı, texnikanı – yeni evinə daşdı. Köç işlərini tamamladıqdan sonra, əlində 7 min dollar pul qalırdı. İş tapana qədər dolanmaq üçün bu pul artıqlaması ilə ona bəs edəcəkdi. Özünə bankda depozit hesabı açıdırıb pulu hesaba qoydu və Çinarənin işlərinin necə getdiyini öyrənmək, ona yeni mənzilini göstərmək üçün bacısına zəng etdi.

Axşam köhnə evdə görüşdülər. Mənzil yarıyacan boşaldığından doğmalığını itirmişdi, çılpaq və soyuq görünürdü. Şad xəbəri bacısına çatdırmaq, onu yeni mənzilinə aparmaq üçün tələsən Ramal, Çinarənin ağlamaqdan qızarmış gözlərini, titrəyən dodaqlarını görəndə bədəni sütləşdi.

- Nə olub ay qız?

- Zakir... Zakir iki gündür yoxa çıxıb. Tapa bilmirəm.

- Necə?! Bəs... bəs pul kimdədi?

Çinarə əlləri ilə üzünüörtüb hönkürdü:

- Ondadı pul. Yetmiş min götürdü məndən... Dedi beş min də səndə qalsın makler pulu, nə bilim sənədləşmə pulu... Ramal qurban olum bağışla məni. Yalvarıram bağışla.

Vəziyyəti həmin anda başa düşən Ramal, Çinarə ilə birlikdə taksiyə minib soruşlaşa-soruşlaşa Zakirin DXS11 qəsəbəsidəki evlərini tapdılar. Darvazanı Zakirin başı bağlı, sifətindən nur yağan anası Ziba açdı. Ramalın həyəcanlı monoloquna qulaq asandan sonra “zəlif olmuş”, “əlləri qurumuş”, “igid ölmüş” oğlunun Çar Rusiyasına köçdüyünü deyən möminə ana, soyuqqanlı tərzdə bacı-qardaşa dərhal burdan çıxıb getməyi, bir daha onları narahat etməməyi məsləhət görəndə, Çinarənin ürəyi getdi, qapının kəndarında yerə sərildi. Səs-küyə Zakirin molla atası çıxdı və məsələdən agah olandan sonra dedi:

- Pul-mul bilmirik. Xəbərimiz yoxdur. Bizə pul vermisiz? Zakir çıxıb gedib, burda yoxdu, gəlməyəcək.

- Bəs biz... biz neyniyək? – Ramal qışqırmağa başladı. – Belə şey olar? Bu boyda pulumuz gedib.

- Qışqırma ə! Qurumsaq! Lazımgələrsə Ağanın cəddi haqqı, tutub minərəm səni.

Zakirin atası bunu dedi və Ramalı yumruqlamağa, əlindəki iri kəhrəbə təsbehlə başına-başına vurmağa başladı. Zakirgilin DXS-də yaşayan qadınli-kişili əlliyyə yaxın qohumu Ramalla Çinarəyə hücum etdilər. Kişilər Ramalı təpiklədi, arvadlar Çinarənin saçını yoldular. Burnu fırtıqlı uşaqlar isə hər ikisinin üzünə tüpürürdülər.

DXS-dən qan-rəvan içində qaçan bacı-qardaş, atalarının yaxın dostu, NZS 12 rayonu polis idarəsinin rəisi, polis mayoru Tərlana zəng etdilər. Ağakərimin yetim övladlarına ürəyi yanan Tərlan onları idarədə qəbul edib ərizə yazdırdı və hər şeyi yoluna qoyacağına söz verdi:

- Düzdür, çətin ki, onu Rusyettä tapıb bura gətirənə qədər pul üstündə qalmış olsun. Amma özü cəzadan qaç a bilməyəcək. Narahat olmayın. Ay qızım, sən də yekə qızsan, ali təhsillisen, özün də yurfakda oxuyursan. İndi kim kimə yetmiş min dolları verər ki, get mənə ev al? Əh, rəhmətlik Ağakərim... Gör indi o dünyada nələr çəkir yazıq kişi...

Zakirin cəza çəkməsi, həbsxanaya düşməsi Ramalı qətiyyənlə maraqlandırmırdı, o, yoxa çıxan yetmiş min dollar pula yanırdı. Ramal Tərlana təşəkkür etdikdən sonra, hələ də özünə gələ bilməyən bacısını qolundan tutub idarədən çıxartdı. Taksiyə minib köhnə evə gəldilər və Çinarənin payına düşən əşyaları qablaşdırmağa başladılar. Bir problem varıydı ki, əşyaların hamısı Ramalın ikiotaqlı mənzilinə sığmayacaqdı. Ramal, ürəyi qan ağlayaraq, bahalı mebeli iki gün ərzində dəyər-dəyməzinə satıb, təzə evinə ancaq xırdavatı gətirdi. Çinarədə qalan beş min dolları, mebelin satışından əldə olunan iki min dollara əlavə edərək, pulları bank hesabına qoydu.

Beləliklə, bacı qardaş altıncı mikrorayondakı ikiotaqlı mənzildə yaşamağa başladılar. Bank hesabında 14 min dollara yaxın pulu olan Ramal, iş tapana qədər çəhrək dərdi çəkməyəcəyinə görə rahatıydı. Bacısını da tez-tez sakitləşdirirdi ki, “Narahat olma, bu yaxınlarda iş tapacam, hər şey yaxşı olacaq. Olan olub, keçən keçib, yaddan çıxart getsin...”

Qərİbədİr ki, qardaşının onu danlamaması, söyməməsi, əksinə Çinarəni başa düşməsi - qızın xəcalət hissini daha da artırırdı. Ramalın üzünə baxa bilməyən Çinarə, artıq bir ay olardı ki, universitetdə də getmirdi. Üç üncükursda ailə qurub, dərslərə gəlin kimi gəlmək istəyən Çinarə, fakültəyə aldadılmış və... “açılmış” vəziyyətdə gedə bilməzdi. Bəkarətini itirməsi barədə əlbəttə ki, Ramala heçnə deməmişdi. Deyə də bilməzdi. Ramal özudə elə bil şübhələnmişdi, bacısının itkisinin puldan daha böyük bir itki olduğunu sanki hiss etmişdi. Lakin aralarında

pərdə olduğuna görə ondan heçnə soruşmamışdı. Hətta yeni evə köç əndən iki həftə sonra, bacısının səhər vaxtı vanna otağında ögüdüyünü eşidəndə də, özünü eşitməzliyə vurmuşdu.

Günlərin birində, Ramal növbəti dəfə iş tapmaq ümidi ilə müxtəlif qəzet redaksiyalarını, xəbər agentliklərini gəzmək üç ün evdən çıxanda, Çinarə aptekdən hamiləlik testi alıb vanna otağına qapandı. Sidiyindən bir damcı testin ucuna damcıladib gözləməyə başladı. Ürəyi gup-gup vururdu. Saniyələr ona əzəblı saatlar kimi görünürdü. Nəhayət testin üstündə iki qırmızı xətt əmələ gəldi, dünya Çinarənin başına yıxıldı. Mətbəxə keç di, gözünübir nöqtəyə zilləyib ağlamadan yarım saat oturdu. Sonra da heç nə ifadə etməyən sifətlə qalxıb yataq otağına girdi, şifonerin siyirtməsinə açdı, qara rəngli təcili yardım qutusunun iç indən əlliyyə yaxın müxtəlif həb - ağrıkesici, antibiotik, antiseptik – götürüb mətbəxə qayıtdı. Həblərin hamısını su ilə uddu və təzədən yataq otağına qayıdaraq, çarpayuya uzandı.

Bəlkə də Ramal evə tez qayıtsaydı, Çinarəni xəstəxanaya çatdırıb mədəsinə yumaq, xilas etmək mümkün olardı. Lakin Ramal evə yeddi saat sonra, hava qaralanda gəlib çıxmış, yataq otağında bacısının cəsədi ilə qarşılaşmışdı.

Həyatın amansız zərbələrinə öyrəncəli olsa da, sonuncu doğma insanını itirmək Ramalı çox pis sındırmış, əsəb xəstəsi etmişdi. Bütün gün sakitləşdirici dərmanlar qəbul edirdi. Bəxti də onda gətirmişdi ki, cinayət işini aparan müstəntiq, mərhum Ağakərimin köhnə dostu çıxmışdı. Yoxsa “hamilə bacını döyüb-döyüb intihar həddinə çatdırmısan” deyə, Ramalı günlərlə süründürər, əlindəki olan-qalan pulunu da Daxili və Xarici Siyasət. Naməlum Zəruri Siyasət.

alardılar, çünki Çinarə öləndən iki gün sonra, ekspertiza mərhumənin bir aylıq hamilə olması haqda rəy vermişdi.

Ramal bu xəbəri eşidəndə gözləri qaraldı; yumruqlarını, dişlərini sıxıb Zakiri gözünün qabağına gətirdi. İndi, bu saat əlinə keç səydi boğardı, qanını içərdi oğraşın. Tərlana zəng elədi amma təzə heçbir xəbər ala bilmədi. Bir dələduzun Çar Rusiyasında yaxalanıb ölkəyə gətirilməsi nə böyük problem imiş – başa düşmürdü.

Bacısını da valideynlərinin yanında torpağa tapşırıandan, yasları yola verəndən sonra, həyatda tamam tənha qalan Ramal, iki ay ümumiyyətlə iş barədə düşünmədi. Bankdakı pullarını az-az xərcləyir, evdən bayıra çıxmır, heç kəslə, hətta qohumları ilə də görüşmürdü. Yeganə məşğuliyyəti pivə iç ə-iç

ə iri ekranlı LCD televizorda gündə 5-6 kinoya baxmaq olan Ramal, o qədər kinoya baxmışdı ki, evdəki DVD-lərin sayı bəlkə də mini aşmışdı.

Bir gün bankdakı pulunun on min dollara yaxınlaşdığını öyrənəndə “artıq dayanmaq vaxtıdır” dedi, “bu qədər bədxərclik bəsdir”. Ramal xəsis olduğuna görə yox, pulsuz qalmağın nə olduğunu bilmədiyinə, pulsuz qalmaqdan qorxdığına görə bankdakı hesabına qənaət edirdi. Başa düşürdü ki, acından ölməmək üç ün təcili olaraq iş tapmaq, pul qazanmaq lazımdır amma necə, harda?

Bu sualların cavabı, Ramal bank hesabına görə qayğılanmağa başlayandan bir həftə sonra gəldi.

Bir axşam, fakültə yoldaşı Ceyhun ona zəng vurub, təzə xəbər saytının açıldığını dedi:

- Muxbir yığırlar. İşin yoxdursa, gəl direktorla söhbət elə. Məni götürdülər işə. Maaşları da yaxşıdır. Saytın dalında hansısa oliqarx dayanır. Amma dəqiq bilmirəm kimdir.

Beş yüz manatla işə başlayan Ramal, qısa müddət ərzində aylıq gəlirini min-min iki yüzə qaldırmağı bacarmışdı. Müsahibə almaq onda yaxşı alınırды deyə, yarım il sonra bütün müsahibələrin altında yalnız onun imzasını görmək olurdu, bu da haqlı olaraq kollektivdə narazılıq yaradırdı. Belə baxanda, Ramalın bir günahı yox idi, çünki sayta müsahibə verən bütün siyasətçilər, ictimai xadimlər, alimlər, incəsənət adamları ancaq Ramalla söhbət etmək istəyirdilər.

Bir il sonra isə Ramal müəllif yazıları ilə çıxış etməyə başladı. Ölkədə və cəmiyyətdə hökm sürən əsas problemlərin üstündən ustalıqla keçən, ya da onlara ötürən, səthi toxunan Ramal, bunun əvəzinə ikinci, üçüncü, on beşinci dərəcəli məsələləri qabardır, necə deyərlər “yaza-yaza, danışa-danışa susurdu”. Arada müxalif fikirli insanlara da hücumlar edən, onları təhqir edən, xarici dövlətlərə işləməkdə ittiham edən Ramalın yazılarını oxuyanda anlamaq olmurdu ki, hansısa mücərrəd problemlərdən, bu problemlərin arxasında dayanan mücərrəd adamlardan, hansısa onuncu dərəcəli mücərrəd məmurların mücərrəd özbaşınalıqlarından mücərrəd yazılar yazan müəllif nə etmək istəyir, dərdi nədir? Yazını oxuyanda Ramalın nədənsə narazı olduğu, kimisə tənqid etdiyi anlaşılırdı, lakin o, nədən narazı idi, kimi tənqid edirdi? - bax, bu sualların cavabını heç kəs, bəlkə özündə bilmirdi.

Ramalın başqa jurnalistlərdən fərqi həm də ondaydı ki, müsahibi nə qədər savadsız olursa olsun, nə qədər cəfəng şeylər danışsın danışsın, Ramal müsahibələri aforizmlər, kitablardan və filmlərdən sitatlarla bəzəməklə - prokuror, icra başçısı, deputat, prezident aparatının rəsmilərinin intellektual portretini yarada bilir, bu da təbii olaraq “öz” müsahibələrini başa düşməyən bu adamların xoşuna gəlirdi. Odur ki, qısa müddət ərzində tanınan Ramala özəl müsahibələr vermək üç ün adamlar növbəyə düzülürdülər. Gəncin işləri əla gedir, Ramal üç ün böyük perspektivlər açılırdı. Hətta iki-üç il sonra özünü hansısa medianın başında görürdü. Lakin saytın qəfil bağlanması, gənc jurnalistin bütün ümidlərini puça çıxardı. Belə bir nüfuzlu saytın necə, kimlər tərəfindən bağlandığını bircə direktorun özübilirdi, o da heçkəsə bu haqda danışmaq istəmirdi. Saytın redaktorlarından olan, jurnalistikanın qoca tülküsi Arif Amaşov Ramalın qulağına pıçıldamışdı ki, “Saytın bağlanması hakimiyyət daxilindəki klan “razborkasının” nəticəsidir.”

Sabit, yaxşı gəlirli işi var deyə, bir il boyunca bankdakı pullarını israf edən Ramal mənzili yüksək səviyyədə təmir etdirmiş, bahalı və zövqlü mebel, texnika, geyim, qiymətli saatlar, noutbuk almış, bankda bir qara qəpiyi qalmamışdı. Aylıq gəliri ilə kreditə maşın almaq istəyəndə isə, işini itirmişdi. İndi də nə bankda pulu varıydı, nə də işi. Əli aşından da olmuşdu, Vəli aşından da. İki ay ərzində kimdən

borc almaq mümkün idisə almışdı. Tez-tez bacısını, anasını yuxuda görür, qan-tər içində oyanırdı. Yorulmuşdu, tükənmişdi. Bir vaxtlar gözəlliyi, zövqlülüyü ilə bütün dostlarını, həmkarlarını heyrətə salan mənzili, indi tövləyə oxşayırdı. Təvandan sallanan bahalı çilçıraqlardan və divardakı Zambaiti oboylarından savayı, bu mənzilin əvvəlki gözəlliyindən əsər qalmamışdı – çirk iç

ində divan-kreslo dəsti, iri ləkələrlə qaplanmış xalça, mebelin üstündə təxminən bir santim hündürlükdə toz, üfunət, zir-zibil və ümitsizlik ab-havası.

Ramal boş gözlərlə ətrafa baxdı. “Evləri təmizləmək lazımdır, belə yaşamaq olmaz” ürəyində dedi. Amma təqəti qalmamışdı, halsızlıqdan ayaq üstə dayana bilmirdi. Dünən içdiyi ucuz araqın tamı hələ də ağzındaydı. Gəyirəndə sinəsi ağrıyır, boğazı yanırırdı. Ayağa qalxıb soyuducudan pivə butulkasını götürdü, qapağı açıb sərin iç kini acgözlüklə iç

məyə başladı. İçəndən sonra boş butulkanı gurultuyla masaya qoydu, yataq otağına keçdi və iki nəfərlik çarpayıya üzüqoylu sərilib özündən getdi.

Telefonun zəngi çalanda, elə bil başına çəkilə vurdular. Gözlərini açmaq istədi, beynindən şiddətli ağrı qopdu, ürəyi qalxdı. Bir yandan da pəncərədən düşən işıq gözlərini qamaşırdı. “Deməli səhər açılıb” düşündü. Telefon isə dayanmadan çalır, hər zənglə də, çəkilər başına enməyə davam edirdi. “Mənim də telefonuma zəng gəlirmiş” təəccübləndi. Divardakı saata baxıb on ikiyə işlədiyini görəndə, başa düşdü ki, səhər yox, artıq günortadır.

Telefonun displeyindəki nömrə ona tanış deyildi. Bahalı, “qızıl” nömrəyə oxşayırdı. Düyməni basıb kal və biganə səslə:

- Əşidirəm – dedi.

- Salam, – mehriban, lakin tələbkar qadın səsi eşidildi. – Sizi isti-isti.az saytının baş redaktoru Nazpəri Şəhrizad narahat edir. Ramaldı danışan?

- Bəli, mənəm – qalxıb yataqda oturdu.

- Hal-hazırda hardasa işləyirsiniz Ramal?

- Xeyr – dedi və udqundu.

- Saytımızdan xəbəriniz var?

- Xeyr.

- Onda imkanınız olanda baxarsınız... Özü də... deyəsən sizi yuxudan oyatdım?

- Yox, yox, problem deyil. Elə belə uzanmışdım.

- Lap yaxşı. Saytımız bir aydır fəaliyyət göstərir, – dedi və təəccüblə əlavə etdi ki, - Nə əcəb eşitməmişiniz? Nə isə. Bir ay olar açılmışıq, amma artıq kifayət qədər tanınılıq. Bizimlə işləmək istəməzdiniz?

- ...

- Alo!

- Eeee. Ola bilər... Gərək fikirləşim – dedi və alına yağlı şapalaq ilişdirdi.

- Fikirləşin. Əlbəttə. Amma məsələ orasıdır ki, sizin üçün elə bu gün də iş var.

- Nə mənada? – başa düşmədi.

- Bir nəfər bizim sayta müsahibə verməlidir, amma istəyir ki, onunla siz söhbət edəsiniz.

- Mən?

- Bəli, siz. Sizin adınızı çəkdi. Deyir mən ancaq onunla görüşmək istəyirəm.

- Doğrudan?

- Aha. Mən də bilmirəm niyə. İstəsəniz, bu gün ondan müsahibəni alarsınız, gətirərsiniz bizə, qonorarınızı da verərik. Amma mən bilən, onun özündə sizə hörmət edəcək. Başa düşürsünüz də?

- Hə, hə, əlbəttə.

- Bizdən razı qalsanız, qalıb bizimlə də işləyə bilərsiniz. Yazılarınız, müsahibələriniz yadımdadır. Heyf ki, saytınız bağlandı.

- Yaxşı, amma... O adam kimdir axı?

- Nüsrət Novruzov haqda eşitmisiniz?

- Bəli, eşitmişəm... Həmin Nüsrət Novruzovdur?

- Aha. Həmin Nüsrət Novruzovdur. Ofisinin yerini tanıyırsınız?

- Yox, tanımıram – Ramal mətbəxə keçib soyuducunu açdı, nə axtardığını bilmədən içinə baxa-baxa, - amma yerini desəniz taparam, – dedi.

- “Lider” biznes mərkəzini eşitməmiş omazsınız.

- Eşitmişəm, hə. Yerini tanıyıram.

- Onun iyirminci mərtəbəsində “Alfa-Beta” holding var. Nüsrət müəllim orda oturur. Mən sizə onun katibəsinin nömrəsini verim, ora ç atanda zəng edərsiniz, sizi qapıda qarşılayarlar. Mümkündürsə, saat üç də orda olun. Çatdıra bilərsiniz?

- Əlbəttə, əlbəttə. Çatdıraram – qəfədanın altını yandırıb, qonaq otağına keçdi, divana oturdu. – Düz saat üç də ordayam.

- Çox sağ olun. Ordan çıxandan sonra elə bu nömrəyə zəng vurun, görüşək. Xahiş edirəm gecikməyin...

0.19 III

Gözlənilməz telefon zəngi ilə gələn xoş xəbərdən sonra kefi açılan Ramal, özünü yenidən lazımlı, funksional hiss etməyə başlamışdı. “Deməli unutmayıblar! Hələ də mənimlə görüşmək istəyənlər var. Müsahibəyə görə saytdan heçolmasa əlli manat ala bilsəm... Nazpəri dedi ki, Nüsrət müəllim də hörmət edəcək... Nazpəri Şəhrizad... Görəsən neç ə yaşı var? Səsindən cavan qıza oxşayır.”

Qəfədanın altını söndürüb fincana isti su tökdü, içinə paket çay atdı. Mətbəxin nətəmizliyi, ç irkli qab- qacaq onu artıq narahat edirdi. Özünə söz verdi ki, evə qayıdanda yır-yığış edəcək. Çaya iki qaşığı şəkər

qatıb qarışdırdı. Ürək bulanması keçmişdi, amma başı hələ də ağrıyırdı. “Üzümü qırıxmalıyam” yadına düşdü ki, bir həftə olar üzünə ülgüc dəymir. “Görəsən bu saytda maaşlar necədi? Beş yüz manat versəydilər əla olardı... Əşi, dörd yüz də bəsimdi...”

Çayı içəndən sonra vanna otağına keçdi, suyu yoxladı və... gözlərinə inanmadı. Su gəlirdi! Bakuda səhərlər iki, axşamlar da iki saat verilən su indi günorta vaxtı gəlirdi. Ramal düşündü ki, bu gün onun bəxti gətirir, bütün işləri qaydasında gedir, yəqin ki, bundan sonra da qaydasında gedəcək. Qazla işləyən qızdırıcını açıb, mahnı zümzümə edə-edə düşün altına girdi. Suyun qəfil kəsilməsindən qorxduğu üçün, tez-tələsik çimdi, ardından da üzünü qırıxdı. Yataq otağına gəlib şifoneri açdı. Böyük zülmə təmiz paltar - cins şalvar, maykanın üstündən geyinmək üçün də tünük sviter tapdı. Görüşə hələ üç saata yaxın vaxt qalırdı. Divana oturub televizoru açdı, bütün kanalların üstündən sürətlə keçib televizoru söndürdü. İnternetə girmək istədi, amma yadına düşəndə ki, borca görə internetini bir ay əvvəl kəsiblər – məyus oldu. “Eybi yox” düşündü, “Müsahibənin pulunu alım interneti açıdıraram. Hələ Arifin verdiyi əlli manat da var!” yadına düşdü. Fikirləşdi ki, bu gün həm yüngülvari bazarlıq edə, həm də internet pulunu ödəyə bilər.

Üç ə iyirmi dəqiqə qalanda toxtamış halda, gülər üzlə evdən çıxdı və on beş dəqiqə sonra “Lider” plazanın fırlanan qapısından nəhəng holla daxil oldu. Dərindən köks ötürüb ətrafa baxdı. Buradakı dəbdəbə, səliqəli geyimli qadın və kişilərin saçdığı ətirilər, dörd bir yandan eşidilən rusca və ingiliscə sözlər Ramalın ağzını sulandırdı. O da belə bir yerdə, bu cür insanlarla işləmək, onlarla ünsiyyətdə olmaq, axşamlar onların əyləndiyi klublarda içki içib gözəl qızlarla rəqs etmək, bahalı maşınlar sürmək, xarici ölkələrə səfərlər etmək istəyirdi. Qarşıdan gələn hündürboy, sarışın qadına gülümsədi və cibindən telefonu çıxarıb Nazpərinin ona SMS-lə göndərdiyi nömrəyə zəng etdi.

- Yelena Konstantinovna? Salam. Bu nömrəni mənə Nazpəri xanım verib.

- Aydındır, – Lena Atropatena dilində dedi. - Liftə minib iyirminci mərtəbəyə qalxın. Mən burada sizi qarşılayacam.

Ramal onun dediyi kimi, plazanın qızılı rəngli, möhtəşəm liftinə minib iyirminci

mərtəbənin düyməsini basdı və üzünü divardakı iri güzgüyə ç evirdi. Diqqətlə üzünə, gözlərinin altına, dişlərinə baxdı. Həyəcanını gizlətməyə çalışsa da, ürəyi sürətlə döyünürdü. Əlləri ilə saçlarını düzəltdi, gözlərini ovuşdurdu. Normal göründüyünə qənaət gətirəndən sonra qapıya döndü.

Liftdən çıxıb geniş dəhlizə addım atan kimi, qarşısında iri döşlü, mavi gözlü Yelenanı gördü. Katibə, iri hərflərlə “Alfa-Beta” yazılmış divar-lövhənin yanında dayanmışdı.

- Xoş gəlmisiniz. Buyurun, Nüsrət müəllim sizi gözləyir.

Onlar interyeri gözoxşayan penthausun geniş dəhlizləri ilə xeyli yol qət edib, sonda üç metr hündürlüyü olan ikilaylı, tünd qəhvəyi qapının qarşısında dayandılar. Yelena barmaqlarının sümüyü ilə qapını iki dəfə astaca taqqılatdı və icazə gözləmədən içəri keçdi. Ramal da onun dalınca girdi.

Nüsrətin kabinetinə kabinet demək olmazdı – bura, sözün əsl mənasında, bəlkə də yüz nəfərin eyni anda otura biləcəyi nəhəng konfrans zalına oxşayırdı. Modern üslubda dizayn edilmiş kabinetin taxta, plastik və metaldan işlənmiş sadə amma zövqlü mebeli, divarlardakı tablolar, rəflərdəki aksesuar və kitablar - kabinet sahibinin puldan başqa maraqlarının və müəyyən intellektə malik olduğunun nişanəsi idi. Kabinetin obaşındakı masadan qalxan Nüsrət, gülə-gülə Ramala yaxınlaşdı, əlini möhkəm sıxdı. Holding sahibinin ovucu ılıq, bir az da tərlı idi.

- Lenocəka, çox sağ ol – katibəyə gülümsədi. Qız da öz növbəsində ona təbəssüm edib otaqdan çıxdı.

- Buyur, buyur, keç – Baku mənzərəsinin açıldığı 3 metr hündürlüyü, dörd metr eni olan böyük pəncərənin qabağındakı ağ, dəri divanları Ramala göstərdi. – Rahat ol.

Ramalla Nüsrət pəncərəyə yaxınlaşıb üzbəüz divanlarda əyləşdilər. Gənc qon-ağını diqqətlə süzən Nüsrət, cibindən qızıl portsiqar çıxarıb, onu jurnal masasının üstünə, büllur külbabının yanına qoydu və:

- Siqaret çəkirsən? – soruşdu. Bilinmədi qızıl portsiqardan ona siqaret təklif etmək üçün soruşur, yoxsa ümumiyyətlə Ramalın siqaretə münasibətini öyrənir.

- Bəli... – Ramal çəkinərək dedi, - Yəni ümumiyyətlə çəkirəm.

- İstəsən çəkə bilərsən, utanma – Nüsrət dedi və özü bir siqaret yandırıb başını yana əydi, gözlərini qıyıb soruşdu, - Necəsən?

- Yaxşıyam Nüsrət müəllim, çox sağ olun – Ramal özünü ələ almağa çalışsa da, ürəyi sanki döş qəfəsini yarıb bayıra tullanacaq kimi çırpınırdı. - Siz necəsiniz?

- Sağ ol, mən də yaxşıyam. Bəlkə ürəyin nəsə içmək istəyir? Spirtli içkilərlə aran necədi? – soruşdu. Siqaretin tüstüsü onun gur saçlarını yalayıb, nazik xətlə yuxarı getdi.

- Eee. Yox, yox.

- Nə yox? – gülümsəyərək soruşdu. – İçki içmirsən?

- Əlbəttə, içirəm – Ramal da səmimi təbəssümlə cavab verdi. – Amma dünən... çox içmişəm.

- Deməli doğru ünvandasən, - Nüsrət ayağa qalxdı, iri kitab dolabının yanına yaxınlaşdı və rəflərin altındakı enli panelə yüngülcə toxundu. Onun toxunuşu ilə panel səssizcə açılaraq, qapağı aşağı əyildi və

iyirmiyə yaxın butulkanın, buz qabının olduğu bar üzə çıxdı. – O mənada deyirəm ki, paxmeli bundan yaxşı açan içki yoxdur.

Nüsrət iki qədəhə buz atdı və yarıyacaq viski süzüb Ramalın yanına qayıtdı. Qədəhin birini ona uzadanda, barmağındakı səkkiz guşəli platin ulduzlu üzüyün ortasındakı iri brilyant qaş bərq vurdu. Ramal baxışlarını ikicə saniyə üzüyün üstündə dayandırıb Nüsrətə təşəkkür etdi, qədəhi onun əlindən aldı. Üzüyün onu cəlb etdiyini başa düşən Nüsrət gülümsündü.

- Ən sevdiyim bir neçə əşyadan biridir. Los-Anjelesdə, Hollivud ulduzlarını bəzəyən məşhur zərgər Harry Winstona düzəltdirmişəm. Atropatenanın səkkiz guşəli ulduzu... – köks ötürdü. – O da mənə bilirsən nə demişdi? – vacib və sevindirici xəbəri bölüşmək istəyirmiş kimi birdən canlandı, gözləri parıladı. – Dedi ki, “Öz milli rəmzlərinə bu qədər bağlı adamı birinci dəfədir görürəm. Siz ki, öz vətəninizi bu qədər sevirsiniz, bu üzüyü sizə beş yüz minə yox, dörd yüz minə hazırlayacam.” Yəni mənim vətənə məhəbbətimə görə, amerikalı zərgər mənə yüz min dollar diskaunt eləyir, bizdə isə vətəninə satmağa hazır binamuslar, xaricilərin dəyirmanına su tökən xainlər var. Əşi nə isə - əlini qaldırıb endirdi, - Dərdimiz böyük dərddir... Sən niyə iç mirsən?

- Yox, yox iç əcəm... Əlbəttə...

- Bu viskinin yaşını və qiymətini bilsən... – Nüsrət bərkdən güldü. – “Macallan Fine and Rare”. Bir butulkası on min dollardır. Bu viskini də ancaq burada, bu kabinetdə iç ə bilərsən. Nə isə. Məni yəqin ki tanıyırsan?

- Əlbəttə Nüsrət müəllim, tanıyıram.

- Yenə də özümü təqdim edirəm. Adım Nüsrət Novruzovdur. İş adamıyam. Hələlik bu qədər. Sən də bir az özündən danış.

- Mən?.. Eee, nə danışa bilərəm ki... Adi jurnalistəm. Jurnalistika fakültəsini bitirmişəm. Bir müddət işləmişəm, amma iki aydır işsizəm.

- İşlədiyən dövr yadımdadır. Maraqlı qələmin var. Müsahibələri də gözəl tərtib edirsən. Hər dəfə kimdənsə müsahibə alanda, oxuyub sənəin əlavələrini tapırdım, kef eləyirdim – Nüsrət yenə bərkdən güldü. – Mən bilirəm axı - kim nə danışa bilər, necə danışa bilər. Respondentlərin intellektual boşluqlarını aforizmlərlə məharətlə doldururdun.

- Əslində... Bilirsiniz... – Ramal qızardı.

- Burda utanılası heç zad yoxdur. Təəssüf ki, deputatlarımızın, nazirlərimizin ç oxunun intellektual səviyyəsi plintusun altındadır. Nə Dostoyevski oxuyublar, nə də Malerə qulaq asıblar. Hələ mən Lui- Ferdinand Selini, Şnitkeni demirəm. Amma eybi yox. Əsas odur ki, öz işlərini vicdanla yerinə yetirirlər. Ona görə də, onların intellektual obrazını düzəltməyə dəyər. Səni təqdir edirəm – Nüsrət ürəkdən güldü. – Bilirsən nə yadıma düşdü? O arvad deputatdan müsahibə

almışdın e... Guya o da deyir ki... deyir ki... – Nüsrət qəhqəhə ilə gülür, sözünü axıra çatdırı bilmirdi. Qədəhini masaya qoydu. – Deyir ki, “Aristotelin dili ilə desək...”. Sən nə adamsan ay Ramal? Ha ha ha! Götürüb arvadın adından Aristoteldən sitat gətirirsən. Şeytanın ağına gəlməz sən elədiyən...

Ramal da özünüsaxlaya bilməyib gülməyə başladı.

- Nüsrət müəllim, neyniyim? Çox savadsız danışmışdı, mən də bir az əl gəzdirdim.

- Başa düşürəm əşi. Düz eləmişən. “Aristotel deyif kin...” – Nüsrət birdən cıd-diləşdi, yaşaran gözlərini barmaqlarının ucu ilə sildi. – Deməli iki aydır işsizsən?

- Bəli Nüsrət müəllim.

- Niyə? İş axtarmamısan?

- Axtarmışam axtarmağına... amma ç ox passiv.

- Nahaq yerə. Sənin kimi qələmi olan adam işsiz qalmamalıdır. Öz günahındır.

Bəs iki aydır nə ilə məşğul olursan?

- Nə bilim... Evdə oturdum.

- Yəqin ki, içirdin? Özündə dərdədən.

- Təxminən.

- Bəs sən kimi neç ə-neç ə nazirlə, deputatla, sonra canım sənə desin, bu sözdən zəhləm getsə də - oliqarxlarla müsahibələr alan, münasibəti olan adam necə işsiz qala bilər? O qədər əlaqələrin, kontaktların ola-ola bu iki ayda nə əcəb heçbirinə zəng eləyib kömək istəməmişən? – Nüsrət bir siqaret də yandırıb, ayağını ayağı üstə aşırıtdı, Ramalın cavabını eşitməyə hazırlaşdı.

- Heçbilmirəm necə deyim?.. Yəqin səhlənkər adamam. Həm də fikirləşdim ki, bu əlaqələr mən jurnalist olanda lazım idi, mən işləməyəndən sonra kimə lazım-mam?

- Xeyr, elə deyil. Jurnalistin işləyəni, işləməyəni olmur. Jurnalist jurnalistdir. Jurnalistin fəaliyyətində əsas şey kontaktlardır, məlumatdır. Məlumatın hər zaman alıcısı var. Ona görə də əlaqələrin olması jurnalist üçün çox vacibdir. Sən onlardan iş tapmaq üçün istifadə edə bilərdin. O qədər adamın intellektual obrazını yaratmışdın. Bəs onlar səni axtarıb eləmədilər? Kömək əlini uzadan olmadı?

- Yox. Açıq heç biri zəng eləmədi, axtarmadı. Deyirəm də... adam lazımsız olanda, onu itirib-axtaran olmur.

- Günah özündədir. Gərək aktiv olaydın, iş axtaraydın, yollar axtaraydın. Səndə təklif etməyə mal var, başa düşürsən? Bu mal sən biliyin, bacarığın, in-triqa qurmaqdakı ustalığındır. Öz malını gərək özünə sərf edən şərtlərlə satmağı bacarasan. Belə pis çıxmasın - mal köhnəlmədən, solmadan, xarab olmadan onu satmaq lazımdır. Sonra tələb də olmur, bilirsən?

O ki, qaldı səni axtarmayanlara, zəng etməyənlərə... Bunlar belədir də - nankordurlar!.. Amma insaf üçün deyim ki, işləyirlər. Yaxşı işləyirlər. Əsas da budur. Həəə. Deyirsən ki, jurnalistika fakültəsini bitirmişən. Necə deyərlər, janrın klas-sikası... Amma bilməmiş olmazsan ki, tanınmış jurnalistlərin demək olar ki, heçbiri o fakültənin qapısını tanımır.

- Əlbəttə, elələri də çoxdur. Jurnalistikanı qurtarmaq şərt deyil. Onsuz da orda heçnə öyrətmirlər. Əsas istedaddır, istəkdir, həvəsidir. Öz peşəni sevməlisən...

- Bu, öz yerində. Razıyam səninlə. Amma jurnalist həm də yaxşı, inandırıcı yazmağı və yalan danışmağı da bacarmalıdır. Düz demirəm? Ha ha! Niyə utanırsan? Doğru sözümdür. Sənin kimi istisnalar olsa da, jurnalistika fakültəsindən jurnalist çıxmır. Orda oyun qaydalarını öyrətmirlər, başa düşürsən? Ümumiyyətlə qaydaya uyğun hərəkət etmək, qaydalarla yaşamaq nəyə lazımdır? Sezar, Make-doniyalı İskəndər, Napoleon, Stalin kimi şəxsiyyətlər bəyəm qayda-qanun zad hər-ləyiblər?

- Yəqin ki, yox...

- “Yəqin ki, yox” nədir? Yüz faiz hərləməyiblər. Jurnalistika siyasət kimi bir şeydir – məktəbi zadı olmur. Ola bilməz ki, sizə orda jurnalistika öyrətsinlər. Amma səndə fitri istedad görürəm. Bunu qiymətləndirmək lazımdır. Məsələn mən bilsəydim ki, sənin çətinliklərin var, buna heç vaxt imkan verməzdim. Bu yaxınlarda öyrəndim ki, işsizsən. Sənin aldığın müsahibələrin, yazdığın yazıların hamısını diqqətlə oxuyurdum. Yadındadır, ABŞ Dövlət Departamentinin qərəzli, şər-böhtanla dolu hesabatına cavab yazmışdın ki, neftin pulları şəffaf xərclənir, bu pullar sosial-iqtisadi rifaha gətirib çıxardır. Regionların iqtisadi inkişafı sürətlə davam edir, nə bilim nə...

- Bəli, yadımdadır Nüsrət müəllim.

- Sən öz yazdıqlarına doğrudan inanırdın, yoxsa elə belə, maaş üçün, gözə girmək üçün yazırdın?

- Nə bilim... – Ramal tutuldu, bədənini tər basdı. Bilmədi nə cavab versin.

- Çətin sualdır Nüsrət müəllim. Ola bilsin o pulların hansısa hissəsi... nə bilim, təyinatı üzrə xərclənmir... Amma əsas hissəsi xərclənir axı. Hökumət də bizim rifahımız üçün çalışır.

- Deməli özün də yazdıqlarına axıra qədər inanmırdın, – Nüsrət təəssüflə dedi.

- Çəkinmə, danış. Mən uşaq deyiləm axı. Hiss edirdim ki, özün də yazdıqlarına inanmırsan. Amma nəhaq yerə!

- Mən... – Ramal əməlli başlı qorxdu. Nüsrətin üz ifadəsi xeyli sərtləşmiş, ciddiləşmişdi.

- Bir dəqiqə, sözümlə kəsmə. Demək istəyirəm ki, məsələn sən “Atropatənada bu hakimiyyətin alternativini yoxdur” cümləsini işlədəndə, ürəyində zərrə qədər şübhə qalmamalıdır! Başa düşürsən? Bezmişəm iqtidaryönlü jurnalistlərin gic-gic yazılarından. Özləri də öz yazdıqlarına inanmırlar deyə, yazıları süni, gülməli alınır. Birincisi onları oxuyan yoxdur, ikincisi oxusalar da, onlara gülürlər, yazıları ilə məzələlənirlər. Ciddi qəbul eləmirlər. Odur ki, sən də yazılarını oxuyanda, üs-lubun, düşüncə tərzin xoşuma gəlsə də təəssüflənirdim ki, kaş ki, bu gənc yazdıqlarına özü də inansa. Çünki sən doğrudan da həqiqəti yazırdın! Götürək elə o neft pulları haqqındakı yazını. Sən də bilməmiş olmazsan ki, neft pullarını “şəffaf xərcləyin” deyən beynəlxalq təşkilatlar, əslində bu pulun necə xərclənməsi ilə

qətiyyən maraqlanmırlar!

- Bilirəm. Onlar öz maraqlarını güdürlər.

- Əzizim, bu neft biznesi ki, var bütün siyasi və hərbi kolliziyalardan sığortalanıb. Bu biznesdə bütün dünya liderlərinin marağı var. Amerikalılar da soxsunlar içlərinə, sakit otursunlar. Dünyada ABŞ hegemoniyasının uzağı 25 illik ömrü qalıb. Çin, daha doğrusu Honq-Konq hər şeyi ələ keçirəcək. Əvvəl Britaniya öz keçmiş koloniyasının altına yatacaq, sonra da anqlosaksonların parçalanması ABŞ-ın Avropadakı nüfuzunu yox eləyəcək. BP indi buralarda nə sikdirir? Üzr istəyirəm ifadəmə görə.

Ramal mat qalmışdı:

- BP? Konsorsiumun...

- Onu soruşmuram! Sən hesab eləyirsən ki, BP demokratiya zad hərləyir?

- Əlbəttə ki, yox – viski Ramalı xumarlandırmışdı. Siqaret yandırmaq istəyir, amma utanırdı.

- Nə isə - Nüsrət başını bulayıb pəncərədən Bakunun mənzərəsinə, dünyanın ən hündür bayraq dirəyində dalğalanan nazlı bayrağa baxdı. Kövrəldi. Viski onu da tutmuşdu. Yuxarıdan gördü ki, yaşlı bir qadın yolu keçmək istəyir, amma maşınlardan heç biri dayanıb ona yol vermir. Güldü.

- Bizim ki, bu xalqımız var ha, Ramal müəllim, bilinmir nədir. Bax metroya, avtobusa minirsən də?

- Bəli Nüsrət müəllim.

- Yaşlı qadına, hamiləyə yer verənləri görmüsən də? Yəqin ki, özün də yer verirsən?

- Əlbəttə... verirəm.

- Bax bu yer verən adam, küçədə yaşlı qadının əlindən tutub yolu keçirdən, nə bilim çörək qırıntısını götürüb yolun kənarına qoyan adam bilmirsən xeyirxah əməl görür, yoxsa oğraşılıqla məşğuldur. Elə-belə olmaz e bu işlər. Vallah olmaz. Hər şeydən əvvəl insanın gərək konsepsiyası olsun. Konsepsiyası yoxdursa, adam deyilsən. Geyimin, yaşayış yerin, dilin, yediklərin sənə haqqında məlumat verməlidir. Bu kütlə haqqında sən hansı məlumatı alırsan? Nədir bu? Bunun heç adı da yoxdur. Vəhşidi? İbtidaidi? İzahlar, bəhanələr bizim içimizdəki meyllərə istinad edəndə ciddiləşir. İnsan strukturları içində yaşayır, amma altında antiskturaların xaosu gizlənib. Bu xaos da sakrallığın bünövrəsidir Ramal. Başa düşürsən məni? Bu kütləni tərbiyələndirmək də bizim vəzifəmizdir. Nə isə... Yəqin ki, məni səhv başa düşmədin? Mən öz xalqımı çox sevirəm, amma ürəyim yanır onu belə pis gündə görəndə.

- Sizi başa düşürəm Nüsrət müəllim. Elə anlar olur ki, çox səlis və aydın başa düşürsən ki, düşüncələrini çatdırmaq üçün heç bir məntiqli və məzmunlu cümlə qurmaq iqtidarında deyilsən. Nəsə çatışmır elə bil... hansısa bənd yoxa çıxır birdən birə, qalırsan aciz. Hisslər isə boğur səni, boğazında qəhərə çəvrilir. Yana-yana qalırsan, bir söz deyə bilmirsən. Bu anlaşılmaz, aydın olmayan hiss beyni yorur,

əzab verir, elə bil tikan kimi saplanır adamın ruhuna, çıxarmaq istəyəndə isə ələ gəlmir.

- Nə isə. Mətləbdən uzaqlaşdıq, sentimentallaşdıq deyəsən. Sən də burda qızıl xırdalama, bəlağətini yazılarına saxla. Həə, yadıma düşür yazdıqların. Sənin o murdar müxalifətçi iləri ifşa etməyin mənə ləzzət eləyirdi. Bir dəfə yazmışdın e, ağzını açan elə rejimi söyür, hökumətə oğru deyir. Yadındadır?

- Yadımdadır Nüsrət müəllim.

- Həə. Yazmışdın ki, hökumətin oğru olduğuna dair əlinizdə sübut var? Ləzzət eləmişdi mənə. Marahlı yanaşma idi. Oğraşlar bu yazıları, sübuta ehtiyacı olmayan aksioma kimi təqdim edirlər. İyrəncdir axı! Riyaziyyatçı deyəndə ki, paralel olmayan iki düz xətt mütləq kəsişəcək, bu aksiomadır. Kimsə bunu şübhə altına qoya bilər? Mübahisə edə bilər? Liberalların da ağzında saqqız olub ki, rejim oğrudur. Qurtardı getdi. Nə oğurlayıb, hardan oğurlayıb? Görmüsən? Əlində tutmusan?

- Düzdür Nüsrət müəllim. Mən də elə düşünürəm.

- Yazırlar ki, kralın əlli milyard pulu var, nə bilim yüz milyard pulu var... Bax soruşuram səndən - neyniyir o qədər pulu kral? Nəyinə lazımdır? Hakimiyyət hərisidir? Əlbəttə ki, acından ölən adam, hakimiyyət sükənini əlində saxlaya bilməz. Pulu olmalıdır bu kişinin, ya yox? Amma bizim debil liberallar başa düşmərlər ki, hakimiyyət böyük pullar demək deyil. Bizim üç ün hakimiyyət - elə hakimiyyətdir. Lap tutaq ki, həm kraldır, həm də pulludur. Belə adam öz ölkəsi, xalqı üçün işləyə bilməz bəyəm? Xalqına xeyir verə bilməz? Xalq nə qədər tox olarsa, öz başçısını da bir o qədər çox sevər. İstənilən dövlət başçısı, xalqının yaxşı yaşamağında maraqlıdır. Ona görə yox ki, xeyirxahdır, ona görə ki, tox və xoşbəxt xalqın başçısı da tox olanda belə problemlər yaranmır. Əgər xalqın hər şeyi varsa, onun nəyinə lazımdır kral necə yaşayır, nə qədər pulu var? Biz də ona görə çalışırıq ki, xalqımız yaxşı yaşasın, onun-bunun pulunu saymasın. Özgələrinin pulunu saymaq, kişiyyə yaraşan iş deyil.

Ramal boş qədəhi masanın üstünə ehtiyatla qoyub dilləndi:

- Mən kralımızı çox sevirəm Nüsrət müəllim. Səmimi sevirəm. Əlbəttə, bəzən ətrafına görə ona söz gəlir, amma insanlara başa salmaq lazımdır ki, kralın özü yaxşıdır, ətrafı pisdir.

- Çox axmaq sözdür! – Nüsrət səsinə ucaltdı. Ramal diksindi. - Necə yəni özü yaxşıdır, ətrafı pisdir? Bu söhbəti də birdəfəlik bağlamaq lazımdır. Elə şey yoxdur! Ətrafı pis zad deyil – lap əladır! Monolit hakimiyyətdən söhbət gedir e, əzizim! Monolit! Ətraf da yaxşıdır, özü də yaxşıdır, hamısı yaxşıdır. Bəyənməyən pox yeyir, nəslinin ağzıyla.

- Mən... mən... üzr istəyirəm Nüsrət müəllim – bayaqdan onu xumarlandıran, xoşhal edən viskinin təsiri bir anda göyə sovrulmuşdu. – Demək istəyirdim ki, belə düşünənlər də var.

- Qələt eləyirlər. Biz onların oyununa düşməli deyilik! Hansısa yaltaq gic

bir söz deyib, biz də təkrarlayırıq. Bəs bu oğraş müxalifətçilər nə deyir? Deyirlər ki, özündə pisdır, ətrafı da pisdır. Bu qədər! Konkret! Bəs biz nə etməliyik? Deməliyik ki, sikdirəcəksiniz – özü də yaxşıdır, ətrafı da yaxşıdır. Bu sistemdə kim varsa – kraldan tutmuş, adi JEK müdürinə qədər – hamısı təmizdir, pakdır, yaxşıdır, əladır, lap müqəddəsdır. Əksini deyən adamı, tutub qayıрмаq lazımdır! İmkan vermək olmaz ki, sistemin, rejimin əleyhinə bircə neqativ söz deyilsin. Başa düşürsən məni? İmkan vermək olmaz! Kompromissə getmək olmaz. Biz özümüzü fikirləşməsək, özümüzü qorumasaq, heçkəs bizi fikirləşən, qoruyan deyil. Biz desək ki, kral yaxşıdır, ətrafı pisdır – deməli pis ətrafı ilə bacara bilmədiyini etiraf etmiş oluruq. Başa düşdün?! - əlini əsdirə-əsdirə soruşdu.

Ramal bir qədər də zəif adam olsaydı, qorxudan tumanına işəyərdi. Güc-bəla ilə özünü saxlaya bilmişdi. Kəkələyərək dedi:

- Nüsrət müəllim, vallah mən elə demək istəmədim. İnanın mənə. Mənim narazı olduğum heç nə yoxdur. Siz demişkən – kraldan JEK müdürinə kimi – hamı mənim üç ün əzizdir.

- Amma buna səmimi inanmaq lazımdır. Səmimi inanmayanda, təsirli yazı bilmirsiniz. Bizə artıq yaltaqlar lazım deyil. Yaltaqlar keçmişdə qaldı. İndi bizə səmimi sədaqət lazımdır, yaltaq köləlik yox. Bizim sistemin dostu yoxdur – bizim ancaq sadıq nökrümüz olmaq olar. Nədir? Niyə elə baxırsan?

- Yox, yox. Sadəcə...

- Nökr sözündən xoşun gəlmədi? Mən özüm də nökrəm. Əlbəttə nökrəm. Gündə iki-üçmin dollar xərcələsəm də, nökrəm. Mən, bu boyda adam nökrəmsə, sən xeyrola ağa olmalısən? Əlbəttə ki, sən də nökrəsən. Amma biz gərək səmimi nökr olaq. Yaltaqlarla, yaltaqlıqla biz indi mübarizə aparırıq. Onlar bizi ölkədə və dünyada biabır edirlər. İnanmaya-inanmaya tərifi namə oxuyurlar rejimə. Onlar liberallardan da təhlükəli adamlardır. Düzdür, açıq nəşə eləyə də bilmirik, amma şəxsən mənim imkanım olsa hamısını qıraram. Üzdə gülüb, gecə evlərində, arvadlarının götünə sığınıb mətbəxdə qeybətimizi qırırlar. Sən də deyirsən ki, mən səmimiyəm? İndi sənə necə inanım?

- Nüsrət müəllim... Bilirsiniz mən necə ailədə böyümüşəm? Valideynlərim bizi dövlətçilik ruhunda tərbiyə ediblər. Mən bu sistemə sədaqətlə xidmət eləməyə hazıram. Atam kimi, babam kimi, ulu babam kimi...

- Amma yaltaq olma Ramal! – Nüsrət gözlərini bərəldib, işarət barmağını havada əsdirərək, monoton səslə dedi. – Yaltaq olma! Yaltaq köləlik əvəzinə, sənə sadıq nökrlik təklif edirəm. Yaltaq olma! Yaltaqlığın tarixi, bəşəriyyət tarixi qədər qədimdir Ramal. – Nüsrət ayağa qalxdı, əlində viski qədəhi ilə dala-qabağa var-gəl etməyə başladı. – İnsan yaranan gündən, yaltaqlıq var. Özü də yaltaqlığın hər dövrdə müştərisi olub. Məsələyə elmi yanaşsaq görürük ki, yaltaqlıq azı iki nəfərə ehtiyac duyur. Bir adamın yaltaq ola bilməsi üçün, azı bir nəfərin də onun yaltaqlığına ehtiyacı olmalıdır. Yaltaqlıq edən qədər, yaltaqlığı tələb edən adam da yaltaqlığın çiçəklənməsində maraqlıdır. Əslində ikisi də götdür. Çünki yaltaq

adam, sabah imkan olan kimi arxadan xəncərləyəcək səni. Yaltaqlıqdan xoşu gələn adam da bilir bunu. Yaltaq özü də bilir ki, yaltaqlandığı adam bunu bilir və yaltağın da bunu bildiyini bilir. Deyəsən dolaşmış oldu, amma mən istəyirəm sən məni başa düşəsən. Ağzını açan deyir ki, “rejim yaltaqlığa rəvac verir”. Harda verir? Necə verir?

- Bunlar hamısı xaricilərin dəyirmanına su tökən liberal xainlərdir.

- Bəli! Sənin kimi vətənpərvər jurnalistlərin də vəzifəsi, onları ifşa etmək olmalıdır. Sənin yazılarını izləyirdim. Onları çox yüngül tənqid edirdin. Özün də guya beşinci dərəcəli problemlərdən yazırdın – məktəb direktoru rüşvət aldı, nə bilim nazirin oğlu maşınla adam vurdu. Bizə belə şeylər lazım deyil Ramal! Qətiyyəni lazım deyil. Problem yoxdur! Problem ola bilməz! Qurtardı getdi! Kimin xoşu gəlmir, sikdirəcək. Bütün enerjimizi liberalların ifşasına yönəltməliyik. Əlbəttə - Nüsrət yerinə oturdu. - Əvvəlcə onları yola gətirməyə, kor gözlərini həqiqətə açmağa nail olmalıyıq. Başa salmalıyıq ki, səhv yoldadırlar. Liberalizm nədir Ramal? Bilirsən?

- Nüsrət müəllim, mən bilən liberalizm belədir ki... iqtisadi və siyasi ideologiyadır da. Deyir ki, insan özüvə mülkiyyəti üzərində təsərrüfat haqqına malikdir.

- Aha! Deməli təsərrüfat haqqına malikdir. Guya liberalizmin məğzi - insanın şəxsiyyətinə hörmətdir. Osturasan belə hörmətə. Liberalizm imperiализmin qurbanları üçün zəhərli ideologiyadır. Fikirləşib tapıblar ki, bizim kimi müstəqil yaşamaq istəyən, öz suveren demokratiyası, qədim ənənələri, ağsaqqala, ağbırçaya, böyüyə hörməti olan xalqları əzib məhv etsinlər. Hesabatlar yayırlar ki, söz azadlığı boğulur, nə bilim məhkəmələr müstəqil deyil, toplaşmaq azadlığı yoxdur. Bəs özləri kimdir? Beynəlxalq valyuta fondu kimdir? Onların maliyyə fırıldaqları haqda xəbərin yoxdur? Bəs Qərbin işğalları, müharibələri? Bu ikiüzlülük deyil? Bizim oğraş liberallar da, öz ölkələrinin əleyhinə çıxıb, Qərbin qlobal layihələrini müdafiə edirlər. Bu xəyanət deyilmi? Amerikanın konseptual olaraq primitiv, ikiüzlü ideologiyasının əsas məqsədi kapitalizmin real tarixi çoxvariantlılığını gizlətmək və dünyaya kapitalizmin yalnız bir modelini sırımaqdır. Qısa və konkret. Ona görə deyirəm ki, səmimi olmalıyıq. Gücümüz səmimiyyətimizdədir. Biz artıq keçmişdəki kimi zəif deyilik! Neftimiz var, pulumuz var. Bizə yaltaqlar da lazım deyil. Bu hakimiyyəti, bu rejimi, bu sistemi səmimi sevmək lazımdır. Səmimi sevmək!

Ramal Nüsrətin qəzəbli monoloqunu qorxaraq dinlədi və udqunub həyəcanla dedi:

- Baş üstə Nüsrət müəllim.

- Narazılıq qətiyyəni olmamalıdır! Bunların qabağından yemək olmaz. Etiraf etmək ki, “bəli, filan-filan problemlər də var” – xəyanətdir! Gözəl yaşayırdıq - qurtardı getdi! Bizim uşaqlığımızda yeganə sevincimiz saqqız idi. Sən o illəri xatırlamazsan. İmperianın kofeli saqqızları vardı, amma onlar da tapılmırdı. Hətta söh-

bət gəzirdi ki, Bakunun Cırtan saqqızı eksport üçün keyfiyyətli istehsal olunur, bizdə isə keyfiyyətsizini bazara buraxırlar. Yadımdadır ki, saqqızı füləyib şarik düzəltmək istəyirdik, amma alınmırdı. Çünki İmperiyanın saqqızlarını köpdürmək olmurdu. Birinci dəfə İmperiyaya Donalds, Turbo saqqızları gələndə bütün uşaqlar necə sevinirdilər, bilirsən? Biz bax belə sistemdə yaşamışıq. İndi saqqızdan bol nə var? Amma uşaqlardan tutmuş böyüklərə qədər hamı narazıdır? Noolub? Götünüzü sikiblər? Nədən narazısınız? Yaşayın da! Hər şey var, hara istəyirsiniz gedirsiniz, sizə pasport da veririk ki, buranı bəyənirsinizsə, sikdirin gedin xaricə.

- Sizinlə razıyam Nüsrət müəllim. Bayaq dediniz ki, liberalları başa salmaq lazımdır, həqiqəti göstərmək lazımdır. Bunu necə etmək olar? Şəxsən mən əlimdən gələni etməyə hazıram.

- Əlbəttə, mən sözümün üstündə dayanıram. Amma onların da ipinin üstünə odun yığmaq olmur. Sən bilirsən ki, müxalifətdən qopub biz tərəfə keç ən keçmiş müxalifətçilər nəylə məşğul olur?

- Yox – Ramal təəccüblə dedi. – Neynirlər ki?

- Onların dili ilə desək, bizə “satılanda” öz liderləri ilə razılaşırlar ki, satıldıqlarına görə hakimiyyətdən alacaqları aylıq beş minin, on minin, nə bilim əlli minin – məbləğin fərqi yoxdur – iyirmi beş faizini gətirib keçmiş partiyalarına ianə kimi verəcəklər. Neçə əsini ifşa etmişik. Bizə satılan və Qurultaya düşən keçmiş müxalifətçilərin hamısı müxalifətə bac ödəyir. Göt olmaq olar, amma göt olmağın da qiyməti var. Başa düşürsən?

- Başa düşürəm – Ramal dedi.

- Bir də ki, vacib məsələlərdən biri nədir... – Nüsrət ayağa qalxdı. – Viski içirsən?

- Vallah, yaxşıdır... İçdim də...

- Deməli içirsən – Nüsrət bardan viski butulkasını və buz qabını gətirib masaya qoydu. Özünün və Ramalın qədəhlərini yarıyacan doldurub, içinə buz atdı. – Ramal, mən iş adamıyam. Bu oğraşlar da, ölkənin biznesmenlərini, dövlətçiliyin keşiyində dayanan bizləri oliqarx adlandırır söyləyirlər. Qaldır vuraq.

Ramalla Nüsrət viski qədəhlərini toqquşdurdu. Ramal içkidən bir qurtum içib dedi:

- Sizin kimi biznesmenlərimiz olmasa, iqtisadiyyatımız nə günə düşər? Sizin kimi adamlar vətənimizi ayaq üstə saxlayır, Nüsrət müəllim.

- Mən axı sənə dedim yaltaqlanma!

- Yaltaqlanmıram Nüsrət müəllim. Quran haqqı, səmimi deyirəm.

- Yaxşı, elə olsun... Amma gəl mən sənə biznesin nə olduğunu başa salım. İsa peyğəmbəri kim satmışdı? Yadındadır?

- Əlbəttə. İuda.

- Neçə gümüşə?

- Otuz.

- Afərin. Amma sən yarımçıq bilirsən. Axıra qədər söhbətdən xəbərin yoxdur. İuda otuz gümüş müqabilində İsanı satmağa söz verəndən sonra, İsanın dostu olan Levitin yanına getmişdi. Gedib demişdi ki, Məsihi təhlükə gözləyir, onu bu gecə tutacaqlar. Səndə otuz gümüş varsa, ver mənə əsgərlərə verim İsayə əl vurmasınlar. Beləliklə, İuda Levitdən də otuz gümüş alıb, kapitalını iki dəfə çoxaltmışdı. Cibində altmış gümüş varıydı. Bu söhbəti çox az adam bilir. İuda biznesmen idi, satqın yox. Başa düşürsən?

- Başa düşürəm... Nüsrət müəllim, bəs bu gün sizdən müsahibə də almalıydım axı.

- Harasa tələsirsən?

- Yox, yox. Heç yerə tələsmirəm.

- Diktofonunu gətirmisən?

- Telefonumda diktofon var Nüsrət müəllim.

Nüsrət ata şövkəti ilə güldü.

- Lap yaxşı Ramal, lap yaxşı... Sən yaxşı oğlansan Ramal. Çox yaxşı oğlansan. Sağlam düşüncəli gəncsən, vətənpərvərsən. Sənin potensialın, imkanların var ki, mətbuatımızın aparıcı simalarından birinə çevriləsən. Mən inanıram ki, o gün çox uzaqda deyil.

- Çox sağ olun Nüsrət müəllim. Minnətdaram sizə.

- Deməli belə. Müsahibə zad olmayacaq bu gün. Nə vaxtsa lazım olsa sənə deyərəm. Bu gün səninlə tanış olmaq üçün çağırdım. Nazpəriyə də özüm başa salacam. Amma səndən bir neçə xahişim olacaq.

- Buyurun Nüsrət müəllim – Ramal qədəhi masaya qoyub, diqqətlə Nüsrətin ağzının içinə baxdı.

- Əvvəl iki-üçməqalə yazıb bu avara gəncləri, liberalları ifşa elə. Şənbə gününə yenə aksiya təyin ediblər. Guya yoxa çıxan dostlarını bu hakimiyyət oğurlayıb.

Ramal “xi xi xi” eləyib güldüvə:

- Başları çatmır ki, bunların. Hakimiyyət onları oğurluyub neynəyəcək? Lap özlərini biabır edirlər e, vallah – dedi.

- Dostlarının yoxa çıxması LGBT-ni çox qəzəbləndirib. Muxalifətlə birləşiblər, indi bir yerdə hərəkət edirlər. Nə isə. Onlar haqqında, ümumiyyətlə pros- eslər haqqında yazılar yaz. Kiminlə müsahibə etmək lazımdır, Nazpəri xanım sənə deyəcək. Hökumətin gördüyü işlərdən, regionların inkişafından, quruculuq işlərindən yaz. Detalları Nazpəri ilə danışarsınız. Ona demişəm, sənə ayda min manat maaş verəcək.

Ramalın ağzı açıq qaldı, qulaqlarına inana bilmirdi. Zavallı təbəssümlə mızıldandı:

- Çox sağ olun Nüsrət müəllim. Sizə necə təşəkkür edəcəyimi bilmirəm vallah.

- Təşəkkür etmək lazım deyil. İşləmək lazımdır! Sənin işin də çox çətin işdir. Sayt yeni açılıb. Onu ayağa qaldırmaq lazımdır. Gərək çox işləyəsən. Səni qınayanlar da olacaq, söyənlər də. Amma sən mətin olmalısən Ramal. Dünyanın

quruluşu belədir. Hamının inandığı şeyləri, tək-tük adamların şübhə altına almasına icazə vermək olmaz. İnkişaf - tək-tük adamların sayəsində mümkün olub, onları qınayanların yox. Necə deyirlər, it hürər, karvan keç ər.

- Bəs belələrini haqqa, ədalətə necə çağırmaq olar?

- Əslində cəmiyyətin əksəriyyəti belə adamlardan ibarətdir. Bayaq sənə dedim axı – bizə səmimi nöqərlər lazımdır. Obrazlı desək - qandallarını sevən nöqərlər! Bax indi bizim cəmiyyətimizdə nə baş verir? Üç -beş adamı saymasaq, bizimkilər niyə küç ələyə çıxmırlar? Cəsarətləri çatmır! Bəs qorxduqlarını etiraf edirlər? Yox! Niyə? Çünki götləri çatmır. Cəmiyyətdə qorxmayanların qabağında gəzib-dolaşib qorxaqlığını boynuna almaq ən ambisiyasız adam üç ün də ən azı psixoloji narahatlıq yaradır. Ona görə də belə adamlarda sinik düşüncə formalaşır, bir növ özlərini müdafiə instinkti yaranır. Belə bir bəhanə də var ki, “onsuz da heç nə dəyişməyəcək”. Ay balam, niyə görə? Hardan bilirsən? Bəli, bizə, yəni güclülərlə bu vəziyyət sərf edir, zəiflər isə qorxur. Sən qalxsan bu gün - ilk addımı atsan, zəncirvari reaksiya başlayacaq, hamı sənə doğru gələcək. Amma heçkəs gəlməsə, tək qalsan da biləcəksən ki, hamı susanda sən danışmışdın. Deyinmirdin, qeybət etmirdin, real iş görürdün.

- Deməli real iş görənlər, yəni dağıdıcı müxalifət, siniklərdən daha yaxşıdır? Düz başa düşdüm.

- Bəli! Əslində elədir. Bunlar heçolmasa mövqelərini ortaya qoyurlar, nəse deyirlər, etiraz edirlər. Ən azından tanıyırsız bunları, bilirik kimdirlər, nə yuvanın quşudurlar. Səthi yanaşanda, elə görünür ki, guya siniklər bizə sərf edirlər. Amma dərinə getsən onlar daha təhlükəlidirlər. Siniklər etiraz edənlərə, müxalifətçilərə münasibətdə necədirlər? Həm özlərini ağıllı hesab edirlər, həm də başqalarını axmaq yerinə qoyurlar. Sinik adam nə özünü qorxaqlıqda ittiham edir, nə də vicdan əzabı çəkir ki, bu hakimiyyəti devirməkdə narazı amma cəsarətli azlığa kömək etmir. Düzdür, belə adamları məntiqlə məğlub etmək mümkün deyil. Adam bütün sualların cavabını verir, amma heç nə etmir. Niyə? Çünki bu düşüncənin ancaq bir real motivi var - fəaliyyətsizliyə bəraət qazandırmaq. İndi sənə bizə siniklər cəmiyyəti lazımdır, yoxsa sadıq və səmimi nöqərlər? Sabah allah eləməmiş, kritik kütlə meydanlara çıxsın, bu siniklərin hamısı bizim əleyhimizə gedib qabaqda, ön cərgələrdə dayanacaqlar. İndi mənə başa düşdün? Ona görə deyirəm ki, ürəyində narazı, amma dildə razı olan siniklər cəmiyyətini sadıq nöqərlərə çevirmək kimi, mürəkkəb bir vəzifə durur qarşımızda.

- Razıyam Nüsrət müəllim. İndi mənə hər şey aydın oldu. Nankorların kökünü qurutmaq lazımdır.

- Ay sağ ol! Bax mən də bunu deyirəm bayaqdan. Nankor millətik! Bu qədər işlər görülür, asfalt salınır, parklar salınır, binalar tikilir, gözəl mağazalar açılır, şəhər doludur bahalı maşınlarla – amma bunlar hələ də narazıdır? Oturublar bizim ölkəmizdə, ç öyrəmizi yeyirlər, hələ danışmağa dilləri də var. İşləri- gücləri oliqarxların, milyonlarning, milyarderlərin pullarını saymaqdır. Hər kəs də

hesab edir ki, onun da çoxlu pulu olmalıdır. Özü də o qədər çox ki, nə qədər xərcləsən tükənməsin. Bunlar da hara xərcləyəcəklər bu pulu? Bir mənzil, iki mənzil, bir bağ, iki bağ, sonra yetimçələrinin hamısına toy, hərəsinə lap iki maşın, xaricdə dincəlmək. Bəs sonra? Siz kimsiniz axı pulunuz olsun? Hə? Özləri pul üç ün ölürlər, amma deyirlər ki, “pul əl çirkidir”. Necə yəni əl çirkidir? Bir paçka yüzlik dollar verim sənə, deyəsən ki, əl çirkidir? Əl çirkidirsə, onda natural təsərrüfatla yaşayaq. Sən mənə qoyun, mən sənə kələm, sən mənə süd, mən sənə tütün verim. Bax tutaq ki, sənə nə lazımdır özünü xoşbəxt hiss etməyin üç ün? Utanma, de.

- Vallah nə bilim...

- Necə nə bilim? Yəqin ki, pul lazımdır? Elə deyil? Al, bu da sənə pul, – Nüsrət qalxıb masaya yaxınlaşdı, ordan bir zərf götürüb geri qayıtdı. – Buyur, qoy cibinə. Başlanğıc üçün bu qədər verirəm. Danışdığımız kimi, Nazpəridən də hər ay maaş alacaqsan.

Ramal titrəyən əlini zərfə uzatdı. Qabarmasından hiss etdi ki, içi doludur.

- Cibinə qoy, evdə aç arsan. Amma bu gün mütləq redaksiyaya getməlisən. Get Nazpəri ilə tanış ol. Bizim adamdır. Çox bacarıqlı menecerdir. Vətənpərvər qadındır, – Nüsrət dedi və srağagün Nazpəri ilə Şüvələndə keç irdiyi gecəni yadına saldı. Çoxdandır belə dar büzük görməmişdi. Öz şirinlik damarı ilə Nazpərinin bağırıqlarını təmizləyərkən qadının şiltaq bəbir balası kimi mırıldaması, Nüsrəti yüngülvari cırmaqlaması, dişləməsi, hərdən də koramal kimi qıvrılması düşdü yadına. Ereksiyası görünməsin deyə, ayağını ayağı üstə aşırırdı.

- Hə, Ramal. O ki, qaldı sənin şəxsi problemlərinə, onları da həll edəcəyik. Hər şeydən xəbərim var. Ananın da, atanın da, bacının da ölümləri haqqında məlumatlıyam. Nahaq axan qan yerdə qalmaz. Mən sənin bütün həyatını araşdırdım. Çox təmiz, vicdanlı atanın oğlu olmusan. Onun necə öldüyünü də bilirəm. Müfəttişləri görüb infarkt keç irib. Rəhmətlik bir az da hövsələli olsaydı, ölməsaydı görərdi ki, müfəttişlər onu həbs etməyə yox, təzə stavkanı deməyə gəlirlər. O vaxt müəyyən çox ətinliklərimiz vardı deyə, anti-korrupsiya şousu başladıb, polis ayıq stavkasını ikiqat artırmışdıq. Ağakərim müəllim isə, elə bilmişdi onun dalınca gəlirlər. Görünür babasından eşitdiyi NKVD əhvalatlarını heç cür unuda bilmirdi. Yoxsa indiki zamanədə NKVD ənənəsi nə gəzir? İndi hamı razılığa gələ bilir, dil tapa bilir.

Ramal kövrəlmişdi, gözləri dolmuşdu. Gözündən gillənən damcını görən Nüsrət:

- Ağlama Ramal, ağlama – dedi. - Bacının başına gətirilən oyunlardan da xəbərim var. Doğrusu, eşidəndə çox kövrəldim, ürəyim ağrıdı. Oğraşın Vladivostokda gizləndiyini xəbər aldım.

- Hansı oğraşın Nüsrət müəllim? – Ramal burnunu çəkib soruşdu.

- İndi görərsən.

Nüsrət pultu götürüb divardakı nəhəng LCD televizoru işə saldı. Əvvəl qara rəngdə olan ekran birdən ağardı, sonra bulanıq oldu, iki nəfərin silueti göründü.

Bir neçə saniyə sonra görüntü aydınlaşdı və... birdən Zakirin sifəti göründü. Ömründə birçə dəfə, Zakiri küçədə Çinarə ilə əl-ələ tutub gəzəndə görmüş, amma bu sifəti ömürlük hafizəsinə həkk etmişdi. Həyəcandan ayağa qalxdı, ağzı aralı vəziyyətdə gözlərini ekrana dikdi. Zakirin əlləri bağlanmışdı, özünü də dombaltmışdılar. Qara maskalı adam, şahə qalxmış qamışını oynada-oynada arxadan Zakirə yaxınlaşdı, qamışını dibinə qədər onun qaz borusuna itələdi. Zakir heyvan kimi anqırır, bədəni aqoniya keçirən xəstənin bədəni kimi qıvrılırdı. Maskalı adam Zakirdən doyanda sonra, qamışını çıxarıb getdi. Başqa iki nəfər maskalı gəlib Zakirin qollarını açdılar, yerə sərib təpikləməyə başladılar. Artıq iki dəqiqə sonra, Zakirdə demək olar ki, həyat əlamətləri qalmamışdı. Maskalılardan biri əyilib, bıçaqla onun penisini dibindən kəsdi və Zakirin qıcanmış dişlərini aralayıb, büzüşmüş penisi boğaz yoluna qədər itələdi. Bununla da cəkiləş dayandırıldı. Ekran ağardı.

Bu dəhşətli, həm də həzz verici səhnəyə bərəlməmiş gözlərlə, nəfəsini tutaraq tamaşa edən Ramalın gözlərindən sel kimi sevinc yaşları axırdı. Üzünü Nüsrətə çevirdi. Titrəyən səslə dedi:

- Nüsrət müəllim... Nüsrət müəllim axı mən... mən sizə necə təşəkkür edə bilərəm?

- Sən mənə yox – Nüsrət mülayim tərzdə dedi. – “Vətən naminə” təşkilatının fədakar uşaqlarına təşəkkür etməlisən.

- Vətən naminə? – Ramal heyrətlə soruşdu. – O nə təşkilatdır elə?

- Vaxt gələr bilərsən. Bizim təşkilatımızdır. İsti-isti.az saytında işlədikcə, Nazpəri xanımı, bizim AtTV-dəki kuratorumuz Laləzar xanımı, kəşfiyyatçı ağsaqqalımız Dayandur müəllimi tanıdıqca - hər şey sənə aydın olacaq. İndi isə rahat ola bilərsən. Bacını o günlərə qoyan, ölümünə səbəb olan Zakir indi özündə qara torpağın altındadır. Biz belələrini utilizasiyadan keçirməyi yaxşı bacarıırıq. Sən də əlbəttə ki, burada gördüklərini, eşitdiklərini heçyerdə, hətta yuxularında da danışmamalısan! Bilirəm, əslində bunu deməyə ehtiyac yoxdur. Axı sən ağıllı oğlansan! Bilərsən ki, Zakirin yerində olmaq da var...

- Yox, yox, siz nə danışırırsınız – Ramal əllərini əsdirərək dedi.

- Lap yaxşı. Onda sən vaxt itirmə. Nazpəri xanım gözləyir. Get, elə bu gündən işləməyə başla. Özünə də bir təxxəllüs seç ...

Nüsrət dedi və ayağa qalxdı. Ramal onun əlini sıxmaq üçün, Nüsrətə doğru bir addım atdı, amma özünü tuta bilməyib kişini qucaqladı. Nüsrət də ata nəvəsi ilə onun kürəyini sıgallayır, qulağına təsəlli sözləri pıçıldayırdı.

Ramal bir addım geri çəkildi. Sadıq nökr kimi Nüsrətin gözlərinə baxdı. Sonra əlini tutub başını aşağı əydi, səkkiz guşəli platin ulduzlu üzüyün ortasındakı iri brilyant qası öpdü və bir söz demədən üzünü çevirib kabinetdən çıxdı.

Liftə minəndə, əlləri əsə-əsə zərfi açıb içindəki pulları saydı. Zərfdə üç min manat olduğunu görəndə, sevinc eyforiyasından başı hərləndi, yıxılmamaqdan ötrü liftin divarlarından tutdu. Dərindən bir neçə dəfə nəfəs aldı. Hönkürtü ilə ağla-

mağa başladı.

Birinci mərtəbəyə ç atana qədər, ağlayıb qurtarmışdı.

0.20 IV

Ramal gedəndən sonra, Nüsrət bir müddət pəncərənin qabağında dayandı, doğma Bakusuna tamaşa elədi. Çox sevirdi bu şəhəri. Bakunun energetikasını başqa heç bir şəhərdən ala, heç bir şəhərdə Bakuda tapdığı rahatlığı tapa bilmirdi. Üfəqdə dalğalanan Atropatena bayrağına köksü qürurdan qabararaq baxırdı. Alnını sərin şüşəyə yaslayıb, bayrağın hər üçzolağını, ulduzun bütün guşələrini və ayparanı xəyalən öpdü. Yenə duyğulanmışdı. Gözlərini silib masaya qayıtdı, yorğun-arğın kresloya oturdu. Zərfi açanda Ramalın keç irəcəyi şoku təsəvvür edib sevindi. Kasıblıq, imkansızlıq içində yaşayan bir gənc, bu gün özünün bütün ehtiyaclarını asanlıqla ödəyəcək, bəlkə bazlığa da gedəcək. Nüsrət xeyirxahlığına, xeyriyyəçiliyinə görə lovğalanan adam deyildi, amma yenə də sevinirdi ki, imkansızlara əl tutur, kasıbları sevindirir.

Ramalla söhbətdən sonra, bu gəncin “Vətən naminə” təşkilatı üçün əvəzolunmaz kədr olduğuna qənaət gətirmişdi. Amma Nüsrət onu da başa düşürdü ki, təşkilatın bütün sirrlərini ona açmaq üçün hələ çox tezdir. “Qoy bir az saytda işləsin, bir sıra həqiqətləri özündərk etsin. Əvvəl Nazpəri, sonra Laləzar, axırda da Dayandur müəllimlə tanış olsun. Sistemin içinə girsin, lazımsız, banal sentimentallıqlardan xilas olub, vətən romantizmi ilə yüklənsin. Bütün alternativlərin ölüm-cüllüyünə inam gətirsin, sadıq nökrə olsun və sadıq nökrə olmağından zərər qədər utanc hissi keçirməsin. Əksinə bununla fəxr etsin, taleyin hədiyyəsi kimi qəbul eləsin. Atropatena xalqının ən böyük probleminin, dərдинin Qarabulaq olduğunu anlasın...”

Qarabulağı düşünən kimi, gözləri doldu Nüsrətin. Baxışalarını monitordan ayırıb, yenə üfəqdə dalğalanan bayrağa baxdı. Atəşkəs dövründə, cəmiyyətdə vətənpərvərlik təbliğatının zəifləməsi onu olduqca məyus və narahat edirdi. Hər yerdə, hər fürsətdə deyirdi ki, “Vətənpərvərlik hisslərinin aşılması üçün təhsil müəssisələrində, mətbuatda, dərsləklərdə, cəmiyyət arasında hərbi vətənpərvərlik tərbiyəsinin

təbliği, ordu, qəhrəmanlar, düşmənlə nifrətlə bağlı müxtəlif yönümlü söhbətlər aparılmalı, yazılar yazılmalı, verilişlər göstərilməli, reklamlar yayımlanmalıdır. Vətənpərvərlik elə bir emosional hissdır ki, bütün şəxsi maraqlarını vətən yolunda qurban verməyə, vətənin və xalqının marağını daha uca tutmağa hazır olmalısın...”

Nüsrət bunları deyir, amma çox vaxt eşidilmədiyinə görə dərdi, qubarı daha da böyüyür, depressiyaya düşürdü. “Vətən naminə” təşkilatını yaratmaqda məqsəd də, başı balanslaşdırılmış xarici siyasətə qarışan hökumətə, bir növ daxildə kömək etmək, əl tutmaq, həm gəncliyin vətənpərvər duyğularını möhkəmlətmək, həm də ki, başqalarına pis nümunə olan tüfeyliləri, üsyançıları lazım gələrsə cəzalandırmaq idi.

Bu təşkilatı yaradarkən, Nüsrət onun bu qədər funksional və ölkə üçün lazımlı bir quruma çevriləcəyini təsəvvür etmirdi. Yuxarılarda sözünün üstündə duran, təmiz, dürüst adam kimi tanınan Nüsrət, eyni zamanda hakim elitanın bütün incə tələblərini, delikat xahişlərini də yerinə yetirir; ağır və zəhmətli dövlətçilik işlərindən yorğun düşən, stress keçirən yüksək çinli məmurları gənc qızlar, bəzən də cavan oğlanlarla təmin edirdi. Əsasən balerina və baleronlar, universitet tələbələri arasından seçilən könüllü qızlar və oğlanlar, göstərdikləri intim xidmətlərin müqabilində həm xəyal etmədikləri qədər pul qazanır, həm də dövlətçi iliyə töhfə verməyin qürurunu yaşayırdılar. 16-18 yaş arası qız və oğlanlardan xoşlanan məmurlar üç ün Nüsrət istər passiv, istərsə də aktiv rolunda çıxış etməyə hazır olan yaraşıqlı, hündür boylu, mavi gözlü, ala gözlü, bədənli, bədənsiz, çəlimsiz, rusdilli, ingilisdilli oğlanlar və yenə də, müxtəlif subkulturalara mənsub, çeşidli fiziki göstəriciləri olan qızlar tapırdı.

Əvvəllər Nüsrətin ən böyük problemi, sado-mazo sifarişlərlə bağlı olurdu. Könüllü olaraq sado-mazo sekslə məşğul olmağa, zorlanmağa, döyülməyə, bəlkə də sonda öldürülməyə razılıq verən adam tapılmırdı. Hətta öldəndən sonra valideynlərinə, ailəsinə baxılacağına dair verilən təminat da işə yaramırdı – heçkəs ölmək istəmirdi. “Guya bu həyatda yaşayıb, nə pox yeyəcəklər?” Nüsrət tez-tez düşünür, bir yandan da şiddətlə problemin həll yolunu axtarırdı. Bir-iki dəfə sado-mazo seks sifariş verən adamlarla da danışmış, amma onları fikrindən daşındıra bilməmişdi. Dövlət işlərindən yorğun düşən, stress keçirən, bu səbəblə də dincəlmək, yeniyeni uğurlara imza atmaqdan, taleyüklü məsələləri həll etməkdən ötrü bellərini və ürəklərini vaxtaşırı boşaltmaq istəyən elita, Nüsrəti divara dirəmişdi ki, qiyməti nə olursa olsun, bizə sado- mazo düzəlt. Kinoda görmüşük, xoşumuz gəlib. Vəssəlam! Hətta onların arasında eləsi də vardı ki, sado- mazo onun üç ün hətta ailə daxilində münasibətlərdə də zərurətə çevrilmişdi. Belə ki, bir gün televizorda zorlama səhnəsi görən arvadı, birdən-birə onun üstünə hücum etmişdi ki, “ehtiraslanmışam, zorla məni”. Arvadının tələbini yerinə yetirən ər, səhərisi onunla bir yerdə həkimə getmişdilər. Həkim isə bunu normal hal kimi qiymətləndirib demişdi ki, tez-tez zorlama filmlərinə baxmaq lazımdır. “Sonra isə ehtiyatla, ifrata varmadan gördüklərinizi tətbiq edin. Bunda qorxulu heçnə yoxdur.”

Nüsrət başa düşürdü ki, gəncləri qrup halında, orgiyalarda zorlamaq, sonra da bəlkə öldürmək - asan məsələ deyil. Gec-tez üstü açılacaq, zibili çıxacaq. Amma çox keçmədi ki, hər şeyə çarə tapan Nüsrət, bunun da çarəsini tapdı – özudə müxalifətçilərin “köməkliyi” ilə.

Mitinqlərə, aksiyalara çıxan üsyançı gəncləri həm cəzalandırmaq, həm də bir orgiya üç ün yüz min dollar ödəyən elitanın əyləncəsini təmin etmək olmazmı? Əlbəttə olar! Nüsrətin yaratdığı və şüarı “Vətən sağ olsun!” olan “Vətən naminə” təşkilatı müxalifətçiləri mitinqlərdə, aksiyalarda döyməkdən əlavə, həm də İctimai şüuranın vətənpərvər gənclərdən ibarət üzvlərinin yardımı ilə onları oğurlayıb, hara lazımdırsa, ora aparmaq da olardı. Nüsrət də dərhal bu metoddan istifadə

etməyə qərar verdi.

Yaxalanan gənclər, əvvəl sado-mazo arzusunda olan elita nümayəndələrinə təklif olunur, onlar razılıq versələr qız və oğlanlar, adambaşı yüz min dollar müqabilində elitanın limitsiz istifadəsinə verilir. Müştəri tapılmayanda isə, “Vətən naminə” təşkilatının, cəza dəstəsinin “qırıcları” işə düşürdü. Əvvəllər pərakəndə şəkildə fəaliyyət göstərən cəza dəstəsinin üzvləri, Laləzarın təşkilata qoşulmasından sonra nizam-intizamla işləməyə başlamış, hətta öz nizamnamə və məramnamələrini yazmışdılar. Öz nəhəng klitoru ilə, təşkilat içərisində “Cəza kraliçası” nominasiyasının qalibi olan Laləzar, indiyə qədər iki nəfəri böyük dəqiqlik və uğurla cəzalandıra bilmişdi. Elitaya təqdim olunan birinci qurban Səidə olmuşdu. Nüsrət, Səidəyə görə orgiyanın üç iştirakçısının hərəsindən yüz min dollar almış, axırıncı qəpiyə kimi, bu pulları Qarabulaq həqiqətlərinin dünyaya çıxatdırılması üçün xərcləmişdi.

Gənc aksiyaçı Orxan Ocaqova müştəri tapılmayanda isə, Nüsrət bu gənci Laləzara, Laləzarı isə tanrıya tapşırırmışdı. Orxanın zorlanması monitorlardan izləyən Nüsrət, Laləzarın ifrat qəddarlığını başa düşməsə də, qızın ürəyindəki vətən alovunu və bu işgəncənin dövlətçilik aspektindən doğan zəruriliyini, hətta labüdlüyünü xatırlayıb, rahatlıq tapmışdı. Orxanın ardınca, mitinqdə “İstefa!” qışqıran müəlliməni də təmizləyəndən sonra, Laləzara “Cəza kraliçası” titulu təqdim olunmuşdu. Dayandur müəllim Nüsrətdən “Qızıl klitor” heykəlciyinin hazırlanmasını da xahiş etmişdi, lakin Nüsrət belə bir heykəlcik üç ün zaman və şərait yetişmədiyinə görə, bu təklifi qulaq ardına vurmuşdu. Amma özü üçün qeyd etmişdi ki, bəlkə nə vaxtsa, gələcəkdə nəinki heykəlcik, hətta şəhər mərkəzində nəhəng “Qızıl klitor” heykəlinin ucaltması belə mümkün olacaq.

Nüsrət, Dayandur müəllimin yetirməsi olan Laləzarı öz doğma qızı kimi sevir, onu oğlu Romandan əsla ayırmırdı. İndi isə üfəqdə Dayandur müəllimin ikinci yetirməsi, AtTV-nin parlaq məhsullarından olan Nazpəri Şəhrizad görünmüşdü. Nəhəng klitordan məhrum olsa da, cəza verməyi, adam öldürməyi sevməsə də, Nazpəri üç ün də vəzifə tapılmışdı – Nüsrət, xüsusi olaraq onun üç ün isti-isti.az xəbər saytını açmış, Nazpərini sayta direktor təyin etmişdi. Nüsrət inanırdı ki, bir müddət Nazpəri ilə işləyəndən sonra, Ramal da “Vətən naminə” təşkilatının sıralarına qoşulacaq, bəlkə də - ürəyi tab gətirsə - cəza dəstəsinə də qəbul olunacaq.

Nüsrətin orgiyalardan, edam səhnələrindən ibarət video arxivinin olduğunu çox adam bilirdi, ən azından ehtimal edirdilər. Lakin heçkəs bundan zərər qədər narahat olmurdu, çünki bu arxiv heçvaxt kirli məqsəd, məkrli niyyət, məsələn şantaj üçün istifadə oluna bilməzdi - Nüsrətin özünün kəlləsi gedərdi. Necə deyərlər – “Dəvədən böyük fil var”. Əksinə elita fəxr edirdi ki, Kaliqula, XIV Lüdovik, Kleopatra, Rasputin kimi şəxsiyyətlərin sevimli məşğuliyyəti olan orgiyaları həm ritual, həm cəza mexanizmi, həm də Qarabulaq həqiqətlərinin dünyaya çıxatdırılması üçün pul mənbəyi kimi ilk dəfə Atropatenada tətbiq edən məhz Nüsrət olmuşdu. Nano-texnologiyalara, innovasiyalara, hər cür elmi-texniki tərəqqiyə, ye-

niliklərə daim açıq olan müasir fikirli, Avropanın pis cəhətlərini atıb, yaxşı cəhətlərini götürən Nüsrət, bu dəfə də dünyada analoqu olmayan, misilsiz bir layihəyə imza atmışdı.

Ümumiyyətlə Nüsrət yuxarılarda novator kimi tanınırdı. O, hər zaman yeni və maraqlı təkliflərlə çıxış edir, hamını öz zəkası və yüksək, aristokratik zövqü ilə heyran edirdi. Rusiya Çarının vəziri Vlad Şurikovla yaxın dostluğu olan Nüsrət, onun vasitəçiliyi ilə bir dəfə Çarın özüylə pivə içmiş, hətta bu nəhəng insanı öz söhbətləri ilə mat edə bilmişdi. Moskvadan qayıdandan sonra, vətəndə “oğraşlıq arağı” ritualını tətbiq etməyə başlayan Nüsrət, qısa müddətdə ölkədə tüğyan edən kadrlar problemini həll etmiş, kiçikdən böyüyə qədər hamını loyallaşdırmışdı. Kuba ya da Venesuela ilə iqtisadi əlaqələr qurmaq onun ən böyük arzusu kimi qalmaqda davam edirdi, lakin bu ciddi layihədən əvvəl, Nüsrət Paolo Pasolininin “Salo” filmi tərzində, hardasa şəhər kənarında bir villaya, on müxalifətçi qız və on müxalifətçi oğlan yığaraq, elitaya orgiya üç ün iyirmi gənci birdən hədiyyə etmək istəyirdi. Ona görə də təşkilata tapşırırmışdı ki, bundan sonra aktyorlarda yaxalanan gənclərə toxunmasınlar, hər cinsdən on nəfər olmaqla iyirmi nəfərlik dəstə düzəldib, ona xəbər versinlər.

Nüsrətin çox vacib missiyalarından biri də, bəzən özünün, çox vaxt isə holdinqdəki köməkçilərinin xaricdən gələn jurnalistləri “Atropatenaya layiq” qonaqpərvərliklə qarşılayıb, sanballı şəkildə yola salmaq idi. EXO Moskvı, BBC, CNN, Euronews kimi nüfuzlu media orqanlarının Bakuya gələn nümayəndələrinə şəhərin gəzməli-görməli yerlərini göstərmək, onları yedirib-iç irtmək, alternativ məlumat mənbələrindən qorumaq Nüsrətin birbaşa vəzifəsi hesab olunurdu. Əgər media orqanı rəhbərlik səviyyəsində Bakuya təşrif buyurubsa, onda Nüsrət özü onlarla məşğul olur, qonaqları Bakirəlik qalasına aparır, bahalı restoranlarda ziyafət verir, asfaltlı yolları, işıqlı küçələri, proyektorlarla işıqlandırılan tarixi binaları göstərir, bahalı hədiyyələr verib ölkələrinə yola salırdı. Hətta belə bir diqqət və nəzakətdən sonra xarici qonaqlar təsadüfən Böyükşor, Keşlə, Köhnə Əhmədli, Şanxay kimi səfalətin hökm sürdüyü yerlərə getsəydilər, Balaxanı neft mədənlərində mazutun içində yaşayan insanları gösrəydilər də, bunlara əsla inanmayacaq, bu yaşayış məntəqələrinin Atropatenanı sevməyən daxili və xarici qüvvələr tərəfindən salındığını iddia edəcəkdilər. Onlar, müxalif fikirli insanlara rast gələndə də “Şəhərinizdə bu qədər bahalı maşın, mağazalar, təzə binalar, körpülər, qovşaqlar, yol ötürücüləri, asfaltlı yollar, işıqlı tarixi binalar, Bakirəlik qalası, dənizdə yaxtalar var. Bəs siz nədən narazısınız? Ayıb deyilmi? Oh my God! Şadlığınıza niyə şitlik edirsiniz!” deyirdilər. Ölkələrinə qayıdandan sonra isə, Nüsrətin qonaqlığı və hədiyyələrinin təsiri altında olan jurnalistlər Atropatenanı dünyanın ən inkişaf etmiş ölkəsi kimi təqdim edən yazılar yazırdılar.

Əlbəttə ki, hakimiyyətə sonsuz nifrəti olan, hadisələrə obyektiv qiymət verməkdən məhrum, qərəzli adamlar belə şeylər də yayırdılar ki, guya elita nümayəndələri, uşaq evlərindəki körpələrin beyinlərini yeyir. İstər liberal cəbhədə,

itərsə də vətəndaşlar arasında dolaşan bu söz-söhbətlər, dedi-qodular Nüsrəti və sistem keşikçilərini xeyli əsəbiləşdirirdi. Çünki “Uşaq evlərindəki körpələr” söz-söhbəti, doğrudan da heç bir əsası olmayan yalan və böhtan idi. Həqiqət isə hər zamankı kimi, tən ortada dayanırdı.

Əvvəla, onu qeyd etmək lazımdır ki, elita doğrudan da beyin yeyirdi, amma uşaq evlərindəki körpələrin beyinlərini yox. Hələ holdinqinin olmadığı illərdə, Vlad Şurikovun ad günü mərasimi üç ün Moskvaya gedən Nüsrət, məclisdə iştirak edən bir rus polittexnoloqundan eşitmişdi ki, qədimdə Polineziya adalarında insan əti yeyən kanniballar cavan qalmaq üçün, uşaqların beyinlərinə xüsusi maraq göstərmişlər. Məclisdə iştirak edən bir başqa qonaq, Şurikovun yaxın dostu, Kreml xəstəxanasının məşhur həkimlərindən biri, Anatoliy Kaverznikov isə, söhbətə müdaxilə edib demişdi ki, beş yaşını keçmiş uşaqların beyinlərini yemək təhlükəlidir, çünki beş yaşdan sonra beyindəki prion adlı zərərli zülal hissəciklər alfa (α) spiraldan, beta (β) qatına çevrilir və onu yeyən insanın sağlamlığına çox mənfi təsir göstərir. Prion vücuda girəndən sonra, onu ordan çıxarmaq mümkün olmur və adam ölür.

Bu maraqlı söhbəti yadında saxlayan Nüsrət, Bakuya qayıdandan qısa müddət sonra holdinqinə, prionların “şərəfinə” “Alfa-Beta” adını qoymuş və uşaq beyninin elita üçün əlçatan olmasının yollarını,

üsullarını axtarmağa başlamışdı. Bir il sonra, Nüsrət Çindən Atropatenaya Çjou Eşlay, Mey Lanfan, Qo Mojo, Mao Dun və Sıma Tsən adlı tanınmış beş gen mühəndisini dəvət edərək, onlar üç ün Bakunun mərkəzində, qiyməti 300 milyon dollar olan gizli laboratoriya tikdirmişdi, hər birinə də ayda on iki min manat maaş ödəyirdi. Qollarını çırmalayıb işə qoyulan ç inli mütəxəssislər, spermatozoidlərin yumurtalığa daxil edilməsi ilə süni, laborator şəraitdə embrion yetişdirməyə nail olmuşdular. Nəticə hasil olandan sonra, ç inlilər dünyada ilk dəfə belə bir nailiyyətə imza atmanın qürurunu yaşasalar da, bu haqda heç yerdə, heç nə danışa bilmədiklərinə görə, həm də məyus olmuşdular. Nə var, nə var atropat oliqarxlar uşaq beyni yeyəcəklər deyə, bütün dünya tibb sahəsindəki bu inqilabi ixtiradan xəbərsiz qalmışdı.

Laboratoriya bəbələri daha sonra Pirquluda yerləşən qapalı tipli düşərgələrə göndərilirdilər. Orada uşaqlar dörd-beş yaşlarına qədər naz-nemət iç ində böyüdülür, ürəkləri nə istəyirsə yeyir, iç irdilər. Dünyanın ən bahalı oyuncaqları ilə təmin olunan uşaqların yaşadığı bu yeddi ulduzlu düşərgədə biri açıq, biri qapalı hovuz, stolüstü oyunlar, kompüterlər və Disneyland səviyyəsində luna park var idi.

Körpələr dörd yaşına çatan kimi, daxil olan sifarişlərin sayına uyğun olaraq, müvafiq sayda uşaq əməliyyata alınır və beyinləri səliqə ilə kəsilərək, buzlu qutunun iç ində sifarişçiyə göndərilirdi. Qafatası təzədən yerinə tikilən uşaqların cəsədləri ya basdırılır, ya da elitanın bağlarında yaşayan şirlərə, pələnglərə, timsahlara yedirdilirdi.

Odur ki, burada insan canına qəsd etməkdən, vəhşilikdən söhbət belə gedə bilməzdi, ç ünki bu uşaqlar heç kəsə aid deyildilər - onların nə anaları, nə də ata-

ları yox idi. Ot kimi, bitki kimi yetişdirilmişdilər. Onları heç Allah da yox, Nüsrətin laboratoriyasında işləyən ç inlilər yaratmışdılar deyə, elita nümayəndələri körpələrin beyinlərini nuşi-canla yeyib, sağlamlılıqlarının, gəncliklərinin qeydinə qala, könül rahatlığı ilə vətənə xidmət etməyə davam edə bilərdilər.

Deyilənlərə görə, Nüsrət Novruzov Avropa Şurasındakı komissarlara, komitə sədrlərinə, əlqərəz Atropatenayla əlaqəsi olan istənilən avropalıya rüşvətin, hədiyyələrin ötürülməsi işində də vasitəçilik edirdi.

Təranə, hələ Ramal gəlməmişdən xeyli əvvəl, səhər saat on birdə Nüsrətə zəng eləmişdi ki, bu gün holdinqdə görüşmək istəyir. Yanında da köhnə qonşusu olacaq, onu da Nüsrətlə tanış eləyəcək. Ramalla söhbətinin nə qədər çəkəcəyini, yanına başqa adamların gəlib-gəlməyəcəyini dəqiq bilməyən Nüsrət, Təranəyə “Beşdə gəl” demişdi.

Saata baxdı. Beşə beş dəqiqə qalırdı. “Yəqin ki, həmişəki kimi gecikəcək”, Nüsrət düşündü. “Əşi olsun. Qadınlar gecikməlidir. Çünki onlarsız keçən hər bir saniyə, kişinin dincliyidir.” Amma bunları Təranənin özünə və üzünə deyə bilməzdi – onu çox sevirdi. Aralarında sonacan səmimiyyət olmasa da, həyatlarının müəyyən nüanslarını bir-birlərindən gizlətsələr də bu, onların sevgisinə mane olmurdu.

Təranə Nüsrətin nələrlə məşğul olduğunu dəqiq bilmirdi. Nəsə hiss edirdi, amma soruşmağa çəkinirdi. Ümumiyyətlə özünə aid olmayan məsələlərə burununu soxmamaqla, Nüsrətin sevgisini ikiqat qazanmışdı. Bir gecə, başını Nüsrətin sinəsinə qoyan Təranə pıçıldamışdı ki, “Sənin sirrlərini bilsəm bəlkə də ölərəm, havalanaram. Hərdən o qədər qorxuram ki, səndən... Gör bu döyünən ürəkdə, gecə-gündüz işləyən bu iti beyində nələr var, nələr... Heçbilmək də istəmirəm. Qorxuram. Bilirəm ki, hər şey üzdə göründüyükimi sadə deyil. Çox qorxulu işlərlə məşğulsan...”

Nüsrət isə gülümsəyib susmuş, bir söz deməmişdi. Hələlik, öz qadınını bu işlərdən uzaq tutmaq istəyirdi. Əlbəttə, bir gün Təranəyə müəyyən sirrləri açacaqdı, ona sürpriz edəcəkdı. Amma indi yox, hər şeyin vaxtı var.

Bir daha saata baxdı. Təranə beş dəqiqə gecikirdi. Nüsrətin beynindən “Harda var indi gələr” fikri təzəcə keçmişdi ki, qapı döyülmədən açıldı, Təranə kabinetə daxil oldu. Girən kimi də, üzünü arxaya çevirib:

- Gəl iç
əri, gəl, – dedi.

Nüsrət ayağa qalxdı, Təranəyə doğru addımladı. Sevgilisinin ardınca kabinetə girən gənc qadını görəndə duruxdu, amma bürüzə vermədi. Təranə ilə öpüşdü, qızın isə əlini sıxdı.

- Xoş gəlmisiniz. Buyurun keçin. Adım Nüsrətdir.
- Ülkər. – Qız sıxılaraq dedi.

Boyu bir yetmiş beş olardı. Xeyli gənc görünürdü. Nüsrət ona uzağı 25 yaş

verərdi. Dalğalı saçları ç iynlərinin üstünə süzölmüşdü. Bədəni olduqca şux, döşləri dik, ala gözləri isə bir qədər əndişə ifadə edirdi.

Təranə öz evindəymiş kimi, keçib divana sərildi.

- Oy! Çox yorulmuşam. Ayaqlarım ağrıyır.

Ülkər başa düşdü ki, Təranə bu kabinetdə özünürəhat hiss edir və ç ox güman ki, Nüsrətin sevgilisi, ya da çox yaxın adamıdır. Təranə kimin yanına getdiklərini, Nüsrətin onun üç ün nə ifadə etdiyini Ülkərə deməmişdi. Sadəcə iş məsələsini danışmaq üçün qızı bura gətirmişdi.

Nüsrətin boy-buxununa, əynindəki kostyuma gözücu baxdı. Çox yaraşqlı, xarizmatik kişi idi. Göz- gözə gəldilər. Bir-birlərinə gülümsədilər. Təranə yaranan sükutu pozdu:

- Ülkər gəl. Gəl otur. – Sonra da Nüsrətə baxıb dedi, - Əvvəllər qonşu olmuşuq. Soruşma neçə il əvvəl, ç ünkü özümün də yadımdan çıxıb. Ha ha!

Ülkər bayaq Ramalın oturduğu divana əyləşdi, budlarını bir-birinə sıxıb çantasını dizlərinin üstünə qoydu. Nüsrət, o qədər də qısa geyinməyən Ülkərin nə üç ün belə sıxıldığını başa düşmədi. Gəlib Təranənin yanına oturdu, diqqətlə Ülkərə baxmağa başladı. Təranə isə danışmağa davam edirdi:

- O gün sənə demişdim e, küçədə təsadüfən köhnə qonşuma rast gəlmişəm...

- Aha, yadımdadı.

- Bax, Ülkər həmin qızıdır.

- Çox gözəl – Nüsrət, gözlərini Ülkərdən ayırmadan gülümsədi. – Bir daha xoş gəlmisiniz Ülkər xanım.

- Təşəkkür edirəm, Nüsrət müəllim.

Təranə bir qıza, bir Nüsrətə baxdı. Fikirləşdi ki, vasitəçilik etməsə, dialoq baş tutan deyil.

- Ülkərə iş tapmaqda kömək eləmək istəyirəm – dedi. – Fikirləşdim ki, bəlkə sənə işçi lazımdır?

Nüsrət ç iynlərini dartıb, təəccüb ifadə edən üzlə dedi:

- Kömək etməyinə edərək, niyə də yox? Ülkər xanım, siz hansı işi bacarırsınız? Hansı sahədə işləmək istərdiniz?

Ülkər çəkingən tərzdə cavab verdi:

- Doğrusu heç bilmirəm necə deyim. İndiyə qədər repetitorluqdan başqa heç bir iş görməmişəm. Ancaq evdə abituriənt hazırlaşdırılmışam.

Ülkərin cavablarından çox, Nüsrət onun mimikalarına, danışarkən qızaran üzünə, al yanaqlarına, xəfifdən titrəyən dodaqlarına diqqət edirdi. Bir də onda ayıldı ki, qızı qoynunda təsəvvür edir, dodaqlarını öpdüyünü gözünün qabağına gətirir. Dərhal özünüələ aldı, baxış bucağını dəyişdi. İndi də Ülkərə “Vətən naminə” təşkilatına potensial üzv gözü ilə baxırdı. Digər tərəfdən isə... Onu nəsə saxlayırdı. Amma nə? Bəli, qızdan xoşu gəlmişdi. Hətta... deyəsən qızın da ondan xoşu gəlmişdi.

“Təranə onu ayağıma gətiribse, deməli mənə inanır. Çox inanır.” düşündü. “Yoxsa qadınlar belə məsələlərdə ç ox diqqətli olurlar. Ülkərə rəqib gözü ilə baxsaydı, bura gətirməzdi. Yəqin keçmiş qonşusunun qabağında imkanları, əlaqələri ilə lovğalanmaq istəyi, adi qadınlıq instinktlərini, fitri qısqanclığını üstələyib. Olsun. Belə daha yaxşıdır. Görək bu qız nədir, nəçidir? Sonrasına baxarıq...”

- Ülkər xanım, haranı bitirmisiniz? Ailə vəziyyətiniz, bacarıqlarınız...

- Mən Slavyan Universitetini bitirmişəm. Rus dili və ədəbiyyatı fakültəsini – gözlərini tavana qaldıraraq danışdı. - Özüm subayam, anamla bir yerdə yaşayıram. Xüsusi bir bacarıq deyəndə ki, menecerlik edə bilərəm. Ofis mence işləyə bilərəm. İnanıram ki, bu, məndə yaxşı alınar.

- Çox gözəl. Təəssüf ki, bizim holdinqimizdə boş vakansiya yoxdur...

Təranə şıltaq əda ilə dodaqlarını büzdü:

- Niyə?! Doğrudan?!

Nüsrət başını Təranəyə ç evirib, diqqətlə üzünə baxdı. Bu baxış çox yox, olsa-olsa ikicə saniyə ç əkmişdi, amma Təranə bundan öz hesabını götürmüşdü. Ülkər heçnə hiss etməsə də, Təranə hər şeyi anlayıb susdu. Nüsrət isə, yarımçıq qalan cümləsini tamamladı:

- ... təxminən bir ay əvvəl menecerə ehtiyacımız varıydı, onu da işə götürdük. Amma bizim dostlarımız var. Onlarla danışa bilərəm. Məsəlçün inşaat şirkətində işləmək istərdinizmi? Ya da konserv zavodunda? Əslində sizi qaz emalı zavoduna da göndərə bilərəm...

Ülkər gülümsünüb:

- İnşaat şirkəti mənə daha yaxşı olar.

- Lap yaxşı. Onda mən elə bu gün onlarla danışaram. Ofis menecer axtarırlarsa, sizi məsləhət görəcəm.

Ülkər təəssüflə pəncərədən bayıra baxdı. Gözü bayrağa sataşdı. Qızın duruxduğunu, qərarlılığını görən Nüsrət soruşdu:

- Nəyə oldu Ülkər xanım? Nədənə narazısınız deyəsən – dedi və gülümsədi.

- Xeyr, xeyr. Siz nə danışırırsınız. Çox sağ olun. Amma... düzünü desəm, elə bilirdim ki, bu binada işləyəcəm.

- Həə. Başa düşdüm. Bəs niyə məhz bu binada?

- Çünki şəhərin mərkəzində, plazaların birində işləmək çoxdankı arzumdur – başını bulayaraq, ağız əyrisinə oxşayan acı təbəssümlə dedi. – Nə isə, Nüsrət müəllim. Siz fikir verməyin...

- Yox, yox. Niyə fikir verməyim axı? Bu plazada doğrudan da xeyli şirkət var. Bizim holdinq binanın axırncı mərtəbəsində yerləşir. Qalan on doqquz mərtəbəni isə biz müxtəlif şirkətlərə kirayə vermişik. Hamısıyla da dostam. Yəqin ki, bu binadakı şirkətlərdən birində, sizin üçün iş tapılar. Beləcə sizin də arzunuz gerçəkləşər – Nüsrət isti təbəssümlə qızın üzünə, sinəsinə, ayaqlarına baxdı. Ülkər isə sevincindən özünə yer tapa bilmirdi.

- Nüsrət müəllim... Vallah, elə gözlənilməz oldu ki... – Əlini alına, yanaqlarına toxundurub, sevincdən məhrum olmayan yüngüllüklə dedi. – Çox sağ olun.

- Təşəkkür eləmək üç ün hələ tezdir. Qoy hələ onlarla görüşüm, söhbət eləyim, sizə xəbər verəyəm. Bu gün işdən gec çıxacağam onsuz da. Bütün şirkətlərin direktorlarını bir-bir bura çağırıb, sizin üçün münasib işi tapana qədər hamısı ilə danışacağam. Oldu? Siz mənə deyən görüm, nə qədər maaş istəyirsiniz?

- Nə bilim... – Ülkər çaşqın halda Təranəyə baxdı.

Təranə:

- Mən bilən min beş yüz, iki min manat olsa yaxşı olar. Mümkündü Nüsrət?

Nüsrət Təranənin bir qız üçün bu qədər can yandırmasını başa düşə bilməsə də, etiraz etmədi.

- Əlbəttə mümkündür, niyə də yox? Düzdür, çox böyük maaşdır... Özü də təzə başlayan bir xanım üçün... Amma inanıram ki, mənim sözümü yerə salmazlar – dedi və diqqətlə Ülkərə baxdı, - Təranə xanımın dostları, bizim dostlarımızdır. Başqa cür ola da bilməz.

- Minnətdaram sizə Nüsrət müəllim – Ülkər artıq neçənci dəfə qızaranaq dedi.

- Onda siz telefon nömrənizi yazın, katibəm sizinlə əlaqə saxlayacaq.

Qızın utancaqlığı, çəkingənliyi, danışanda qızarması Nüsrəti daha da ehtiraslandırır. Belə ürkək Ülkərlərdən xoşu gəlirdi. Hiss edirdi ki, qızın dadına baxmaq arzusu getdikcə şiddətlənir və bu emosiyalar, bir azdan bağrını yarıb bayıra fısqıracaq. Ehtimal olunan əlaqənin, yaxınlığın Təranənin xoşuna gəlməyəcəyini, hətta böyük söz-söhbətin çıxacağını, qalmaqal düşəcəyini başa düşürdü. Həm də fikirləşirdi ki, ola bilsin Ülkər heç onunla yatmağa, görüşməyə razı olmasın. Sonuncu ehtimal olduqca zəif görünərsə də, qadınlar məsələsində böyük təcrübəyə malik olan Nüsrət, bunu da nəzərə almalıydı.

Təranə ilə Ülkər başa düşməsinlər deyər, Nüsrət qızı ehtiyatla süzürdü.

- İngilis dilini də bilirsinizmi Ülkər xanım? – soruşdu.

- Xeyr. Daha doğrusu çox zəif bilirəm. Amma lazım olsa öyrənə bilərəm.

Təranə dözməyib əlavə elədi:

- Ülkər çox ağıllı, savadlı qızıdır. Gözümün qabağında böyüyüb...

Nüsrət bunların hansı məhlənin qonşusu olduğunu təxminən başa düşürdü. Təranə keçmişindən xəbər verə biləcək adamı öz əli ilə Nüsrətin yanına gətirmişdi. Bu qızla ünsiyyət, Təranənin gəncliyi haqqında gizli məqamların üstünü açma bilərdi. Nüsrət bunu da nəzərə alırdı. Əslində istəsəydi, məcbur etsəydi Təranə özü də ona hər şeyi danışardı. Heç olmasa qismən də olsa, keçmişi haqda xatirələrini Nüsrətlə bölüşərdi. Lakin Təranə nadir hallarda gəncliyini yada salırdı. Düzdür, Osmanlıdakı illəri haqda Nüsrətə özü danışmışdı. Demişdi ki, İstanbulda sevgilisi olub, onun evində yaşayıb. Ondən əvvəl isə, Bakıda nişanlısı olub, amma sonra başqası ilə evləninb, Təranəni atıb. Nüsrət Təranənin yalan ya da düz danışdığını bilmirdi, heç nədən əminliyi yox idi. Bəlkə də, Təranənin İstanbulda gündə beş, on, bəzən də on beş kişi ilə yatağa girdiyini bilsəydi havalanardı. Nüsrət inanırdı

ki, ondan əvvəl Təranəni ancaq saxlayanlar olub, çünki bu qadının sifətinə, alnına “fahişə” sözü həkk olunmayıb. Təranə son dərəcə qabiliyyətli, ağıryana, xanım-xatın qadın idi. Həm də Nüsrət inanırdı ki, xoşbəxtlik yatmaq istədiyini qadınla yatmaq deyil. Xoşbəxt o kəsdir ki, yatdığı qadınla səhər yuxudan bir yerdə oyanmaq istəyir. Nüsrət isə hər səhər Təranə ilə oyanmaq istəyirdi.

Nüsrət:

- Təranə xanım sizin haqqınızda belə yüksək fikirdədirsə, bizim də borcumuz bu sözlərə inanmaqdır. Burdan çıxanda, öz nömrənizi Yelena xanıma verin. Sizinlə mütləq əlaqə saxlayacaqlar – dedi və ayağa qalxdı. – Ağzımız söhbətə elə qızıqıb ki, sizə iç ki təklif etmək yadımdan çıxdı. Nə iç irsiniz xanımlar?..

Part VI

MANDAT

0.21 I

- Mitinqə sən də gedəcəksən...

İsti-isti.az saytında on gün əvvəl işə başlayan Ramal, özündən bir yaş kiçik olan Nazpərinin onunla “sən”lə danışmasını həzm edə, başa düşə bilmirdi. İstəsəydi etiraz edə, ona həddini bildirərdi. Necə də olmasa Nüsrət kimi “kırıxa”sı varıydı, bilirdi ki, Nazpəriyə irad tutsa, direktorun “qəzəbinə tuş gəlib” işdən qovulası deyil. Amma bu dəfə də içinə atdı, düşündü ki, hadisələri tələsdirmək ziyanına ola bilər. Əvvəl saytdakı yerini sağlamlaşdırmaq, Nüsrətin gözüne daha çox girmək istəyirdi. Sonrası isə allah kərimdir. Bəlkə, nə vaxtsa saytın rəhbərliyinə də gətirildi? Ola bilməz bəyəm? Əlbəttə olar. Nazpərinə tanıdığı gündən elə hey özünə sual verirdi ki, “Bu qız hansı məziyyətlərinə, keyfiyyətlərinə görə sayta direktor təyin olunub?”

- Mitinqə? Mən? – soruşdu və oturduğu təkərli kreslodə, doxsan dərəcə Nazpəriyə döndü.

- Hə, sən. Noolub ki? – Nazpəri təəccüblə gözlərini bərəltədi. – Ömründə mitinq görməmişən? Nuranəni də qoşacam sənə.

Nuranə saytda fotoreportyor işləyirdi.

- Niyə getməliyəm? Başa düşmədim e, nəyə...

Ramal, mitinqə göndərilməsinin səbəbini doğrudan anlamırdı. Onsuz da mitinq haqqında nə yazılacaqsə, hamısı indidən bəlli idi – mitinq təşkilatçıları lənətlənəcək, aksiya uğursuz və iflasa uğramış adlandırılacaq, lap on min adam iştirak eləsə də, mitinqə uzaqbaşı otuz adamın gəldiyi yazılacaq, müxalifətin sosial dayaqlarının olmadığı deyiləcək, liberallar satqınlıqda, erməniyə işləməkdə, maviilikdə, lesbiyanlıqda, əxlaqsızlıqda və Qarabulaq dərdindən məhrumluqda günahlandırılacaqdı. Bunları yazmaq üç ünsə, mitinqə getməyə ehtiyac yox idi. Materialı redaksiyadan çıxmadan, kompüterin qarşısında, əlində Nescafe fincanı ilə də yaza bilərdi. Bir həftə əvvəl keçirilən aksiya haqqında yazdığı kimi.

Nazpəri isə, Ramala hadisə yerindən reportaj hazırlamağın vacibliyindən danışır, jurnalistika sahəsindəki dərin bilikləri ilə lovğalanırdı:

- ...Bəyəm bilmirdin? Jurnalist hadisəni görməmiş, onun haqqında necə təsirli yazı yaza bilər? Keçən həftə yazdın, bir söz demədim. Amma hər dəfə də belə eləmək olmaz. Noolsun şefin xoşuna gəlib? Gedəcəksən, qıraqla dayanıb müşahidə aparacaqsan. Yaxanda bizim kartımız, əynində mətbuat şurasının jileti olacaq. Polislər də sənə “çəst” verəcəklər, – Nazpəri güldü. – Nuranə də şəkil çəkəcək. Uzaqbaşı iki saata qayıdıb gələcəksiniz. Rahat ol. Heçkəs sənə toxunan deyil...

Nazpərinin onu dolaylı yolla qorxaq adlandırması Ramalı çox qəzəbləndirdi. Ramal qorxmurdu, sadəcə mitinqə getmək həvəsində deyildi. Yoxsa, özündə çox gözəl bilirdi ki, Nüsrət işləyən adama heç kəs toxuna bilməz. Hətta Nüsrət özündə bir-neçə dəfə ona tapşırırmışdı ki, “Nə problemin olsa zəng elə, heç nədən çəkinmə.

Sənə söz deyənün kəlləsini qopardaram.”

Ramal bir həftə əvvəl işə başlasa da, Nüsrət artıq onun iki yazısına reaksiya bildirmiş, gənc jurnalistin qələmini tərifləmişdi. Nazpəri Ramala qarşı göstərilən imtiyazlı münasibəti sinirə bilməsə də, susurdu. Başa düşürdü ki, Nüsrətin və onun protejesinin əleyhinə gedəcək qədər üstün mövqeyə malik deyil. Bu gözəl ayaqlar, Nüsrətin altında hələ çox aralanmalıdır...

- Mən heç kimdən qorxmuram. – Ramal acıqlı-acıqlı dedi. – Həvəsim yoxdur, vəssalam. Amma getməyim belə vacibdisə, gedərəm...

- Çox sağ ol, - Nazpəri güclə sezilən kinayə ilə dedi. - Bir də ki, mitinq qabağı onlardan birinə zəng elə, münasibət öyrən.

- Kimə zəng eləyim? – Ramal qaşlarını çatıb soruşdu.

- Necə kimə? LGBT-ç ilərdən birinə. Məsələn Nurlana. Nurlanı tanıyırsan?

- Adını eşitmişəm, - ç iynlərini dartıb dedi. – Amma ünsiyyətim olmayıb. Özü də ki, onunla danışmağın nə əhəmiyyəti var? Fikirlərini bəyəm saytda verəcəyik?

Telefonunun yaddaşında qurdalanan Nazpəri, Ramala baxmadan:

- Əzizim, sayt obyektiv görünməlidir – dedi. - Guya biz onların da rəyi ilə maraqlanırıq də. Sən onunla söhbət elə, sonra mümkün olarsa dediklərini təhrif edərsən, nə bilim onu qızıqsdırıb bizi, ya da elə özünü söydürərsən. Biz də yazırıq. Onların dözümsüz, aqressiv, dağıdıcı, radikal, pozğun, satqın portretini yaratmalıyıq. Bu, həm bizim vətəndaşlıq borcumuzdur, həm də ki, göstəriş belədir. Mənlik bir şey yoxdur. Nömrəni yaz. Sıfır əlliynəndi. Üç yüz otuz yeddi, yetmiş doqquz...

Nazpəri otaqdan çıxandan sonra, Ramal mətbəxə keçib kofe hazırladı, siqaret yandırdı. Dünən gecə, iki yarım litrlik arağı üç nəfərə boşaltmışdılar – başı yüngülcə ağrıyırdı. Nüsrətlə görüşəndən, ondan üçmin manat alandan sonra, dünənə qədər dilinə iç ki dəyməmişdi. O pulla bütün borclarını qaytarmışdı, qalan hissəsi ilə evi təmizlətdirmişdi. Evə ərzaq, özünə paltar almışdı. Cibində beş yüz manat qalmışdı, onun yüz

əllisini də dünən gecə, dostları ilə Qarabulaq restoranında xərcləmişdi. Nüsrəti tanıdığına, iş düzəldiyinə görə Tanrıya minnətdarlıq edirdi.

Telefona yazdığı nömrəyə baxdı. Nurlanla danışmaq perspektivi onu açmırdı, amma Nazpəri ilə münasibətlərini korlamaq istəmirdi. Sabah, Suverenlik bağında, saat on ikiyə təyin olunmuş icazəsiz aksiyaya getməli idi. Bir həftə əvvəl, həmin yerdə təşkil olunan mitinqdə yüzə yaxın adam həbs olunduğu halda, liberalların yenə də mitinq keç irmək qərarını anlaya bilmirdi. Keçəndəfəki mitinq haqqında yazdığı yazı Nüsrətin çox xoşuna gəlmişdi. Bir problem varıydı ki, gündə uzaqbaşı min adamın daxil olduğu saytın reytingi yüksək deyildi, az oxunurdu. Nazpəri üçay sonra sayta gündə on min adamın girəcəyinə söz versə də, Ramal buna əmin deyildi. Saytın mütləq populyarlıq qazanacağına inanan Nüsrət isə, “Liberal petux-metuxlara yox deyək!” yazısına görə Nazpəriyə tapşırırmışdı ki, ayın sonunda Ramala iki yüz manat premiya versin.

Yazı onun o qədər xoşuna gəlmişdi ki, onu nazirliklərdə, kral sarayında, komitələrdəki bütün dostlarına oxutdurmuşdu.

Liberal petux-metuxlara yox deyək!

Dağıdıcı, ultra-radikal, mavi və lesbiyan liberalların növbəti mitinq cəhdi də iflasa uğradı! Xalqın onlara məqsədlərini reallaşdırmaq üçün dəstək vermədiyini görünə psixoloji dalana dirənən mavi və lesbiyan liberallar, indi də gəncləri xaricdə təhsil adı ilə şirnikləndirirlər. Xarici siyasi qruplaşmalardan daxil olmuş sifariş nəyin bahasına olursa-olsun həyata keçirməyə çalışan dağıdıcı, mavi, lesbiyan, satqın liberallar, artıq verdikləri bəyanatlarda əsl simalarını, fəaliyyət istiqamətlərini göstərir və kimlərin sifarişlə işlədikləri haqda özləri də anlamadan məlumat ötürürlər. Ümumiyyətlə, dağıdıcı, mavi və lesbiyan liberalların mitinq ərafəsi verdikləri bir sıra bəyanatlardan da anlamaq olur ki, ölkədə qarışıqlıq yaratmaq istəyən bu qüvvələr hansısa xarici mənbədən külli miqdarda yardım alıb. Ermənilərin və digər xarici siyasi qruplaşmaların sifariş ilə hazırlanmış aksiyaya dəstək olaraq, bəzi yerlərdə “bir manatlıq” əskinəslərin üzərində təbliğat xarakterli yazıların yazılması və paylanması, eyni zamanda, müxalifətin dövlətinə, xalqına qarşı çıxan tələbələrin xaricdə təhsil almasını təmin edəcəkləri ilə bağlı bəyanatlar verməsi bir daha həmin faktı təsdiqləyir.

Onsuz da cəmiyyətdən gizlin bir şey qalmayıb. Dağıdıcı, mavi, lesbiyan və xain liberallar artıq terrorçu-ekstremist qüvvələrlə, məsələn əl-Qaidə ilə də əlaqə yaradır və görüşlər keçirirlər. Xarici siyasi dairələrin, kəşfiyyat orqanlarının mətbəxində hazırlanmış oyunların qaydalarına uyğun hərəkət edən dağıdıcı, mavi, lesbiyan və xain liberallar hakimiyyətə gəlmək üçün bütün vasitələrdən istifadə etməyi artıq göz önünə alıblar. Bu gün xaricdə təhsil alma vəd edərək, tələbələri itaətsizliyə çağıran dağıdıcı, mavi, lesbiyan və satqın liberallar sabah silahlı qarşıdurma yaratsa heç də, təəccüblənməməliyik. Maliyyələşməsi və fəaliyyəti haqqında mütəmadi olaraq hesabat verməyən, sosial dayağı demək olar ki, qohum-tanışdan ibarət olan dağıdıcı, mavi, lesbiyan və xain liberalların ölkədə xaos və anarxiya yaratmaq cəhdlərini xalqımız qəbul etmir. Redaksiyamıza daxil olan şikayət məktublarından da aydın şəkildə görünür ki, dağıdıcı, mavi, lesbiyan və xain liberallar qanunsuz əməllərilə insanları bezdirib.

Vətəndaşların dağıdıcı, mavi, lesbiyan və satqın liberalları

qəbul etməməsinin də səbəbləri hər kəsə bəllidir. Bunlar dağıdıcı-ekstremistlərə aid siyasi təşkilatlardan qrantlar alır, xaricdən daxil olmuş maliyyə vəsaitlərini mənimsəyir, qərəzli dairələrin maraqlarına işləyirlər. Ona görə də, dağıdıcı, mavi, lesbiyan və satqın liberallar cəmiyyətdə qanunsuz əməllərinə dəstək verəcək insan tapmır. Bu mənada xarici mənbələrdən, Soros dayılarından aldıkları 40 milyon dollar hesabına müxtəlif təxribat xarakterli addımlar atmaqla, qərəzli dairələrdən verilmiş sifarişə həyata keçirməyə çalışırlar. Bu addımları ilə dağıdıcı müxalifət maddi maraqları nəminə nəinki tələbələri, hətta, dövlətçiliyimizi də xərcləməyə hazır olduğunu nümayiş etdirirlər. Bununla əlaqədar olaraq, hər birimizi düşündürən suallar isə hələ də öz cavabını gözləməkdədir: dağıdıcı müxalifətə, mavi, lesbiyan və xain liberallara 40 milyon dollar vermiş xarici siyasi dairələr sonradan bunun əvəzinə nəyi və nə qədər istəyəcək? Və ya sonradan bu pulların qaytarılması necə olacaq, kimin cibindən çıxacaq? Bəlkə, dağıdıcı liberallar xarici qüvvələrdən aldıkları yardımın əvəzinə Qarabulağı, milli sərvətlərimizi, xalqa aid olan neftimizi və qazımızı, musiqimizi, mətbəximizi, tariximizi, dinimizi, dilimizi və maraqlarımızı girov qoyub?

Bir daha əminliklə demək istəyirik ki, dağıdıcı, mavi, lesbiyan və xain liberalların bu xəyanəti də baş tutmayacaq. Bunların növbəti mitinqləri də baş tutmayacaq, xalqımız isə həmin qüvvələri dövlətimizin imicinə zərər vuran əməllərinə görə qınayacaq, mitinqlərə qatılmayacaq və xarici qüvvələrin sifarişlərini həyata keçirən dağıdıcı, mavi, lesbiyan və satqın liberallara dəstək verməyəcək!

Ramal Nisgilli
isti-isti.az

Yüksək intellektuallıq, dəqiqlik və peşəkarlıqla yazılan bu yazını Nüsrətin bəyənməsi, Ramalı sözün əsl mənasında qanadlandırmışdı. Nazpəri ona “yazı şefə ləzzət eləyib” deyəndə, gənc jurnalist özünügöyün yeddinci qatında hiss eləmişdi. Nüsrətlə söhbətindən sonra, Ramal artıq bütün yazılarını səmimi qəlbədən yazır, yazdıqlarına özü də inanırdı. O, doğrudan da hesab edirdi ki, liberallar mavi və lesbiyandır, əl-Qaidə, ABŞ və İrandan pul alırlar, ermənilərə işləyirlər, xaricə gedəndə erməni xüsusi xidmət orqanları ilə təmas qurur, onlardan təlimat alırlar. Məhz öz yazdıqlarına dərin inancı və səmimiyyəti, Ramalın məqalələrini inandırıcı və təsirli edirdi.

- O nə saytdır elə? Təzədir? – Erkin soruşdu.

Nicat:

- Nüsrət Novruzovundur deyirlər. Bir aydan bir az çoxdu açılıb – dedi.
- Bu Ramal kimdir bəs? Nə axmaq soyadı var. Yəqin təxəllüs olar.
- Hə, təxəllüsdü. Mənasız yaltağın biridi.
- Bu mənasız yaltaq, bizi təhqir edib axı, – Erkin əsəbi halda dedi. – Cavab verməyəcəyik?

Nurlan hamının fincanına çay süzdü və:

- Necə cavab verəcəksən? Sayta təkzib yazacaqsan ki, biz petux deyilik? – soruşdu və gülümsəyərək bir-bir dostlarının üzünə baxdı.

Nicat, Nurlan, Erkin və Lamiyə sabahkı mitinq müzakirə etmək üçün “Şəlalələr” meydanındakı “Vitamin” kafeyə toplaşmışdılar. Bir həftə əvvəl böyük itki verən LGBT-nin iyirmiyə yaxın üzvü Suverenlik bağında keçirilən aksiyada həbs olunmuşdu. Dostlarının saxlanıldığı yer haqqında hələ də məlumat ala bilmirdilər. Muxalifət partiyasının isə yetmişdən artıq üzvü tutulmuşdu. Onların da harada saxlanıldığı bilinmirdi. Sabaha təyin olunan mitinqin ağır keçəcəyi heç kəsdə şübhə doğurmurdu. Həbslər, repressiyalar, xüsusilə də gənclərin yoxa çıxması öz sözünü deyirdi – hər dəfə mitinqdə daha az adam iştirak edirdi. Lakin bu gün çox qərribə hadisə baş vermişdi – solçular sabahkı mitinqə qatılacaqlarını bildirmişdilər.

- Solçuların mitinqə çıxmasına nə deyirsiniz? - Nicat soruşdu. – Qərribə deyil?
- Qərribə heçzad yoxdu – Nurlan dedi. – Onlara “hakimiyyətin adamı” deməklə iş düzəlmir. İnsanları küsdürmək olmaz. Bu gün birlik günüdür.
- Hakimiyyətə işləməsələr də, hakimiyyət üçün təhlükəli deyillər – Nicat etiraz etdi.

- Olsun. Hələlik deyillər. Ola bilsin bu gün hakimiyyətin onlarla işi yoxdur, amma sabah güclənsələr, onları da sıxışdıracaqlar. Ona görə də onlara “rejimin adamları”, “oligarxlardan pul alanlar” deyib özümüzə uzaqlaşdırmaq olmaz. Hər halda hamı çulunu birtəhər sudan çıxarır. Ona qalsa hamımız bu və ya digər formada hakimiyyətdən pul alırıq. Adam baş açmır - dövlətin, büdcənin pulu hansıdır, oligarxiyanın pulu hansıdır. Aləm qarışıb bir-birinə. Solçuların iştirakı əla oldu. Heç olmasa min adam yığa bilsək...

- Əlimizdən gələni edirik – Lamiyə dedi. – Vərəqələr paylayırıq, divarlara yazırıq...

- Yazılar neçə gün qalır? – Erkin maraqlandı.

Lamiyə gülərək:

- Gün nədi? Nə danışsan? – dedi. – Səhər açılan kimi JEK işçiləri gəlib silirlər. Jeklərin hərəsinə divar yazılarını silməkdən ötrüəlli litr boya verilib.

- Vərəqə, divar zad öz yerində, amma əsas internetdə işləmək lazımdır, – Nicat ç oxbilmiş əda ilə dedi.

- İnternetdə iş gedir. Facebook-da mitinq səhifəsini üçminə yaxın adam bəyənib – Lamiyə fəxrlə vurğuladı.

- Üçmin adam bəyənibsə, deməli uzaqbaşı üç yüz adam gələcək. Onun da iki yüz yetmiş qıraqda dayanıb, mitinqə tamaşa edəcək. – Nicat məyus halda dilləndi.

Erkin müdaxilə etdi:

- Əşi lap otuz nəfər gəlsin, amma gəlsin. Solçularla görüş necə keç di? – Nurlana baxıb soruşdu.

- Yaxşı görüş oldu. Razılaşdıq ki, bundan sonra aramızda sataşmalar, sürtüşmələr olmayacaq. Dindarlardan da uzaqlaşacaqlar. Başa düşüblər ki, islamçılarla itti-fağın axırı yoxdur. İslam güclənən kimi, əvvəl müttəfiqlərini məhv edir. Sonra rəqiblərini. Axırda da öz aralarında məzhəb qırğına başlayırlar.

- Solç ulara inanmaq olar? – Nicat şübhə ilə soruşdu.

- Onlar da eyni sualı verirlər – “liberallara inanmaq olar?” – Nurlan kinayə ilə dedi. - Onsuz da marginal qrupdur. Nə istəyirsən? İqnorə qoyaq onları? Hesablaş-mayaq?

Nurlanın telefonuna zəng gəldi. Hamıdan üzr istəyib cavab verdi:

- Bəli.

- Nurlandır danışan?

- Bəli, buyurun.

- Sizi isti-isti.az saytından Ramal Nisgilli narahat edir.

Nurlanın təəccübünə ağzı açıq qaldı. Bir-bir dostlarının üzünə baxdı, bilmədi nə cavab versin, nə desin. Beş-altı saniyə davam edən səssizliyi:

- Eşidirəm Ramal, - deyərək pozdu.

- Vaxtınızı almıram? – Ramal olduqca nəzakətli danışmağa çalışırdı.

- Xeyr, buyurun. Eşidirəm sizi.

- Sabahkı mitinqlə bağlı münasibətinizi öyrənmək istəyirdim.

- Münasibətimizi?.. – ç iynlərini dartdı, yenə dostlarına baxdı. Nicat, Lamiyə və Erkin şübhə və diqqətlə Nurlanın sözlərinə qulaq asır, mimikalarına fikir verirdilər. – Münasibətimiz deyəndə ki, mitinqi müxalifətlə bir yerdə təşkil etmişik... Liberal gənclərin itkin düşməsinə, zorlanıb öldürülməsinə, ölkədəki korrupsiyaya, özbaşınalıq, monopoliyaya etiraz səsimizi ucaltmaq istəyirik. Bu, bizim konstitusion hüququmuzdur.

- Sizi kim maliyyələşdirir?

- Necə yəni? Başa düşmədim. Jurnalist adamsınız, amma diletant sual verirsiniz. Bəyəm biz demişik ki, bizi maliyyələşdirən var?

- Demək istəyirsiniz ki, xarici imperialist qüvvələrdən, ermənilərdən, əl-Qaidədən, Hizbullahdan, ABŞ- dan pul almırsınız?

Nurlan dəli kimi gülməyə başladı. Kafedəki müştərilər, belə yüksək səslə qəhqəhə atanı görmək üç ün üzlerini liberalların masasına çevirdilər. Birtəhər özünüə alıb soruşdu:

- Ramal, sizin ağlınız yerindədi? Ümumiyyətlə nə danışdığınızı özünüz başa düşürsünüz? Qatdınız aləmi bir-birinə. Hizbullah, əl-Qaidə hara, Amerika hara?

- Yaxşı, siz ağıllı olun, mən ağılsız. Amma sualıma cavab verin – sizi kim maliyyələşdirir? Məqsədiniz nədir?

- Dediklərimi yazacaqsınız?

- Əlbəttə! – Ramal əminlik və fəxrlə dedi.

- O'key. Amma xahiş edirəm olduğu kimi, həqiqəti yazın. Sözlərimi təhrif etməyin.

- Bizim saytımız təhriflə məşğul olmur. Eşidirəm sizi.

- Biz Britaniyanın “Narıncı volontyorlar” təşkilatından maliyyələşirik...

Erkin iki əli ilə üzünüörtüb, vəhşi kimi gülməyə başladı. Lamiyə ilə Nicat da uğunub getdilər. Nurlan barmağını dodağına qoyub, dostlarından sakit olmalarını istədi.

- Deməli siz boynunuza alırsınız ki, məqsədiniz ölkədə narıncı inqilab eləməkdir və sizi narıncı... bayaq necə dediniz?

- Volontyorlar. Narıncı volontyorlar.

- Hə, narıncı volontyorlardan maliyyələşirsiniz.

- Bəli, məhz onlardan pul alırıq.

- Bu təşkilat Britaniyada yerləşir?

- Aha. Britaniya təşkilatıdır.

Ramal yazacağı məqalənin bomba effektini təsəvvür edəndə, sevincindən mədəsinin üstü qaşındı. Nurlandan bütün sirrləri açıb tökəcəyini gözləməirdi.

- Onlardan nə qədər pul almısınız?

- İndiyə qədər?

- Bəli indiyə qədər – Ramal prokuror ədası ilə, tələbkar tonda soruşdu.

- Özünüz bu barədə yazmısınız axı – Nurlan dostlarına göz vurdu.

- Qırx milyon?

- Bəli, qırx milyon. Pul Britaniya səfirliyinə gəlib, biz də ordan almışıq. Amma bizim fəaliyyətimiz şəffafdır. Bu təşkilat da yaxınlarda Bakıda öz ofisini aç acaq.

- Necə şəffafdır? Siz bu pulu inqilab üçün xərcləmirsiniz?

- Xərcləyirik.

- Mitingə çıxmaq üçün adamlara nə qədər pul verirsiniz?

- Adambaşına yüz iyirmi dollar – Nurlan ağlına gələn ilk rəqəmi dedi.

- Aydınır. Bəs sizin təşkilatın mavi və lesbiyanlardan ibarət olması haqda nə deyərdiniz?

- Nə deyə bilərəm?.. Doğrudan da hamımız mavi və lesbiyanıq.

Lamiyə dözmədi. Erkinə baxıb soruşdu:

- Bu həmin o Ramaldır?

Erkin dodaqlarını büzüb:

- Yəqin o olar da – dedi.

- Nə gündədi bu? Lap debilmiş ki!

Nurlan qaşlarını çatıb Lamiyəyə acıqlı-acqılı baxdı. Barmağını yenə dodağına apardı.

- Deməli boynunuza alırsınız? – Ramal soruşdu.

- Əlbəttə.

- Bəs sabahkı mitinqə nə qədər adam gözləyirsiniz?

Nurlan bir qədər fikirləşdi.

- Təxminən... yüz min adam gözləyirik.

- Siz nə danışırırsınız? Çəşmısınız? – Ramal güldü.

- Yox, niyə çəşiram. Yüz min adam gözləyirik.

- Yaxşı, yaxşı. Gözləyin. Bizdə olan məlumata görə, sabah sizin mitinqinizdə solçular da iştirak edəcək.

Nurlan duruxdu. Bu sualı gözləmirdi. Deməli hardansa məlumat sızmışdı.

- Xeyr, mən bu haqda heçnə bilmirəm.

- Deməli inkar edirsiniz? – Ramal təəccübləndi ki, bayaqdan səmimi danışan, LGBT-nin bütün gizlinlərini açıb tökən adam, indi bu əhəmiyyətsiz məlumatı gizlədir. Solçuların mitinqə çıxacağını Ramala Nazpəri demişdi, Nazpərinin özüisə bunu BBC-nin əməkdaşı Rəqsanədən eşitmişdi. Həm də, onun heç ağına da gəlmirdi ki, Nurlan solçuları pis vəziyyətdə qoymaq, razılığa gəlדיyi insanları satmaq istəmədiyi üçün bu haqda danışmır.

- Xeyr, inkar etmirəm. Bildiyimi danışiram.

- Yaxşı. Bəs son olaraq nə demək istərdiniz?

- Sizə can sağlığı arzulayardım. Mənə görə başqa bir qulluğunuz?

- Çox sağ olun – Ramal dedi və söhbəti bitirdi.

Nurlan bir müddət də telefondakı boşluğa qulaq asıb telefonu masanın üstünə atdı. Hamı səbirsizliklə onun danışmasını gözləyirdi.

- Özünüz eşitdiniz də? – dedi. – Bundan artıq adamı necə dolayarlar?

Lamiyə başını buladı:

- Bu da adını jurnalist qoyub?

- Təsəvvür elə ki, qoyub. Nə isə... İmkan vermək olmaz ki, belə tulalar bizim əsəblərimizlə oynasın. Yaxşısı budur, axşamkı partiyyə hazırlaşaq. Gərək mitinqqabağı əməlli-başlı tərləyək, qurtlarımızı tökək.

Lamiyə canlandı. Saçlarını arxadan yığıb, uşaqlara göz vurdu:

- DJ Orik bu gün klass göstərəcək. Axır ki, klub bizə qulaq asdı, Oriki dəvət elədi.

Nicat siqaret yandırıb, tüstünü burnundan buraxdı. Gözlərini tavana qaldırdı:

- Söz yox. Əla DJ-dir! – dedi. - Keç ən il Nabrandə neynəmişdi ala! Yadınız-dadı?

Ramalı yarım saat ərzində, birnəfəsə yazdığı məqaləni oxuyub bitirən Nazpəri təəccüblə soruşdu:

- Özləri hər şeyi danışdılar? Belə rahat?

- Hə, Nurlan danışdı. Sonra solçulara da zəng eləyib münasibət öyrəndim.

- Nə dedilər?

- Dedilər bilmirik, bəlkə çıxdıq, bəlkə yox. Onları da gənclərin itkin düşməsi narahat edirmiş.

Nazpəri başa düşdü ki, Nüsrət Ramalı boş yerə işə qəbul eləməyib. Bu gəncdə fitri istedad var. Adamlardan söz çəkə bilir. Ramalın materialı həmin axşam, mitinq ərəfəsində isti-isti.az saytına qoyuldu.

Xalqımız xaosa yox deyir!

Liberalların dəstəyini arxasına alan müxəlifət və müxalifətin dəstəyini arxalarına alan liberallar birləşərək yenə mitinq keçirmək istəyirlər. Ekstremist qüvvələrin yardımından istifadə etməklə cəmiyyətdə qarşıdurma yaratmağa çalışan və ölkədə xaosluq və qəbul edilməyən vəziyyətin yaranması, möhkəm təməllərə söykənən ictimai-siyasi sabitliyin pozulmasını arzu edən xainlər, yenə iş başındadır!

Atropatena bu gün həyata keçirilən rəşadət və pragmatik tərəqqi strategiyasının fonunda iqtisadi inkişaf sürətinə görə öncül yer tutan avangard ölkələr sırasında xüsusi mövqə qazanıb və bu mövqə getdikcə daha da möhkəmlənməkdədir. Məhz bunun qanunauyğun nəticəsidir ki, sosial, iqtisadi, siyasi, mədəni, humanitar və digər sahələrdə mütəmadi inkişaf meyilləri müşahidə edilir, eyni zamanda, həyata keçirilən sistemə uyğun sənaye sahələrində dərin islahatlar sahələrarası inteqrativ tərəqqini daha da sürətləndirir. Başqa sözlə, məqsədini inkişaf və sabitlik, yolunu isə demokratiya və qanunçuluq prinsipləri əsasında müəyyənləşdirən ölkəmizin tərəqqisi milli inkişafın Atropatena modelini əks etdirir. Təbii ki, bütün bunların əldə olunmasına xüsusi şərait yaradan və islahatların davamlılığını təmin edən təməl faktor ölkəmizdə hökm sürən ictimai-siyasi sabitlikdir. Ölkəmizdə həyata keçirilən pragmatik siyasi kursun qanunauyğun nəticəsi olan ictimai-siyasi sabitlik ölkəmizi insanların rifah halının, eləcə də, insan və vətəndaş hüquq və azadlıqlarının yüksək səviyyədə təmin olunduğu ideal məmləkətə çevirib.

Amma mövcud inkişafı özlərinin dağıdıcı xarakterli korporativ maraqlarına və anti-milli mövqelərinə görə qəbul edə bilməyən bəzi qüvvələr Atropatenedə hökm sürən ictimai-siyasi sabitliyin xaos və anarxiya ilə əvəzlənməsi üçün əllərindən gələni edirlər. Bəhs edilən radikal destruktiv transmilli maraqlara malik olan qərəzli xarici dairələrdən aldıkları tapşırıqlar əsasında Atropatena ekstremist qüvvələrin mübarizə meydanına və ideoloji poliqonuna çevirməyə çalışırlar. Bu cür anti-milli, xəyanətəkar və radikal qüvvələrin başında gələn təşkilatlardan biri də liberalların LGBT təşkilatıdır. Qərəzli xarici qüvvələrin “piyada”sı olan liberalların radikal əməllərinin,

anti-milli mövqelərinin arxasında erməni daşnakları və ingilis pulları dayanır.

İngiltərənin ermənipərəst “Narıncı volontyorlar” təşkilatından maliyyələşdiklərini rəsmən və fəxrlə bəyan edən LGBT-nin liderlərindən biri olan Nurlan Köçərli, ölkədə inqilab etmək istədiklərini açıq şəkildə bizim saytımıza etiraf etmişdir. Ermənilərə yaxınlığı ilə seçilən “Narıncı volontyorlar” təşkilatının ekstremist nümayəndələri ilə əməkdaşlıq edən və ölkəmizə qarşı yönəlmiş cinayət tərkibli əməllərin dəstəkçisi olan nurlankimilər dərhal həbs olunmalı, ömürlük həbsə məhkum olunmalıdırlar. Liberalların illegal silahlı birləşmələr və terrorist qruplaşmalarla sıx əməkdaşlıq etməsi faktı bir daha sübut etdi ki, LGBT radikal, ekstremist qüvvələrin yardımından istifadə etməklə cəmiyyətdə ideoloji müstəvidə paradoksal situasiya yaratmağa çalışan təşkilatdır və cəmiyyətin parçalanması, xaotik durumun yaranması, möhkəm təməllərə söykənən ictimai-siyasi sabitliyini pozulması bu təşkilatın marağındadır...

Ümid edirik ki, əlaqədar qurumlar bizim bu çağırışımızı eşidəcək və radikal, ekstremist liberallar və sabah mitinqə çıxmaqla onlara dəstək bildirən solçular layiq olduqları cəzanı alacaqlar!

Ramal Nisgilli

isti-isti.az

*** Reaksiya özünü ox gözlətmədi. Məqalə sayta qoyulandan bir saat sonra, Milli Maraqlar və Vətənin Bütövlüyü nazirinin bağ evində “Beluga” arağından içib, köpək balığının qara ciyərindən hazırlanmış delikates pəşteti yeyən Nüsrətin bütün iştahası və əsəbləri bir anda pozuldu, pəştet burnundan gəldi, çünki Şərqi Avropa ölkələri üzrə köməkçi isə Ruslan Müslümov ona zəng edib dedi: - Məqaləni oxumusunuz Nüsrət müəllim? - Hansı məqaləni? - Saytda çıxan. Ramalın məqaləsini. - Yox. Nəyə olub? - Ramal yazıb ki, liberallar İngiltərənin “Narıncı volontyorlar” təşkilatından maliyyələşirlər. Onlardan qırx milyon alıblar. - Elə? Bəs mənbə göstərib? - Mənbə liberalların özüdür. Özləri etiraf ediblər. - Onda yaxşıydı ki! Deməli xaricdən maliyyələşdiklərini boyunlarına alıblar. Prokurorluq da elə bu gecə onların hamısını hop-stop eləyər, heç sabahkı mitinqə qalmazlar. Bu saat baş prokurorla danışaram. - Nüsrət müəllim. Elə deyil... Bilirsiniz, “Narıncı volontyorlar” Şimali İrlandiyanın terror təşkilatıdır. - Olsun da. Lap yaxşı. - Amma bu təşkilatın narıncı inqilablara dəxli yoxdur. Onlar qrant vermirlər, ümumiyyətlə heçkəsə pul vermirlər. Bu təşkilat Britaniyaya loyal olan Olster protestantlarının terror təşkilatıdır. Şimali İrlandiyada katolikləri gül-lələməklə məşğuldurlar. Yəni öz söhbətləri var, heçbilmirlər Atropatena hardadır.

Mənə elə gəlir ki, liberallar Ramalla məzələniblər. Nüsrət əsəbindən yumruğunu sıxdı, ayağa qalxdı. Üç yaxın dostuna bağ evində qonaqlıq verən nazir, bayaqdan deyib-gülən Nüsrətin, indi qapqara qaraldığını görüb narahat oldu. Göz-qaş işarələri ilə dostunun vəziyyəti ilə maraqlandı. Nüsrət isə əli ilə “hər şey qaydasındadı” mənasına gələn jest edib bayıra çıxdı. Həyətin ortasındakı dibi xəzanla dolu, boş və depressiv hovuzun kənarında dayandı. Dişlərini sıxıb hiddətlə dedi: - Ramal buna necə imkan verib?.. Necə? - Bilmirəm Nüsrət müəllim. Mən oxuyan kimi başa düşdüm ki, kimsə Ramalı dolayıb. İndi neynəyək? - Heçnə. Özüm zəng eləyəyəm ona. - Mənə görə bir tapşırığınız var Nüsrət müəllim? - Yox... Yox, çox sağ ol. Nüsrət telefonda Ramalın nömrəsini tapıb düyməyə basdı, gözləməyə başladı. Ramal xeyli gec, onuncu siqnalından sonra cavab verdi: - Bəli Nüsrət müəllim. Eşidirəm sizi. - Ramal, sən həmişə belə debil olmusan, yoxsa bu sayta düzələndən sonra debilləşmişən? Ramalın nəfəsi getdi, gəlmədi. İlk dəfə ürəyindən şiddətli sancı tutdu, uzandığı divandan ayağa qalxdı, sonra təzədən oturdu. Bədəninə tər basdı, halı pisləşdi. Dodaqları əsə-əsə kəkələdi: - No... noolub ki, Nüsrət müəllim... Başa... düşmədim. - Ala, tupoy gedə! O nədir yazmışan, hamımızı biabır eləmişən! - Nə... nə yazmışam Nüsrət müəllim? Vallah... xəbərim yoxdu... - Nədən xəbərin yoxdu? Öz yazından? O nədi yazmışan ki, liberallar narıncı volontyorlardan maliyyələşir? - Amma... özləri elə dedilər Nüsrət müə... - Sözümkəsmə! Axmağın biri axmaq! Səni şeylərinə dolayıblar, xəbərin yoxdu. Yazını yazmamışdan əvvəl adam bir araşdırmaz, baxmaz ki, bu təşkilat nə təşkilatdı? Deyilən söz düzdü, yalandı? Niyə özünü də, bizi də biabır eləyirsən? Ramal gözlərini yumub divanın belinə söykəndi. Quruyub qaldı. Nə tərpənə, nə də Nüsrətə deməyə söz tapa bilirdi. - Nooldu? Niyə susursan? - Nüsrət müəllim... vallah bilmirəm nə deyim... - Ramal gözlənilmədən ağlamağa başladı. Onun belə qəfil, hıçqıra-hıçqıra ağlamağı Nüsrəti də çaşdırdı. İndi, onun özü deməyə söz tapa bilmirdi. - Ala niyə ağlayırsan? Noolub? Ölüm-itim deyil ki... Ağlamaq lazım deyil eee... Diqqətli olmaq lazımdır. Gərək bic olasan, ayıq-sayıq olasan. Ağlamaq lazım deyil. Sakitləş.

- Çox utanıram Nüsrət müəllim. Çox utanıram! Nə bilim... Dedim ki, özünə-tiraf edir də... Pulu hardan aldıqlarını boynuna alır... Mən də sevindim. Yazdım. - Yaxşı. Olan-olub... İndi zəng eləyəyəm Nazpəriyə, yazını ordan çıxardar. Hələ ona da bir-iki sözüm var. Görüm o orda niyə oturub, hara baxır? Götünü enlədir, yoxsa saytı idarə eləyir? Sən də ki, belə elə... Hardasan sən? Evdəsən? - Bəli Nüsrət müəllim. Evdəyəm. - Lap yaxşı. Onda dur ayağa, keç kompüterin başına, yazını təzədən yaz. Yaz ki, liberallar elə bilirlər ki, bizi doluyurlar, bizimlə məzələnirlər. Amma sabah biz onların özləri ilə məzələnəcəyik. - Baş üstə Nüsrət müəllim... Nüsrət müəllim. Bir söz soruşmaq olar? - Soruş, amma tez ol. Hələ o biabırçı yazını ordan çıxartdırmalıyam. - Mitingç ilərlə sabah... doğrudan məzələnəcəklər? - Nə mənada? - Nüsrət başa düşmədi. - Özünüz dediniz ki, elə yazım. Sabah onların özləri ilə məzələnəcəklər... - Hə, o məsələ... Özün görərsən

sabah nə olacaq.

Suverenlik bağına aparan bütün yollar səhər saat doqquzdan artıq bağlanmış, ətrafdakı kvartallar ciddi nəzarətə götürülmüşdü. Polisin rəsmi açıqlamasında deyildi ki: “Bağ – üzük qaşı təkin, mühasirəyə alınmışdır”. Ümumiyyətlə son zamanlar polislər öz fəaliyyətlərini alleqorik dillə ifadə etməyə, açıqlamalarını metaforalarla zənginləşdirməyə meyli olmuşdular. Polis rəislərinin çoxu öz çıxışlarını Füzulidən, ya da Sədidən bir beytlə başlayır, ya da tamamlayırdılar. Məsələn, mitinqç ilərin özbaşınalığından, vətəndaşların istirahət hüququnun pozulmasından gileyənən rəislərdən biri, hələ mitinq başlamamış, səsgücləndirici ilə bu şeiri oxuyurdu:

Vaxt o vaxt oldu qoyub məclisi-əğyar qədəm,

Başda bir iddə ürək dağlı gəzəlani-hərəm.

Metronun qarşısında dayanmış polislər metrodan çıxan və şübhəli görünən hər kəsi - yəni, on nəfərdən doqquzunu - təzədən metronun içinə qovur, başqa stansiyada düşməyi əmr edirdilər. Lakin camaatın qarşısını hər vəchlə almağa çalışsalar da mitinq - daha doğrusu mitinqə cəhd – planlaşdırıldığı kimi düz saat 12 tamamda, Suverenlik abidəsinin arxa tərəfində bir gənc qızın “Rədd olsun diktatura!” qışqırması ilə başladı. Qız qışqıran kimi, ondan iki addım geridə dayanmış iki mülki geyimli, idmançı bədənli şəxs onun üstünə hücum çəkib yerə yıxdılar. Zərbədən dizləri və dirsəklərinin dərisi soyulan, al-qan içində yerdə sürünən qızı saçlarından tutub polis maşınına atdılar. Maşın yerindən tərpəndi, ikicə saniyə içində gözdən itdi. Bu vaxt, müxtəlif nöqtələrdə iki-iki, üç-üçgözləyən liberal-lar və müxalifət fəalları parka sarı qaçmağa və qaçarkən şüarlar səsləndirməyə başladılar. “Adam oğrularına ölüm!”, “Yaşasın demokratiya!”, “Azadlıq” və “İstefa” sədaları dörd bir yanı bürüdü. Mülki geyimliləri və formalı polisleri ən çox çaşıdıran isə mitinqç ilərin müxtəlif həyətlərdən, binaların bloklarından çıxması olmuşdu. Səkkiz-on fərqli istiqamətdən parka doğru iti addımlarla gələn və şüar qışqıran yüzə yaxın mitinqçi, polislərin dəyənəkli hücumu ilə qarşılaşdılar. Polislər mitinqç iləri bir-bir, iki-iki yaxalayıb müxtəlif nöqtələrdə gözləyən ona yaxın boş avtobusa doldurur, avtobusun içində də yumruq-təpiklə döyürdülər. Döyülən mitinqç ilər isə, özlərindən gedənə qədər müqavimət göstərməyə, şüar səsləndirməyə davam edirdilər. Hətta aksiyaçılardan biri polisin xayalarına təpik vurmağa fürsət tapdı. Amma bu əməlinə görə, onun özünü avtobusun döşəməsinə sərib başına təpik vura-vura öldürdülər. Mitinqə gələn otuza yaxın LGBT-ç i isə, sayları təxminən üçyüz nəfər olan nəhəng polis dəstəsinin hücumuna məruz qaldı. Mülki geyimlilərin də dəstək olduğu bu hücum nəticəsində, heç bir dəqiqə keçməmiş bütün LGBT-ç ilər yerə uzandırılıb təpikləndirildilər. Nurlan, Nicat, Lamiyə, hətta mitinqlərə çıxmağı xoşlamayan Erkin də polisin ucuşuş ayaqqabılarının alınlarına, ağızlarına, qarınlarına dəyən zərbələri ilə huşlarını itirirdilər. Elə bu dəmdə qərribə bir hadisə baş verdi. Polislərin başı aksiyaçıları döyüb öldürməyə qarışdığı

yardə, birdən musiqisi və nəqarəti hamıya yaxından tanış olan “Bella ciao” mahnısı səsləndi. Mitinqə gələn solç ular, onu xorla oxuyurdular. Onlar Baku mehmanxanası tərəfdən parka yaxınlaşırdılar. Əllərində al bayraq, Çenin portretləri, daqlarında inqilabi mahnı vardı, böyük və xoşbəxt gələcəyə istiqamətlənmiş sol gözlərini isə payız günəşinin solğun ziyası işıqlandırır. Polis, mitinqdə mahnı oxunduğunu birinci dəfə görürdüdəyə çaşıb qalmışdı. Qabaqda gedən bayraqdar Kimyaxanımın damağındakı siqaret sönmüşdü, ütölmüş filtri görünürdü. Birdən dəstənin iç indən çıxaraq əli ilə solçuları coşdurmağa başlayan adam, uca

səslə şüar səsləndirməyə başladı - “Tək yol sol!”, “Tək yol sol!”. Şüar qışqıran və yoldaşlarını ruhlandıran bu adam, solçuların liderlərindən Məmmədəğa idi. Handan-hana özlərinə gələn polislər, bayaqdan mahnı oxuyan və şüar səsləndirən solçuların üstünə şığıdılar, onları dəyənəklərlə döyməyə, ağızlarını, burunlarını partlatmağa başladılar. Solçular liderlərini qorumağa çalışsalar da, yüzlərlə dəyənəyə tab gətirməyərək bir-bir yerə yığılırdılar. Çox qısa müddətdə, təxminən iki-üçdəqiqə iç ərisində onların hamısını maşınlar, avtobuslara doldururdular. Meydanda tək qalan Məmmədəğa ətrafında bircə nəfər yoldaşının qalmadığını görüb kədərləndi, qəhərini güclə boğdu. Son dəfə sol yumruğunu havaya qaldıraraq “Bizim haqq işimiz əbədidir! Biz yenə qayıdacağıq!” qışqıranda, aksiyanın dağıdılmasına rəhbərlik edən polkovnik İmamverdi Allahverənov qaç a-qaça arxadan Məmmədəğaya yaxınlaşdı və dubinka ilə başının tən ortasından var-gücü ilə zərbə vurdu. Üzüqoylu yerə yığılan Məmmədəğanı avtobuslardan birinə sürüyəndə, köynəyinin yaxa cibindən bir kağız parçası yerə düşdü. Əyilib kağızı götürən İmamverdi, onun zərf içində bir məktub olduğunu gördü. Məmmədəğanın Uqo Çavesə yazdığı bu məktub, solçuların “xaricilərin dəyirmanına su tökdüyünün” bariz sübutu kimi aksiyaya görə açılan cinayət işinə tikildi. Ertəsi gün isə, bütün qəzetlər Çavesə yazılmış məktubu öz səhifələrində çap etmişdilər. ...Əziz komandante! Bilirsiniz ki, bizim ölkəmizdə sosializm məğlub olmuşdur. Lakin sosializmi və sosialist Rus İmperiyası hökumətini həyatımızın mənası və işıqlı gələcəyə ümidi kimi görən bizlər, keçmişin İmperiya insanları, hələ də düşməyə müqavimət göstərmək əzmindəyik. Biz hələ yaşayırıq komandante! İstəyirik ki, sosializm və İmperiyanın fəhlə hakimiyyəti əbədiyaşar olsun və inkişaf etsin. Biz işıqlı gələcəyə inandığımız üç ün, Sizə hər şeyimizi qurban etməyə hazırıq - biliyimizi, təcrübəmizi, ümidlərimizi, intizarımızı, sağlamlığımızı və sosializmi qurmaq üç ün bizdən daha nə lazımdırsa, hər şeyi Sizə veririk. Biz, internasionallar hesab edirik ki, bizim ölkəmizdə sosializm məğlub olsa da bu, tamamilə təsadüfidir, tarixin uğursuz axışının nəticəsidir. Amma sizin ölkənizdə sosializm inkişaf edir və biz, özümüzü bu prosesdə iştirak etməyə borclu hesab edirik! Bizim tarixi vətənimiz olan Rusiya İmperiyası bizə nə veribse, onu Sizə ötürmək, Sizinlə bölüşmək, sosializm quruculuğu işində Sizə kömək olmaq istəyirik. Sizdən xahiş edirik bizə, Rusiya İmperiyası vətəndaşlarına gələcək nəsillər qarşısındakı borcumuzu yerinə yetirməyə kömək edəsiniz... İnqilabi salamlarla, Yoldaş Məmmədəğa Süleymanov Baku Parkda, skamyada oturan

yaşlı qadını zorla parkdan çıxarmaq istəyən polislər qadının narazılığı və kövrək müqaviməti ilə qarşılaşınca, arxada dayanmış polislərdən biri onu ç iyinlərindən tutub möhkəmcə itələdi. Ağzı üstə yerə yığılan nənənin başının gicgah hissəsi asfaltla çırpıldı. Yolun obiri tayında bir dəstə gəncin şuarlar səsləndirərək qaçdığını görən polislər, qoca arvadı unudub aksiyaçılara cumanda, polislərdən biri nənənin qarnını tapdaladı. Qoca arvad boğazından qopan qeyri-insani nalə ilə son dəfə çıxır və öldü. Mitinqə ümumilikdə iki yüz əlli-yə yaxın adam gəlmişdi, odur ki, iki min polis aksiyaçıların təxminən iki yüzünü on dəqiqə ərzində, əziyyət çəkmədən avtobuslara doldurub müxtəlif şöbə, idarə və zirzəmilərə apardılar. Mitinqi kənardan izləyən İngiltərə və ABŞ səfirliklərinin nümayəndələri, ATƏT əməkdaşları gördükləri zorakılıq qarşısında şok ardınca şok keçirirdilər. İngiltərə səfirinin müşaviri, xanım Kukun düz gözünün qabağında təpiklənən müxalifətçi qadının qırılan dişi, onun krem rəngli ayaqqabısına dəyib üstündə qan izi qoyanda, xanım Kukun ürəyi qalxdı, halı pisləşdi. Yerdə sürünən qadın başını qaldıraraq Kukla göz-göz gələndə, baxışları ilə ondan imdad diləyəndə Kuk dözmədi, hönkürməyə başladı. Səfirliyin mühafizə xidməti, xanım Kuku dərhal maşına oturdub mitinq meydanından uzaqlaşdırdılar. ABŞ səfirinin köməkçi isə də, qorxunc mənzərələrdən birinə şahid oldu. Gənc oğlanın üstünə çökən altı- yeddi polis onun ağzına, üzünə, başına, qarnına, genital orqanlarına təpiklər vurur, üstünə tüpürürdülər. Adam döyməkdən həzz alan, hətta sırf bunun üçün polisə işə düzələn Tapdıq adlı serjant, ayaqqabısının ucu ilə oğlanın başına ağır bir zərbə vurdu. Qurbanının yarılan başından fışkıran qanı görəndə Tapdıqın üzügüldü, gərgin bədəni rahatlıq tapdı. Amma görülməsi hələ çox iş var idi deyərək, Tapdıq küncə qısdırılan bir oğlanla, bir qızın yanına qaçdı. Polislərlə bir yerdə qızla oğlanın qollarını elə möhkəm burdular ki, sınan sümüklərin xırçıltısını hətta səfirlik nümayəndələri də eşitdilər. Xairicilər heç nə başa düşmürdülər. Bilmirdilər belə hallarda nə etmək, nə demək olar? Onlar sadəcə tamaşa edirdilər. Yaxşı ki, səfirlik nümayəndələri parkın tualetində gizlənən və o gün birinci dəfə mitinqə çıxan on səkkiz yaşlı Gültəkinin başına gətirilən müsibəti görmədilər. Qızı tualetdə yaxalayan dörd polis əməkdaşı, əvvəl huşunu itirənə qədər Gültəkini dubinkaladılar, sonra isə hamısı birdən qızın üstünə işədilər.

Mitinqi diqqət və maraqla izləyən Ramal, formanın tozunu təmizləyən rəisə yaxınlaşıb diktofonu ona uzatdı: - Cənab rəis, necə bilirsiniz, bu günkü biabırçı məğlubiyyətdən sonra da, bunlar aksiya keçirəcəklər? Rəis Ramalın üzünə baxıb gülümsündü. Sonra nəzərlərini yerdə yatan, başı qarpız kimi iki hissəyə bölünmüş, əynindəki paltarı cırıq-cırıq olmuş müxalifətçi qızı göstərərək dedi:

Bağrıqan qızın cari olub göz yaşları,

Dəynəyə vurduq onun zülmilə qanlı başını.

Çoxdu bu yərəli başın qəmə-dərdü-kədəri...

Çirkli asfalt üstə qalıbdır indi lüt bədəni. Parkın bir neçə nöqtəsində evsiz-əşiksiz pişiklər, mərmər plitələr üzərində laxtalanmış qan gölməçələrini iştahla

yalayırdılar.

0.22 II

Bu gün əyninə “casual-glam” stilində “Camicissima” markalı şalvar, açıq yaşıl rəngdə, üç düyməli “Pal Zileri” sviter, ayağına isə “Air Jordan Silver” ayaqqabıları geyinmişdi. Ayaqqabıların burnuna mənalı-mənalı baxdı. Kim bilə bilərdi ki, sadə görkəmli bu qəhvəyi ayaqqabıların altmış min dollar qiyməti var? Başını buladı: “Bilməsələr yaxşıdır.” Son iki aydır istifadə etdiyi “Shaik Opulent Classic No77” ətrindən üstünə səpdi. 110 ml.-lik flakonu 350 dollar olan bu ətiri, ona Təranə sevdirmişdi.

Yeraltı qaraja düşməzdən əvvəl, səkkiz avtomobildən hansı birini sürəcəyinə qərar vermək üç ün, maşınlarını xəyalən bir-bir ağılından keçirdi. Yarım dəqiqə çəkən iztirablı götür-qoydan sonra, seç imi bu il aldığı, amma cəmi üçdəfə sürdüyü “Mercedes-Benz SLR McLaren”in üzərində dayandı. Siyirtmədə səliqə ilə düzülmüş açarlardan birini götürüb, liftlə qaraja düşdü, “McLaren”in qapısını açdı. “Əsl qızıyalvardan maşındı” gülümsünərək düşündü və mühərriki işə saldı.

Adətən cümə və şənbə günlərini şəhərdən axşama qədər sevmədikləri işdə oturmağa məcbur olan, quru maaşa baxan və qarşından gələn iki tətıl gününü rahat nəfəs almağa, yığılıb qalan məişət işlərini bitirməyə fürsət yaradan günlər kimi görən sadə adamlar xoşlayırlar. Belə adamlar bazar günlərini isə ona görə sevmirlər ki, sabah bazar ertəsidir. Lakin hər gününütətilə çevirməyə imkanı olan Nüsrət də cümə ilə şənbəni sevirdi, bəlkə də ona görə ki, nifrət etdiyi, əzəzil valideynləri üzündən, uşaqlığında bu günlərdə doyunca oynaya, yaşıdları ilə küç əyə çıxa, kinoya gedə, cümə günü gec vaxta qədər kitab oxuya bilməmişdi. Ona görə də indi çalışırdı ki, həftə sonları maraqlı keçsin. Bu günlərdə, axşam səkkizdən- doqquzdən ta gecəyəcən şəhərdə maşın sürməkdən həzz alır, dostları ilə klublara gedir, ya da Təranə ilə rayonlardan birinə səyahət edirdi.

Əgər vacib bir işi yoxdursa, heç yerə tələsmirsə tıxaclara düşməkdən də çəkinmirdi, belə anlarda çox hövsələli olurdu. Sükan arxasındakıları, piyadaları müşahidə etmək, hətta bəzən onlara gülümsəməkdən zövq alırdı. Ona elə gəlirdi ki, sürücülərə, piyadalara diqqətlə baxanda kimin hara tələsdiyini, kimin avaralandığını, kimin də sevgilisi ilə görüşə getdiyini təxmin edə bilər. Tanınmadığına görə sevinir, sürücülərin söyüşlərini eşitməkdən, harasa qaçan adamların əsəbi sifətlərini görməkdən ləzzət alırdı.

Bu şənbə qara buludlar almışdı şəhərin üstünü, sərin meh əsirdi, piyadaların əllərindəki çətirlər isə açılmağın, sahiblərini yağışdan qorumağın intizarını çəkirdilər. Nüsrət bu səmimi, doğruçu mənzərəyə saatlar boyu tamaşa etməyə hazır idi. Tanışlarının çoxu bu kütləni boz, simasız adlandırırsa da, Nüsrət bəzən özünədə kütlədən biri hiss edirdi. Bilirdi ki, kütlə də, sürüdə özü-özlüyündə individualdır. Kütlənin də öz ovqatı, rəngi, maneraları, müxtəlif üzləri, baxışları, məqsədləri olur.

Hərdən tanımadığı adamlarla ünsiyyət qurmaq ehtiyacı da duyurdu. Onları

dinləmək, “dolanışığın çətinliyində” dair ənənəvi söhbətlərə təbəssümlə qulaq asmaq, yalandan da olsa “ah” çəkməkdən xoşu gəlirdi. Milyonlara sahib olsalar xoşbəxt olacaqlarını sanan insanlar, ona gülməli görünürdülər. Ürəyində “Siz kimsiniz ki, milyonlarınız olsun, ay bədbəxtlər” deyirdi. “Axmaqlar başa düşmürlər ki, pul – hər kəs üçün deyil.” Öz dünyalarından, həyatlarından, imkanlarından razı olmayan adamlara yazığı gəlirdi. Hesab edirdi ki, hər kəs layiq olduğu maddi sərvətə malikdir. Nə az, nə çox! Tez-tez də təkrarlayardı: “Hər bir sosial təbəqənin, özünə görə üstünlükləri var. Əsas odur ki, bu üstünlükləri görə biləsən.”

Yağış qəfil yağdı, bir saniyə içində də şiddətləndi. “McLaren”in şüşəsilənləri Baku yağışı qarşısında aciz qalmışdılar – Nüsrət su pərdəsi arxasından yolu görməkdə çətinlik çəkirdi.

Saata baxdı - doqquza işləyirdi. Görüş doqquzun yarısına təyin olunmuşdu. Qız onu Üzeyir Hacıbəyov adına Konservatoriyanın qarşısında gözləyəcəkdi. Narahat oldu. “Görəsən oralarda yağışdan gizlənməyə bir yer var?” düşündü. Yağış elə şiddətli yağdı ki, maşının sürətini artırmağa da qorxurdu. Bir anlıq qızın islanmış saçlarını təsəvvür etdi, içinin isindiyini duydu. Bataqlıqdan fərqi olmayan iyrənc, üfunətli Baku bomondundan, içiboş amma pardaqlı psevdoaristokratiya nümayəndələrindən, “elitar” arvadlardan usanmışdı. Hətta

deyərsən Təranəni də ikinci plana atmışdı. Özü öz fikirlərindən qorxdı: “Yox, yox. Təranədən bir dənədi. Hər şeyin öz yeri... Bunun elə belə, dadına baxmaq lazımdır. Vurulmaq olmaz! Vurulmaq olmaz!”

Saat doqquzun yarısını göstərəndə, artıq görüş yerinə çatmışdı. Gecikmədiyinə çox sevindi. Qadınları gözlətməkdən xoşu gəlmirdi. Budur, sanki Üzeyirin heykəlinə sığınıb gözləyir. “Çətiri də var! Nə hazırlıqlı qızıdır” düşündü. Maşını səkinin kənarında saxlayıb şüşəni endirdi, təbəssümlə qızı səslədi. Göz-gözü gəldilər.

Ülkər, başını yana əyib Nüsrətə şıltaq-şıltaq baxdı. Gölməç ələrin üzərindən atlayaraq, ağır-ağır, tələsmədən maşına doğru getdi. Arada-bir başını qaldırıb Nüsrətə gülümsəməyi də unutmurdu.

Bu günkü görüş birinci tanışlıq görüşündən fərqli olaraq fiziki yaxınlaşma vəd edirdi deyə Nüsrət də, Ülkər də həyəcanlıydılar. Keçən dəfə ayrılanda Nüsrət eyham vurmuşdu ki, “gələn dəfə bizə, bağa gedərik.” Ülkər həyəcanlı olsa da Nüsrətdən, onunla yaxın olmaqdan qorxmurdu, əksinə ona etibar edir, özünə çox yaxın, hətta doğma hiss edirdi. Hisslərindən özündə baş çıxara bilmirdi. İlk görüşdən Nüsrətə vurulduğunu özünə etiraf etməyə qorxurdu, halbuki hər şey gün kimi aydın idi.

Üçgün əvvəl, Lider Plazada yerləşən “MGS” Beynəlxalq yük daşıma şirkətinə, aylıq 1500 manat maaşla ofis meneceri vəzifəsinə işə düzəlmişdi. Əlbəttə ki, şirkət rəhbərliyi bu qədər yüksək maaşı ona sırf Nüsrətin xətrinə verməyə razı olmuşdular. Nüsrət xahiş edəndən sonra, ona “yox” deyə bilməzdilər. Lakin Nüsrət də öz növbəsində “MGS”ə qarşı jest etmiş, aylıq kirayə haqqından min manat düşmüşdü. Əsas oydu ki, öz prinsiplərinə xəyanət etməmişdi – sevişdiyi, ya da

sevişməyi planlaşdırdığı qadını holdinqə işə götürməmişdi.

Bazar ertəsi Ülkərlə görüşəndə onu bahalı İtalyan restoranına dəvət etmişdi. Butulkası altı yüz manat olan şərabdan içmiş, ordan-burdan söhbət etmişdilər. O gün həm də bazar ertəsinin ənənəvi yorğunluğunu üzərində hiss edən Nüsrət, hadisələri qabaqlamaq, birinci görüşdə qızla yatağa girmək istəməmişdi. Bu gün isə rahatdır, əsəbləri sakitdir, ovqatı da yüksəkdir. İki saat əvvəl Təranə ofisə gəlib mızıldanmışdı, hansısa butikdə nəşə görmüşdü, almaq istəyirdi. Nüsrət seyfdən beş min dollar çıxarıb sorğusuz-sualsız Təranəyə vermişdi, bununla da onu razı yola salmışdı. Bilirdi ki, pulu varsa sabaha qədər onu narahat etməyəcək. Butikdən aldığı bahalı və mənasız əski-üsküləri əyninə keç irdib, rəfiqələri ilə elitar klubların birində əylənəcəklər. Nüsrətə də elə bu lazım idi.

Qapını açıb tez özünü maşına atan Ülkər:

- Salam – dedi və ömründə birinci dəfə gördüyü “McLaren”-in salonuna heyranlıqla baxmağa başladı. Əvvəlki görüşdə də Nüsrət onu son model “Range Rover”-i ilə heyrləndirmişdi. Ülkər artıq şübhə etmirdi ki, Təranənin “Bentley Continental”-ini də Nüsrət alıb.

- Çox islanmadın ki?

- Yox Nüsrət müəllim, narahat olmayın.

- Yenə “müəllim”? Keçən dəfə danışmışdıq axı...

- Bağışlayın, – Ülkər çəkingən tərzdə dedi. – Yadımdan çıxır, neyniyim.

Nüsrət sola dönüb düz getdi, sonra bir daha sola burulub Füzuli küçəsinə girdi.

- Olan şeydi. Amma xahiş edirəm bir də müəllim sözünü eşitməyim. Mənə “siz” demək də lazım deyil. Yaxşı? – Nüsrət gülən gözlərini Ülkərin tərəvətli üzünə dikdi. – Mənə Nüsrət de. Sadəcə Nüsrət.

- Oldu... Nüsrət. Amma... – Ülkər gülə-gülə başını buladı. – Bir müddət çətinlik çəkəcəm, gərək mənə başa düşəsən. Hərdən çaşıb-eləsəm incimə.

Nüsrət ürəkdən güldü:

- Oldu. İncimərəm.

Maşını Füzuli küçəsi ilə Beşmərtəbə istiqamətinə sürən Nüsrət, Əzizbəyov adına doğum evinə çatdıqları zaman:

- İndiyə qədər başa düşmürəm ki, doğum evinə niyə komissar Əzizbəyovun adını veriblər – dedi və gülməyə başladı. - İnqilabçının doğuma nə dəxli var? İmperiyanın belə gic-gic işləri də vardı. – Nüsrət bir qədər susdu və köks ötürüb söhbətinə davam etdi, - Uşaqlığımın bu məhlələrdə keçdiyini sənə demişdim?

Ülkər çəyirlərini dartıb təəccüblə dedi:

- Yox, deməmişdin. Uşaqlığın haqda ümumiyyətlə söhbət eləməmişik.

Nüsrət düşüncəli baxışlarını Füzuli küçəsinin çuxurlarında əmələ gələn gölməçələrdən ayıraraq Ülkərə baxdı:

- Hə, bax bu kələ-kötür küçə də doğulub böyümüşəm. Əvvəl Balaxanskaya küçəsi idi, sonra Basin oldu... – dedi və birdən canlandı, həvəslə danışmağa başladı. – Baxma ki, indi küçə ə pis gündədi. Mənim uşaqlığımda “roddomun”

qabağına gündə əlli-altmış kişi yığışdı. Cavan papalar. Gözləyirdilər ki, arvadları pəncərədən uşağı göstərsin. Görüşə gələn başqa atalar da, yoldan ötənlər də şadyanılıqla oğul atasını təbrik edirdilər. Qızı doğulanların isə mırı yernən sürünürdü. Özləri də, ətrafdakılar da dərin sükuta qərq olurdular. Hələ o vaxtlar başa düşmüşdüm ki, oğlan olmaq yaxşıdır, sərfəlidir. A! Sonra nə oyunlardan çıxırdıq, bilirsən?

Nüsrətin həyat hekayəsinin uşaqlıq səhifələrini maraq və diqqətlə dinləyən Ülkər, sanki dərin yuxudan ayılıbmış kimi:

- Nə? – soruşdu.

- Hamamın pəncərələri arxa tərəfdəki döngəyə açılırdı deyə, məhlədəki bütün oğlanlar tindəki şalbana dırmaşıb, pəncərədən ç imən arvadlara baxırdılar. Yeddi yaşım olanda mən də bir dəfə dırmaşmışdım şalbana. Dırmaşıb məyus olmuşdum, – Nüsrət başını bulayaraq güldü. - Hamamın buğu pəncərəni tərlətməmişdi deyə, iç ərini görmək olmurdu. Onda başa düşmüşdüm ki, dirəyə dırmaşan oğlanların danışdıqları əhvalatların hamısı uydurma imiş. Sən demə heç kəs, heç nə görməyibmiş. Amma ora dırmaşanların hamısı fantaziyalarını işə salıb təsəvvürlərindəki “lüt qadınlar” haqda ağız dolusu danışmışdılar.

- Sən də danışmışdın?

- Hə, mən də. Qayda belə idi – hamı yalan danışmışdı. Hamı da bilirdi ki, hamı yalan danışır. Amma heç kəs üzə vurmurdu. Vəziyyət hamıya sərf edirdi.

Nüsrət susdu. Ülkər isə profildən ona heyran-heyran baxmağa davam edirdi. Elə bil daha çox şey eşitmək, bilmək istəyirdi. Füzuli meydanına çatıb maşını sağa döndərən Nüsrət:

- Teatr asılıqandan başladığı kimi, mənim üç ün də Bakunun mərkəzi Basın küç əsindən başlayır. İndinin özünə qədər mənə ən əziz küç ə Basındı. Təzə adına da öyrəşə bilmirəm. Füzuli... Necə ki, məndən əvvəlki nəsil üç ün bura Balaxanski küç əsi olub, mənim üç ün də həmişə Basın kimi qalacaq.

- Deyəsən o vaxt Bakunun ən gözəl küç əsiydi, - bilinmədi Ülkər sual verir, yoxsa fikrini bildirir.

- Elə də demək olar. At nalından tutmuş qadın alt paltarına qədər Basində hər şey satılırdı – Nüsrət nostaljik təbəssümlə dedi. - O vaxtlar Basindən tramvay da keç irdi. Bunu bilirdin?

- Yox, bilmirdim.

- Hə, əməlli başlı tramvay keçirdi. Ağzına qədər zəhmətkeşlərlə, şagirdlərlə dolu olurdu. Əvvəl qapılar əllə açılıb bağlanırdı. Avtomatik qapılar çox gec çıxdı. Amma köhnə tramvayların rahatlığı ondaydı ki, istəyən istədiyi yerdə qapını açıb rahat düşürdü. Bir də görürdün yekə arvad tullandı yolun ortasına. Özüdə camaatın ç oxu biletsiz minirdi. Konduktor da görəndə ki, adam tramvaydan sallanıb, əlini cibinə sala bilməz, özünü görməməzliyə vururdu. Eləsindən nə pul istəyəsən? Amma nə qədər adam yıxılıb tramvayın altında qalmışdı. Həmin dövrdə Bakuda müharibə əlillərindən başqa, tramvaydan tullanıb relsin altında

ayaqlarını itirmiş kalan adama rast gəlmək olardı.

Ülkər üzünü turşudub “vay-vay-vay” dedi.

- Hə, düz sözündür. Əslində Beşmərtəbə öz müasirliyi ilə məşhur yer sayılırdı. Bura üç istiqamətdən tramvaylar yığışdı. Yolu keçmək ox təhlükəli idi. Ona görə yeraltı keçid tikmişdilər də. Basından sonra, mənim ən sevdiyim küçə Leytenant Şmidt küçəsiydi. Orda bütün fabriki varıydı deyə biz siqaret çəkməyə başlayanda ora dadanmışdıq. Çox gözəl siqaretlər çıxartmaq olurdu ordan. İndi elə siqaretlər yoxdu. Sən heçvaxt siqaret çəkməmişən?

- Yox – Ülkər təəccübləndi. – Necə bəyəm?

- Elə belə soruşdum.

- Təranə xanım da çəkmir deyəsən, – ehtiyatla dedi.

Nüsrət üzünü Ülkərə çevirib:

- Elədir... çəkmir – dedi və təzədən yola baxdı. – Təranə xanım yaxşı insandır, gözəl qadındır.

- Razıyam. Elədir – Ülkər quru tərzdə, amma ürəkdən dedi.

Keçən dəfə görüşəndə, Təranə barədə söhbət eləmişdilər. Nüsrət onunla münasibətlərinin xarakteri haqda təfərrüatlara varmasa da, Ülkərdən o ki, var söz çəkmişdi. Təranənin Mirzəəğa Əliyev küçəsində Ülkərin qonşuluğunda kirayədə qalmasını, günortalar evdən çıxıb, axşamlar gec qayıtmasını, Ülkərin xətrini çəkməsinə, hətta ona kitab hədiyyə etməsinə Ülkər böyük həvəslə Nüsrətə danışmışdı. Danışdıqca özü də hiss edirdi ki, xatirələrini bölüşməkdən ziyadə Təranəni satmaqla, onu Nüsrətin gözündən salmaqla məşğuldur. Utanmışdı bir az, amma qadın instinkti vicdanına, məntiqinə qalib gəlmişdi. Özü ilə bacara, ifadələrini daha diqqətli seçə bilmirdi. Xoşlandığı erkəyi nəyin bahasına olursa olsun, rəqib düşünün əlindən almaq istəyirdi – hər şey bu qədər sadə idi. Ülkər sevirdi.

Bəli, sevirdi. İlk gördüyü andan Nüsrətdən xoşu gəlmişdi, xarizmasının əsiri olmuşdu. Geyimindən maneralarına, danışq tərzindən barmağındakı səkkiz guşəli brilyant qaşlı üzüyə qədər - Nüsrətdəki hər şey onu məftun edirdi. Əslində indi də Təranə haqda danışmaq, Nüsrətin gözündə onu aşağılamaq, nüfuzdan salmaq istəyirdi. Bütün qadınlar, həyatlarında bircə dəfə də olsa, aravuranlıq etməlidirlər – bu, onların xisləti, fitri istedadıdır. İstedad isə vaxtaşırı cilalanmalıdır ki, inkişaf etsin, korşalmasın. Ülkər şübhə oyatmadan - Təranəni gah tərifləyərək, gah da xırda qüsurlarını dilə gətirərək - Nüsrətin şüuraltısına işləyən sözlər danışdı. Halbuki Nüsrətin onu sevib-sevmədiyinə, hisslərinin qarşılıqlı olub-olmadığına əmin deyildi. Həm də şübhə etmirdi ki, Təranə baş verənlərdən xəbər tutsa, onu əsla bağışlamayacaq, bəlkə də saçlarından tutub sürüyəcək, ağzını-üzünü cırmaqlayacaq. Amma yenə də riskə gedirdi, elə bil şir ürəyi yemişdi.

Ülkərin məqsədini başa düşən, ürəyində qızın sadəlövhliyinə gülən Nüsrət isə onu yola verməyə çalışır, üzə vurmaq istəmirdi. Rəqabət hissinin və qısqanclığın qadınları nə vəziyyətə saldığını, onları necə gülməli etdiyini Nüsrət öz təcrübəsindən bilir və bu vəziyyət, hardasa özünə də xoş gəlirdi. Bəlkə də qürurunu oxşayırdı.

- Nə isə, - Nüsrət səssizliyi pozdu. – Təranə xanım haqqında çox danışdıq. Gəl bir az da səndən danışaq.

- Nə danışaq?... Nə istəyirsən soruş.

- Oldu. Sual belədir – gedək hardasa yemək yeyək, sonra bağa gedək? Yoxsa birbaşa bağa gedək, yoldan ət alağ Şahbaz bizə kabab çəksin?

- Şahbaz kimdi?

- Bağda həm qarovulç udu, həm aşbazdı, həm bağbandı. Dördüyün biridi, amma kabab çəkməyinə söz ola bilməz.

- Ola bilər, – Ülkər qərarlı dilləndi.

- Nə ola bilər?

- Hara desən gedək.

- Yox, mən axı söz soruşdum. Əvvəl yemək yeməliyik. Yüz faiz, sən də acsan...

- Yaxşı, başa düşdüm. Gedək birdəfəlik bağda yeyək. Şəhərdə hardasa otursaq, sonra bağa getsək – uzun çəkər.

- Nədi? Bəyəm evə qayıtmalısan? – təəccüblə soruşdu.

Ülkər də öz növbəsində heyrləndi:

- Əlbəttə qayıtmalıyam. Bəs neynəməliyəm?

- Mən elə bilirdim... gecə bağda qalacaqsan.

- Yox, sən nə danışırsan. Anama necə başa salım ki, gecə başqa yerdə qalacam? Nə deyim ona? – hiss olundu ki, otuz yaşı ola-ola hələ də anasına hesabat vermək, gecə mütləq evə qayıtmaq zərurəti onu bezdirib.

- Zəng elə de ki, qızlarla Mafia oynamağa gedirik. Nə bilim. Bir şey fikirləş də.

- Mafia? Mənim anamın belə şeylərdən başı çıxmır. Sözü düz, mən də oynayıb eləməmişəm, ancaq eşitmişəm ki, belə bir oyun var.

- Bu gün evdən çıxanda nə deyib çıxdın?

- Dedim ki, işdən təcili çağırıblar. Getməliyəm.

- Lap yaxşı, - Nüsrət boynunu şaqqıldatdı, toxtayıb Ülkərə baxdı. – Onda de ki, şəhərə qədər ofisdə qalmalıyam. Sənədlər birinci günə qədər hazır olmalıdır. Hə, bir də deyə bilərsən ki, səni gecə işlətdiklərinə görə, əlavə pul da verəcəklər. Bu xəbər onu sevindirəcək. Arvadlar pulu çox sevirlər, - son cümləni deyib dodaqaltı irişdi.

Ülkər əvvəl tərs-tərs ona baxsa da, etiraz edə bilmədi. Qızının min beş yüz manat maaş aldığını eşidəndə, anası az qalsın havalanmışdı, sevincindən özünə yer tapa bilmirdi.

Odur ki, Nüsrətin təklifi ağlabatan idi.

Aldığı hər nəfəslə ciyərlərinə dolan, dolduqca da mənliliyini ehtirasın qadağan olunmuş çılgınlıq zivələrinə qaldıran, sonra qəfil yerə çırpın, reallığa qaytaran

şeytani havaya bürünmüşdü villa. Bənövşəyi tonların hakim olduğu alaqaranlıq yataq otağının atmosferi ruhunu, vücudunu qeyri-adi şirinliyə qərq etmişdi. Təcrübəli dodaqlarının zərif, bir az da şeytani ılıqlığı ilə Ülkərin boynunu, sinəsini, döş gilələrini öpən Nüsrətin hər toxunuşu qızı yandırır-yaxır, nəfəsini kəsirdi. Gözlərini açmağa, bədəninin üstündə zərgər dəqiqliyi ilə işləyən, gözəl vücudunun hər santimetrini araşdıran adama baxmağa qorxurdu. Sonsuz bir yuxuya dalmışdı sanki, ayılmaq, bu cənnət həzzli rəyanı yarıda kəsmək istəmirdi. Bu həzin yuxunun içində Nüsrətin öpüşləri də dünyaya yad, kosmik təzahürlər kimi görünürdü. Gözlərini daha bərk qapamaq, bu həzzi əbədi olaraq içinə həbs etmək istəyirdi. Ülkərin iniltili nəfəsi ilə qeyri-müntəzəm qalxıb-enən dümağ sinəsindən qopan hər “ah”, Nüsrəti daha da vəhşiləşdirirdi. Öpüşlərinə ara vermədən, iki barmağını qızın səxavətlə aralanmış, nəmli dərgahına saldı.

Ülkər indi başa düşürdü ki, sən demə özünü illər boyunca ən təbii haqqından məhrum etməyin acısı ilə, həyatdan zövq almağın nə olduğunu bilmədən yaşayıbmış və ömür boyu, məhz bu anın həsrətini çəkibmiş. Nə üçün? Kimin uğrunda yekə bir qıfıl asmışdı budlarının arasından? Cındır cəmiyyətin “ictimai fikir” adı ilə körpəlikdən beyinlərə yeritdiyi qadağalar sisteminə nəyin uğruna boyun əymişdi? Sevişməyin günahı nədir, nədədir axı? Niyə hamı ondan danışanda qızarmalı, bu mövzunu ayıb bilməlidir? Bəyəm öldürmək, oğurlamaq, xəyanət etmək kimi dilimizdən düşməyən feillər, “sekslə məşğul olmaq” feilindən çoxmu təmizdir, safdır? Halbuki seks haqqında danışmamağın, bu haqda düşünməməyin və nəhayət sekslə məşğul olmamağın fəsadlarını Ülkər öz canında, psixikasında hiss etmişdi. Hamıdan gizlətdiyi

arzuları azalmaq əvəzinə, günü-gündən daha da böyümüşdü, yüke çevrilmişdi, Ülkər illər uzununu bu yükün altında əzilmişdi. Hisslərini içinə atdıqca, özündən qaçdıqca əsəbi, gərgin, ləçər olmuşdu. İt kimi qapırdı hamını, özü ilə ahəng içində yaşaya bilmirdi. Bədəninin sığallandığı, öpüldüyü bu saniyələrdə isə, uzun illər özünü bu gözəllikdən məhrum etdiyinə görə peşmanlıq duyurdu. Saxtakar, ikiüzlü cəmiyyətin “dəyərlər”inə tüpürdüyünə görə xoşbəxt idi. Elə bir aləmə qanad çalmışdı ki, bu aləmdə arzuların, ehtirasın qarşısına sədd çəkilmir, şəhvet sərhəd tanımır, hisslər doymaq bilmirdi. Ülkər daha çox sığallanmaq, daha şiddətli sevilmək istəyirdi. Bədəni daha sərt toxunuş, daha gizilti ehtiras tələb edirdi. Hər toxunuşla, hər dişləmə, hər öpüşlə arzuları daha da şiddətlənirdi. Nüsrət ona daxil olmadan, kobud lakin peşəkar barmaqları ilə Ülkəri elə bir orqazma çatdırdı ki, qız əvvəl yerində quş kimi sıçradı, sonra bitab çarpayıya sərildi, vəhşicə gülməyə başladı. Qadınlardan belə yüksək qiymət almaq Nüsrəti daha da həyəcanlandırır, virtuoz edirdi. Partnyorunu jestlərlə, sözlərlə, barmaqları ilə daha çox tilsimləmək üçün can atırdı. Nəticə ürəyincə olanda, uğur qazananda özü ilə fəxr edirdi. Heç vaxt pulu ilə lovğalanmasa da, yataqdakı ustalığı ilə hər zaman qürurlanırdı.

Ülkərin üstünə uzandı. Hər friksiya, hər daxilolma ilə huşunu bir anlıq itirib, sonra təzədən özünə qayıdan Ülkərin alnından və boğazından tər axırdı. Zarıdıqca

zarıyır, səsinin tonunu qaldırırdı. Çox keçmədi ki, quyruğu timsahın ağzında qalan dişi vaşaq kimi, hətta özünü də qorxudan cır səslə qışqırıb sakitləşdi. Bədəni boşaldı, meyit kimi hərəkətsiz qaldı. İyirmi dəqiqə ərzində ikinci orqazmını keçirmişdi. Ondan dərhal sonra Nüsrət də şiddətlə qızın içinə boşaldı. Arxası üstə çarpayıya aşılıb, dolabın üstündəki yarıyacan içilmiş “Red Bull” bankasını başına çəkdi.

Ülkər başını Nüsrətin qoluna qoyub, qalxıb-enən sinəsinə baxaraq dedi:

- Otuz yaşı var. Orqazmın nə olduğunu bu gün bildim.

Bütün kişilər kimi, Nüsrət də bu xəbəyə sevindi. Həm də təəccübləndi:

- Doğrudan? Əvvəllər niyə olmayıb?

- Əvvəllər... Onun kişi boyunu yerə soxum.

Nüsrət güldü, sonra ciddiləşib soruşdu?

- Deyəsən ç ox incidib səni?

- Sözlə deyiləsi deyil. Bir il depressiyada qalmışam. İnanırsan?

- Bəs o dövrünecə keç irdin? Kömək eləyənin varıydı?

Ülkər başını qaldıraraq Nüsrətlə göz-gözü gəldi.

- Nə danışırısan? Nə kömək? Kimə danışa bilərdim ki, başıma belə-belə iş gəlib? Qapandım evə, bir ay evdən çıxmadım. Anam mandraja düşdü. Dedi həkim çağıracam. Birtəhər özümə gəldim, ayağa qalxdım ki, təki həkim zad çağırmasın. İndi guya yaxşıyam? Hər gecə yerimə girəndə öz-özümə deyirəm ki, “Ömürdən bir gün də keç di. Ölümə bir addım da yaxınlaşdım.” Yeganə həmsöhbətim qara qələm, qara dəftər, qaranlıq gecə... O, gecə ki, sevənlərin sirdaşı, kimsəsizlərin dostudur.

- Başa düşmədim? Sən gündəlik tutursan? – Nüsrət özü də bilmədi bu sualı niyə verdi. Ülkərin gündəlik tutması, ya da tutmaması onun vecinə də deyildi.

- Tutturam, bəli. Çalışıram hər axşam nəşə yazım. Dilimlə deyə bilmədiklərimi, qələmin köməyi ilə gecələr dəftərə həkk edirəm. Nəinki gündəlik, şeir də yazıram. Nakam sevgi məni şair etdi Nüsrət. Onun toyu olan gün, bu şeiri yazdım:

Ötüb yaşananlar, bir yuxu imiş

Bu gecə qəribə bir zülmət oldu,

Hər şeyin bir sonu olur deyirlər

Bizimki bitməyən rəvayət oldu.

İndi sən fəxr elə özünlə öyün,

Çalındı vağzal, oldu toy-düyün.

Barmağa üzüklər taxıldığı gün,

Məhəbbət ç evrilib xəyanət oldu.

Bu həyat yalansa, sevgi yalansa,

Dağılıb yox olsun var olmaqdansa.

Olan mənə oldu, sənə olansa,

Nəç ə qonaqlıqlar ziyafət oldu.

- Maraqlı şeirdir – Nüsrət divar saatına baxıb, laqeyd tərzdə dedi.

- Çalışıram maraqlı olsun. Daha doğrusu səmimi olsun. – Ülkər köks ötürdü.
- Düşüncələrin qucağında o baş, bu başa bax beləcə gedib gəlirəm. Neyniyim? Dərdimi bölüşməyə adamım, qəlbimin səsinə qulaq verənim yoxdur. Hamıdan küsmüşəm. Hamıdan. Qələmimdən başqa heç kimim qalmayıb.

İnsanlara inamım ölüb. Çünki, kimə inanmaq istəsəm, yanırlam. Düşünürəm bəlkə mən düzgün seç im etmirəm? Amma bunun belə olmadığını da bilirəm. Axı mənim heçkəsə pisliyim keç məyib, heçkəsin qəlbini qırmamışam. Nədənsə hər zaman unudulan mən oluram. Lakin, heçvaxt, heçnəyi unutmuram. İstər yaxşı olsun, istərsə də pis. Düzdür, otuz yaş hələ nədir ki? Həyat hələ qabaqdadır. Çox cavanam, gözələm. Bunları özüm də bilirəm. İndiyə qədər bu həyatda çox şeylərlə qarşılaşmışam. Həyatın demək olar ki, bütün çətinliklərini görmüşəm. Bütün yük mənim üzərimdə olub. Lakin bu çətinliklərdən çıxmağı bacarmışam. Mən ümumiyyətlə, pisliyi tez unuduram. Əslində bu düzgün deyil. Kinli deyiləm. İnsanları tez bağışlamağı bacarıram. Onları özümə tez yaxın buraxıram. Bu mənim ən zəif cəhətimdir. Bilirəm, belə olmaq lazım deyil. İnsan gərək hər kəsi, düşməni də məsafədə saxlasın. Bu isə məndə yoxdur da, ən böyük bədbəxtçilik elə budur. Bu illər ərzində bir çox insanları tanımışam. Əvvəl tanıyırdım, amma indi onları seçə bilirəm. Bir də görürsən sənin qazancına, puluna paxıllıq edirlər. Başa düşmərlər ki, ruzini verən Allahdır. Bəndə nə qədər ayaqaltı qazıb, pislik edər, çətininə bəis olar, mərdimazarlıq edər, hamısı özünə qalar. Əgər o insana Allah çətinlik verib, sən kimsən onun əlindən alasan? Mən elə özümdən götürürəm. Əgər mənim başıma gələn kiminsə başına gəlsəydi, yəqin o daha ayağa durmazdı. Amma mən sınımadım. Tələbə oxutdum, pul qazandım, özümə də, anama da baxdım. İndi isə hiss edirəm ki, çətin yorulmuşam. Hər şeydən yorulmuşam. Əslində neçə vaxtdır tənhalıq istəyirəm, sakitlik istəyirəm, heç kəsin məni görmədiyi, bilmədiyi bir yerdə bir ay yaşamaq istəyirəm. Elə yer olsun ki, orda fikirləşə bilim...

Ülkər danışdıqca Nüsrət əsnəyir, darıxırdı. Bir ara döşlərinə sataşdı gözləri, ona ikinci dəfə “getmək” haqda düşündü. Alətini oyatmaq üçün, əlinə alıb ovmağa başladı. Ülkərin son cümləsini eşidəndə, əlini qeyri-ixtiyari olaraq şeyindən çəkdi:

- Necə yəni bir ay hardasa yaşamaq? Başa düşmədim? İşə təzə başlamısan axı!

- Yox, yox! Demirəm ki, bu gün, sabah gedəcəm. Amma iki-üç aya planımda var ki, harasa gedim, dincəlim. Çox yorulmuşam. Əslində xarici ölkələrdə gözüm yoxdur. Elə bizim rayonların birində, bir meşə koması olsa, orda bir ay qalsam bəsimdir. Beynim çox yorulub. Düşünmək üçün tənhalıq istəyirəm.

- Nə haqda düşünmək istəyirsən? – Nüsrət səmimi maraqla soruşsa da, ürəyində fikirləşdi ki, “Bu civilər niyə belə osturaqçı olur?” Bir yandan da qorxurdu ki, Ülkər birdən ağlamağa başlayar. Ağlayan qadınlardan zəhləsi gedirdi.

- Nə haqda? – Ülkər, məntiqli və maraqlı bir cavab tapmaq üçün beynini işə

saldı. – Nə bilim – həyat haqqında, sevgi haqqında, xəyanət haqqında, lap elə bizim haqqımızda...

- Bizim haqqımızda? – Nüsrət bir az da kefləndi. – Necə?

- Məsələn bilmək istəyirdim ki, mən sənün üç ün kiməm? Təranə kimdir?

- Bunun üçün meşəyə getmək lazım deyil ki! – Nüsrət güldü. – Elə burda da söhbət eləyə bilərik.

- Yaxşı, sən deyən olsun – Ülkər onunla çox rahat razılaşdı. – Onda de görüm, Təranəni sevirsən?

Nüsrət çox düşünmədən cavab verdi:

- Elə də demək olar.

- Bəs məni?

- Biz bir-birimizi nə vaxtdır tanıyıyıq? – Nüsrət qaşlarını çatıb, ciddi ifadə ilə soruşdu. – Bir ay olub?

- Yox – Ülkər tərəddüdlə dedi.

- Səni vur-tut üç üncü-dördüncüdəfədi görürəm. Hansı sevgidən danışırısan?

Ülkər gözlərini tavana qaldıraraq “ah” çəkdi:

- Amma mən səni sevirəm.

- Çox vaxt sevgi ilə marağı, ya da vərdişi səhv salırlar. Ən çox da qızlar. – Nüsrət qətiyyətlə dedi.

- Bəs biz bayaqdan nəylə məşğul olurduq?

Nüsrət bir anlıq tutulsa da, Ülkər bunu hiss etmədi. O, cavab gözləyirdi və ona elə bir cavab verilməliydi ki, qız sarsılmasın, küsməsin, yenə qaçıb bir aylıq evə qapanmasın. “Bunlar da belədir də” Nüsrət düşündü. “Bir dəfə adamın qoynuna girən kimi, deyirlər “al məni”. Sizin sortunuzu...”

- Bayaqdan nəylə məşğuluq? Sekslə. Özündə sənün də, mənim də qarşılıqlı razılığımızla. Yoxsa sən mənə öz xoşunla vermədin?

- Öz xoşumla verdim – Ülkər pişik balası kimi, şıltaq-şıltaq miyovuldu. – Çox sağ ol. Səndən çox şey öyrəndim...

- Lap yaxşı. Elə isə sevgi, eşq-məhəbbət söhbətinin məsələyə nə dəxli?

- Əşi sözdü də dedim... – Ülkər qəmgin halda dedi və əlavə etdi, - Amma mən istəyirəm həmişə sənünlə olum. Başa düşürsən? Lap hər gün sənünlə olmağa, seviməyə hazıram.

Nüsrət diqqətlə Ülkərin profilinə baxdı. Qız da üzünü ona çevirdi. Nüsrət başını buladı:

- Bu, mümkün deyil.

- Niyə?

- Ona görə ki, mən evlənmək, ya da kiminləsə daimi yaşamaq istəmirəm.

- Bəs Təranə? Onunla da bir yerdə yaşamırısan?

- Xeyr, yaşamıram. Onun evi ayrı, mənimki ayrı. Amma tez-tez qonağım olur, düz deyirsən. Özündə ki, Təranənin mənim həyatımdakı yeri tamam başqadır.

Ülkər yerində qalxıb oturdu, çarpayının dəri üzlübelinə söykəndi.

- Başa düşdüm. Mən olacam sənin aşnan.

- Olmaya da bilərsən. Zorla heçkəsi aşna eləmirlər.

- Təranənin yerinə haç ansa keç ə bilərəm? – Ülkər Nüsrətə diqqətlə baxıb soruşdu.

- Çətin – Nüsrət düşünmədən dedi. – Bu nə fikirlərdir girib beynüvə? Nə danışırısan sən? - əsəbiləşdi.

- Yaxşı. Susuram. – Körpə qızlar kimi dodaqlarını acıqlı-acıqlı büzüb, üzünü pəncərəyə ç evirdi.

Bu əsnada, yataq otağının qapısı gurultu ilə açıldı.

- Neynirsiz burda?! Nüsrət, bu nədi?

Təranəni qarşılarında görən Nüsrətlə Ülkər, uzandıqları çarpayıda donub qaldılar. Təranənin saçları dağılmışdı, üzünə tökülmüşdü, ağzı da əyilmişdi. O, əyri ağzı ilə də gözəl görünürdü. Əslində gərgin anlarda əyilən ağzı ilə fəxr edirdi. Gözləri qılgılı saçırdı, hiddəti yerə-göyə sığmırdı. Elə bil bu saat ürəyi qopub yerə düşəcəkdi.

- Aaaz şortu! Bu da sənə mənə “çox sağ ol”un? Hə?! Cırıq!..

Alçaldılmış, xəyanətə uğramış qadınların üzündə peyda olan nifrət, peşmanlıq, təəssüf, xəcalət və ikrah Təranənin də üzündən oxunurdu. Nüsrətin zaman-zaman kənara getdiyini, sona qədər ona sadıq qalmadığını özü də bilirdi, amma xəyanət səhnəsinə gözləri ilə şahid olmaq, ona dözülməz əzab vermişdi.

Qəfil özünə gələn, nə baş verdiyini nəhayət başa düşən Ülkər yataqdan fışəng kimi yerə sıçrayıb, əlləri ilə döşlərini tutdu, kreslonun üstündən paltarlarını yığıb vanna otağına qaçdı. Nüsrət isə heçnə olmaybmış kimi sakitcə ayağa qalxdı, yerdən tumanını tapdı, geyindi. Tır-tır əsən Təranəyə yaxınlaşdı. Bilmirdi nə desin, hardan başlasın, qadını necə sakitləşdirsin. Əslində nəse deməyin mənası da qalmamışdı. Hər şey göz qabağında olanda, nəse deməyin, izah etməyin adı nədir?

Gərgin səssizliyi Təranə pozdu.

- Mobilə zəng elədim, bağlıydı. İşə zəng elədim, dedilər yoxsan. Evə zəng elədim, götürən olmadı. Sonra Şahbaza zəng elədim. Əvvəl məni tanımadı. Dedi ki, burdasan, sonra kim olduğumu biləndə, dili dolaşa-dolaşa dedi ki, getmisən. Mən də şübhələndim. Deməli bu qəhbə ilə yatırısan?! – səsini ucaltdı. - Utanmırsan?!

- Təriş, bəsdir.

- Nə bəsdir?! Mənə sözün elə budur?

Nüsrətin gözlərində zərrə qədər peşmanlıq duyulmurdu. Sadəcə təəssüf edirdi ki, ona mane oldular, işi yarımçıq qaldı. Ülkərlə yenə yatmaq istəyirdi. Özündə bu dəfə anal seks arzusundaydı. Təranə özündə fərqi olmadan, Ülkərin anal bəkarətinin pozulmasına mane olmuşdu.

Nüsrət işarət barmağını qaldırıb silkələdi:

- Bura bu cür hücumla gəlib konsert verə bilməzsən! Başa düşdün? Mənim həyatıma müdaxilə edə bilməzsən! Sənə bu haqqı verməmişəm!

Təranə pərt oldu. Dili tutuldu:

- Ne... necə? Deməli günah məndədir?... Sən nə həyasız adamsan! Heç sözüm yoxdur!

- Sənə deyən oldu ki, günah səndədi? Hər şey göz qabağındadı. Bəli, mən bu qızı qayırmışam. Amma bu məsələnin sənə dəxli yoxdu. Eşitdin məni?

Nüsrətə cavab vermək əvəzinə, Təranə üzünü vanna otağına çevirib:

- Çıx ay qız ordan! – qışqırdı. – Tez ol, qəhbə!

Qapı aralandı. Ülkər qorxa-qorxa, qərarlı addımlarla yataq otağına keçdi. Ağlayırdı.

- Aaz! Mənim yaxşılığımıza belə cavab verirsən sən? Utanmırsan? Ölkədə sik qəhətədi? Başqasını tapa bilmirdin? Oğraş qızı oğraş, mən də səni adam bilib, kömək eləmişdim. Mən olmasaydım indiyə qədər iylənirdin evdə, acından günorta dururdun. Kül olsun mənim başıma ki, sənə kimi cırığa yaxşılıq eləmişəm. Deyən lazımdı ki, nəyinə gərəkdi? Budur, bax! Belələrinin belinə min, belindən düş – fərqi yoxdu. Zır-zır ostur, kamanç aç al – eyni şeydi. Gözündən gəlsin mənim elədiyim yaxşılıqlar. Qəhbə!

- Təranə xanım. Mən... xəbərim yoxuydu. Vallah bilmirdim...

- Nədən xəbərin yoxuydu? Nə danışırısan aaz!?

- Mən bilmirdim... Nüsrət mənə...

Təranə Ülkəri yolmaq üçün ona sarı həmlə edəndə, Nüsrət onu qolundan möhkəmcə tutdu.

- Nüsrət nə deməkdi aaz!/? Sən qoymusan bu adı? Yoxsa belə yaxın olmusuz? – nifrət dolu baxışlarını Ülkərdən ayıraraq Nüsrətə baxdı, - Sən icazə vermişən qəhbəyə, sənə belə danışır?

- Təriş bəsdil!

Ülkər isə dayanmadan ağlayırdı. Təranə başını bulayıb dərin bir “ah” çəkdi və:

- Ağlama! Düş aşağı! Otur orda məni gözlə, – qışqırdı. - Bir azdan gedirik.

- Hara gedirsiniz? – Nüsrət başa düşmədi.

- Aparıram onu Nüsrət, aparıram! Yoxsa gecə burda qalmaq istəyirdiniz? Bəlkə sizə mane oldum?

Qapı, Ülkərin titrəyən çiyinlərinin ardından bağlanan kimi, Təranə yenə qışqırmağa başladı:

- Sənə sorğözlüyün, arvadbazlığın məni boğaza yığdı! Ölə yerə girmirsən? Mən sənə inanıb qızı öz əllərimlə gətirmişəm ki, kömək elə, yetim qızdı, işə düzəlsin, beş-üç manat qazansın. Bəs sən neynirsən? Tutub onu da qayıırırsan! Səndə bir qram da adamlıq yox imiş ki!

Nüsrət diqqətlə Təranəyə qulaq asdıqdan sonra, keçib çarpayıya oturdu və dedi:

- Gəl, açıq danışaq. Birincisi, sənin qarşında öhdəlik götürməmişəm, sənə söz zad verməmişəm. Razısan?

- Tutaq ki, öhdəliyin yoxdu. Noolsun!? Ülkəri sənin yanına mən gətirmişəm. Düzdür? Bəs sən neynirsən? Tutub salırsan altına. Sənin bu hərəkətin, mənə qarşı hörmətsizlikdi. Başa düşürsən?

- Düz deyirsən, – Nüsrət gözlənilmədən razılaşdı. - Sənin tanış elədiyin qızla gərək belə eləməyəydim. Amma sən də bilirsən ki, hamısı gəldi-gedərdi. Mənim ürəyimdə səndən başqasına yer yoxdu...

- Ürəyinin başına daş düşsün sən! Yalan danışma! Lazım deyil mənə belə ürək. Bildin?

- Yalan danışmıram, - Nüsrət olduqca sakit tərzdə, emosiyasız dedi. – Özüdə imkan ver sözümü bitirim. Bu bədbəxt Ülkər, sən kim olduğunu bilir?

- Necə yəni? – Təranənin gözləri qıyıldı, şıkarının üstünə atlanmağa hazır vaxt kimi gərildi.

- Sən ona demisən ki, mənimlə görüşürsən? Aramızda nəşə var?

- Yox. Deməmişəm. – Bir qədər sakitləşən Təranə qətiyyətlə dedi.

- Mən də deməmişəm – Nüsrət çiyinlərini dartdı.

- Hə, noolsun? Bunun məsələyə nə dəxli?

- Dəxli var. Özüdə çox! Bayaقدan düşmüşən üstünə ki, sənə yaxşılıq eləmişəm, ay nə bilim zır-zır ostur kamanç aç al, qədərbilən deyilsən və sairə. O yazıq bəyəm bilirdi ki, sən mənimlə yaxınsan?

- Xeyrola onu belə müdafiə edirsən?! Lap tutaq ki, bilmirdi. Heç olmasa başa düşməliydi ya yox? – Təranə əsəbi halda dedi. – Görmədi ki, əvvəl sənə zəng elədim, sonra yanına gəldik, otağına keçdik, rahat söhbət elədik. Başa düşmədi ki, sən kabinetində özüməbelə sərbəst aparırımsa, deməli aramızda nəşə var?

- Əşi başa düşməyib də! İndi neynəyək? Vuraq öldürək? Elə bilib subayam, azad adamam! Səninlə də elə-belə, yaxın tanışıq...

- Yaxşı. Tutaq ki, sən deyəndi. Bəs onda sən niyə ona həqiqəti deməmişən?

- Həqiqət? Bu sözü bu qədər ucuzlaşdırma. Nədir həqiqət? Həqiqət var? Hər kəsin özünə görə həqiqəti var.

- Nüsrət, yalvarıram AtTV kimi danışma. Sən ki, bu qancığı bu qədər müdafiə edirsən, tay sənə sözüm yoxdur. Bəs özünü necə müdafiə edəcəksən, hə? Yaxşı, tutaq ki, onu mənim əlimdən aldın. Bəs özün? Sən ki, məni aldatdığını bilirsən. Onda de görüm mənim günahım nədir? Bəlkə sən üçün yaxşı qadın olmamışam?

- Vallah, heçdə hər şey qadından asılı deyil. Potensial olaraq bütün kişilər xəyanətə meyllidir... Buna xəyanət demək olarsa. Əgər kişi ömrünün sonuna kimi vəfalıdırsa bu, ya anormallıqdır, ya da həmin qadının bəxti gətirib. Kişilər - ilk olaraq bioloji, daha sonra sosioloji varlıqlardır.

- Yenə başladın deməqoqluq eləməyə?

Nüsrət ayağa qalxdı. Onu qucaqladı, öpməyə başladı.

- Toxunma mənə.

- Təriş, çox uzadırsan e. Doğrudan bezirəm ha! Elə olmasın ki, peşmançılıq olsun.

Təranə bilirdi ki, Nüsrət özündən çıxsa iki qadına birdən sikdir əmri verib evdən qovacaq. Özudə həmişəlik. Bununla da Təranənin Bentley sürən; Vento, Faust, Eden Rose, Leo Guy, Philippe Carat, Absolut, Etincelle, Georgede, Sagaie, Anne, French kimi brend markalar geyinən günləri sona ç atacaq. Hər şey bitəcək! Hər şey! Odur ki, ehtiyatlı olmaq lazımdır. Nüsrəti ç ox sıxmaq, divara qısnameq olmaz.

- Yaxşı. Mən də istəmirəm peşmançılıq olsun – Təranə dedi və bu dəfə özü çarpayıya, Nüsrətin bayaq oturduğu yerə oturdu. – Amma mənə maraqlıdır ki, sən bu qızla bundan sonra da görüşmək fikrindəsən, yoxsa necə?

- Guya mən “yox” desəm inanacaqsan?

- Başqa variantım var? – Təranə istehza ilə dedi.

- Əlbəttə var – inanmamaq. Variant deyil?

- Məzələnirsən mənimlə?

- Yox, qətiyyə. Amma mən sənə deyirəm ki, bu qızla mənimki qurtardı. Sənə söz verirəm ki, bir də onunla görüşən deyiləm.

- Nə mənada görüşən deyilsən?

Nüsrət təəccüblə:

- Necə yəni nə mənada? Onu bir də qayıran deyiləm. İndi aydın oldu? – soruşdu.

- Amma plazada qalıb işləyəcək, hə? – Təranə gözlərini qıyıb, dişlərinin arasından ilan kimi fisıldadı.

- İşləsin də. Onun bizə nə dəxli?

- Necə nə dəxli? Sən kimə gəlirsən? – Təranə yenə səsini ucaltdı. - Plazada işləsin, arada da yuxarı qalxıb minet götürsün, hə?

Bayaqdan təmkinli olmağa çalışan Nüsrət, var gücü ilə qışqırdı:

- Dedim ki, yox! Boş-boş danışma! – bir qədər fikrə gedəndən sonra da, birməfəsə dedi, - Onu ərə verəcəm. Bildin?

Nüsrətin bu qəfil sözündən şoka düşən Təranə tələsmədən ayağa qalxdı. Yoxlayıcı nəzərlərlə, diqqətlə Nüsrətin üzünə baxdı. Lakin gözlədiyi istehza nişanını görə bilmədi.

- Necə yəni ərə verəcəksən? O nə deməkdi? Atasısən, əmisisən, dayısısən?

- Heçdəxli var? Şərtidir ki, atası, dayısı olum? Yaxşı oğlanın birinə ərə verəcəm, getsin xoşbəxt olsun. Savabdı.

- Hansı yaxşı oğlana? Sən nə danışırısan ay Nüsrət?

- Bir nəfər var. Sən tanımırısan – Nüsrət dolabın üstündəki “Red Bull” qabını çalxalayıb, içinin boş olduğunu görəndə, bardan yarım litrlik su butulkasını götürdü. Təranəyə də təklif etdi, - Su iç irsən?

- Yox, istəmirəm. Sən mən də görüm, qızı kimə ərə verirsən? Yenə nə plan qurmusan?

Nüsrət butulkanı başına çəkib, onu yarıya qədər, birnəfəsə boşaltdı.

- Dedim ki, tanımırsan. Jurnalistdi. Adı Ramaldı. Subay oğlandı. Bu qədər məlumat kifayət eləyir?

- Sən onu hardan tanıyırsan? – Təranə şübhə ilə soruşdu.

- Bizim saytda yazır. Nazpərinin işçisidi. Yazılarını oxumamısan?

- Xeyr, oxumamışam, – Təranə dedi və başı ilə qapını işarə elədi. - Sən hardan bilirsən o gədə bunu almağa razı olacaq? Hələ o Nazpəri üç ün də varam! Yəqin arada onun da işini görürsən. Sən olasan, qayırmayasan.

- Bəsdi! Nazpərinin məsələyə nə dəxli? Niyə babal yuyursan? Ramal onu almağa razı olacaq. Mən deyəndən sonra, ağzı nədir “yox” desin. Qələt eləyir.

- Qız evində toydu, oğlan evinin xəbəri yox. Tay mənim sözüüm yoxdu. – Nankor Ülkərin izal olub ərə getməsi Təranənin ürəyincə olsa da, qızın ərə verilmə üsulları həтта onun kimi üzüzlər görmüş qadını belə heyrləndirirdi. – Bəs qızın özünün xəbəri var? Razılığını almısan?

- Sənin başın xarabdı? Nə razılıq? – Nüsrət təəccüblə soruşdu. - Gül kimi oğlana ərə gedir. Bundan artıq nə istəyir?

- Tutaq ki, ərə verdin. Guya ərdə ola-ola onunla görüşə bilməzsən? Elə danışırısan ki, belə ç ox gülməli.

Nüsrət qeyzli baxışlarını Təranənin gözlərinə tuşlayıb, ötkəm tərzdə dedi:

- Səfeh səfeh danışma! Ərli qadınlarla işim yoxdur. Bu bir! İkincisi də ki, öz əlinlə ərə verdiyin qadına toxuna bilməzsən. Səndən çıxıb, başqa kişiyyə keç əndən sonra onu yaddan çıxartmalısan. Qanun belədi!

- Nə şeytan adamsan sən! Nə qorxulu adamsan! Belə şeylərə ağlın yaxşı işləyir...

Nüsrət, avtokratik-oligarxik sistemin iyerarxik quruluşunda, “second hand” qızların ərə verilməsi ənənəsini Təranəyə necə başa salacağını düşündü. Bu, o qədər də asan məsələ deyildi. Sonda qərar verdi ki, ən yaxşısı hər şeyi olduğu kimi deməkdir.

- Bu şeytanlıq zad deyil Təriş, ənənədir. Mən də ənənələrə bağlı adamam. Hamı belə eləyir - əvvəl qayıırırlar, sonra ərə verirlər. Bu, bizim yazılmamış qanunumuzdur. Başa düşdün?

- Bəs sizin o yazılmamış qanunlarınızda, mənim xeyrimə heç zad yoxdur? Qanunda yazılıb ki, sevdiyin qadını gərək alç aldasan? Özü də... özü də ad günüm ərəfəsində, - Təranənin gözləri doldu, dodaqları titrədi. – Ad günümdə səninlə Madridə getmək istəyirdim. Biletləri də almışdım. Amma sən... Çox pis adamsan Nüsrət! Çox!

- Pis adamam? – Nüsrət Təranənin yanağını oxşadı, gözyaşlarını sildi. - Sən hardan bilirsən ki, mən sənin ad gününə nə sürpriz hazırlamışam? Dünyadan xəbərin yoxdu, amma danışırısan.

- Yalan deyirsən – Təranə şıltaq qızlar kimi mızıldansa da, gözləri parıldadı. – Nə sürprizi?

- İstəyirdim ad günündə deyim...

- Yox! İndi de!

Nüsrət onu duzlu yanaqlarından, dodaqlarında öpdü. İşıldayan gözlərinin içinə baxdı.

- Çoxdan fikir vermişəm ki, sən yetişmişən. Vətənpərvərsən, millətini, xalqını canından əziz tutursan. Danışq qabiliyyətin, gözəlliyin, fikirlərin yüksək səviyyədədir. Məncə sən artıq layiq olduğun yerdə olmalısan... Yəni Qurultayda! Mən də ad günühədiyyəsi olaraq, sənə deputat mandatı təqdim edirəm! Necədi? Bəyəndin?

Təranənin həyəcandan nəfəsi kəsildi. Yenə gözləri doldu. Əllərini yanaqlarına qoyub başını buladı:

- Nüsrət... Nüsrət sən nə danışırısan? Ahhh, çox sağ ol həyatım.

Təranə Nüsrəti qucaqladı. Başını sinəsinə sıxıb ağlamağa başladı. Sonra birdən geri çəkilib gözyaşlarını silə-silə soruşdu:

- Mandat üstündədi? Baxa bilərəm?

Nüsrət qəşş edib güldü:

- Əşi mandat kartof zaddı, bazardan alım gətirim? Bir hövsələn olsun da. İki ay sonra cibində olacaq. Bunu sənə mən söz verirəm – Nüsrət Novruzov!

0.23 III

Qarşıdan gələn Qurultay seç kilərində, istədiyi adamı deputat etmək üç ün, hələ üçay əvvəl ona bir nəfərlik kvota verilmişdi. Nüsrət sistemin ona göstərdiyi etimaddan qürrələnsə də, yüzlərlə tanışı arasından məhz kimi seç ib Qurultaya göndərəcəyi haqda çox düşünmüş, lakin ağına layiqli bir namizəd gəlməmişdi. Üçüncü ayın tamamında, ondan cavab gözləyənlər zəng edib namizədin kimliyi ilə maraqlananda, Nüsrət adam tapa bilmədiyini deyib etimada görə təşəkkür etmişdi. Ona elə gəlirdi ki, “alınmadı”, “bacarmadım” kimi cavablarla, bu mövzunun üstündən keçmək olacaq. Amma yanılmışdı. Telefon xəttindəki adam bir qədər susduqdan sonra, təmkinli tonla demişdi: “Kvotanı sizə qara qaşınıza, qara gözüünüzə görə verməmişik. Bu, xahiş zad da deyil. Qurultaya layiqli bir namizəd tapmaq, sizin borcunuzdur. Başa düşürsünüz məni?”

Nüsrət başa düşmüşdü. Elə buna görə də, üçay davam edən əzablı axtarışlarına təzədən başlamışdı – yenə siyahı tərtib etmiş, sonra bir-bir siyahıdakı adamları gözüünün qabağına gətirib kiminsə üstündən xətt çəkmiş, kiminsə də adının qarşısına nida və sual işarələri qoymuşdu. Günlərin bir günü, AtTV-də vətənpərvərliklə bağlı efirə gedən verilişə baxanda, yanında oturan və adətən seksdən, maşınlardan, paltarlardan, villalardan, butiklərdən, xarici ölkələrdən danışmağı xoşlayan Təranənin, verilişin təsiri ilə birdən-birə “vətən”, “millət”, “düşmənlər”, “inkışaf” və “sabitlik” haqqında həyəcanlı çıxışına diqqətlə qulaq asıb başa düşmüşdü ki, deputatlığa namizədi uzaqda axtarmaq lazım deyil – namizəd oturub düz böyründə, başını da söykəyib çiyinə. Gözəllik deyirsən gözəllik, məntiq deyirsən məntiq, vətənpərvərlik ritorikası da ki, öz yerində. Nüsrət şübhə etmirdi ki, Təranənin Qurultaydakı fəaliyyəti səmərəli, vətənə və millətə faydalı olacaq. O, Atropatena həqiqətlərinin, Qarabulaq sirrlərinin dünyaya çatdırılmasında əvəzsiz xidmətləri ilə xalqın və sistemin sevimlisinə çevriləcək. Odur ki, bundan belə tərəddüd keçirməyin, beyin yormağın mənası yox idi - Nüsrət seçimini etmişdi.

Nüsrət, bu xəbəri Təranəyə ad günündə demək, ona sürpriz etmək istəyirdi. Amma villadakı dəhşətli “ifşa”dan sonra, qısqanclıq “pristupuna” tutulan qadını sakitləşdirmək üçün sürprizi planlaşdırdığından əvvəl açmağa məcbur olmuşdu. Nüsrət bu taktiki gedişini dəqiq hesablamış, Təranəni neytrallaşıra bilmişdi. Hətta Təranə aşağı düşüb, hönkürtü ilə ağlayan Ülkəri sakitləşdirmiş, ondan üzr istəmişdi.

- Ağlama. Ağlama, sakit ol ay qız. Mən elə bilirdim sənə xəbərin var... Nüsrətlə sevgili olduğumuzu bilirsən... Gərək o sözləri deməyəydim. Üzr istəyirəm səndən. Barışdıq?

Ülkər barışmayıb neyləyəcəkdi? Bilmirdi Nüsrət yataq otağında Təranəyə nə deyib, onu necə sakitləşdirib ki, yarım saat əvvəl ağzına gələnə danışan, onu küçə söyüşləri ilə təhqir edən Təranə, indi ondan üzr istəyir. Ülkər heçnə anlamırdı, məəttəl qalmışdı. Nüsrətə olan heyranlığı və sevgisi isə birə on artmışdı. Nüsrət

də öz növbəsində qorxudan rəngi qaçmış qızı sakitləşdirmiş, təsəlli etmişdi. Hətta məruz qaldığı təhqirlərə, mənəvi təzyiqə görə, ona iki min manat kompensasiya vermişdi. Vəcdan əzabı çəkdiyinə görə yox, sadəcə Ülkərə dair reallaşmamış planları qaldığına görə.

Bazar ertəsi, Ülkəri holdinqə çağıran Nüsrət, münasibətlərinin bundan sonra da davam edəcəyini amma villada yox, başqa yerdə görüşəcəklərini müjdələyəndə, Ülkər sevincindən ağlamışdı. Bir də yaxalansalar, Təranənin onu əsla bağışlamayacağını bilə-bilə, Nüsrətlə görüşməyə davam etmək arzusu məntiqinə, ağılına, iradəsinə qalib gəlmişdi. Deputatlıq eyforiyasına qapılan Təranə isə, Ülkərlə Nüsrətin müxtəlif otellərdə görüşdüyünün fərqlində olmadan gələcəyə dair hədəflər, strategiyalar cızırdı. Nüsrət bir həftə ərzində iki, növbəti həftədə isə üçdəfə Ülkərlə görüşmüş, hətta qızın anal bəkarətini pozaraq, arzusuna da çatmışdı. Anusundakı yandırıcı ağrıdan yarım saat özünə gələ bilməyən, gəzəndə ləngər vuran Ülkərə bu dəfə min manat kompensasiya ödəyən Nüsrət, bir də tapşırırmışdı ki, ona zəng eləməsin, mesaj yazmasın, axtarmasın. “Nə vaxt lazım olsa, özüm səni tapacam...” Ülkər də razılaşmışdı - bu format, onu tam qane edirdi.

Təranənin başı isə, özünə “deputat” qarderobu yığmağa qarışmışdı - seçki təbliğatı boyunca geyinəcəyi paltarlara və aksesuarlara həftədə on-on beş min pul xərcləyirdi. Ülkərlə tez-tez görüşmək üçün bundan yaxşı fürsət ələ keçməzdi. Nüsrət, onu Ramalla evləndirmək niyyətini bir-birlərindən xəbərsiz iki gəncə açıqlayana qədər, Ülkərlə doyunca yata bilərdi. Bir dəfə Ramalla üstüörtülü söhbət eləyib öyrənmişdi ki, oğlanın sevgilisi yoxdur, heç kəslə görüşmür. Döşlərini əmdiyi Ülkəri nəzərdə tutaraq söz də atmışdı ki, “Bəs biz sənə halal süd əmmiş qız tap-saq, evlənərsənmi?” O da təxminən “Sizin hər sözlünüz, mənim üçün qanundur” tipli cavabı və sədaqəti ilə Nüsrəti xeyli razı salmışdı.

Təranəni itirmədən, Ülkərlə hələ bir müddət də görüşmək niyyətində olan Nüsrət, bütün işləri “yoluna qoyandan” sonra rahat nəfəs alıb, bir qədər özünə gəlmişdi. Hətta bir az romantikləşmişdi. Çılgın, ehtiraslı

olmuşdu. Ülkəri çiçəklərə qərq edirdi. Yataqda qızın qulağına elə şirin, elə zərif sözlər pıçıldayırdı ki, Ülkər Nüsrətin onu sevdiiyindən zərrə qədər şübhə duymurdu. Elə bilirdi Nüsrət Təranədən çəkidiyinə görə, öz sevgisini etiraf edə bilmir. Nüsrət isə birdən-birə belə romantik və diqqətçil aşnaya çevrilməsini, altmışa yaxınlaşan yaşı ilə əlaqələndirirdi. Ülkər üçün orta yaş sindromundan əziyyət çəkən Nüsrətin yaşı əhəmiyyət kəsb etməsə də, Nüsrət bəzən kompleks keçirir, müxtəlif vasitələrlə yaşlanma prosesini gecikdirməyə çalışırdı. Ömründə birinci dəfə, qırışlar əleyhinə krem alıb istifadə etməyə başlamışdı. Bu günə qədər arzuladığı, xəyal etdiyi kişiye rast gəlməməyini tale, alın yazısı ilə əlaqələndirən, cəmiyyətin meyarlarına görə “qarımış” sayılan Ülkər, bunun günahını özündə yox, qarşı cinsin nümayəndələrində görürdü. İlk sevgilisinin xəyanəti ilə travma alıb seksdən qorxmağa başlayan, cinsi həyatdan uzaq düşən Ülkər, bir də Nüsrətlə tanış olandan sonra seksi sevməyə başlamışdı. Nüsrətin yaxınlığı, toxunuşları, sığalları

Ülkəri nağıllar aləminə aparır, zaman və məkan hissini yox edirdi. Gündən- günə öz seksual arzularının fərqi daha çox varan, kişi qucağından, kişi nəfəsindən asılı vəziyyətə düşən Ülkər Nüsrətlə görüşmədiyi günlərdə də, ona dair fantaziyalar qurur, özünü daim şirin gərginlikdə, fantastik şəhvətdə saxlayırdı. Ondan zəng gələndə isə sanki pərvazlanırdı, quzğun kimi telefona şığıyıb masanın üstündən nəyisə yerə aşırırdı, sındırır, sürətlə döyünən ürəyinə nəzarət etməyə çalışaraq, titrəyən səs ilə “Alo” deyirdi.

Bir gün, nahar vaxtı, cib telefonuna Təranə zəng elədi.

- Plazadayam. Yemək yemisən?

- Yox... Təranə xanım, yeməmişəm.

- Onda gəl qalxaq on beşə...

Lider Plazanın on beşinci mərtəbəsində “Panorama” restoranı yerləşirdi. Ülkər, həyəcanını güc-bəla ilə basdıraraq, restorana qalxdı. Təranə ilə iki nəfərlik masa tapıb əyləşdilər. Ülkər gözlərini ondan qaçırtmağa çalışırdı, Təranənin isə kefi yerində idi, hiss olunurdu ki, xoşbəxtdir, həyat eşqi ilə doludur. İşləri qaydasında gedən, məqsədyönlü qadınlara məxsus arxayınlıq, özündən əminlik sezilirdi maneralarında. Sifətində isə, “Mən olmasam, bu işlər düzəlməz deyil” ifadəsi oxunurdu. Ülkər Təranənin nahar dəvətinin arxasında hansı niyyətin dayandığını bilmirdi deyə, bürüzə verməsə də, daxilən özünü ox narahət hiss edirdi. Başa düşmürdü ki, Təranə onu birdən-birə nə deyər nahara dəvət edib? Danlamaq mı istəyir, söymək mi? Yoxsa təklifimi, tələbimi olacaq?

Lakin Təranə bunların heç birini etmədi. Əksinə deyib-gülürdü və güldükcə Ülkər daha çox əsəbiləşirdi. Bir müddət ordan-burdan, havadan-sudan danışan Təranə birdən-birə ciddiləşib dedi:

- O gün özümdən çıxmışdım. Səni təhqir etdiyim üç ün məni gərək bağışlayasan...

- Allah eləməsin Təranə xanım...

- Yox, doğrudan pis olmuşam. Elə bildim Nüsrətlə sevgili olduğumu bilə-bilə görüşürsən onunla. Əşi, kişilərin hamısı belədir. Yaşa dolduqca, lap özlərini itirirlər. Görürsən, səni necə tilsimləyib? Belə şeyləri yaxşı bacarır. Odur ki, səni qınamıram. Sənin nə günahın var? Hardan biləydin?

Ülkər utandığından gözlərini endirdi. Təranə ilə bu haqda danışmaq, təzədən bu məsələnin üstünü açmaq istəmirdi. Qarşısında oturan qadın, onun bir növ rəqibi idi. Əsla qalib gələ bilməyəcəyi rəqibi.

Təranə doğrudan da çox güclüydü. İndi isə, daha da güclü olmaq üçün, əmin addımlarla hədəfə doğru irəliləyirdi. Biləndə ki, Qurultayda beş il oturacaq, sonra beş il müddətinə bir daha seçiləcək, hətta bir daha, bir daha, bir daha... – sevincindən nəfəsi kəsilmişdi. Özünüindidən Qurultay kreslosunda oturan təsəvvür edir, Qarabulaq dərdi ilə yükləndiyini, təyyarələrdə xarici ölkələrə uçuğunu, rəsmi heyətlərlə görüşdüyünü, onlara Qarabulaqdan danışarkən ürəyini tutduğunu, gözlərinin dolduğunu, düşməni necə ifşa etdiyini, həqiqətləri dünyaya necə çatdırdığını xəyal edirdi.

Ən böyük problemi cəmiyyətdə tanınmamaq olan Təranə, qısa müddətdə özünü ictimai fiqura çevirməliydi. Hər nə qədər Nüsrət hər şeyin danışıldığını, mandatın razılaşdırıldığını, tanınmağın isə bir o qədər vacib olmadığını desə də, Təranə görüntüxətrinə də olsa arada bir televiziya, qəzetlərdə çıxış etmək, seç iciləri ilə görüşlər keçirmək istəyirdi. Odur ki, Təranəyə təcili olaraq “kopirayter” tapılmalıydı ki, çıxışlarını yazsın, namizədi seç icilərlə görüşlərə hazırlasın. “Narıncı volontyorlar”-la bağlı kobud səhvə yol versə də, bu iş üçün Ramaldan yaxşısını təsəvvür etmirdi Nüsrət. Ramala zəng edib, onu holdinqə dəvət etdiyi gün, Ülkərlə Təranə “Panorama” restoranında nahar edirdilər.

- İşin necədi? Razısan? – Təranə səmimi qayğıkeşliklə soruşdu.

- Çox razıyam. Sizə də təşəkkür edirəm Təranə xanım. Siz olmasaydınız mən bu işi hardan tapasıydım?

- Qismət. Mənlik bir şey yoxdu. Nüsrəti görüb-eləyirsən? – Təranənin bu qəfil sualı Ülkəri diksindirdi:

- Nə... nə mənada? – gözlərini elə səmimi bərəltədi ki, özündə mat qaldı.

- Yox əşi, o mənada soruşmuram – Təranə güldü. – Elə belə soruşdum. Dedim bəlkə buralarda üz-üzə gəlmisiniz...

- Yox Təranə xanım. O hadisədən sonra onu görmürəm, heç onun haqqında fikirləşmirəm də.

Təranə ürəyində tərəddüd edirdi. Bilmirdi qıza inansın, ya yox. Amma yenə də öz məsləhətini verdi:

- Gənc qızsan, səni də başa düşürəm. Elə bilirsən mən bilmirəm kişisizlik nə deməkdir? – Təranə ona göz vurdu. – Ona görə də, gərək özünə münasib oğlan tapıb, həyatını yaşayasan, kefini çəkəsən. Qalan hamısı boş şeylərdir. Qismətin çıxan kimi, get. Bacı canı...

Nüsrətin təyin etdiyi vaxtda, nahardan sonra Ramal holdinqin qapısından içəri addım atdı. Bura nə üçün çağırıldığını bilmədiyi üçün həyəcanlı idi. Adətən tapşırıq və sifarişlər ona Nazpəri vasitəsilə çatdırılır, Nüsrət nadir hallarda onu holdinqə dəvət edirdi.

Kabinetə daxil olanda Nüsrət kiminləsə telefonda danışır, divanda isə bir qadın əyləşmişdi, jurnal vərəqləyirdi. Başılı ilə Ramala kreslonu göstərən Nüsrət, kağıza nəşə qeyd edirdi.

- Aydındı. Mən tapşırıq verərəm, uşaqlar həll eləyərler... Əlbəttə... Yox, narahatçılığa əsas yoxdur. Hər şey bizim nəzarətimizdədir. Əlbəttə, əlbəttə...

Ramalin çəkingən jestləri Təranənin diqqətindən yayınmadı. Gözlərini jurnalından ayıraraq, gənci maraqla süzməyə başladı. Ramal bir-iki dəfə onunla göz-gözü gəlib qızardı, üzünü çevirdi. Oğlanın həyəcanını görən Təranə gülümsədi. “Deməli Ülkəri buna ərə verəcək...” düşündü.

Telefon söhbətini bitirən Nüsrət masadan qalxdı, onlara yaxınlaşdı. Ramal ayağa durmaq üçün cəhd etsə də, Nüsrət:

- Otur, otur. Narahat olma – dedi və özü Təranənin yanına əyləşdi, - Necəsən, nə var nə yox? Saytda işlər necə gedir?

- Salamatçılıqdı Nüsrət müəllim. Çox sağ olun.

- Lap yaxşı. Onda gəl səni Təranə xanımla tanış edim. Təranə, bu da sənə danışdığım gənc və istedadlı jurnalist Ramal.

Ramal ünvanına deyilən komplimentlərdən əridi. Tez-tez başını yırğalayıb heyranlıqla Təranəyə baxdı:

- Şad oldum Təranə xanım.

- Mən də şad oldum – Təranə Ramalı maraqla süzməyə davam edirdi.

- Nə isə - Nüsrət əllərini dizlərinə vurdu. – Keç ək əsas məsələyə. Hə, ç aydan zaddan nəşə içmək istəyirsiniz? Bəlkə viski?

- Çay olsa pis olmaz, – Təranə gülə-gülə dedi.

- Hə, mən də ç ay içərdim.

Ürkək, ç əkingən səslə danışan, həyəcədən yerində qurdalanan Ramala Təranənin yazığı gəldi. Bir az fəxr, bir az da ehtiyatla Nüsrətin profilinə baxdı. Adamların ondan qorxması, çəkinməsi bir yandan xoşuna gəlirdisə də, obiri yandan Təranənin özünüdə qorxudurdu. Belə anlarda, istər-istəməz diskomfort keç irirdi.

Nüsrət katibəni çağırıb çayları sifariş verəndən sonra, mətləbə keç di:

- Söhbəti ç ox uzatmaq istəmirəm, açığı vaxtım da yoxdur. Təranə xanım bu il Qurultay seçkilərində iştirak edəcək. Namizədliyini “N” rayonundan verir. Bizə nə lazımды... Təranə xanımın bizim saytda, başqa saytlarda, qəzetlərdə müsahibələrini təşkil etmək, sonra canım sənə desin, televiziyaadakı çıxışlarını hazırlamaq, seçicilərlə görüşlərinin çıxışlarını, platformasını yazmaq. Bax belə. Bunların hamısını sənə tapşırıram. Seçkilərə qədər Təranə xanım üçün işləyəcəksən. Onun ixtiyarında olacaqsan. Nazpəridən də narahat olma, özüm onunla danışib başa sala-cam. Təranə xanım səndən razı qalsa, qəşəng də qonorar ödəyəcək. Hə Təranə xanım? Elə deyil? – Nüsrət gülə-gülə üzünü Təranəyə ç evirdi.

- Əlbəttə. O nə sözdü? – Təranə gözlərini süzüb, nazlı-nazlı dedi. – Əsas odur ki, hər şey ürəyimizcə olsun.

- Ramalın peşəkarlığından şübhən olmasın. – Nüsrət dedi. – Düzdü, hərdən ağına gələni də götürür yazır, yoxlayıb eləmir. Amma belə yaxşı oğlandı. Gələcəyi də parlaqdı. Mən demişəm də, belə getsə nazirliklərin birinin mətbuat xidməti onu məndən oğurlayacaq...

Ramal qızardı. Başını aşağı saldı:

- Nüsrət müəllim, sizin yanınızdan heç yerə gedən deyiləm.

Qapı açıldı. Yelena çayları masanın üstünə səliqə ilə düzəndən sonra, sakitcə otaqdan çıxdı.

- Nə isə - Nüsrət qollarını aralayıb dedi. – İşə başlayaq?

İki saat davam edən qızğın müzakirə və fikir mübadiləsindən sonra belə qərara gəldi ki, Təranənin çıxışlarının, müsahibələrinin və platformasının əsas hissəsi

gənclik, vətənpərvərlik və ailə mövzularına həsr olunacaq. Təranə ilə Ramal istədikləri vaxt holdinqin konfrans zalında, ya da lazım bilsələr hansısa bir kafedə görüşüb söhbət edə, çıxışların əsas bəndlərini müzakirə edə bilərlər. PR strategiyanı keyfiyyətli qurmaq, platformanı peşəkarlıqla hazırlamaq üçün Ramal Təranənin də, Nüsrətin də məsləhətlərinə

diqqətlə qulaq asıb dəftərində qeydlər aparır, axşamlar evdə kompüterin başına keçərək, gec saatlara qədər işləyirdi.

Onun hansı işə cəlb olunduğunu, nə üç ün həftələrlə redaksiyaya gəlmədiyini bilən Nazpərinin əsəbləri tarıma çəkilməmişdi, ürəyi partlayırdı. Nə Ramala, nə də Nüsrətə bir söz deyə bilmirdi deyə, dəli olurdu. Saytda adi müxbir işləyən bir adamın indi Nüsrətlə, Təranə ilə oturub-durması, onların şəxsi tapşırıqlarını yerinə yetirməsi Nazpərinə əsəbdən ağladırırdı. Qısqıncılığı, paxıllığı sərhəd tanımırdı. Ramal isə Nazpərinə çoxdan unutmuşdu. Demək olar ki, hər gün Təranə ilə, həftədə iki-üçdəfə də Nüsrətlə görüşüb seçki təbliğatının detalları haqda uzun-uzadı söhbət edirdilər.

On gün sonra, Təranənin platforması demək olar ki, tamamlanmışdı, mətnə son ştrixlər əlavə olunurdu. Ramalın onun adından yazdığı birinci müsahibəni istisi.az saytına qoyan Nazpərinin dişləri bağıracağını kəsirdi. Müsahibənin manşetdən getməsinə tələb edən Nüsrətə nifrət edirdi. Ona zəng etmək, təhqir etmək, ağlamaq, onu sevdini hayqırmaq istəyirdi – amma bilirdi ki, Təranə ilə rəqabət apara biləcək gücdə, səviyyədə deyil. Həm də ki, Nüsrət də isterikasını ona bağışlamazdı, bir təpik vurub atardı redaksiyadan bayıra. Çarəsizliyinə, acizliyinə görə taleyinə lənət edirdi. Müsahibə sayta qoyulan gün axşama qədər redaksiyadakı kabinetində, axşam isə gecə ikiyə qədər evində ağlamışdı.

“Ailə və vətənpərvərlik” mövzusunda olan müsahibəsində “Cəmiyyətin təməl daşı hesab olunan ailə, ən qədim sosial institut və “kiçik dövlət” olduğu üçün, bu gün mütləq diqqət mərkəzində olmalıdır” kimi maraqlı mətləblərə “toxunan” Təranə, sonrakı məqalə və müsahibələrində, seç icilərlə görüşlərində, TV və radiolardakı çıxışlarında da eyni mövzular ətrafında danışdı:

“Xalqımız üçün ailə dəyərləri, onun mənəvi-əxlaqi keyfiyyətləri həmişə xüsusi önəm daşıyıb.”

“İctimai inkişaf prosesi ailənin formalaşmasına, qadının və kişinin ailədə tutduğu yerə, uşaqların tərbiyəsinə, ailə planlaşmasına öz təsirini göstərir.”

“Informasiya məkanındakı müxtəlif ideoloji ünsürlər, fərqli dünyagörüşün və fərqli mədəniyyətlərin təbliği, Qərba inteqrasiya meyli milli ailə dəyərlərinin aşınmasına, gənclərin, uşaqların psixologiyasına təsir göstərən amillərdir. Təsadüfi deyil ki, son illər bəzi Atropatena ailələrində qeyri-ənənəvi dəyərlərə meyillər yaranıb ki, bu da olduqca zərərli tendensiyadır.”

“Təəssüf ki, Atropatena cəmiyyətində, ailələrdə hərbi-vətənpərvərlik tərbiyəsi istənilən səviyyədə olmadığından, ciddi narahatlığa əsas var.”

“Biz ailədə dili yenicə söz tutmağa başlayan, ağılı yenicə kəsən uşaqlarımıza düşmənimizin kim olduğunu, şəhidlərimizin nə üçün öldüyünü, onların niyə müqəddəs sayıldığını, vətənimizin haradan başlayıb, harada qurtardığını, milli kimliyimizi, torpağın ana qədər doğma sayıldığını anlatmalıyıq. Həm də elə anlatmalıyıq ki, bunları heç vaxt yaddan çıxara bilməsinlər.”

“Vətənpərvərlik mahiyyəti vətənə məhəbbət və öz şəxsi maraqlarını vətən yolunda qurban verməyə əsaslanan emosional bağlılıqdır.”

Təranənin AtTV-dəki yarım saatlıq çıxışını isə, Nüsrət “9 iqlim” otelinin lüks süitində, qoynunda Ülkərlə izləmişdi. Ülkər, sifətindən zəhrimar yağa-yağa, yarım saat Təranəyə dözməyə məcbur olmuşdu. Bilirdi ki, səsini çıxarmaq, etiraz etmək hüququ yoxdur. Ağ rəngli işgüzar kostyumda efirə çıxan Təranə isə olduqca xoşbəxt görünürdü. Seçkilərdəki şansından danışan namizəd deyirdi:

“Atropatənada son illərdə keçirilən seçkilər ölkəmizdə demokratik prinsiplər əsasında həyata keçirilir. Dövlət tərəfindən görülən işlərin nəticəsi olaraq seçicilər bu proseslərdə fəal iştirak edir, namizədlərinə səs verirlər. Atropatənada keçirilən seçkilərin şəffaflığı müstəqil dövlətimizin inkişafına təsirini göstərir. Artıq keçirilən seçkilər zamanı əldə olunan nailiyyətlər və təcrübə bizə bu fikirləri söyləməyə əsas verir...” Seç ki təbliğatı on gün əvvəl başlasa da, Təranə artıq tanınmağa başlamışdı. Küçədə gəzəndə ağsaqqal- ağbirçəklər tutub onu öpür, “Allah ömrümüzdən kəsib sənə ömrünə calasın” deyirdilər. Seçkilərə üçhəftə qalmışdı.

Nüsrət yerində və düzgün qərar qəbul etdiyinə inanırdı – bu mərhələdə, Ülkəri ərə vermək ən ağıllı çıxış yolu kimi görünürdü. Başqa nə etmək olardı? Qıza pul təklif etmək? Nə qədər və nə vaxta qədər? Belə hallarda, bir qayda olaraq qarşı tərəfin gözü doymur, dili də dinc durmur - hədələr, şiltaqlıqlar, isterika baş alıb gedir. Adamın həyatı zəhərə dönür. İndiyə qədər hədələnən heçbir adam, hədələyəni pulla susdura bilməyib – belələri əsla doymurlar, daha ç ox, daha ç ox istəyirlər.

Bəs öldürə, məsələn Laləzara tapşıra bilərdimi? Yox, Nüsrətin də özünə görə prinsipləri vardı - xoşuna gəlməyən hər kəsi öldürsəydi ölkədə xaosun, anarxiyanın yaranmasına rəvac vermiş olardı. Həm də ki, sanksiyalışdırılmamış edam, böyük əzab-əziyyətlə yaradılan ictimai-siyasi sabitliyin pozulması aktı kimi qiymətləndiriləcəkdi. Bu hərəkəti Nüsrətə bağışlamazdılar. Üstəlik Ülkər nə müxalifətçi idi, nə də ürəyi

yanan. Onu nə adla, hansı maddə ilə “Vətən naminə” təşkilatının cəza dəstəsinə tapşıracaqdı? Qaldı ki, Ülkərə ölüm arzulamırdı - bu qızıdan xoşu gəlirdi, onu xoşbəxt görmək istəyirdi.

Belə çıxır ki, ən “təmiz” variant onu ərə vermək idi. Məsələnin başqa tərəfi isə oydu ki, bu ənənə təkcə Atropatenada yox, dünyanın bir çox ölkəsində təcrübədən keçirilirdi. Məsələn, Berlusconi də Rubi ləqəbli rəqqasə sevgilisi, 18 yaşlı Kərimə əl-Məhrəqu, 41 yaşlı Luko Rissəy ərə verməmişdimi? Vermişdi. Onda Nüsrət niyə belə etməsin?

Ülkərlə “Hilton” otelində görüşən Nüsrət, artıq bir neçə gün sonra onu Ramalla tanış etməyi planlaşdırırdı. Amma bu barədə qızın da fikrini soruşmalı idi, birdən-birə onu fakt qarşısında qoya bilməzdi. Ülkərin reaksiyası gözlənilməz ola bilərdi - şoka düşərdi, ya da ağzından bir söz çıxardı, ara yerdə Ramalın hisslərini də təhqir edərdi.

Sevişəndən sonra, qız pişik kimi ona qısılib, sinəsinə şirin-şirin nəfəs alıb verəndə, Nüsrət ehtiyatla danışmağa başladı. Əvvəl uzaqdan başladı - həyatın çətinliklərindən təbiətin qanunlarına, ailə həyatının vacibliyindən qocalıqda tək qalmaq ehtimalına qədər uzun bir yol gəldi. Ülkər onu diqqətlə dinləyirdi. Qadın intuisiyası ilə hiss edirdi ki, bu söhbətin axırı yaxşı qurtarmayacaq. Hətta başını sinəsindən qaldırıb çarpayının belinə söykəndi. Gərgin vəziyyətdə, Nüsrətin sözüharə gətirəcəyini gözləyirdi.

- Bax belə... Ona görə deyirəm ki, əgər sənə layiq oğlan olduğunu bilməsəydim, heç bunları danışmazdım... Ondan özüm qədər arxayınam.

- Nə deyirsən e sən? Nə oğlan? – Bədəninə çarpayının belindən ayırmadan, başını qabağa verdi. - Mənə oğlan tapmısan? Başa düşmədim.

- Nəyi başa düşmədin? Deyirəm sənə layiq oğlandı. – Nüsrət gülümsəməyə çalışdı.

- Səndən xahiş zad eləmişəm ki, mənə oğlan tap? – Ülkər anlamırdı ki, bu söhbət hardan çıxdı, nə məsələdir, onu evləndirmək Nüsrətin ağına birdən-birə hardan gəldi?

- Mənə sənə xahişin lazım deyil. Səndən icazə alan var? Deyirəm belə məsləhətdir, qurtardı getdi.

Nüsrət ona elə boş, laqeyd, eyni zamanda elə qorxulu gözlərlə baxdı ki, Ülkəri əsmə tutdu. Bu baxışları daha əvvəl də ötəri görmüşdü. İdeyası uğrunda, gözünü qırpmadan istənilən adamı öldürməyə hazır olan bir şəxslə eyni yatağı bölüşdüyünü bilməsə də, baxışlarındakı qəddarlığı görə, duya bilirdi. Nüsrətin təhlükəli adam olduğunu intuisiyası ilə hiss edirdi.

Sevgi ilə qorxunun uzlaşdığı ürəyində, Nüsrətə qarşı nifrət başqaldırdı. Özünü kiçik kimi, tula kimi hiss etdi. Sahibi tərəfindən küçəyə, yağışın altına qovulan, islanan, üşüyən, içəri girmək üçün qapının ağzında zingildəyən, sahibinin isə evə buraxmadığı tula.

Münasibətlərinin ikinci ayı başlamışdı. Təranənin onları yaxalamasından sonra

daha sıx görüşsələr də, Ülkər son günlərdə Nüsrətin dəyişdiyini, başqalaşdığını da hiss etmişdi. Əvvəlki səmimiliyindən, istiqanlılığından heç nə itirməsə də, elə bil sevimlərinin... rəngi dəyişmişdi. Ülkəri ilk günlərdəki kimi şəhəvtlə, hərarətlə öpmürdü, sanki qız onun üçün adılşmışdı. Otel otaqlarını ləçəklərlə süsləməyə davam etsə də, bu əlvən ləçəklər artıq Ülkəri həyəcanlandırmırdı, çünki bu ritualın sürprizliliyi qalmamışdı. Onları otağa səpən və ertəsi gün süpürən xadiməni görmüşdü deyə, ləçəklər öz magiyasını itirmişdi.

Otuz yaşı ola-ola yeniyetmə qızlar kimi hisslərinin, arzularının girovuna çevrilməkdən xəcalət çəksə də, illüziyalarla yaşamaqdan bezmirdi. Nüsrətlə öz xoşu ilə görüşürdü, ona həqiqi sevgi ilə bağlanmışdı, hətta ondan asılılığı yaranmışdı. Nüsrəti Təranəyə qısqaqmaq öz yerində, Ülkər onu azadlığına da qısqaqırdı. Belə azad kişilərə təzyiq etmək, hədələmək, şiltaqlıqla ələ almaq mümkün deyil. Sorğu-sual eləsən, təzyiq göstərsən səni həmin anda atar, gedib başqasını tapar. Bahalı restoranlar, otellər, hədiyyələr istəyən nə

çox qız var ölkədə! “Pulu olmasaydı, sevgilisi olardımı?” sualına da cavabı varıydı: “Yox! Seks, romantika öz yerində, amma kişinin ki, pulu olmadı, apar tulla.”

- Deməli belə məsləhətdir? – kədərli sifət alıb soruşdu. – Mənim fikrim sənin üçün maraqlı deyil, hə?

- Əlbəttə maraqlıdır. Amma sən onu görməmiş, tanımamış indidən “yox” deyirsən. Mənə bu çatmır...

- Tutaq ki, ona ərə getdim. Səninlə yenə görüşəcəyik?

Nüsrət gözlənilməz sualdan çaşdı. Qaşlarını çatıb soruşdu:

- Necə?

- İndiki kimi – Ülkər bunu çox rahat, emosiyasız dedi.

- Elə şey olar? Ərin, ailən ola-ola başqa kişi ilə görüşmək sənə normaldı? – Nüsrət səmimi təəccüblə soruşdu.

Ülkər ayağa qalxdı, kreslonun belindən ağ otel xələtini götürüb əyninə keç irtidi.

- Elə danışırısan ki, elə bil dünyadan xəbərin yoxdu. Bəs mən, sevmədiyim bir adamla ömrümün axırına kimi yaşamağa məcburam? Sənə bu normaldı?

- Hardan bilirsən sevməyəcəksən? Onu heç tanımırısan axı! – Nüsrət də ayağa qalxıb masanın üstündən siqaret götürdü, yandırdı. – Hə? Bu necə olur? Gec-tez ailə qurmalısən ya yox? Nə vaxta qədər... – tüstünü buraxdı. – Belə yaşayacaqsan?

Ülkər əllərini xələtin ciblərinə salıb boynunu yana əydi, başını yırğalayıb soruşdu:

- Necə yəni “belə”? Qəhbə kimi?

- Eee! Sənə qəhbə deyən oldu? – Nüsrət siqareti dişlərinin arasında sıxıb tumanını geyindi. Tüstüdən qıyılan gözlərini Ülkərdən ayırmadan, - Nə gic-gic danışırısan? – soruşdu.

- Bəs nəyəm? Yaxşı, olum aşna.

Nüsrət siqaretin külünü çırpıb əsəbi halda səsini ucaltdı:

- Başa düşmürəm e səni? Nədən narazısan?
 - Heçnədən narazı deyiləm. Amma mənə zorla ərə versən narazı olacam. Sənin üç ün oyuncaq zadam?

- Ay qız, bəyəm sən, gec-tez ərə getməyəcəkdin? Hə?

- Yox! Getməyəcəkdim.

- Bəsdir də artistlik elədin! – Nüsrət yatağa oturub hirsli-hirsli Ülkərə baxdı. – Lap tutaq ki, ər istəmirsən. Tək yaşamaq, kefini çəkmək istəyirsən. Rahat, sərbəst, azad həyatı leqallaşdırmağın yolu nədir? Heçolmasa bir dəfə ərə gedib çıxmaq! Guya bilmirəm ki, ölkədə qayda belədir? Sən kimə nağıl danışırısan?

Ülkər, son beş ildir baş-beynini xarab eləyən, “Qarıyıb qaldın, alan tapılmadı” deyə özünə əl qatan anasını xatırladı. Nüsrətin həyatındakı yerini də düşündü. Adi bir aşnadan o tərəfə keç mədiyini, heçvaxt da keç məyəcəyini dəqiq bilirdi. Heç bir hüququnun olmadığını, ancaq Nüsrət arzulayanda onunla görüşüb yatdığını və bu xoşbəxtliyin bir gün qəfil bitəcəyini, onu qarşıda gözyaşları və peşmanlıqla dolu gecələrin gözlədiyini bilə-bilə rahat, qayğısız həyat sürmək mümkündürmü? Adicə, telefonu götürüb sevdiyin kişiylə istədiyin vaxt zəng edə bilmirsənsə; birdən Təranə eşidər, görər, qırğın düşər deyə qorxu, səksəkə içində yaşayırsansa, belə həyatı davam etdirməyin nə mənası? “Bəlkə də haqlıdır” düşündü. “Doğrudan da sabah birigün məndən həmişəlik üzülüşəndə neynəyəcəm? Hara, kimin yanına gedəcəm?”

Nüsrətin gözlənilməz “adaxlıbazlıq” oyunu; Ülkərin taleyi, gələcəyi ilə bağlı belə vacib məsələdə qızın özü ilə məsləhətləşmədən, fikrini soruşmadan qərar qəbul etməyi onu qəzəbləndirsə də hisslərini, qadınlığını sayəsində kəşf etdiyi kişini çox qınaya da bilmirdi. Yazıq-yazıq dilləndi:

- Bilirsən Nüsrət... üzünə demək olmasın, amma qadına qarşı diqqətin, nəvazişin nə olduğunu sənin kimi bilən kişiylə çətin ki, rast gəlim. Hər dəfə səninlə nəsə təzə bir şey öyrənirəm. Bax, həmin bu “nəsə”lər uğrunda ömrümün sonuna qədər səninlə olmağa, aşnan qalmağa razıyam. Mənə başqa heç nə lazım deyil.

Nüsrət ürək ağrısı ilə ona baxdı. Kövrəldi. Ülkərin sözləri qürurunu oxşasa da, Nüsrəti fikrindən daşındıra bilməzdi.

- Başa düşürəm. Çox sağ ol. Amma mən sənin hisslərindən sui-istifadə edib, sənə yalan danışa bilmərəm. Məndən nə gözləyirsən? Deyim ki, biz, sonsuza qədər bir yerdə olacağıq? Səndən heç vaxt ayrılmayacam? Mən yaşda kişilər cavab qızları çox aldadırlar – ay nə bilim arvadımdan boşanıb səni alacam, sənsiz yaşaya bilmirəm, sən olmasan ölərəm... Qızlar da qulaqlarını sallayıb qulaq asırlar, inanırlar. Elə bilirlər doğrudan da min bir əziyyətlə ayaqda saxladığı ailəsini, böyüdüb boya-başa çatdırdığı uşaqlarını atıb onların yanına gələcək. Bilirəm, deyəcəksən ki, sənin ailən zadın yoxdur, sən nədən qorxursan. Mənim də ona görə ailəm yoxdur ki, mənə ailə lazım deyil. Bir oğlum var, o da böyük oğlandı, işləyir, öz həyatını yaşayır. Mənə isə təklik lazımdı. Başa düşürsən?

Nüsrət gördü ki, komoda söykənilib diqqətlə ona qulaq asan Ülkər, yavaş-yavaş

nəsə başa düşür. “Öyüd-nəsihətinə” daha böyük həvəslə davam etdi:

- Təkrarçılıq kimi çıxmasın, amma doğrudan da yaxşı oğlandı. Savadlı, mədəni, pul qazanan. Sənə nə deyirəm ki? Tanış ol, söhbət elə, bir-iki dəfə görüşüb harasa gedin, oturun... Ondan sonra qərarını verərsən. İndidən “yox” deyib dirəşməklə deyil ki...

- Adı nədi?

- Ramal – qızın oğlanın adı ilə maraqlanması Nüsrəti bir az da canlandırırdı. – Özün də başa düşürsən ki, indi vəziyyət əvvəlki kimi deyil. Oğlanlar varlı qız axtarırlar. Əyri oturaq düz danışaq. Bir sürü qız tanıyıram ki, kasıb amma savadlı, evsiz, maşinsız amma qızıl xasiyyətli oğlanlara “yox” deyiblər. Belə baxanda düz eləyiblər, özlərinə görə haqlıdırlar. Noolsun savadı var, xasiyyəti yaxşıdı? Pulu ki, yoxdu! Qız beləsini neyniyir? Hə, o da var ki, belə oğlanları rədd edə-edə, namizədlərin dairəsini daraldırsan, axırda da baxıb görürsən ki, sən ağ atlı oğlanı gözləyəne qədər yaş gəlib olub qırx. Bax əzizim, bu vaxta qədər aramızda nə olubsa sənə də sərf edib, mənə də. Arada-bir görüşməyimizi sən də istəmişən, mən də. Amma hər şeyi qədərində saxlamaq lazımdı. Sözümlün canı odur ki, bu oğlanın həm savadı var, həm xasiyyəti qızıldı, həm daimi işi var, həm də evi var. Sənin də işin, maaşın var. Hərənizə də bir maşın alıb bağışlayacam. Bu da olsun məndən sizə toy hədiyyəsi. Necədi? – Nüsrət ata şövkəti ilə gülümsündü.

Ülkər bilmədi nə desin. Qarışıq hisslər keçirirdi. Bir yandan evi, işi olan gənc oğlana ərə getmək perspektivi onu cəlb edirdi. Digər tərəfdən isə, Nüsrətdən ayrılmaq istəmirdi. “Bu Ramal yəqin ki, Nüsrətin əlinin altında işləyənlərdəndi. Yüz faiz təcrübəsizdi, həyat görməyib, başı daşdan-daşa dəyməyib. Nüsrət isə başqa söhbətdi. Artıq formalaşmış, xasiyyəti oturuşub, seksdə də sehrbazdır...”

- Sənin yanında özümü güvəndə hiss edirəm, başa düşürsən? Həyat təcrübən var. Nə bilim... Adamın bir çox şıltaqlığını bağışlaya bilirsən, çox şeyə göz yumursan. Bunlara öyrəşəndən sonra, birdən-birə gedib cavan oğlanla... – Ülkərin dili tutuldu, bilmədi nə desin. – Əşi, nə isə. Sözüml odur ki, çətin olacaq...

- Düz deyirsən, gənc oğlanlar şıltaqlıq zad başa düşür. Onlar özləri şıltaqlıq eləyirlər. – Nüsrət güldü. Ülkər də ona qoşuldu.

- Hə də, ay sağ ol. Nəyimə lazımdı? Səninlə olanda sabahı fikirləşmirəm. Belə, pis çıxmasın səninlə yaşamaq daha rahatdı. Sən yaşda adamlar cavanların səhvlərini buraxmırlar.

- Razıyam. Amma bayaq da dedim axı... hər şey qədərində yaxşıdı. Gec-tez ailə qurmalısən, oğul-qız böyütməlisən. Bunlar hamısı həyatın proqramıdır. Nə vaxta qədər mənimlə, ya da başqasıyla görüşəcəksən? Aşna olmaq bilirsən nə deməkdi? Kişilər öz sevgililərindən həmişə bayram gözləyirlər. Kişi öz arvadından tələb edə bilmədiyini, aşnasından çox rahat tələb edir. Aşnanın üzünü həmişə gülməlidir, iyirmi dörd saat seksə hazır olmalıdır. Kişini maraqlandırmır gecədir, ya gündüzdür, hava pisdür, yaxşıdır... Ürəyi nə vaxt istəsə, səninlə görüşməlidir. Bax, istəyirəm səninlə açıq danışım. Sizin problemləriniz bizi qətiyyənlə maraqlandırır.

landırmır. Siz qüsursuz olmalısınız. Həyatınızı, ən gözəl illərinizi bizə qurban verməlisiz. Ay başım ağrıyır, ay nə bilim aybaşıyam, halım yoxdu, həvəsim yoxdu... Bunu bir dəfə eləyərsən, iki dəfə eləyərsən, üç üncüsündə səndən bezib tüpürüb gedəcək. Kişi aşnasının yanına ona görə gəlmir ki, onun problemlərinə şərik çıxsın, oturub dərd-sərinə qulaq assın. Sənin problemlərin onu maraqlandırmır. Onsuz da xirtdəyə qədər problem içindədi – arvadı şuba istəyir, oğlu maşın tələb edir, qızı öz toyuna “Şakirani çağır” deyir... Ona görə də kişi arvad-uşaqdan bezib sənin yanına gələndə, sən gərək onun üzünə güləsən, sakitləşdirəsən, ona verəsən, massaj edəsən. Bunları eləməsən, səni atıb başqasını tapacaq. Onu ailəsindən ayırmaq istəsən, bu lap pis. Birincisi ayıbdır. İkincisi də ki, hardan bilirsən o kişi ər kimi yaxşı kişi olacaq? Sənə deyim ki, aşna obrazında kişilər bir cür olur, ər obrazında başqa cür. Həftədə iki-üçdəfə görüşdüyn mədəni, nəzakətli, nəvazişli sevgilin, sabah səninlə yaşamağa başlayanda dönüb olacaq əzazil, başdanxarabın biri. Elə bilirsən belə hadisələr olmur? Kişilər məişətə nifrət edirlər deyə evdən qaçırlar, qıraqda arvad saxlayırlar. Amma bu münasibətlər sabah ər-arvad müstəvisinə keç sə, böyük ehtimalla bir- birinizə nifrət eləməyə başlayacaqsız. Nə o səni, nə də sən onu məişətdə qane etməyəcəksiz. Sən keçmiş günlərinin xiffətini çəkəcəksən, o da ailəsi üçün darıxacaq.

Nüsrət danışdıqca, dodaqlarının arasından çıxan hər bir söz, hər bir cümlə Ülkərin beyninə həkk olunurdu. Ülkər eşitdiklərini həzm etməyə çalışır, Nüsrətin müdrikliyinə heyran qalırdı.

- Çox sağ ol... Doğrudan qiymətli məsləhətlərdi – Ülkər carpayıya yaxınlaşıb, Nüsrətin yanına oturdu. - Sən deyən olsun. Tanış olaram. Amma alınmasa, xoşuma gəlməsə...

- Alınacaq – Nüsrət əyilib onu dodaqlarından öpdü. – Mütləq alınacaq.

0.24 IV

Üçgün sonra, Nüsrət Ramalı holdinqə dəvət edərək Təranənin seç ki təbliğatına dair son məlumatları dinlədi, ona bir-iki məsləhət verdi və yarım saat sonra, gənc jurnalistə bir söz demədən, Ülkərin nömrəsini yığdı.

Dünən gecə Nüsrətlə “Hyatt” otelində görüşən və beş dəfə orqazm olan Ülkər, onun zəng etdiyini görüb sevindi. Nüsrətlə bu gün də görüşmək, sevimək ümidi ilə, şən səslə cavab verdi:

- Bəli, əzizim.

- Salam Ülkər, necəsən? – Nüsrət soruşdu və Ramalla baxışb ona göz vurdu.

- Yaxşıyam əzizim. Sən necəsən? İşdəsən? – elə-bil iyirmi illik dostunun hal-xətirini soruşdu.

- Hə, işdəyəm. Səndən bir xahişim olacaq. Zəhmət olmasa holdinqə qalxa bilərsən?

Ülkər, Nüsrətin onunla nə üç ün belə rəsmi tonda danışdığını başa düşdü, rəngi qaçdı, ovqatı korlandı. Deməli o gün haqqında danışdığı oğlanı, Ramalı çağırıb. Bəlkə getməsin? Ya da gedib orda dava salsın, oğlanı acılasın? Yox. Olmaz. Ülkər qorxurdu. Bilirdi ki, Nüsrət bu hərəkətini ona əsla bağışlamaz.

Həvəssiz dilləndi:

- On dəqiqəyə orda olaram. – “Deməli hər şey bura qədər imiş” kədərlə düşündü.

- Çox yaxşı. Gözləyirəm – Nüsrət təbəssümlə dedi və dəstəyi yerə qoydu. – Hə, Ramal. Yadındadırsa sənə bir qız haqqında danışmışdım?

Ramal başını tez-tez yırğaladı:

- Bəli Nüsrət müəllim, yadımdadır.

- Bax, həmin bu xanım qızımız bir azdan bura gələcək. Səni onunla tanış eləmək istəyirəm. Əgər bir- birinizdən xoşunuz gəlsə, münasibətləriniz alınsa, ailə qursanız, buna çox sevinərəm. Sən hələ də subaysan da? – Nüsrət bərkdən güldü. Ramal da gülə-gülə:

- Bəli Nüsrət müəllim. Hətta evli olsaydım da, siz məsləhət görəndən sonra boşanıb dediyiniz xanımla evlənərdim, – fəxrlə dedi.

Yaltaqlığın təntənəsi olan bu sözlərdən Nüsrətin ürəyi bulansa da, bir söz demədi.

- Səni elə belə qızla tanış eləmirəm ha! Ağıllı, savadlı, işi-gücü olan qızıdır. Bu binadakı şirkətlərin birində işləyir. Yaxşı maaş alır.

- Üzr istəyirəm Nüsrət müəllim, qız sizin qohumunuzdur?

- Necə bəyəm? – Nüsrət bir anlıq duruxdu.

- Dedim bəlkə qohumunuzdur, ona görə evləndirmək istəyirsiniz, kömək eləyirsiniz... Nə bilim... – Ramal Nüsrətin çaşqın baxışlarından qorxub, tempi yavaşlatdı.

- Xeyr, qohumum deyil. Bu binada, bir-iki tədbirdə rastlaşmışıq, söhbət eləmişik. Görmüşəm ki, ağıllı, tərbiyəli qızıdır. Əvvəl elə bilmişdim ərdədi, amma məlum olanda ki, subaydır, birinci sən gəldin ağılıma.

- Neç ə yaşı var, Nüsrət müəllim?
 - Otuz. Anası ilə bir yerdə qalır.
 - Məndən iki yaş böyükdü. – Ramal gülümsünüb dedi.
 - Sənin üç ün problemdi bəyəm? – Nüsrət qaşlarını çatdı.
 - Yox, yox. Siz nə danışırırsınız? Elə şey olar? Mən elə köhnə fikirli adam deyiləm – Ramal irişərək dedi.

- Lap yaxşı. Əsas odur ki, arada sevgi olsun, bir-birinizi başa düşəsiniz. Özü də toyunuzu şəxsən özüm keç irəcəm! – Nüsrət qürurla dedi. – Özün də bilirsən ki, müasir qızlara inam yoxdur. Elə bir vaxtda yaşayırıq ki, dörd qarın doğmuş qadını da 18 yaşlı qız uşağına ç evirmək mümkündür. Bakirəliyi fiziki mənada qorumaqla bərabər min hoqqadan, torbadan, toqqadan çıxmaq olur. Gedib tikdirirlər, neynirlər... Biabırçılıqdı.

- Bəli Nüsrət müəllim. İndi əxlaqsızlıq baş alıb gedir.

Qapı döyüldü. Ülkər kabinetə daxil oldu. Nüsrət, üzündə geniş təbəssümlə ayağa qalxdı, ona yaxınlaşdı.

- Salam qızım, necəsən?

- Sağ olun... Nüsrət müəllim, yaxşıyam.

Nüsrət üzünü Ramala ç evirib pafosla dedi:

- Tanış ol Ramal – Ülkər xanım! Ülkər xanım, bu da Ramal. Buyurun, keçin əyləşin. Ürəyiniz nə istəyir? Çay, kofe, viski?

Ülkər Ramalla üzbəüz divana oturdu, məzəmmət sezilən baxışlarını Nüsrətə qaldırdı:

- Kofe içərdim. Dünən gecə az yatmışam, yuxum tökülür – Ülkər yarıkinayəli tərzdə dedi.

Nüsrətin ürəyi düşdü. Qızın hara eyham vurduğunu bildi. Amma qorxduğu baş vermədi, Ramal araya girdi.

- Elə mən də kofe iç ərdim Nüsrət müəllim. Ülkər xanım kimi, mən də səhər dərddə yatmışam.

Nüsrət başını bulayıb masasına sarı addımladı, dəstəyi qaldırıb katibəyə üç kofe sifariş verdi. Ülkərlə göz-gözə gəlməyə utanan Ramal, gülümsəyib dedi:

- Deyəsən siz də mənim kimi gecəyə kimi işləyirsiniz?..

Oyunu Nüsrətin təyin etdiyi qaydalarla oynamağa məcbur olan Ülkər, Ramala kobud cavab verib acılamaq istəsə də, özünü saxladı:

- Xeyr. Mən gecələr yata bilmirəm.

Yelena kofeləri gətirib masaya düzəndən və kabinetdən çıxandan sonra, Nüsrət dedi:

- Ülkər qızımız bu binada, çox nüfuzlu şirkətdə işləyir. Ona böyük hörmətim, rəğbətim var. Tərbiyəli, alicənab, əxlaqlı xanımdır. İşində də əvəzedilməzdi. Bir gün işə çıxmasa, şirkət batır.

Ayrı vaxt bu iltifatlardan bəlkə də əriyərdi, məst olardı Ülkər. İndi isə, bu sözlərin təyinatı ona məlum olduğundan, hansı məqsədlə deyildiyini bildiyindən

ə səbi görünürdü, yerində qurdalanırdı. Onun gərgin və həyəcanlı olması Nüsrətin də diqqətindən yayınmadı. Qızın narahatlığını Ramalın görməsindən, başa düşməsindən qorxurdu. Ülkər onun bütün planlarını alt-üst edə bilərdi. Qızla göz-gözə gəldi. Yenə həmin

dəhşətli, adamı vahiməyə salan baxışı ilə baxdı ona. Ülkərə hər şey aydın oldu – özünü yığışdırmalı idi. Daxilində başqaldıran vulkanı basdırmağa çalışaraq, fikrini yayındırmaq üçün Ramala baxmağa başladı. Yalnız indi onun nə qədər simpatik olduğunun fərqinə vardı. Üzü, gözləri, burnu, dodaqları, bədəni – hər şeyi qaydasında idi. Gözü bir ara qasığına sataşdı. Şalvarının qabağı əcaib böyüklükdə olmasa da, babat qabarıqlığı varıydı. “Utancaqdı. Danışanda qızarırdı. Gözlərimin içinə baxa bilmir. Allah bilir, heç qayırışmağı da bacarmır. Heç olmasa instrumenti qaydasında olsun...”

- İstərdim ki, yaxından tanış olasınız, – Nüsrət üzünü Ülkərə çevirib dedi. Qız diksindi. Bir Ramala, bir Nüsrətə baxmağa başladı. Nüsrət isə davam etdi, - İkinci də subaysınız, gec-tez ailə həyatı qurmalısınız. Bilirəm, bir qədər qeyri-adi tanışlıq oldu, lap dədə-baba üsuluna oxşadı, - Nüsrət ürəkdən güldü. – Amma özüm ölüm, elə dədə-baba üsulu yaxşıdı. Vallah. Nə isə... Mənimki buracandı. Sizi görüşdürdüm, bir- birinizi gördünüz, tanıdınız. Söhbəti uzatmağa ehtiyac yoxdu. İkinci də tanıyıram, xasiyyətlərinizə az-çox bələdəm, hiss edirəm ki, gözəl cütlük olacaqsız, bir-birinizə yaraşacaqsız. Subaylığın daşını atmaq lazımdır! Sizin kimi işi-gücü olan, savadlı, istedadlı, bacarıqlı, gözəl gəncləri subay görəndə ürəyim ağrıyır. Məhz sizin kimi vətənpərvər gənclər ailələr qurmalı, ölkəmiz üçün vətənpərvər vətəndaşlar yetişdirməlidir. Baxıram ki, meydan qalıb bədxahlara, vətəni-milləti xaricilərə satanlara, düşmən dəyirmanına su tökənlərə. Onlar doğub törəyir, sizin kimi ləyaqətli gənclər isə evlənmək istəmir. Belə şey olar? Bilirsiniz ki, bir həftə sonra Qurultay seçkiləridir. Vətənimizin, millətimizin gələcəyi üçün çox vacib hadisə baş verəcək. İmkan vermək olmaz ki, bədxahlar, xarici düşmənlərin dəyirmanına su tökənlər Qurultaya girsin. Ona görə də gecə-gündüz işləməliyik ki, Qurultaydakı yerləri vətənpərvər insanlar tutsunlar. Bax, bizim əzizimiz Ramal bu işdə Təranə xanıma kömək edir – Nüsrət üzünü Ülkərə çevirib dedi.

İndi Ülkərə hər şey aydın oldu. Deməli Təranənin axmaq məqalələrini bu jurnalist yazır. Ramal Ülkərin gözündə yüksəlməyə, dəyər qazanmağa macal tapmamış, bir anda, şappıltı ilə gözündən düşdü. Nüsrət isə dayanmadan danışdı:

- Seçkilərin səhəri, bazar günüdür. İstəyirəm sizin toyunuzu həmin gün keçirək. Özüdə şəhərin ən bahalı şadlıq evi “Dionis”-də. Necədi?

Ülkərlə Ramal baxışdılar. İkisi də eşitdiklərindən şok keçirmişdilər. Yarım saat əvvəl tanış olan gənclərə bir həftə sonra evlənmək təklif olunurdu. Bir həftə sonra!

- Bir həftə tez deyil ki, Nüsrət müəllim? – Ülkər özünü ələ almağa, qəzəbini bürüzə verməməyə çalışaraq soruşdu.

- Yox qızım, niyə tez olur? – Nüsrət ç iynlərini dartıb dedi. – Ramal, sənə də tezdir?

Ramal sanki yuxudan ayıldı. Bayaقدan heyranlıqla süzdüyü Ülkərdən gözlərini ayıraraq, Nüsrətə baxdı:

- Xeyr Nüsrət müəllim. Bir-birimizi tanımaq üçün bir həftə kifayət edər. Məncə... – Ramal irişdi, təzədən üzünü Ülkərə ç evirdi. Onunla göz-gözə gələn Ülkər isə, oğlanı pərt etməmək, daha doğrusu Nüsrəti hiddətləndirməməkdən ötrüsoyuq və zorakı təbəssümlə ona cavab verdi:

- Olsun... Nə deyirəm ki...

- Yenə də deyirəm – siz heçnədən narahat olmayın. Toyunuz mənim boynuma. Hədiyyələriniz də artıq hazırdır – ikinizə də toy hədiyyəsi olaraq məşin bağışlayıram. Amma nə məşinlər olduğunu deməyəcəm, qoy sürpriz olsun. Toy günübilərsiniz.

Nüsrətin niyyətini və məqsədini yaxşı bilən Ülkər, onun bu səxavətliyinə təəccüblənməsə də, Ramalın ağzı açıq qaldı. Handan-hana özünə gəlib kəkələdi:

- Nüsrət müəllim çox... çox sağ olun. Vallah heç gözləmədim... Xəcalət verirsiniz.

- Yekə oğlansan! – Nüsrət saxta qəzəblə səsinə ucaldı. – Xəcalət nədir? Bir böyük kimi, ağsaqqal kimi sizə kömək etmək mənim borcumdur! Özündə sürprizlər bununla qurtarmır. Sizin toy gününüzdə, biz də Təranə xanımla öz rəmzi toyumuzu keç irəcəyik. Zalda iki bəy, iki gəlin olacaq. Ha ha ha! Necədir?

Ülkərin gözləri qaraldı, halı pisləşdi, ürəyi qalxdı. Bədəni sütləşib sola əyildi. Nüsrətin ç iyninə yığılıb özündən getdi.

- Mənə nə olub? Hardayam?

Ülkər dumanlı baxışlarını otaqda gəzişdirdi. Divanda uzanmışdı, başının altına da mütəkkə qoyulmuşdu. Nüsrət onun ayaq tərəfində, divanın belinə dirsəklənmiş vəziyyətdə yanakı oturmuşdu.

- Narahat olma. – yorğun təbəssümlə dedi. – Mənim kabinetimdəsən. Bayaq özündən getdin. Yəqin həyəcəndəndi.

- Özündən getdim? – Ülkər beynini işə saldı, xatırlamağa çalışdı və... xatırladı. Yadına düşdü ki, Nüsrət Təranə haqda nəsə danışmışdı. Əlbəttə! Onunla evlənəcəyini deyirdi. Özü də bir gündə iki toy olacaqmış. Yenə ürəyi qalxdı.

Qarşıdakı boş divana baxıb soruşdu:

- Bəs Ramal hanı? – Ramalın harda olması vecinə də deyildi, sadəcə maraq üstələmişdi. Ülkər huşsuz vəziyyətdə ikən, “adaxlısı” görəsən hara yoxa çıxmışdı?

- Getdi. Təranə xanım zəng elədi, axşam seçicilərlə görüş var. Amma getmək istəmirdi. Onu da biləsən. Əməlli-başlı qorxmışdu.

- Çoxdan bu vəziyyətdəyəm?

- Qırx dəqiqə olar. Ürəyin gedən kimi, plazanın həkimini çağırmalı oldum. Gəlib sakitləşdirici iynə vurdu. Məsləhət gördüki, həkimə gedəsən. Yox, yox. Ayağa durma. Bir az da uzan. Dincəl. Amma mütləq həkimə getməlisən. Su iç .

Nüsrət masanın üstündən su ilə dolu stəkanı götürüb ona uzatdı. Ülkər qaş-qabaqlı sifətlə stəkanı onun əlindən aldı, içməyə başladı.

- Oturmaq istəyirəm.

- Dayan, kömək eləyim.

Nüsrət stəkanı masanın üstünə qoyandan sonra, Ülkəri əllərindən tutub oturtdu və:

- Ramal xoşuna gəldi? Necə oğlandı? – soruşdu.

- İndi Ramalın yeridi?! – Ülkər əsəbiləşdi. - Tanımıram, eləmirəm. Hardan bilim necə oğlandı? Yaxşı oğlan olsaydı, burda qalardı.

- Deyirəm sənə ki, getmək istəmirdi! Elə dediyini deyirsən e! Məndən xahiş elədi ki, Təranəylə danışım, bir-iki saat möhlət alım. Amma mən istəmədim Təranə söhbəti bilsin. Ramala da tapşırıdım ki, ona bir söz deməsin. Sənə görə çox pis olmuşdu, qorxmışdu.

- Əlbəttə... – Nüsrətlə göz-gözə gəlib dedi. - Təranə xanım bilməməlidir. Yoxsa başımıza oyun açar, hə?

- Bəsd. Yenə başlama. İkiniz də bezdirmisiz məni – qaşlarını çatıb, uca səslə dedi.

- Yaxşı. – Ülkər divanın belinə söykənib gözlərini yumdu. – Bəs onun məndən xoşu gəldi?

- Kimin? Ramalın? Minnəti olsun! Səndən xoşu gəlməyə bilər? Ağzı nədi?

- Hə də. Ağzı nədi?! Sən deyəndən sonra...

- Niyə deyirsən? Eybəcərdir? Şikəstdi? Xoşuna gəlməyən nədi e sən?

- Eybəcər deyil, yaraşıqlı oğlandı. Amma yaltaqdı. Sənə yaltaqlanır – Ülkər gözlərini açıb Nüsrətə baxdı.

- Bunun dərdinə bax! İndi hamı yaltaqlanır, neynəyək? Evlənməyək, arvad almayaq, ailə qurmayaq?

- Bəs sən?

- Nə mən?

- Bu vaxta qədər kiməsə yaltaqlanmısan?

- Əlbəttə. İndi də yaltaqlanıram. Mən də özümdən yuxarıda dayananlara yaltaqlanıram. Amma sən buna yaltaqlıq demə. Ümumiyyətlə “yaltaq” sözündən xoşum gəlmir. Buna sədaqət də deyə bilərsən. Ramal isə mənə ata kimi, ağsaqqal kimi hörmət eləyir.

- Ata kimi? – Ülkər gülməyə başladı. – Heçata da, gəzdiyi qızı öz oğluna sırıyar?

Nüsrət gözlərini qıyıb Ülkərə baxdı. Ülkər də üsyankar baxışlarını ayırmırdı ondan. Xeyli baxışdıqdan sonra, sükutu Nüsrət pozdu:

- Ağzının danışığını bil. Həddini aşırsan. Səni peşman eləyərəm. Başa düşürsən məni?

Ülkər üzünü şəstlə pəncərəyə ç evirib üfüqdə dalğalanan bayrağa baxdı.

- Əcəb şeydi!.. Söz deyə bilmirik... Bəs yaxşı – təzədən Nüsrətə baxıb soruşdu,
- Ramal bilir ki, mən qız deyiləm?

- ...

- Nədi? Niyə elə baxırsan? Söz soruşuram səndən. Ramal bilir ki, bakirə deyiləm?

- Lap köhnə fikirli adamlar kimi danışırısan, vallah. Neçənci əsrdə yaşayırsan, ay qız? Belə şeyləri indi problem eləyən var?

- Deyirsən Ramal üç ün problem deyil? – Ülkər eşitdiklərinə inanmadı. – Yəni indi belə oğlanlar da var? Bakirəlik hərləmişlər?

- Mən demədim ki, Ramal üç ün problem deyil. Mən səni nəzərdə tuturdum. Toy günüsəhər gedib tikdirirsən, vəssalam.

- Necə?! – Ülkər tikdirməyin nə olduğunu bilirdi, bu barədə eşitmişdi, amma özünün də nə vaxtsa qızlıq pərdəsini tikdirəcəyini, buna məcbur qalacağını təsəvvür etmirdi. – Sən nə danışırısan?

Nüsrət başını buladı:

- Özünü elə aparırsan ki, elə bil aydan gəlmişən. Tikdirmək necə olur, bilmirsən?

- Bilirəm e. Amma mən... Axı bu alçaqlıqdı.

- Əşi bəsdi sən allah. Harası alçaqlıqdı? Sən niyə utanmalısan? Qoy Ramal utansın ki, otuz yaşlı qadınla evlənir, hələ bir onun qız çıxmasını da istəyir. Düzdü, bu barədə onunla söhbətim olmayıb, bilmirəm bu işlərə necə baxır. Amma hər ehtimala qarşı biz tədbirimizi görməliyik. İş şansə buraxmaq

olmaz. İki dəqiqəlik işdi. Gözünü açıb-yumacaqsan, tikib qurtaracaqlar. Özü də səni tanış ginekoloqun yanına göndərəcəm. Bir dəqiqə, kartını verim səsə.

Nüsrət ayağa qalxıb masasına yaxınlaşdı, bloknətlərin içində eşələndi və axtardığını tapıb Ülkərin yanına qayıtdı, kartı ona uzatdı. Kartın üstündə:

Mədinə-Çimnaz Nərbəlaqızı

Ginekoloq

yazılmışdı.

- Sənin ginekoloq tanışların da var? – soruşdu. - Özündə iki adlı.

- Əlbəttə var. Niyə də olmasın? Məsələdən xəbəri var, onunla danışmışam.

Ülkər güldü, heyərlə başını buladı:

- Danışmısan? Sən nə adamsan... Hiss olunur ki, çox ciddi hazırlaşmısan toyuma.

- Nə isə. Sabah mütləq ona zəng elə. Görüş vaxtını danış. Bazar günü səhər klinikada olsun, səni gözləsin. İki dəqiqəlik işdir, tikəcəm, çıxacaqsan bayıra.

- Bildim də, bildim! İki dəqiqəlik işdir – Ülkər yerdən çantasını götürüb kartı içinə atdı. - Ramalla evliliyimiz indidən yalan üstündə qurulursa, gör bu işin dalı nə olacaq! İnana bilmirəm ki, gedib özümü tikdirəcəm. Kül mənim başıma...

- Dramatizləşdirmə. Sən ona yalan danışmırsan ki! – Nüsrət dedi və bir qədər fikirləşdikdən sonra, əlavə etdi, - Yeri gəlmişkən, gedəndə sənin nömrəni istədi,

mən də verdim. Bu gün, sabah yəqin ki, zəng eləyəcək. Telefonunu açıq saxla. O dəfə də mənə küsüb telefonunu söndürmüşdün. Zəng eləyəndə də acılama.

Ülkər gözlərini endirib köks ötürdü:

- Deməli hər şey buracanmış... Bundan sonra görüşməyəcəyik.

- Sən indi belə deyirsən, amma sabah onunla yaşamağa başlayanda hər şey yadımdan çıxacaq. Sənin üç ün həyatda yeni səhifə açılır, başa düşürsən?

- Xahiş edirəm, bəsdi. Bu səhifəni sən açırsan, özü açılmaz.

- Mən sənə kömək eləyirəm.

- Nə isə. İşdən icazə alıb çıxmışam. Gedim...

- Narahat olma. Şefə zəng eləmişəm, demişəm ki, burdasan. İstəsən bu gün heç işə getmə. Get evdə dincəl.

- Yox əşi! İşlərim yığılıb qalıb, evə getmək nədi?

Nüsrətlə göz-gözü gəldilər. Bir-birlərinə o qədər yaxın idilər ki, nəfəslərini duya bilirdilər. Ülkər gözlərini yumub o tanış şəhvət hissini özündən uzaqlaşdırmağa çalışdı. Başqa şeylər haqda düşünmək, fikrini yayındırmaq istəyirdi. Nüsrət də ən az onun qədər ehtiraslanmışdı. İki aya yaxın müddət, ona ç ox gözəl anlar yaşadan qızı itirməkdə olduğunun fərqinə varırdı. Ülkər, dodaqlarına qonan sərt, ilıq öpüşdən ayıldı, gözlərini açdı. Nüsrətə yox deyər, onu geri ç evirər bilməzdi. Vəhşi kimi öpüşməyə başladılar. Nüsrət qızın döşlərinə əl atanda, Ülkər:

- Dayan. Qapı açıqdı. Girib eləyən olar.

Nüsrət öpməyə davam edərək:

- Narahat olma... Heçkəs... Girə bilməz... Bu otağa...

- Bəs sən deyirdin işdə seks olmaz... Dayan, eləmə... Qapını bağla... Narahatam.

- Bağlayaram... Bura gəl... Olmadı ki!

Ülkər ondan qopub divanın obaşına sürüşdü, aralarındakı məsafəni açdı.

- İstəyirsən yenə Təranə gəlsin bizi görsün? Mən onun təhqirlərini eşitmək istəmirəm. Bildin?

- Təranə bura gələn deyil. Seç icilərlə görüşür – Nüsrət ötkəm ifadə ilə, sözlərin üstünə basa-basa dedi.

- Seç icilərlə... – Ülkər əsəbi gülüşlə güldü. – Boynuna al ki, qorxursan ondan.

- Kimdən? – Nüsrətin qaşları çatıldı. – Təranədən?

- Hə, Təranədən. Qorxmursan?

- Yox, qorxmuram. Əlbəttə qorxmuram, - Nüsrət təəccüblə ç iynələrini dartdı. - Mən problem, səs-küy, baş ağrısı istəmirəm. Bunlardan qaçıram. Kişilər qadınlardan qorxmurlar əzizim. Kişilər qadınların dır-dırını eşitmək istəmirlər. Biz sizdən qaç anda, siz səsinizi başınıza atanda biz susanda elə bilirsiniz ki, sizdən qorxuruq? – Nüsrət gülməyə başladı. - İşdən çıxıb birbaşa evə gedən neç ə kişi var dünyada? Bilmirsən? Deyim də sənə - ç ox az! Sizin mürdəşir sifətinizi görməməkdən ötrü, işdən çıxandan sonra bir-iki saat hardasa veyllənib sonra evə gedirlər. Özlərini konsertə hazırlayırlar. Siz danışanda, biz susanda elə bilirsiniz deməyə sözümüz

yoxdur? Kişilər sizə baş qoşmaq, ağız-ağıza vermək istəmərlər. Hamısının fikri də budur ki, “ləç əri yola verim, baş qoşmayım”. Salamətı budur də! Sizsə bundan sui-istifadə edirsiniz.

Bax, səndən dönə-dönə xahiş eləyirəm, onun xətrinə dəymə! Yetim oğlandı. Həyatda heçkəsi yoxdu. Çox kövrək qəlbi var. Nəyi varsa, hər şeyi özü əldə edib, öz zəhmətiylə...

Təranədən danışan yerdə, söhbəti birdən-birə Ramalın üstünə gətirməsi Ülkəri təəccübləndirsə də, onunla mübahisə etmək istəmədi.

- Bəs yaxşı, birdən onunla darıxdım? Mənə maraqlı gəlmədi? Onda necə? Belə, çox əzilib-büzülür e, elə bil. Onun kimi kişilərdən acığım gəlir.

- Xeyr! Çox şən, zarafatçı oğlandı. Ürəyi təmizdi. Heç də sənin dediyin kimi, nanıx deyil. Hara desən aparacaq səni, nə desən alacaq sənə. Kraliça kimi yaşayacaqsan!

Ülkərin bayaqkı halsızlığından əsər qalmamışdı, özünü çox yaxşı hiss edirdi. Beş dəqiqə əvvəl yarıda kəsdiyi yaxınlaşmanı, indi özü arzulayırdı. Özündən əmin halda Nüsrətə baxdı:

- Onda... heç olmasa axırıncı dəfə... Sik məni Nüsrət! Burda, bu divanın üstündə. Sik məni!

Nüsrət onu yaxşı tanıyırdı. Hisslərinin təbiətinə bələd idi. Ülkərin çılğınlığı, ehtirası, arzuları onu da ehtizaza gətirirdi. Şəhvət içini cırmaqlayırdı. Qızın cazibəsi qarşısında dayana bilmirdi. Ülkər isə, onu zorla ərə vermək istəyən bu adama nifrət edə bilmirdi, özü ilə bacarmırdı. Ondan uzaqlaşmaq, ona yadlaşmaq istəyəndə Nüsrət təzədən qayıdıb, öz xain cazibəsini üstünə çiləyirdi. Nifrətlə sevgi arasında sərsəm gəzişmələr Ülkəri sərxoş edirdi, reallığa qayıtmağa qoymurdu.

Bu kabinetdə Təranədən başqa heç kəslə seviməyən Nüsrət ayağa qalxıb qapını bağladı, Ülkərin yanına qayıtdı. Üstünə əyilmək istəyirdi ki, cib telefonu iki dəfə cikkildədi. Nüsrət dodaqlarını büzüb telefonu götürdü, diqqətlə displeyə baxmağa başladı. Sonra birdən gülümsündü, telefonu Ülkərə uzatdı:

- Adam da belə oğlanı sevməz?

Ülkər telefonu əlinə alıb mesajı oxudu.

“Nüsrət müell. bagislayin sizi narahat edirem. Ulker xanim nece oldu? Cixib getdiyim ucun cox utaniram. Xahis edirem ona deyin ki men getmek istemirdim. Size de minnetdaram ki meni beli gozel bir xanimla tanis elediniz. Fikrimi bilmek isteyirsinizse Ulker xanim cox xosuma geldi...”

Hər gün olduğu kimi, taksini “Lider” plazanın qarşısında saxlatdırıb, beş manatı sürücüyə verdi, maşından düşdü. Yolu keçə-keç ə fikirləşdi ki, “Belə olmaz. Maşınısız alınmır. Pulum taksilərə gedir...” Nüsrətin söz verdiyi maşın neçə gün idi ki, ağılından çıxmırdı. “Görəsən hansı maşındandı? Təranənin kindən ola bilər? Yox, çətin. Təranənin statusu başqadır. Qəhbə olasan, bəxtin olsun...”

Plazanın fırlanan qapısına yaxınlaşmışdı ki, birdən ürəyi qalxdı. Ayaq saxladı. Plazaya girib-çıxanlara mane olmamaqdan ötrü, bir küncə çəkilib dərinədən nəfəs aldı. Dünən Nüsrətdən ayrılandan sonra ürəyi bulanmamışdı. Evdə də özünü yaxşı hiss etmişdi. Bir həftə əvvəl başlayan ürək bulanmalar, artıq onu narahat edirdi. Ağlına min-bir fikir gəlirdi. Nüsrətin tanış ginekoloqu yadına düşdü. Çantasında qurdalanıb kartı tapdı, nömrəni yığmağa başladı. “Onsuz da bu gün zəng etməliydim. Görəsən bu vaxtı oyaq olar?..” düşündü və qolundakı saata baxdı. Doqquza on dəqiqə qalırdı.

Telefon xeyli çalandan sonra, xəttin obiri başında qadının kal səsi eşidildi:

- Alooo.

- Sabahınız xeyir Mədinə Çimnaz xanım.

- Adlardan birini deyin.

- Necə? Başa düşmədim.

- Deyirəm adlardan birini deyin – ya Mədinə, ya da Çimnaz. İkisi birdən uzun olur.

- Həə, başa düşdüm Mədinə... xanım. Sizi Ülkər narahat edir. Nömrənizi Nüsrət müəllim verib.

Nüsrətin adını eşidən qadının səsi birdən-birə dəyişdi, mülayimləşdi:

- Aaa, Ülkər xanım, sabahınız xeyir. Nüsrət müəllim mənə demişdi, düzdü. Buyurun, eşidirəm sizi. Nəyə baş verib?

- Sizi yuxudan oyatdım deyəsən... Bağışlayın.

- Yox, yox. Mən də təzə oyanmışdım. Buyurun.

- Mədinə xanım, bu gün görüşə bilərik?

- Bu gün? – Mədinə-Çimnaz duruxdu. - Mən elə bilirdim toy bazar günüdür.

- Elədir, bazar günüdür.

- Bilirsinizmi... indidən tikdirsəniz, toya qədər sökülə bilər. Yaxşı olardı ki, həmin gün səhər yanıma gələsiz.

- Mədinə xanım, mən sizi başqa məsələyə görə narahat edirəm e.

- Eləmi? Nə məsələdi?

- Neçə gündür özümüpis hiss eləyirəm... Tez-tez ürəyim bulanır.

- Nə vaxtdan başlayıb?

- Bir həftə olar.

- Test eləmisiz?

Ülkər çaşıb qaldı. Başını qaldırdı. Plazaya doluşan amorf, yuxulu, vecsiz ofis planktonuna – menecerlərə, supervayzerlərə, dilerlərə baxdı. Yenə ürəyi bulandı.

- Nə testi?

- Hamiləlik testi.

- Yox. Niyə etməliyəm ki?

- Nə isə. Saat on birdən sonra klinikadayam. Ünvanı bilirsiniz?

- Kartın üstündə yazılıb, taparam.

- Hə, lap yaxşı. Nərimanov metrosunun düz yanında. Arxası kinoteatra, üzünə parka tərəf dayananda, sağdakı küçə.

- Taparam Mədinə xanım, narahat olmayın. Görüşərik.

Binaya daxil olub, onlarla ofis planktonu ilə birlikdə iyirmi nəfər tutumu olan liftə mindi. Nəfəsi çatmırdı. On altıncı mərtəbəyə birtəhər qalxdı, tez tualetə qaçdı. Xlor iyi verən ayaqyolunda xadimə unitazları təmizləyirdi. Tez özünü boş kabinələrdən birinə verib, unitazın üstünə əyildi. Səhər içdiyi çay və yediyi peçenyeni qaytardı. Kabinədən çıxanda xadimə ilə üz-üzə gəldi.

- Yaxşısan qızım?

- Hə xala, yaxşıyam.

- Xolodilnikdə yaxşı kənd qatığım var. İstəyirsən bir stəkan verim iç , ürəyini tutsun. Hə?

- Yox xala, payın artıq olsun. Lazım deyil – halsız dilləndi və üzünə su vurub ofisə tələsdi.

Saat on birin yarısına qədər iş yerində, boş gözlərlə monitora baxaraq oturdu. Hövsələsi daralmışdı, ürəkbulanması keçmirdi. Bəxtindən nə şef, nə də köməkçisi bu gün işə çıxmamışdılar. Deməli ona iş tapşırıran da olmayacaqdı. On birin yarısı olan kimi, şefin qəbul otağına zəng eləyib katibəyə həkimə getdiyini, bir-iki saata qayıdacağını dedi. Əslində, şirkətin ən imtiyazlı əməkdaşı olan Ülkər heçkəsə hesabat verməyə bilər - istədiyi vaxt çıxsa, istədiyi vaxt qayıdardı. Amma öz statusundan əsla sui-istifadə etmirdi. Onu gözü götürməyən iş yoldaşlarının paxıllığını, qısqanclığını daha da artırmaqdan, gözə gəlməkdən qorxurdu.

Saat on bir tamamda klinikanın qabağında taksidən düşüb şüşəli qapını açdı, içəri daxil oldu. Ağ xələtli iki qadın pəncərənin qabağında dayanıb söhbət edirdilər. Ülkər onlardan birinin dediklərini eşitdi:

- Hə, ay qız. Bəs nə bilmişdin? O, gəlinlə bir evdə yaşayan zibildi? Guya tanımırıam onu?

- Sabahınız xeyir – Ülkər mümkün qədər nəzakətlə dedi. - Bağışlayın, Mədinə xanım neçənci kabinetdə oturur?

Ağ xələtli qadınların ikisi də laqeyd baxışlarını qıza tuşladılar, təpədən dırnağa qədər Ülkəri süzdülər. Mədinənin yanına gələn gözəl, tərəvətli və əlbəttə ki, pullu qızlara klinikada işləyən hər kəs vərdiş eləmişdi. Qadınlardan biri içini çəkib, əli ilə dəhlizi göstərdi:

- Düz gedin, soldakı 9-cu kabinet.

- Sağ olun xanım, minnətdaram.

Ülkər 9 nömrəli kabinetin qabağında dayanıb dərindən nəfəs aldı, cəsarətini toplayaraq qapının qolunu burdu:

- Gəlmək olar?

- Buyurun, buyurun. Gəlin.

Ülkər turşməzə təbəssümlə kabinetə girib qapını bağladı. İri ginekoloji kabinetin divarlarında hamiləliyə, aborta, kontraseptivlərə dair müxtəlif plakatlar asılmışdı. Həkim böyük masanın arxasında əyləşmişdi, gözləri gülürdü. Ülkərə xeyli tamaşa etdikdən sonra dedi:

- Buyurun, əyləşin.

Ülkər çəkinərək stula oturdu, çantasını masanın üstünə qoydu və əllərini çantadan ayırmadan, həkimə baxmağa başladı. Bir müddət ikisi də bir-birlərinə səssiz baxdılar. Sükutu pozan Mədinə-Çimnaz oldu:

- Deməli bir həftədir ürəyiniz bulanır...

- Bəli, bir həftə olar – Ülkər narahatedici sükutun pozulmasına çox sevindi. – Bu gün səhərdən lap dözülməz oldu.

Həkim bir söz demədən siyirtmədən rezin əlcəkləri çıxartdı. Onları taxa-taxa soruşdu:

- Aybaşınız gecikib Ülkər xanım?

- Hə, gecikir. – Ülkər həyəcanlandı. - İki həftə olar gecikir.

- Aydındı. Keçin, uzanın kresloya. Ora keçin, pərdənin arxasına - əli ilə göstərdi, özündə ayağa qalxdı, Ülkərə soyunmaqda, kresloya qalxmaqda kömək elədi. Tır-tir titrəyən qızı sakitləşdirmək üç ün:

- Qorxmayın, ağrıtmayacaq. – dedi - Heçnə eləmirəm, elə belə baxıram. Yaxşı? Özünüzü boş buraxın, aha, boş buraxın. Bax belə...

Mədinə-Çimnaz Ülkərin uşaqlıq yolunda qurdalandıqca, qızın gözləri qorxu və xəcalətdən doldu. Sağ əlinin işarət barmağını dişləyib, gözlərini yumdu. Amma prosedur, gözlədiyindən də az çəkdi – iki dəqiqə sonra Mədinə-Çimnaz ayağa qalxıb monoton səslə dedi:

- Ülkər xanım, bir aylıq hamiləsiniz.

Ülkər gicgahına süzülən yaşları silib, titrək səslə:

- Ürəyimə dammışdı doktor... – dedi. – Dəqiqə hamiləyəm, hə?.. Bəlkə... test eləyim?

Həkimlik praktikasını boyunca, qəti diaqnozla razılaşmayıb, Ülkər kimi möcüzəyə inanmaq istəyən yüzlərlə xəstəyə rast gəlmiş ginekoloq, başını buladı:

- Test eləmək istəyirsinizsə, öz işinizdir. Amma dəqiqə hamiləsiniz.

- Doğrudan? – Ülkər bu xəbərə heç cür inanmaq istəmirdi, həqiqətən də möcüzə gözləyirdi. – Deyirsiniz testin mənası yoxdu? – İki dirsəyi ilə kresloya dirsəklənib bədənini qaldırdı, yalvaran gözlərlə həkimə baxdı.

- Ülkər xanım, on beş ilin ginekoloq həkimiyəm. Hər halda mənim sözüm testdən etibarlıdır. Durgunluq əlamətləri hamilə olduğunuzu göstərir. Uşaqlıq yolunun girişi, divarları, uşaqlıq boynunun uşaqlıq yolu hissəsi göyərüb. Konsistensiya, forma dəyişib. Başa düşürsünüz?

Ülkər heçnə başa düşmürdü. Qarnına baxdı. Hamilə olduğunu eşidən kimi, sanki qarnının içində nəyinsə tərpəndiyini hiss etmişdi. Bir aylıq dölün tərpənə bilmədiyini bilə-bilə, ona elə gəldi ki, qarnındakı uşaq artıq onu təpikləyir, həyat

ələmətləri göstərir. Əlini göbəyinin üstünə qoyub, səssiz-səssiz ağlamağa başladı. Deməli Nüsrətin bir aylıq övladını gəzdirirdi. Dünyaya gəlməyə, yaşamağa, böyüməyə, qaçmağa, atdanıb-düşməyə, gülməyə haqqı olan canlı adam indi, bu dəqiqə onun içindəydi. Taleyi isə nə Ülkərin, nə Mədinənin, nə də Allahın əlində deyildi. Hökmü ona yalnız atası - Nüsrət oxuya bilərdi.

Ramal gəlib durdu gözlərinin qabağında. Hər şeydən bixəbər oğlana yazığı gəldi. Dünən də zəng eləmişdi, səhhəti ilə maraqlanmışdı, sabah görüşək demişdi. Ülkər də onunla yaxşı danışmışdı, kobudluq eləməmişdi, görüşməyə razılıq vermişdi – həm Nüsrətin qorxusundan, həm də Ramala qarşı birdən-birə ürəyində yaranan mərhəmət hissindən...

- Zəng eləməliyəm – gözlərini əlinin tərsi ilə silib dedi. – Düşə bilərəm?

- Əlbəttə, buyurun. Dayanın sizə kömək eləyim – Mədinə Ülkəri qolundan tutdu, kreslodan düşürtdü. Sonra cibindən salfet çıxarıb ona verdi, - Silin gözlərinizi, ağlamayın. Hər şey yaxşı olacaq...

- Heç nə yaxşı olmayacaq. Heç nə... – Ülkər çantadan telefonu çıxarıb Nüsrətin nömrəsini yığdı. Bilirdi ki, ona zəng etməyə haqqı yoxdur, amma indi fəvqəladə vəziyyət yaranmışdı deyə, qadağaları pozmaq olardı.

Nüsrətin sərt və narazı səsi eşidildi:

- Bəli.

- Mən hamiləyəm, – dedi və Mədinə-Çimnazla göz-gözü gəldi.

Nüsrətin səs tonu zərrə qədər dəyişmədi:

- Hardan bilirsən?

- Mədinə xanımın yanında yəm – Ülkər ağlamağa başladı.

Nüsrət operativ və düzgün qərar qəbul etmək üçün bir müddət susdu. On saniyə sonra qətiyyətlə dedi:

- Ona de, həll eləsin.

- Başa düşmədim. Nəyi?

- Özübilir.

Ülkər halının pisləşdiyini hiss etdi, kresloya söykəndi:

- Abort elətdirim? Bunu demək istəyirsən?

- Bəli, bunu demək istəyirəm. Qurtarandan sonra mənə xəbər verərsən. İndi işlərim var, görüşdəyəm. Sağ ol.

Mədinə-Çimnaz diqqətlə, lakin emosiyasız üzlə ona baxır, telefon danışığının nəticəsini gözləyirdi. Əslində nəticənin nə olacağını yaxşı bilirdi – Ülkərə qədər nəçə qızı Nüsrətin dölündən azad eləmişdi...

- Deyir abort eləsin. – Ülkər artıq ağlamırdı. Ona və qarnındakı embriona çıxarılan hökmlə deyəsən razılaşmışdı.

Mədinə gözlərini yumub başını yırğaladı:

- Aydın... Bəs siz hazırsınız Ülkər xanım?

Ülkər telefonu çantasına atıb, dərindən köks ötürdü:

- Hə, başlayaq.

Hazırlıq on beş dəqiqə çəkdi. Ülkər bir daha kresloya qaldırıldı, ayaqları aralandı.

- Öllərinizi qarnınıza qoyun. Tərpənməyin. Döl böyük deyil deyə, güclüanesteziya eləmirəm. Bir az ağrı hiss edəcəksiniz...

Dəmir-dümürün səsi eşidildi, ardınca palpasiya başladı, sonra iynə vuruldu, həkim uşaqlıq yoluna nəsə saldı, baxdı, iç əridə qurдалandı. Qısa, yarım dəqiqəlik fasilədən sonra içinə daxil edilən soyuq metal canına üşütmə saldı, ardından da həkimin dediyi o ağrını duydu, içində nəyinsə qopmağa başladığını hiss etdi. Dişlərini qıcıyaraq zarıdı.

- Bir az dözün, bir az da... Aha, az qalıb. Çox az qalıb.

Həkimin dediyi təsəlli sözlərini eşitmir, ağrı getdikcə şiddətlənirdi. Dodaqlarını dişləyir, altındakı mələfəni cırır, huşunu itirmək, ölmək istəyirdi. Birdən, canından nəyinsə qopduğunu bütün varlığı ilə hiss etdi. Canından qopan parça “şap” səsi ilə ləyənə düşdü.

Hər şey bitdi.

Ağrıları şiddətlənməsə də, sabit qalırdı. Qarnının içi od tutub yanırdı, sancıdan ürəyi bulanırdı. Otağı yod iyi bürüdü.

- Təxminən bir saat burda uzanmalısınız. - Mədinə-Çimnaz dedi. – Qanınız çox oxdu. İki gün dincəlməlisiniz. Sizə dərman yazacam, evdə də qanaxma olsa içərsiz. Toya hələ dörd gün var. Bazar günü səhər doqquzda gələrsiniz, qızlıq pərdəsini tikərəm. Narahat olmayın. Problem olmayacaq.

Klinikadan çıxanda, küçə onu sərin, mülayim külək və çiskinlə qarşıladı. İçindəki sonsuz boşluğun kölgəsi yayılmışdı ətrafa – hər yer, hər şey ona boz görünürdü. Canına üşütmə düşdü. Cırıq-cırıq olmuş ağacların yetim budaqları da üşüyürdülər – istilik, qayğı tələb edirdilər.

Nüsrətə zəng eləməliydi, eləmədi. Bunun əvəzinə telefonunu söndürdü. Yaxınlaşan taksiyə əl elədi. Özünü isti salona atıb, evin ünvanını dedi.

TOY

- Pəlpətoyün turşusu üçün ürəyim gedir də, ay qız, - Ülkərin xalası Güldəstə, üstündə şux, körpə yarpaqları olan saplağı ağzına atıb, yanında oturan yaşlı qadına masanın üstünü göstərdi, - Ye də, ağə.

Ülkərgilin köhnə məhəlləsindən qonşuları Kəbirə xala, çəngəli turşuqabına apardı:

- Mənim də xoşum gəlir. Dadı başqa cürdü e, obiri turşulara oxşamır.

- Kənddə özümüz əkirik. Hər yay tuturam. Bu il tuta bilməmişəm. Sən birşey-mirşey tutmusan? – Güldəstə çəynəyə-çəynəyə soruşdu.

- Əşi, tutmasaydım ondan yaxşıydı, - Kəbirə xala acıqlı-acıqlı dedi. – İyirmi banka pomidor bağladım, yeddisi atdı. Soxaya qalmış - bilmirəm sirkə xarabdı, nə zibildi, baş açmıram.

Güldəstə Kəbirənin dediklərini qulaq ardına vurdu. Ciyər paşetinin iri dilimini ağzına ötürdü:

- Əntiqə stoldu. Bəh bəh.

- Hə, pis döyül. Eşitmişəm bahalı toyxanadı, – Kəbirə əvvəl masaya, sonra divarlara və tavana göz gəzdirib “nırç-nırç” elədi.

Şadlıq evinə heyran qalan Güldəstə ilə Kəbirə, min nəfər tutumu olan “Dionis”də, bir nəfərlik yerin 150 manat olduğunu bilsəydilər, bəlkə də başlarına hava gələrdi.

Qotik üslubun dominant olduğu, ümumilikdə isə eklektik estetikaya malik olan interyerin ən parlaq və gözəgirən elementi - 15 metr hündürlüyü olan günbəzdən sallanmış beş yüz kiloluq çilçıraq idi. Sütunlardakı Kariatidlər, tavanı çiyinlərində saxlayan əzələli Atlantlara nazlı-nazlı baxırdılar. Divarlarda iki və üçkvadrat metr ölçülərində peyzajlar asılmışdı. Bütün sütunlar qırmızı, çəhrayı, süd kimi ağ qızıl-güllərlə, çoxlucə əkli yapon kameliyaları ilə bəzədilmişdi. Bütün sütunlara, iki kövrək alovla yanan şamdan-qəndillər ilişdirilmişdi. Orkestr meydançasına yaxın yerdə, fışılıyla fəvvarələrin püskürdüyühovuz var idi. Masalara isə ağla gələn və gəlməyən min-bir növdə təam və içkilər düzülmüşdü - sezar salata, paytaxt salata, toyuq salata, göbələk salata, çoban salata, mimoza salata, şuba salata, badımcan əzməsi, veneqret salata, kral salata, asetirin salata, ciyər paşetini, göy-göyərtili, fındıq, qoz, kişmiş, kərə yağ, qırmızı və qara kürü, pendir assortisi, kolbasa assortisi, ət assortisi, blinçik, soyutma, qril, tabaka, badımcan turşusu, pomidor turşusu, alça turşusu, bibər turşusu, pəlpətyün turşusu, meyvə şirələri, mineral sular, limonadlar, çaxırlar, konyaklar, araqlar, pivələr və ananas, banan, portağal, alma, nar, mandarin kimi meyvələr. “Dionis”də qonaqlara təklif olunan toyuq kababı, antrekot, dana basdırması, lülə kababı, tikə kababı, xan kababı, badımcan kababı, pomidor kababı, bibər kababı və kartof lüləsindən savayı quzu şiş, quzu çöp şiş, quzu təndir, ətli sac qovurma, balıq sac qovurma, alabalıq saxsı kimi isti yeməklər də verilirdi. Məclisin sonunda, plovdan sonra tort yeyiləndə isə masaya çay, kofe, isti şokolad, kapuçino, dondurma kimi isti içki və desertlər gətirilirdi.

Kəbirə saraya doyunca tamaşa edəndən sonra soruşdu:

- Badımcan mürəbbəsiyənə aran necədi?

- Ay qız ölürəm onunçün. Ay allah, ay allah hiii. Bizdə hamı yeyir e. Öz aramızdı, badımcan varenəsini bakulular yaxşı bişirir də! – Ağzını əyə-əyə, təsdiq gözləyən yazıq səslə mızıldadı.

Kəbirə fəxrlə dedi:

- Aaz şirniyyatdı, xəmir xörəkləridi, mürəbbələrdi – bunları bakululardan yaxşı bişirən var bəyəm?

Bayaqdan arvadların söhbətinə maraqla qulaq asan Ülkərin bibisi Şahnaz, mövzunu dəyişdi:

- Toyxana deyirsiniz... O gün qonşumuz oğluna çadır toyu elədi. İyirmi il yədi çadır toyu görmürdüm.

Kəbirə ilə Güldəstə ona baxdılar.

- Ağəz indi çadırdə toy eliyən var? – Kəbirə sürüşən kələğayısını düzəldib soruşdu.

- Aaa, nöş yoxdu? Elə də qəşəng toy elədi, gəl görəsən.

Onların düz qarşısında oturmuş Ülkərin əmisi qızı, Elmlər Akademiyasının müxbir üzvü, 40 yaşlı, subay Huri:

- Burda təəccüblünə var ki? – dedi və gözlərini süzdü. – Bizdə folklorşünas alim var, çadır toylarına gedib qeydlər aparır. Bir ay əvvəl məni də Zirədə çadır toyuna aparmışdı. Toy yiyəsinin 3 oğlu vardı. Dedi ki, hamısına çadırdə toy eləyəcəm. Soruşdum niyə, dedi ki, şadlıq evlərində babalarımızdan miras qalan adət-ənənələrimizə əməl olunmur. Görün necə vətənpərvər adamlar var...

- Görürsən ağəz? – Güldəstə ağzını büzüb arvadlara baxdı. – Yüz il yatsam yuxuma girməzdi ee.

Kəbirə etiraz etdi:

- Nə bilim, şadlıq evləri yaxşıdı, vallah. Düzdü, çadır toylarının da öz yeri var. Adam hər şeyi özü hazırlayır. Yeməyindən tutmuş toyxananın bəzəyinə qədər hamısını özün eləyirsən. Amma çadır toyu elədi ki, qadınlar ayrı, kişilər ayrı olur də. İndi belə şey sərf eləmir axı...

Özünü indidən professor sayan, professor olmaqdan ötrü doğrudan da iyirmi ildir Akademiyanın dəhlizlərində sürünən, lakin kişi sarıdan bəxti gətirməyən bakirə Huri, eynəyinin qalın şüşələri arxasından diqqətlə qadınlara baxdı və dedi:

- Düzdü, elə rayonlarımız var ki, oğlan və qız toyu ayrı-ayrı olur. Amma bir yerdə keç irənlər də var. Bəzi rayonlarda oğlan tərəfi qız evinə pul vermir, amma toyun bütün ərzağını alır. Çadır toylarının

yeməkləri də başqa cür olur. O gün mən Zirədə olanda bizə plov, kabab, souslar, buğlama, salatlar verildi. Axırda da samovar çayı içdik. Sizə deyim ki, mənim çox xoşuma gəldi.

Ülkərin anasının rayondan gəlmiş rəfiqəsi, toy xanəndəsi Yeganə də söhbətə qoşuldu:

- Sözüvə qüvvət ay bacı, mən də on ildən çoxdu toylarda oxuyuram. Şadlıq saraylarında keçirilən mərasimlərdən daha çox çadır toyları xoşuma gəlir. Çünki belə toylarda adət-ənənələrimiz daha çox qorunub-saxlanılır. İstərdim ki, bütün valideynlər övladlarına bu cür toylar etsinlər.

Huri xanəndənin toppuş dodaqlarına, qabarmış döşlərinə qısqançlıqla baxıb içini çəkdi:

- Əşi, indi bütün dəyərlər dəyərsizləşib. Elə bir gənclik gəlib ki, bütün millimənəvi irsimizə düşmən, qənim kəsilib elə bil. O gün akademiya laborant oğlanla söhbət edirəm, guya bu hələ bizim ən ağıllımızdı, savadlıımızdı. Deyirəm ki, “adət-ənənələrimiz itir, unudulur”, mənə nə cavab versə yaxşıdı? Deyir “müasirləşirik də, olsun da...” Sözlərindən belə başa düşdüm ki, qızlar da, oğlanlar da kef eləməlidir, istədikləri vaxt, istədikləri adamla, çox üzr istəyirəm, pastelə girməlidir.

Gözlərini qıyıb, “aman allah, aman allah” deyə-deyə Huriyə qulaq asan Kəbirə, Mimoza salatından bir xörək qaşığı ağzına atıb dedi:

- Onu mən göreydim, mən göreydim... Deyərdim kül olsun sənin təpənə! Səni doğan ananın, əkən atanın başına daş düşsün. Nanəcib köpək uşağı...

- Yox, yox, mən lap da elə kobud danışmadım. Amma ona Yaponiya haqqında misal gətirdim. Dedim Yaponiya dünyanın ən qabaqcıl texnologiyasını istehsal edir, müasir ölkələrdən biridir, hətta birincisidi, amma buna baxmayaraq hələ də taxta çöplərlə yemək yeyirlər. Müasirlik, onların adət-ənənələrinə heç də təsir etmir. Gəl indi bizim Atropatenaya baxaq! Adət-ənənələrə bağlılığı geridə qalmışlıq, çuşkalıq kimi yozurlar, tay başa düşmərlər ki, geridə qalmış özləridi. Ona görə də bizə xas olan musiqi mədəniyyətimiz, toy-nişan adətlərimiz, milli rəqslərimiz, geyim tərzimiz – hamısı unudulub gedib.

Zalın sol tərəfində, iyirmi nəfərlik masada oturan solç ular isə, isti yeməklər gəlməmiş, artıq içməyə başlamışdılar. Birinci qədəhlərini toqquşdurub içəndən sonra, Mobil dedi:

- Ölənə qədər içmək istəyirəm...

- Hə – Pirməmməd giriş qapısında qonaqları qarşılayan Nüsrətlə Təranəyə nifrətlə baxıb mızıldandı. – Heçolmasa evdəkilərə xəbər verə bilsəydik... Bəlkə kimdənsə telefon tapaq zəng eləyək, yerimizi deyək?

- Sən canın, problem çıxartma. Toy qurtarsın, onsuz da dağılışıriq evimizə-əşiyimizə. - Böyükağa xiyar turşusunu dişləyib, ç eynəyə-ç eynəyə dedi. – Bura qədər dözmüşük. Soyub-soyub quyruğunda bulamayaq...

- Dəqiq bilirsən bizi buraxacaqlar? – Kimyaxanım şübhə ilə soruşdu.

- Neynəyəcəklər bəs? Təzdən villaya qaytaracaqlar?

- Ola bilməz bəyəm?

Mitinqlərə, aksiyalara çıxan etirazçı gənclərdən ibarət iyirmi nəfərlik dəstə düzəldərək, gözlərdən uzaq bir yerdə Sodom “əyləncəsi” təşkil etmək arzusunda olan Nüsrət, təşkilatı işlərə baxan Dayandur müəllimə tapşırırmışdı ki, Suverenlik parkında keçirilən uğursuz mitinqdə saxlanılan gənclərin içindən yaxşılarını seçərək, onları Bakudan 120 km. məsafədə, sıx meşəliyin talasında xüsusi olaraq orgiyalar üçün tikilmiş üç mərtəbəli villaya aparsın. İyirmi gənci polis idarələrindən bir-bir yığaraq zirehli avtobusda villaya daşıyan Dayandur, onları silahlı mühafizəçilərə təhvil verəndən sonra geri qayıtmışdı. Sodom siyahısına düşməyən gənclər isə, “Vətən naminə” təşkilatının qırıclarına həvalə olunmuş, həmin günün axşamı hamısı qanlarına qəltan edilmişdilər. Laləzar oğlanları zorlayaraq öldürmüş, qızlar isə sado-mazo həvəskarı elita nümayəndələrinin ixtiyarına verilərək, Səidənin gününə salınmışdılar.

Pasolinin “Salo” filminin ssenarisinə uyğun olaraq, hətta eyni ardıcılıqla, meşədəki villada keçirilməsi planlaşdırılan orgiya və işgəncələrdə Nüsrətdən savayı bir prokuror, bir icra başçısı, bir bankir, bir qadın deputat və üçxanəndə civi də iştirak etməliydi. Yeddi nəfərlə müqavilə və məxfilik haqda sənəd imzalayan Nüsrət,

sodomiya mərasimlərinə başlamaq üçün Qurultay seçkilərinin və toyun bitməsini gözləyirdi. Villaya salınan və qarşıda onları gözləyən aqibətdən xəbərsiz olan solç u və liberalların xarici aləmlə bütün əlaqələri kəsilmişdi - mobil telefonları müsadirə edilmişdi, villada isə telefon yox idi. Villada qaldıqları üç gün boyunca “Vətən naminə” təşkilatından olan silahlı mühafizəçilər tərəfindən addım-addım izlənilən, təqib olunan gənclər buraya nə üç ün və kim tərəfindən gətirildiklərini öyrənmək istəsələr də, mühafizəçilərdən söz ç əkmək cəhdləri uğursuz olmuşdu. Əgər Nüsrət toy günü, səhər tezdən villaya gəlib məsələyə aydınlıq gətirməsəydi, gənclər bu möhtəşəm iqamətgahda nə gözdiklərini bilməyəcəkdilər.

Gəncləri yuxudan oyadan mühafizəçilər, onları mərkəzdə ağ “Steinway&Sons” royalının dayandığı böyük qonaq zalına apardılar. Nüsrət royalın yanında, ağ kresloda oturmuşdu, ayağını ayağı üstə aşırırmışdı. Qarşısında gəncləri görəndə gülümşəmişdi:

- Xoş gördük əziz gənclər. Buyurun, rahat olun, əyləşin – deyib, əli ilə zaldakı çoxsaylı kreslo və divanları göstərmişdi. – Bilmirəm xəbəriniz var ya yox, bu günlərdə ölkəmizdə ç ox vacib bir beynəlxalq forum keçirilir. Açıqı, sizdən bir o qədər əmin deyilik. Daha doğrusu heç əmin deyilik. Hökumətimizin belə bir qorxusu var ki, beynəlxalq forumu fürsət bilib mitinq, piket keç irəsiniz. Odur ki, müvəqqəti olaraq sizi

burda saxlamağa məcburuq... Soyuq, rütubətli zirzəmilərdə qalmağınızı istəmirik deyə, sizi bu gözəl, komfortlu iqamətgaha gətirmişik. Təmiz meşə havası, quşlar cəh-cəh vurur, səhər yeməyinə bal, qaymaq... Sizə daha nə lazımdı?

Gənclərin arasından kimsə qışqırmışdı:

- Bəs obiri dostlarımız necə oldu? Onlar niyə burda deyil?

Kürəyini kreslonun arxasına yatırdan Nüsrət, əzablı təbəssümlə:

- Mənə ancaq sizi tapşırıblar, başqalarıyla işim yoxdu. – demişdi və sanki alınmamış təbəssümünə görə üzrxahlıq edərək, əlavə etmişdi, – Yəqin onlar da hansısa villada, bağ evində zadda qalırlar. Əşi narahat olmayın e! Hər şey qaydasındadı. Əslində mən bura başqa iş üçün gəlmişəm. Bu axşam bir jurnalistin, bəzilərinizin də yaxşı tanıdığı Ramal Nisgillinin toyudu. İstəyirəm hamınızı toya dəvət edim. Necə baxırsınız? Belə pis çıxmasın... toyu mən təşkil edirəm deyə, qonaqları da mən çağırıram. Villada qalıb darxımaqdansa, beş-altı saat toyda oturun, yeyin-iç in əylənin. Amma!.. Əlbəttə ki, özbaşınalıq olmamalıdır! Uşaqlar sizə hər şeyi başa salacaqlar...

Axşam saat beşdə, Dayandurun zirehli avtobusu bir daha villaya gəldi. Solç u və liberalları avtobusa dolduran mühafizəçilərin başçısı Ruslan, əlindəki UZİ avtomatını oynada-oynada onlara tapşırırdı ki, kiminsə mobil telefonundan istifadə etmək, SMS yazmaq, hər hansı vasitə ilə xəbər ötürmək, toyda yad adamlarla villada saxlanmaları haqda söhbət etmək qəti qadağandır. Qadağanı pozanlar dərhal polisin zirzəmilərinə qaytarılacaq, işgəncəyə məruz qalacaqlar. Toydan qaçmağa cəhd edən isə, yerindəcə güllələnəcək. Tualetə də yalnız “Vətən naminə”çi gən-

clərin müşayiəti ilə getməyə icazə verilir.

- Bu gün toyun ofisiantları bizim qızlar, oğlanlar olacaq. Qızlar öz problemlərini qızlara, oğlanlar da oğlanlara deyə bilərlər. Özünüzdə yaxşı aparın! Uşaqların gözü üstünüzdə olacaq. Kameralardan da hər şeyi görürük. Axıra qədər problem çıxarmasaz, Nüsrət müəllim hamınızı evə buraxacaq...

Doğrudan da, hər küncdə-bucaqda kameralar quraşdırılan “Dionis” Şadlıq sarayının bütün sütunlarının yanında milli geyimdə “Vətən naminə”çi qızlar və oğlanlar dayanmışdılar. Solçularla liberalların masalarının yanında isə əlavə olaraq bir qız və bir oğlan keşik çəkirdi. Toyun sonunda aş gələndə, əllərində məşəllərlə rəqs etmələri də gözlənilən milli geyimli qızlar və oğlanlar, gələn qonaqları yerlərinə əyləşdirir, sifarişləri qəbul edir, tabakaları parçalayıb, meyvələri doğrayırdılar. Uzun hörüklü qızların əynində qanovuz və fay ipək parçalarından tikilmiş köynəklər, çiyinüstü olaraq isə astarlı və yalançı qolları olan çəpkənlər vardı. Bəzi qızların əynində isə sıırıqlı astarı olan tirmədən, məxmərdən və başqa parçalardan tikilmiş ləbbadələr var idi. Oğlanlar ipəkdən tikilmiş köynək və arxalıqda idilər. Həm qızlar, həm də oğlanlar ayaqlarına şirvani və kalmani tipli çarıqlar geyinmişdilər. Qızlar da, oğlanlar da köynəklərinin altında, bel tərəfdə, qoburların içində tapança gəzdirdilər.

Ülkərin və Ramalın qohum-əqrəbasından, iş yoldaşlarından savayı toya Nüsrətin və Təranənin də dost-tanışları dəvət olunmuşdu. Həmçinin Nüsrət toya dini camaatların nümayəndələrini, Qurultay üzvlərini, bəzi nazirləri, icra başçıları, xanəndələri, alimləri, jurnalistləri, polis rəislərini, meyxanaçıları, şair və yazıçıları da dəvət etmişdi. Mollaları da arxayın etmişdilər ki, “Sizin masanızda içki olmayacaq.”

Beləliklə 16 nəfərlik molla qrupu bir masada, 12 nəfərlik liberal dəstə - Nurlan, Nicat, Lamiyə, Həcər, Səyyarə, Rüşət, Erkin, Samir, Zərifə, Zaur, Aytən, Cümşüd - başqa masada; Şəmistan, Pirməmməd, Mobil, Kimyaxanım, Səvzəli, Böyükağa, Qanboy və Lütfiyar olmaqla, 8 nəfərlik solçu yoldaşlığı isə sol tərəfdə, gəlinlə bəyin masasına ən yaxın yerdə əyləşdirilmişdilər. Liberallarla solçuların sayları az olduğuna görə, onların oturduqları iyirmi nəfərlik masalarda başqa adamlar da var idi. Belə ki, liberallara qarşı bir qədər insafli davranan Nüsrət, onların masasına iki professor, iki jurnalist və Elmlər Akademiyasının müxbir üzvlərini; solçuların masasına isə on nəfər meyxanaçı oturtmuşdu.

- Niyə də yox? – Kimyaxanım Nüsrət tərəfə ikrahla baxıb astadan soruşdu. – Ola bilməz?

Mobil tərəddüd keçirdi:

- Nə bilim... Belə baxanda, villanın nəyi pisdi ki? Düzdü, başa düşmədim üçgün orda niyə qaldıq? Kimi gözləyirdik?

- Görmürsən? Deyir ki, şəhərdə vacib tədbir keçirilir. Xarici qonaqlar gəlib. Hökumət də bizə nəzarət etmək istəyir.

Böyükağa kinli-kinli:

- Neç ə həftə kamerada saxlayırlar, sonra villaya aparırlar, ordan da toya çağırırlar. Belə nəzarət olar? Bu adam dolamaqdı...

Kimyaxanım qədəhinin dibində qalan arağı başına çəkdi:

- Soyuq kameradan ki, yaxşıdı. Elə bilirsən oliqarxları başa düşmək asandı? – dedi və gözü-təzədən Nüsrətlə Təranəyə sataşdı, - Bunlar indi bir-birlərini sevirlər guya?

- Sevgi? Əşi nə sevgi? Nüsrətin puluna minnət. Amma öz aramızdı, döşləri pis deyil. – Böyükağa Kimyaxanımın qulağına pıçıldadı.

Kimyaxanım gülə-gülə:

- Kişilərə nə var? – dedi. - Döşün nə boyda olduğunu görə bilirlər. Biz qadınlarsa, daim sürprizlə qarşılaşırıq.

Solçuların alçaq səslə danışdıqlarını eşitməyən və bayaqdan stolda nə varsa basıb yeyən meyxanaçılar, kabablar gəlmədən doymaqdan qorxub dayandılar, öz aralarında söhbət etməyə başladılar. Tez-tez “Allah əcir versün”, “İltiması dua” kimi sözlərdən istifadə edən on meyxanaçıdan doqquzu içki içmədiyi halda, birinin pivə iç məsi Səvzəlinin diqqətini cəlb etdi.

- Bağışlayın, - Səvzəli pivə iç ən, Ağasəlim adlı meyxanaçıdan soruşdu. – Siz həci pivəsi iç irsiz?

- Hə, spirtsiz pivə iç irəm qərdeşim. Nədi ki?

- Heç, elə belə. Dostlarınız isə ümumiyyətlə iç mir. Niyə?

- Çünki dinimizdə haram buyrulub, qərdeşim.

Meyxanaçılar söhbəti dayandırıb Səvzəli ilə Ağasəlimin dialoquna qulaq asmağa başladılar.

- Deyirlər ki, spirtsiz pivə içmək, kukla arvadla yatmaq kimi bir şeydi. Onu içməyin mənası nədi?

- Qaqaş, sənə dəxli var? – Miryəhya adlı, nazik bıqlı meyxanaçı söhbətə müdaxilə etdi. – Sənə deyən var iç, ya da iç mə? Özün bilərsən. Biz nə iç irik, sənə nəyinə lazımdı? Anket doldurursan?

Səvzəlinin yersiz suallarından narahat olan Qanboy, dirsəyi ilə Səvzəlinin böyrünə vurub astadan “Nəyinə lazımdı e? Dava istiyirsən?” dedi.

- Bağışlayın, xətrinizə dəymək istəmədim – Səvzəli Miryəhyaya dedi.

- Allah bağışlasun qərdeşim.

Qəni adlı meyxanaçı, Səvzəlinin boynundan sallanan Çe Geveranın şəklini göstərib soruşdu:

- Qədəş, bu kimdü belə?

- Çe Gevara.

- O kimdi? Xanəndədi?

Solçular gülüşsələr də, meyxanaçıların əsəbi baxışlarını görüb sakitləşdilər. Onların masasına nəzarət edən “Vətən naminə”çi cütlük, söhbəti daha yaxşı eşitmək üçün, bir az da masaya yaxınlaşdı.

- Meyxanaçadı. Amma Kuba meyxanaçısı.

- Orda da meyxana var, qərdeşim?
 - Əlbəttə var.
 - Yəqin rep kimi deyirlər... – bir başqa meyxanaçı ağıllı sifətlə dedi.
 - Hə, repə oxşayır.
 - Amma ona meyxana demək olmaz qərdeşim. Meyxana bizdədi, Abşeron-dadu. – Namiq adlı meyxanaçı, müdrik görkəm alıb dilləndi.

“Vətən naminə”çi milli geyimli qızla göz-gözə gələn Pirməmməd, üzünü tez meyxanaçılara çevirib dedi:

- O gün meyxana haqqında bir məqalə oxudum. Yazılmışdı ki, indiki meyx-analar əsl meyxana deyil. Yadımdan çıxıb kim yazmışdı, amma çox maraqlı idi. Siz bu barədə nə fikirləşirsiniz?

- Birincisi, qərdeşim, onu yazan qələt eləyir yazır. Gözünün içinə kimi yalan deyir. – Rafiq adlı meyxanaçı etiraz etdi. - İkincisi də ki, əsl meyxana elə biz deyən meyxanadu. Bu qədər ustadımız bizə xeyir-dua verəndən sonra, o kimdükü, belə şeylər yazır?

- Səhv etmirsənsə professordur. Yazmışdı ki, indiki meyxana kefli adamların, türemşiklərin, cayılların, quşbazların, əyyaşların söhbətidi.

- Həəəə. Yadıma düşdü.

- Mənim də yadıma düşdü.

- Deyəsən həmin qatıq professordu...

Meyxanaçılar öz aralarında donquldanmağa başladılar.

- Qərdeşim, o professoru biz yaxşı tanıyırdıq, qatığın biridi. – Namiq dedi.
 – Keç ən il, Meştağada toy məclisində bu qatıq professor da oturmuşdu, ağzına gələni danışdı. Deyirdi ki, qəzəl muğamata söykənir, meyxana diringəyə. Nə bilim, biri janrın zadəganıdır, obirsi cüvəllağısı. Uşaqlar professoru bayıra çıxarıb o ki, var çırpdılar. O gedən getdi, bir də ayağı Meştağaya deymədi. İndi özün bax də, qərdeşim. Nüsrət müəllimin məclisində söz-söhbət istəmirəm, amma sən də mənim gül ağzımı açmaginən. Yəxə i, qərdeşim?

Haqqında söhbət gedən professor Aydın Dəmirzadə, son illərdə müxtəlif qəzet və jurnallarda meyxana ilə bağlı tədqiqatlarını dərc etdirir, televiziya da bu mövzuda çıxışlar edirdi. Bu günkü meyxanaya mənfi münasibətini isə, professor belə əsaslandırırıdı:

“Meyxana sosial və mənəvi basqılara qarşı yönəlmiş sərxoş etirazın hap-gopu, qədəşyana ədəbazlığı; meyi əvəzləmiş araqın məzəli hikkəsi, dissidentliyi və tən-qidi; keflənib yumşalmış qəzəbin lotuyana romantikası; avaz, çırtma və nağara diringisiylə “rəndələnen” əruz; toyxanaların bir torba pulla vəznələnmiş zarafatı; dünyanın və həyat olaylarının seksual- fantasmaqorik təsviri; qafiyələnmiş söyüş və təhqir ç ələngi; ideal primitivliyin sevinci; iç kidən “dumanlanıb” valaylanan mübarizə, mərdlik, höcət; müştüklü “Kazbek”in tüstüsü arasından görükən padşahlıq iddiası; bekar və qədəş məhəllə uşaqlarının “misralanmış” cığallığı, müasirliyin Kosa və Keç əl deyişməsi; Çənbərəkənd cayıllarının qeyri-rəsmi “himni”; mey-danın söz pəhləvanlarının spirt qoxuyan

sadələvh fəlsəfəsi və təkəbbürlü istehzası; qəzəlin topal qardaşı; şəhər teatrının atmaca dialoqlar üzərində qurulmuş ucuz variantı; əruzun XX əsr gerçəkliyində yaşamaq cəhdidir.”

Meyxanaçıların professoru qarşı bəslədiyi qərəz və qəzəbin səbəbi, Aydın Dəmirzadənin zəif arqumentləri deyildi. Meyxanaçılar və meyxanasevərlər professoru sadəcə olaraq başa düşmür, nə demək istədiyini anlamırdılar. Söz xiridarı olsalar da, professorun yazdıqları onlara çatmırdı. Nifrətləri də bundan doğurdu.

- Hə qərdeşim, sizin işiniz gücünüz nədür bəs? Nüsrət məllimi hardan tanıyırsunuz? – Ağasəlim solçulara baxıb soruşdu.

- Heç, elə belə. Tələbəyik. Nüsrət müəllimin holdinqində staj keç irik. – Ruslan özü onlara tapşırırmışdı ki, maraqlanan olsa, belə deyərsiniz.

- Görürəm ki, yaxçı uşaqlarsuz, ali təhsillisüz, amma axmaq adamların yazdıqlarına aldanırsuz. Ümumiyyətlə, meyxana nədür bilirsüz?

- Əlbəttə bilirik - Səvzəli təəccübləndi. – Bəs bayaqdan nəyin söhbətini eləyirik? Mənim atam əvvəllər meyxanaya çox qulaq asırdı. Bütün ailə yığışıb, televizorda dəyişmələrə baxırdıq.

- Bəs özün nə vaxtsa meyxana demisən, qərdeşim?

Səvzəli bu suala çox təəccübləndi:

- Yox, yadıma gəlmir... – bir-bir yoldaşlarının üzünə baxdı. – Biz hara, meyxana hara?

- Amma lazımdısa, mən deyə bilərəm.

- Mən də deyə bilərəm.

Mobillə Kimyaxanım gözlənilmədən, bir ağızdan dedilər.

Solçularla meyxanaçılar gözlərini bərəldib bir Kimyaxanıma, bir Mobilə baxdılar.

Pirməmməd isə yoldaşları tərəfə əyilib, ilan kimi fısıldadı:

- Neynirsiz? Nə hoqqa çıxardırsız? Siz meyxana deyərsiz?

Ağasəlim Pirməmmədin dediklərini eşidib qışqırdı:

- Qərdeşim, gənc istedadlara niyə mane olursan? Deyirlər qoy desinlər də.

Sənə nə var?

Pirməmməd çiyinlərini dartıb, içində kola olan stəkanı başına çəkdi:

- Özünüz bilərsiz.

- Qərdeşim, oturmuşuq qərdeşyana söhbət eliyirik də. Nöş hirsdənirsən?

- Hirsələnmirəm, hər şey qaydasındadı. – Pirməmməd özündən əmin halda dedi.

- Lap yaxşı qərdeşim. Onda belə eləyək də... Elə qafiyəmiz də qərdeşyana olsun. Necə baxırsuz?

- Əla!

- Lap yaxşı!

- Əntiqə!

Hər tərəfdən razılıq səsləri eşidilməyə başladı.

Ağasəlim məmnun halda başını endirib qaldırdı və birinci bəndi özündedi:

Səhvim olsa yazmalıyam yaddaşa,
Qardaş hörmət etməlidür qardaşa,
Sən məni zəhmətlə salıncan başa,
Get başa sal tirpaşa qardaşyana.

Mobil söz aldı:

Hörmətə bağlıdır ay qaqa hörmət,
Səni sallam mən başa, yoxdu zəhmət,
Tirpaş adamnan eliyincə söhbət,
Başımı çırparam daşa qardaşyana.

Atoppa adlı meyxanaçı etiraz etdi:

Sənə dimərəm əsla “qaqaş qatıqsan”,
Kökəlginən, çekün azdu, arıqsan,
Başuvu daşa vurmaginən, yazıqsan,
Zərər deyər yaddaşa qardaşyana.

Mobil əlindəki ç əngəli Atoppanın sifətinə tuşlayıb, birnəfəsə dedi:

Qatıq nədir, qatığı özün çalırsan,
Arıqluğva səbəb: fikrə dalırsan,
Raz ki, mənim qayğıma sən qalırsan,
Qoymaram ağlun çaşa qardaşyana.

Daşdəmir adlı meyxanaçı dostunun müdafiəsinə qalxdı:

Çaşmıyıb ağlım yaşa da dolanda,
Ağıl çaşar əgər beyin solanda,
Sabah ya birsi gün vaxtun olanda,
Səni qonaq elyim aş qardaşyana.
Kimyaxanım siqareti külqabıda əzib dedi:
Ustad söz deyəndə düşginən başa,
Həkk elə tez hafizəyə, yaddaşa,
Sən məni bir dəfə dəvət et aş,
Səni dadandırım xaşa qardaşyana.

- Xaş yeyənsən, xanım qız? - Daşdəmir maraqla, göz-qaşını oynada-oynada soruşdu.

- Yox, yeyən deyiləm. Amma dəxli nədi ki? Əsas qafiyə düz gəlsin.

Ağasəlim dodaqlarını büzüb başını yırgaladı:

- Həəəə. İstedadlı uşaqlarsuz. Əhsən!

- Əhsən!

- Əla!

- Bəyənilsin!

Meyxanaçılar bir ağızdan solçulara rəğbətlərini bildirməyə başladılar.

Bu dəmdə, solç ular tərəfə acıqlı-acıqlı baxan Nicat dedi:

- Necə də xoşbəxt görünürlər.

- Əşi nəyinə lazımdı? – Nurlan ağzını büzdü. – Özləri bilərlər. Siz də qərribə adamlarsız e! O boyda kamerada, sonra villada bir yerdə qaldınız, yenə barışmadız. Fərsət tapan kimi, bir-birinizi didirdiz. İstəmirəm burda da qarşıdurma olsun, bildin? Toy qurtarsın, sakitcə dağılışaql evlərimizə. Nüsrət bizə, biz də ona söz vermişik.

- Nəsə gözüm su iç mir bu söhbətdən. – Rüfət, masadakı kənar adamlar, başlarının üstündə dayanmış milli geyimli qızla oğlan eşitməsinlər deyə, astadan dedi.

- Niyə? – Nurlan maraqlandı.

- Nə bilim. Narahatam. Kameradan bizi o cür villaya aparırlar, sonra da toya gətirirlər. Mən belə şey görməmişəm, eşitməmişəm. Qərribədi...

- Bəlkə Nüsrət manyakdı? – Həcər pıçıldadı.

- Nə mənada? – soyutma toyuğun budunu gəmirən Erkin soruşdu.

- Əşi sakit olun, bizə baxırlar – Aytən uşaqlara yavaşdan deyib, üzbəüzdə oturanları göstərdi.

Stəkana limonad süzən Nicat:

- Məndən asılı deyil. Zəhləm gedir belə məclislərdən. – bir qədər ucadan dedi.

- Niyə? – Zərifə soruşdu.

- Ona görə ki, adam sıxılır, özünü rahat hiss eləmir. Hələ yaxşıdı, bura toyaxanadı. Nüsrətkimilər qonaqlıq verəndə şəxsən mən diskomfort keç irirəm. Belə adamların yemək-iç

mək məclisinə gedirsənsə, beş saat oturub onun axmaq söhbətlərinə, gic-gic zarafatlarına ciddi sifətlə qulaq asmalısan, gülmək lazım gələndə gülməlisən. Buna məcbursan. Pullu, vəzifəli adamlar ona görə tez-tez kasıb intellektuallara qonaqlıq verirlər də. Məqsəd odur ki, özlərini əhəmiyyətli göstərüb, adamın beynini qayırsınlar.

- Əşi, yola verək getsin. Yaxşısı budur kalan araq vuraq, hər şeyi unudaq. – Həcər nikbin ifadə ilə dedi.

Liberalların masasında oturanlardan biri, “Möhtəşəm Atropatena” qəzetinin müxbiri Rufiz:

- Bayaqdan söhbətlərinizə qulaq asıram, xətrinizə dəyməsin... sizdə zərrə qədər vətənpərvərlik hissi yoxdu – dedi. - Niyə sevinmirsiz ki, ölkəmizdə belə gözəl şadlıq evləri var? Nüsrət müəllim kimi həm varlı, həm ziyalı şəxsiyyətlərimiz var? Görün Nüsrət müəllim nə qədər tolerant adamdı ki, onun təşkil elədiyi toya gəlib, hələ bir onu söyürsüz də. O da sizə bir söz demir.

Liberalların masasına nəzarət edən “Vətən naminə”çi milli geyimli oğlan, yaxasındakı mikrofona:

- Liberalların stolunda nəsə ciddi söhbət gedir – dedi.

Toyxanada baş verənləri zalda quraşdırılan 12 kameranın ötürdüyü görüntülərdən və əlavə olaraq, toyu çəkən AtTV-nin 4 kamerasından izləyən Dayandur müəllim, “Dionis”dəki xüsusi kabinetdəki kreslosuna yayxanmışdı, Nüsrətin sevimli

viskisindən içirdi. Soruşdu:

- Nə danışirlar?

- Deyəsən narazıdılar.

Dayandur müəllim bir qədər fikirləşib dedi:

- Sən gözdə-qulaqda ol. Ayağa duran olsa, bizimkilər dallarıya getsin. Tualetdə də başlarının üstündə dayanın. Solçuların stolundan da maraqlı xəbərlər gəlir. Meyxana dəyişməsi gedir, – Dayandur güldü. – Nə isə. Diqqətli olun.

Erkin əsəbi halda yerində qurdalandı. Gözlərini qıyıb Rufizə baxdı:

- Vətənpərvərliyin bura nə dəxli?

- Necə yəni nə dəxli? Nüsrət müəllimin vətən üç ün elədiklərinin bir faizini siz eləmisiz? Hə? Eləmisiz?

- Xahiş edirəm, spekulasiya eləməyin də. Nədir e vətənpərvərlik? Özün it günündə yaşasan da, acından ölsən də fəxr eləməlisən ki, belə gözəl toyxanalar, Nüsrət müəllim kimi milyonlar var? Bu nə məntiqdi? Sevinək ki, kimlərsə vil-lalarda yaşayır, iki yüz minlik maşınlar sürür? Budur vətənpərvərlik? Siz bununla fəxr edirsiniz? Sənə və xalqa aid olmayan bir şey, sənin vətənpərvərlik hisslərini niyə qabartmalıdı, başa düşə bilmirəm!

- Guya siz gəlsəniz, oğurlamayacaqsız? Heç olmasa bunlar yeyib doyublar. Siz gəlsəz, bundan da pis olacaq. – Rufiz dedi və arqumentinin orijinallığından həzz almış kimi, stula yayxandı.

- Biz gəlsək, demokratik rejim quracağıq. Liberal dəyərlər hakim olacaq. Deməli oğurlamaq da mümkün olmayacaq. – Erkin metal səslə dedi. Hiss olunurdu ki, bu söhbətdən qanı qaralıb.

- Demokratiya dolma zəddir, üstünə qatıq töküüb yeyəsən? – Rufiz inadla dedi.

- Demokratiya ciddi söhbətdir e, qardaşım! O qədər ciddidi ki, ona heç olmasa yüz il hazırlaşmaq lazımdır. Qərb, Avropa deyirsiniz. Bu gün Qərbin özü çürüyür gedir, mənəviyyat yox olub...

- Hə, düzdü– Həcər kinayə ilə söhbətə qoşuldu. - Az qalıb, Amerika da bu gün-sabah dağılacaq.

- Nədi, bəlkə elə deyil? – Rufiz doxsan dərəcə ç evrilib sol tərəfdə, masanın obasında oturan Həcərə baxdı. – Çürümür?

- Geridə qalmış, korrupsiya içində boğulan, seçkiləri saxtalaşdırılan ölkələrin razı vətəndaşları hamısı sizin kimi danışır. Beyninizə elə yeridiblər ki, bu yalan-ları, həqiqəti görə bilmirsiniz. Qərb hara ç ürüyür? Necə məhv olur?

- Necə? E-mailinizi verin, sizə avropalı, amerikalı ekspertlərin yazılarını yola-layım, oxuyun. Görün onlar özləri öz ölkələri haqda nələr yazırlar. Danışmaqla deyil e, gərək oxuyasan!

- Çox sağ olun, mən çoxdan oxumuşam. Qərb ekspertləri özlərini bilə-bilə söyürlər, başa düşmürsüz? Söyürlər ki, bəli biz pisik, biz məhvə gedirik, biz ç ürüyürük. Ona görə belə yazırlar ki, sizin kimi adamlar qaxılıb otursunlar öz mur-dar, geridə qalmış ölkələrində, Avropaya gedib oranın da havasını zəhərləməsin-

lər. Belə adamları Qərbin öz institutları maliyyələşdirir, danışdırır. “Qərbdə ailə yoxdur”, “əxlaq yoxdur”, “mənəviyyat yoxdur” – ona görə də ey pakistanlı, sudanlı, mozambikli, atropat bura gəlmə. Sənin ölkən yaxşıdı, düz deyirsən! Sənin ölkəndə namus var, qeyrət var, ailə var, ağsaqqal var, toyxana var, gəlin var, yengə var, bakirlərlik var... Onda nə pox yeyib gəlirsən bizim ölkəmizə? Yüz əlli ildi Qərb ç ürüyür deyirlər, o da ç ürümək əvəzinə daha da ç içəklənir. Deyəsən Qərbdə mədəniyyət, elm, iqtisadiyyat, səhiyyə, təhsil güclənirdikcə, onlar daha ç ox ç ürüyürlər.

- Görürəm cavan qızımız çox əsəbiləşib, emosional danışır. – Rufizin yanında oturan ağsaçlı kişi müdaxilə edərək, Həcərin sözünükəsdı. – Mən qırx ilin jurnalistiyəm, İmperiya vaxtı Kommunist qəzeti kimi nəhəng qəzetdə işləmişəm. Adım da İldırımdır. Bayaqdan bir-birinizi qırırsınız, dözə bilmədim. Heç sizə yaraşarmı? Biz hamımız bu vətənin övladları deyilikmi? Deyirsiniz ki, demokratiya, demokratiya... Bizdə bəyəm demokratiya yoxdur? Nə üç ün siz hesab edirsiniz ki, bütün demokratiyalar bir-birinə oxşamalıdır? Bizim öz yolumuz var axı. Bizim demokratiya anlayışımız, milli mentalitetimizin xüsusiyyətləri nəzərə alınaraq formalaşib. Bunun nəyi pisdi ki? Bizdə heç vaxt Avstriyadakı, Fransadakı demokratiyadan olmayacaq. Başa düşürsüz? Olmayacaq. Heç lazım da deyil...

Erkin güldü:

- Hə, siz suveren demokratiyadan danışsınız. Aydındı. Demokratiya, liberal iqtisadiyyat yaxşıdı, xeyirlidi amma bizdə bunlar xüsusi olmalıdı, suveren olmalıdı, hə? Elitanın özü Qərbin bütün nemətlərindən faydalanır, amma sizin kimi dünyadan bixəbər vətəndaşlara bunların pis olduğunu təlqin edir. Bu xüsusi yolu sizin üç ün qəşəng əsaslandırılar. Qərbdə həyat, mədəniyyət, elm səviyyəsinin bizdən yuxarıda olmasının da səbəblərini bilməmiş olmaırsız. Yəqin sizin məntiqinizə görə belədi ki, həyat, mədəniyyət, elm səviyyəsi yüksək olsa da, onlar ç imməyi bizdən öyrəniblər. Vaxt var idi, süfrədən iraq, fransızlar küçələrə sıçırdılar. Üçüncü dünyanın bədbəxt adamları, məsəlç ün elə sizin kimi atropatlar buna çox sevinir, qürur duyurlar. Əsas odur ki, avtoritar rejimlərdə yaşayan kölə, qorxaq, yaltaq adamlara bu şirin duyğuları yaşadasan. “Biz pis gündə olsa da, avropalıları çimməyi biz öyrətmişik.” Qurtardı getdi. Özləri də dəhşət əxlaqsızdı, tərbiyəsizdi. O qədər əxlaqsızdılar ki, nə küç ədə yatan dilənçi uşaqlar var, nə adamın mülkiyyətini zorla əlindən almırlar, nə də adamların cibinə heroin atmırlar...

- Cavan oğlan, bir az yavaş, bir az yavaş. Nə olub? Niyə əsəbiləşirsiniz? – İldırım əlini qaldırıb dedi. – Bir stəkan su için, özünüə gəlin. Avropa, Qərb söhbəti məni heç maraqlandırmır da. Bayaq Nüsrət müəllimin əleyhinə danışdınız, mən ona dözə bilmirəm. Onun kimi hörmətli bir şəxs haqqında belə danışmaq sizə yaraşarmı? Dilinizə də söz düşüb “olıqarxiya”, “olıqarxiya”. Guya bizim ölkəmizin rəhbərləri qarşılarına məqsəd qoymuşdular ki, olıqarxiya quracaqlar?

- Bilmirəm qarşılarına nə qoymuşdular, amma nəticə göz qabağındadı – monopoliya, iqtisadiyyata tam nəzarət, avtoritarizm...

- Əşi, İmperiya sosializminə ən yaxın kapitalizm növü hansıdır?

- Necə yəni? – Erkin mat-mat İldırma baxırdı.

- Necə? Deyim də, necə. Məhz oliqarxiya dediyiniz o sistem ki, var ha, bax həmin bu oliqarxiya İmperiya sosializmindən çıxan respublikalar üçün, ən məqbul sistemdir. Düz deyirsiniz, bizim iqtisadiyyatımız sevimli Avropanızın iqtisadiyyatından bir az fərqlənir. Ona görə də ölkədə monopoliya var, iqtisadiyyat mərkəziləşdirilib, bazarın üzərində bürokratiyanın nəzarəti var, kiçik və orta biznes də nəzarətdədir, düz deyirsiniz. Görürsünüz, dava eləmək lazım deyil, mən onsuz da sizin dediklərinizi bilirəm. Ölkədəki vəziyyətdən xəbərim var. Amma bunların hamısı zərurətdir. Atropatena kimi ölkədə ancaq monopoliya və oliqarxiya ola bilər. Siz də bu labüdlüklə dava eləmək əvəzinə gedin maariflənin, daha çox oxuyun, elminizi artırın, vətənə millətə faydanız toxunsun. Yoxsa oturmusuz gəmidə, gəmiçi ilə dava eləyirsiniz. Ayıbdır axı! – İldırım nitqini tamamlayıb Rufizə baxdı. İkisi də məmnun halda başlarını yırğaladılar.

Paytaxt salatının dadına baxan Zərifə:

- Bu da bizim ağsaqqalımız. Danışdığı şeyə bax – dedi və “nırç-nırç” elədi.

- Başa düşmədim, xanım qız. Nə danışırım ki? Sənin ağzından hələ süd iyi gəlir, xəbərin var? Mən boyda adama o nə sözdüdeyirsən? Atropatenadan, bizim milli-mənəvi dəyərlərimizdən, mentalitetimizdən xoşun gəlmir, qapı açıqdır. Çıx get!

- Hara gedək? – Zərifə güldü. – Özünüzdən xəbəriniz yoxdu e, sizin. Hamımız bu toyxanada həbsdəyik. Hamımız!

- Sizin məqsədinizi mən yaxşı bilirəm. Ağzınıza gələni danışasız, kimsə sizə etiraz etsin, siz də qaçasız xarici səfirliklərə ki, bizi burda sıxışdırırlar, bizə siyasi sığınacaq verin. İldə əlli adam bax bu yolla qaçıb gedir xaricə.

- Lap belə əcəb eləyir, əlinin içindən gəlir! – Nicat şəstlə dedi. – Kimsə Atropatenada yaşamaq istəmirsə, qaçıb canını qurtarırsa, buna ancaq sevinmək olar.

- Niyə, noolub ki, Atropatenaya?! Millətimin yaxşısına da, pisinə də qurban olum! – Elmlər Akademiyasının əməkdaşı, Soltan adlı kimyaçı özünü əsdirə-əsdirə dedi.

- Noolub Atropatenya?! Bundan artıq nə ola bilər? – Lamiyə əllərini aralayıb soruşdu. - Atropatenada doğulmağın özü, elə ən böyük bədbəxtlikdir. Bir növ cəzadı, özüm ölüm. Hətta ömürlük həbs cəzasına təndir. İnsan atropat olmağı ilə necə fəxr edə bilər, bundan necə xoşbəxt ola bilər axı? Türmədə anadan olan uşaq doğulduğu yeri, türməni sevməliyi bəyəm? – nə üçünsə Erkinə baxıb soruşdu.

Rufizlə İldırım bir ağızdan Lamiyəyə döşəməyə başladılar:

- Elə sənin kimilərdir də vətəni satan...

- Düşməni dəyirmanına su tökənlər...

- Erməniyə işləyirsiniz?..

Onlar Lamiyəni söydükcə, liberallar uğunub gedirdilər.

Rufiz:

- Niyə gülürsünüz? Noolub? – soruşdu. – Ağlamaq lazımdı e, gülmək yox! Baxın Təranə xanıma, ibrət götürün ondan. Sizin kimi qızlar bizim xalqın adını batırır...

Həcər gülməyinə ara vermədən:

- Təranə xanımdan ibrət götürək? Doğrudan? – soruşdu.

- Nədi? Bəyənmişiz Təranə xanımı? – İldırım gözlərini qıydı, Həcərə nifrətlə baxdı. – Təranə xanım Atropatena, Qarabulaq həqiqətlərini dünyaya çatdırmaqla məşğuldur. Ürəyini, canını bu yola qoyub. Bəs siz neynirsiniz? Hə?!

Rüfət siqaret yandırır dedi:

- Dünyaya o qədər həqiqət daşıyaçaqsız ki, axırda ölkədə həqiqət defisiti yaranacaq. Sonra məcbur olacaqsız təzə həqiqətlər tapasız. Heç olmasa az-az, aram-aram daşıyın da.

- Məni ələ salırsan bala? – İldırım qamətini düzəldib, Rüfətin düz gözlərinin içinə baxdı.

“Vətən naminə”çi gənclər bir az da masaya yaxınlaşdılar. Erkin onlarla göz-gözə gəldi, narahat oldu. Münaqişə daha da böyüməsin deyə:

- İldırım müəllim, Rüfət elə demək istəmədi. Allah ölənlərinizə rəhmət eləsin, mənim rəhmətlik atam həmişə deyirdi ki, - stolun üstündəki hansısa naməlum nöqtədən baxışlarını üzmədən dedi. - Problemlərini başqalarına danışma. Səksən faizi onlarla maraqlanmır, iyirmi faizi isə sevinir ki, problemlərin var. Yəni Atropatena həqiqətləri dünyada heçkəsi maraqlandırmır. Rüfət onu demək istəyirdi.

- Həm də ki, əslində bizlik bir şey də yoxdu. – Zərifə əlavə etdi. - Həqiqətlərin dünyaya çatdırılması məsələsində də ölkədə monopoliya var.

- Nə mənada? – Kimyaçı Soltan maraqlandı. - İndi deyirsiniz ki, xalqımızın problemlərini dünyaya çatdırmayaq? Sizin kimi gəncləri görəndə, Atropatenanın gələcəyindən narahat olmağa başlayıram. Nə böyük məsləhəti eşidirsiniz, nə özünüzdün yönlü bir fikriniz var. Elə hamıyla dava-dava eləyirsiniz. Yetənə yetir, yetməyə yekə bir daş atırsız. Utanmırsız?

Lamiyə gülə-gülə:

- Məsləhət verən adamları sevmirəm, dayı. – dedi. – Adətən məsləhət verən adamların söhbətdən minimum başı çıxır, amma maksimum iştirak edirlər. Məsəlçün sizin kimi.

Rufiz coşdu:

- Ay qız, ağzına gələnə danışma. Baxmaram qız xeylağısan...

Nurlan əlini qaldırır:

- Bir dəqiqə! Bir dəqiqə! – ucadan dedi. - Noolub? İnsan öz fikrini ifadə edə bilməz? Düz demir bəyəm? Guya siz vətənpərvərsiz? Biz bir-birimizin kim olduğunu yaxşı bilirik bəylər, gəlin özümüzü aldatmayaq. Başqalarını al-dada bilərik, amma özümüzü heç vaxt! Sizinkimilər Avropaya gedəndə də, ordakı

azadlıqdan əzab çəkirlər. Öz gözümlə görmüşəm. Özünüzü orda itirirsiniz, acgözlükdən bilmirsiniz neynəyəsiz. Siyasi elitasından tutmuş, sıradan vətəndaşına qədər - bütün atropatlar bu gündədi. Çünki hamımız konslagerdə yaşayırıq. Hər tərəf iynəli məftillər, başımızın üstündə də AtTV-nin projektorlu qülləsi – iyirmi dörd saat Bakunun dörd tərəfinə işıq salıb camaatı güdür.

- Sizin kimi gənclərə lənət olsun! – İldırım nifrətlə dedi. – Siz ermənidən də pissiniz!

Lamiyə güldü:

- Düz deyirsiniz. Amma siz ermənidən yaxşısınız. Yüz faiz.

- Mənə doğrudan maraqlıdır, bir insan öz xalqına necə bu qədər nifrət edə bilər axı? – Soltan artistik əda ilə, başını bulaya-bulaya soruşdu.

Erkin bu suala müdrik tərzdə cavab verdi:

- Adam öz xalqını sevməlidir, amma haqqında gərək pis fikirləşsin. Sevməliyə onə görə ki, burda doğulmuşan, istəsən də, istəməsən də bu xalqa aidsən. Pis fikirləşməksə onə görə lazımdı ki, adam yanlış təsəvvürlərə, illüziyalara qapılmasın...

Yarım saatdır gənclərlə yaşlıların mübahisəsinə diqqətlə qulaq asan, lakin söhbətə müdaxilə etmədən bir kənarda sakitcə salat yeyən fəlsəfə elmləri doktoru, professor Rəhman Bədəlov çəngəli boşqaba qoyub, ağzını salfetlə sildi, bir qurtum da portağal suyu içib dedi:

- İldırım müəllim, nə olursa olsun, gələcəyimiz olan gənclərə qarşı bu cür aqressiya yolverilməzdir...

- Olmaz olsun belə gələcək! – İldırım qışqırdı, ağzı əyildi. – Bunlar bizim gələcəyimiz yox, xəcalətimizdir!

- Niyə axı?

- Necə yəni niyə? Baxın görün nələr danışirlər? Görün xalq, millət, dövlət haqqında nələr deyirlər! Nə geyimləri geyimdı, nə danışqları adam kimidi, nə tərbiyələri var. Kimdi axı bunlar?

- Xeyr! Sizinlə razılaşmayacam. Gənclər cəmiyyətin stereotiplərinə cavab verə bilməyəndə, başa düşülməyəndə, cəmiyyət üç ün ənənəvi vasitələrlə özlərini ifadə edə bilməyəndə subkulturalara üz tuturlar.

- Cəhənnəmə üz tuturlar, qara gora!

- Bir dəqiqə İldırım müəllim. Niyə qışqırırsız? Gənc adamı özünü təsdiq etdiyinə, reallaşdırmağa çalışdığına görə qınamaq olarmı? Subkulturalar repress əlaməti deyil əzizim. Sadəcə kənara çəkilməkdir – başqa sosisum yaratamaqdır – daha incə, həssas və səmimi sosisum. Subkulturalar da heçzaman kütləvi olmurlar, hər zaman üzvləri azlıqda olur. Dünyanın heç bir yerində subkulturalara belə düşmən münasibət yoxdur. Bizdə isə həm cəmiyyət, həm dövlət onlara düşməndir. İmperiya keçmişə hələ də dominantdır. Mən gənclərə inanıram. Hər şey yaxşı olacaq.

- Heç nə yaxşı olmayacaq. Bizim nəslin ardınca, mənasız bir nəsil gəlir. Gələcəyimiz vətəndaş müharibəsi iyi verir. – İldırım stəkana şaftalı şirəsi süzüb dedi. Gən-

clər susaraq, Rəhmanla İldırımın mübahisəsinə maraqla qulaq asırdılar.

- Razı deyiləm – ahıl hövsələsinə sığınmaqdan başqa çarə tapmayıb dedi. - Deyəsən bu, bir az da qısqanlıqdan irəli gəlir. Mən də yaşlı adamam, bir çox şeydə onlarla ayaqlaşmıram. Amma sizin kimi paxıllıq da etmirəm.

İldırım Rəhmənə cavab verməyə hazırlaşdı ki, telefonuna zəng gəldi. Ayağa qalxıb foyeyə çıxdı. Rəhman məmnun təbəssümlə onun ardınca baxdı.

- Çox sağ olun professor. – Həcər şirin-şirin gülümsədi. – Siz olmasaydız, hələ çox danışacaqdı.

Professor müdrik baxışlarını gənclərin üzlərində gəzişdirdi:

- Siz də bir az hövsələli, təmkinli olun. Bayaqdan görürəm necə danışırınsız adamlarla. Belə də olmaz. Aqressiya aqressiya doğurur. Axı mən bilirəm ki, indiki gənclər heçkəslə yola getmirlər. Solç ular sizinlə

düşmən, siz dindarlarla düşmən, dindarlar hamıyla düşmən. Halbuki siz hamınız bu ölkəyə lazımsınız, gərəklisiniz.

- Professor, bəs ölkənin gələcəyini necə görürsünüz? – Zərifə soruşdu.

- Bayaqdan bilirsiniz nə fikirləşirəm? Toy başlamayıb, musiqi çalınmır deyə bir-birimizi eşidirik. Amma bir azdan musiqi başlayacaq, qışqırmalı olacağıq. Bunu da sistem fikirləşib tapıb ki, insanlar bir-birlərlə ünsiyyət qurmasınlar, bir-birlərini eşitməsinlər. Nə isə. Ölkəni sonadək mütləq güclə saxlamaq mümkün deyil. Hökumətin bütün enerjisi buna gedir, başqa heç nəyə enerjisi qalmır. İqtisadiyyat çökür, ictimai şüur dağılır. Bildiyim bir şey var - o da gec-tez vəziyyətin düzələcəyidir. Mən, optimistəm.

Gənclərlə professorun dialoquna qısqanlıqla qulaq asan Rufiz yerində qurdalanır, dəqiqəbaşı qapıya baxır, İldırımın qayıtmasını gözləyirdi.

- Professor, bəs sizin problemləriniz həll olundu? – Erkin soruşdu.

- Hansı problemlər? Bir deyil, iki deyil... – Rəhman güldü.

- Eşitmişdik ki, eviniz qəza vəziyyətindədi, ora-bura məktublar yazmısınız, amma kömək eləyən olmayıb.

- Hə, o məsələ... – professor fikrə getdi. – Əlbəttə ki, kömək eləyən olmadı. Mən də daha heçyərə məktub yazmıram. Bu qədər alçaldım bədi. Başqa tərəfdən də fikirləşirəm ki, belə daha yaxşıdı. Bilirsiniz nə mənada? O mənada ki, xalq bizim kimi adamların əziyyət çəkməsini istəyir. Xalqa əzab çəkən yazıçı, rəssam, professor lazımdır ki, bundan kef alsınlar. İsanın çarmıxından, Hüseynin Kərbəla çölündəki əzablarından kef aldıkları kimi. Sonra da əsrlər boyu bu haqda danışib ağlasınlar, özlərini qamçılasınlar...

Nurlan dedi:

- Haqlısınız professor. Bir qəhbəyə min manat xərcləyən oğraş atropatın ürəyi uf da demir. Amma yazıçıya, ziyalıya kömək eləməyə əlləri qalxmır, yüz manatlarına qiymirlər. Bəs səhhətiniz necədi professor?

- Necə olacaq əzizim? Yetmiş üç yaşım var, hər halda turp kimi olmalı deyiləm ki. – Rəhman bir daha ürəkdən güldü. – Bu yaşda adamın bütün orqanları öz ar-

alarında yarışrlar ki, kim daha tez iflas edəcək. Həm də ki, bu ölkədə həkim yanına getməyəm. Bu ölkənin səhiyyə sistemi soyqırımı ilə məşğuldu. Bizim səhiyyəmiz, metastaz verən xərc əng şişi kimi bir şeydi. Sağaltmaq əvəzinə adamları öldürürlər. Özündə fərqi yoxdur varlısan, kasıbsan – Atropatena səhiyyəsinin əlinə düşən hər kəs ölməli idi. Varlının imkanı var ki, xaricə getsin, kasıbın isə yoxdu. Mən də hamı kimi ölümünü gözləyənlərdənəm. Nə isə əşi... Belə kədərli söhbətlər etməyəm.

Səyyarə Nicatın qulağına pıçıldadı:

- Niyə yemirsən?

- Sən deyən ac deyiləm.

- The appetite comes with eating¹³. Ye, ye. İştahın açılacaq.

Dünən deputat seç ilən Təranə, indi ağ kostyumda, Nüsrətin yanında dayanmışdı. Boynundan göbəyinə qədər xalis mirvari boyunbağı sallanmışdı. Qapıda dayanıb, qonaqları şəxsən qarşılamaları, bu toy mərasiminin onlar üç ün nə qədər əhəmiyyətli olduğunun bariz sübutu idi. Qapının ağzında əllərində nizə, başlarında isə gümüşü sarğı olan yarıçılpaq iki zənci, mərmər kimi cansız və ifadəsiz sifətlərlə harasa uzaqlara, qeyri-müəyyən bir nöqtəyə baxırdılar. Toya gələnlərin doxsan beş faizi Ramalla Ülkəri tanımasalar da, Nüsrəti hamı tanıyırdı. Gələn qonaqları Təranəyə tanıdan Nüsrət, bəzi adamların onda qıcıq doğurduğunu hiss edəndə qulağına əyildi:

- Kimsə xoşuna gəlmirsə, bürüzə vermə. Söz deməyə həvəsin yoxdusa, heçolmasa, bir təbəssüm elə. Diqqətsizlik pis şeydi. – dedi və uzaqdan gələn bir qızı göstərdi, - Bu da şairə Ruhəngiz Mövluddu. Çox istedadlı qızıdır. Yeri gəlmişkən, bu axşam Ülkərə yengəlik edəcək. – Təranənin təəccübünə bəzədən gözlərini görüb, əlavə etdi, - Əlbəttə ki, simvolik. Özüm zəng elədim, çağırıdım. Dedim şeirlərinizi ç ox bəyənirəm. Sizi toya dəvət etmək istədim. Həm də ki, gəlinimizə yengə lazımdı, razı olarsız mı? O da razılaşdı.

- Nə maraqlı...

- Hə, çox orijinal qızıdır. Məşhur bir sözü var ki, “İstəsəm “lyuboy” kişini yatağa sala bilərəm. Əgər kimisə sala bilməsəm, güclü kişi çıxsın, mənə aldanmasın, ayaqlarıma qapanmasın, onda onun haqqında “kişiliyi yoxdur”, “geydir”, “qoluboydur”, “ona görə mənə rədd elədi” deyərəm. Bununla da məsələ həll olunur.

Təranə sifətini turşutdu:

- Nə iyrənc qızıdır.

- Niyə? – Nüsrət mat qaldı. - Kişini yoldan çıxarmaq, özünə ram etmək üç ün əlləşən qadın sarsılmaz bir qayaya çarpdığını başa düşəndə, əl atdığı yeganə kontr-zərbə o kişini homoseksuallıqda, ya da impotentlikdə ittiham etməkdə. Guya bilmirdin?

- Nüska can, sən bəlağətli danışanda elə xoşum gəlir ki. Ürəyim gedir e... İştah dişin altındadır. İştah yeməklə gəlir.

Ruhəngiz Mövlud onlara yaxınlaşdı, Nüsrətin əlini sıxdı, Təranə ilə öpüşdü.

- Sizinlə tanış olmağıma şadam Təranə xanım.

Təranə bütün dişlərini ağardaraq, süni təbəssümlə:

- Mən də əzizim. Ümidvaram bu gün bizə şeir də oxuyacaqsız – dedi.

- Mütləq! Mütləq!

Ruhəngiz gedəndən sonra Nüsrət pilləkənləri təntiyə-təntiyə qalxan dolu kişini göstərib dedi:

- Aha. Hörmətli politoloqumuz, Əhməd müəllim gəlir.

- Əhməd müəllim? Tanımıram...

- Gərək tanımağa başlayasan əzizim. Dünəndən Qurultaydasan e! Yadından çıxıb?

Politoloq da onlarla salamlayıb zala keçəndən sonra Nüsrət dedi:

- Mırt adamdı. Geostrategiya adında jurnal buraxır. Özü də hər dəfə üz qabığında şaxmat taxtası, şaxmat fiqurları zad olur. Hər ay jurnalı görəndə gülmək tutur məni. Yaxşısı böyük şaxmat taxtası söhbəti çıxıb, yoxsa geostrategiyadan kitab, jurnal buraxanlar, üzünə nə qoyardılar?

Sarayın pilləkənlərini qalxıb, zəncilərin yanından keçən və zala daxil olan qon-aqlar bir-bir Nüsrət və Təranə ilə görüşür, bəziləri onlarla öpüşürdülər.

Təranə kişiylə də, qadına da oxşayan bir məxluqun onlara doğru yaxınlaşdığını görüb hürkdü, tez Nüsrətin qulağına pıçıldadı:

- Bu kimdi, ay Nüsrət?

- Bu? Məşhur tarçalan Gülağa Əzimzadədi. Nə əcəb tanımırısan?

- Bəs niyə bu gündədi?

Gülağa onlara başı ilə salam verib zala keç əndən sonra Nüsrət cavab verdi:

- Əvvəllər kişi olub. Muğam triolarında çalırdı. Sonra trans oldu, adını dəyişdirdi elədi Gülya. İndi də “Dəli ceyran” qızlar ansamblında çalır, toylar aparır. Özüm çağırıışam. Dedim bizim üçün də bir az tardan çalar, feyzyab olarıq. Aha, bu da sənin deputat kolleqandı. – Nüsrət kök, bıqlı kişini göstərib dedi. - Azı beş il onunla Qurultayda oturassan.

Uzaqdan yaxınlaşan gənc oğlanı görəndə isə, Nüsrətin üzügüldü, ç öhrəsi aydınlandı. Gözəl bir qızın əlindən tuta-tuta pilləkənləri gülümsəyərək qalxan gənc, Nüsrətin oğlu Roman idi.

- Bu da mənim igid oğlum! – Nüsrət qürurla dedi.

Təranə təşvişlə:

- Aaa Nüsrət! Çox həyəcanlıyam e.

- Niyə? Noolub ki?

- Oğlun bilir bu gün bizim də toyumuzdu?

- Yooox, bilmir – Nüsrət təəccübləndi. - Bunu Ülkərdən, Ramaldan bir də bizdən başqa heç kəs bilmir. Özü də niyə həyəcanlanırısan? Nə baş verib bəyəm? Roman çox müasir oğlandı, belə şeylərə normal baxır.

Öynində “Christian Lacroix” köynək, “Diesel” cins şalvar, “Prada” kəmər və ayaqqabılar, gözündə “Louis Vuitton” eynək, qolunda “Ulysse Nardin” saat, əlində isə “Vertu” telefon olan Romanın bütün dost- tanışları bilir ki, onun ən sevimli brendi “Dsquared”dir. Kostyumlarla arasы olmayan gənc, hətta “Tom Ford” kostyumlarında da özünü narahat hiss edir. Ən sevimli kombinasıyaları isə “Diesel” cins şalvar və “Prada” köynəkdir. Saatlardan daha çox “Ulysse Nardin”, “Rolex”ə üstünlük verir, hərdən də kasıb malı “Fossil” ya da “Swatch” taxır. Ən böyük arzusu okeanların birində özünə ada almaq və adanın adını “Bitch island!” qoymağıdır. Analoqu Olmayan İqtisadi İnkişaf nazirliyində işləsə də, Bakuda klub mədəniyyətinin yerləşməsində də əvəzsiz xidmətləri olan Romanın ən böyük xəyalı, “Klabberin stolüstü kitabı” adlı, klub terminləri lüğəti yazmağıdır.

Roman atasını qucaqladı, Təranə ilə əl verib görüşdü.

- Oğlum, bir həftədi səni axtarıram, tapa bilmirəm. Hardasan, ay balam? Heç nazirin də səndən xəbəri yoxdu. – Nüsrət süni gileylə soruşub, bərkdən güldü.

- Kann daydım. “Palais”ə 14 getmişdim. Rihanna, Ciara da gəlmişdilər. Hə, bu da Fika. Sevgilimdi. Fika, bu da mənim atam Nüsrət müəllimdi.

Fika Nüsrətlə qucaqlaşib öpüşdü. Təranə də özünü ona tanıtdı:

- Təranə.

- Fika – qız kirpiklərini döyə-döyə, ağzında yekə təbəssümlə dedi.

Romanla Fika zala keçəndən sonra, Nüsrət hələ də oğlunun ardınca baxırdı. Fəxrlə dedi:

- Klub həyatı üçün ürəyi gedir də uşağın. Hərdən ona paxıllıq eləyirəm.

- Doğrudan? – Təranə maraqla soruşdu.

- Bəs necə!? Gözəl günləri kolleksiya eləyir, bundan artıq adama nə lazımды? Moda aləmi ilə maraqlanır. Bakuda Avropada analoqu olmayan klublar açmaq istəyir. Hər zaman pozitivdi, çox içki içməyi sevmir. O qədər rəqs edir ki, idmana da ehtiyacı qalmır. Çox ünisyyətcildir. Amma bir şeyi pisdi ki, gecə ilə “Le Palais” gecə klubu. Kann şəhərinin ən məşhur qılamur əyləncə məkanıdır. Şəhərin ən məşhur binasında – Festivallar sarayında (le Palais des Festivals) yerləşir.

gündüzü həmişə qarışdırır. Yuxudan duranda saat zad hərləmir. Pəncərəyə baxmasa bilməz ki, gecədi yoxsa gündüzdü. – Nüsrət danışdıqca, gözləri ışıldayır, oğlu ilə qürur duyduğu açıq-aşkar hiss olunurdu.

Yaraşığı, hündürboy, gicgahlarında saçları ağarmış, kədərli üzlü oğlan onlara yaxınlaşanda, Nüsrət duruxdu. Əlini birinci özü uzatdı:

- Səhv eləmirəmsə, Riyadsınız?

Oğlan tanımadığı adama diqqətlə baxıb dedi:

- Bəli, mənəm. Siz... Nüsrət müəllimsiniz?

- Bəli, bəli. Nüsrət Novruzov. Bu da Təranə xanımdı, tanış olun.

Riyad Təranəyə əl verdi:

- Riyad.

- Təranə.

Nüsrət canfəşanlıqla:

- Riyad Ukraynadan qonağımızdı. Çox savadlı, alicənab oğlandı. Buyurun, zala keç in – dedi və “Vətən naminə”çi gənclərdən birinə, Riyadı əyləşdirməsini başı ilə işarə elədi.

O gedəndən sonra Təranə soruşdu:

- Riyad kimdi?

- Əşi uzun söhbətədi...

- Necə uzun? Başa düşmədim.

- Bir sevgilisi varıydı, zorlayıb öldürdülər. Yadındadısa, mətbuat da yazmışdı. Oxumamısan?

- Hə, yadıma gəlir.

- Bu da intihar eləmək istəmişdi, amma alınmamışdı. Sonra dərdədən çıxıb getmişdi Kiyevə, əmisinin yanına. Mən də nömrəsini tapdım, zəng eləyib toya çağırdım. Əlbəttə ki, yol xərcini özüm verdim.

- Bəs sən mənə görə intihar edərdin? – Təranə qəfil soruşdu.

Nüsrətin cavabı özünü çox gözlətmədi:

- Yox.

- Niyə?

- Çünki, mənə görə intihar düşüklükdü.

- Sən sevgiyə, eşqə inanmırsan?

- Niyə inanmıram? İnanıram. Yaxşı, sən mənə de görüm, eşq-məhəbbət nədi? Elə bir nəfərə aludə olmaqdı bəyəm? Məhəbbət odur ki, bir neçə adam arasında həmişə müqayisə aparsan, üstünlüyü də müqayisədə qalib gələnə verəsən və onu daha çox sevsən. Sevdinin adam da görə bu sevgi üç ün tez- tez sənə səbəb versin. Vay o gündən ki, sevdinin adam, belə müqayisələrin birindən məğlub çıxar.

“Alfa-Beta” holdinqin bir dəstə əməkdaşı pilləkənləri qalxaraq foyeyə daxil oldular. Nüsrət, ardından da Təranə ilə bir-bir görüşdülər. Nüsrət, dünya birjalarını izləmək üçün işdə qalan iki nəfərdən başqa, komandasının tam tərkibdə toya gəlməsindən xeyli təsirlənmişdi, xoşbəxt görünürdü.

Holdinq əməkdaşları öz masalarına əyləşəndən sonra, başda Rəqsanə olmaqla, BBC radiosunun yeddi nəfərdən ibarət heyəti saraya girdi. Onlar da Nüsrət və Təranə ilə görüşüb, zala keçdilər.

Təranə yorulmuşdu, ayaqlarının şişdiyini hiss edirdi, amma Nüsrətin enerjisindən, əzm və həvəsindən utanaraq, yorulduğunu ona demirdi. İnsan axını isə davam edirdi. Bu axının sonu görünmürdü. Yarım saat da keçdi. Təranə artıq üzünü turşudurdu. Gözünün qabağından keçən, keçərkən də mütləq əlini sıxan rüşvətxorlar, korrupsionerlər, qatillər, oğrular, uşaqbazlar, xəfiyyələr, qumarbazlar, sutenyorlar, killerlər, fırıldaqçılar, xainlər, prokurorlar, hakimlər, polisler, nazirlər, deputatlar, icra başçıları onu artıq maraqlandırmırdılar. Hamısının sifəti bir-birinə qarışmışdı, sanki iri bir kündəyə dönmüşdü. Onları növbətçi təbəssümlə

yola verən Təranə, fikirləşdi ki, yaddaşında qalan yeganə sima, Riyadın siması oldu. Bax, onu heçcür unuda bilmirdi Təranə.

İnsan seli isə davam edirdi. Təranə ilə Nüsrətin qonaqları qarşıladıqları foyedən sarayın həyəti aydın görünürdü. Adamlar yuxarı hücum çəkirlərmiş kimi aşağıdan yığın-yığın gəlirdilər. Bahalı kostyumlar geyinmiş kişilərin əksəriyyətinin yanında yarıçılpaq qadınlar var idi. Müxtəlif qadın bədənləri Təranəyə tərəf axırdı. Sarı, qara, şabalıdı və kürən saçlı qadınların üstlərindəki daş-qaş işıq selində parıldaıy bərq vururdu. Yuxarı qalxan dekolteli qadınların cərgəsinə kimsə elə bil işıq zərrəcikləri səpmişdi - brilyantlar işıq saçırdı. Təranə əlini artıq qeyri-ixtiyari qaldırıb salır, dişlərini ağardaraq qonaqlara eyni cür gülümsəyirdi. Foye uğuldayır, zaldan isə dənizin uğultusuna bənzər bir səs gəlirdi.

Təranə, pilləkənləri qalxan insan selinin içində Nazpəri Şəhrizadı görəndə, hikkəsindən qaşları çatıldı, real aləmə qayıtdı. Nazpəri də Nüsrətlə Təranəyə yaxınlaşana qədər nifrət dolu baxışlarını Təranənin üzündən ayırmadı. İsti-isti.az saytının həyəti ilə foyeyə daxil olan Nazpəri, Nüsrətə yaxınlaşıb salam verdi, Təranəyə də ağızucu nəşə mızıldanıb zala keçdi.

- Bu qancıq yaman qudurub. Bax, mən sənə dəqiq deyirəm... – Təranə ötkəm tərzdə dedi.

- Yenə başladın? – Nüsrət sifətini turşutdu. – Bəsdi də. Vallah qısqanclığımla məni bezdirmisən e!

- Mən? – Təranə acıqlı-acıqlı güldü. – O kimdi ki, sənə ona qısqanım. Yatmısan fil qulağında, heç nədən xəbərin yoxdu. O məni qısqanır e sənə, mən onu sənə yox.

- Gicdəmə... O kimdi ki, məni sənə qısqansın? – Nüsrət əmin olmadan dedi.

- Kimdi? Sən daha yaxşı bilərsən kimdi. Yəqin ki, onun haqqında çox şey bilirsən.

Nüsrət nəşə deyəcəkdi ki, sarayın həyətinə yaranan canlanma fikrini dağıtdı. Gözlərini qıyıb bayıra baxdı, gülümsədi. Nəhayət gözlənilən an gəlmişdi - maşın karvanı həyətdə daxil olmuşdu. Kortejin başındakı “Chrysler 300C” markalı ağ limuzinin ardınca otuzə yaxın müxtəlif avtomobil – “Mercedes”lər, “BMW”lər, “Bentley”lər, “Range Rover”lər, “Mazzerati”lər, “Jaguar”lar – sarayın həyətinə girdi. Ramalla Ülkər vağzal sədaları altında limuzindən düşdülər. Zaldakılar, həyətdə baş verənləri divarlardakı iri monitorlardan izləyirdilər. Hamı həyəcanlanmışdı. Gəlinlə bəy tələsmədən, aram-aram pilləkənləri qalxmağa başladılar. Gəlin paltarının balağının uzunluğu üç metr olduğuna görə, balağı sağdan və soldan mələk paltarlı dörd qız tutmuşdu. Ramalın əynində frak var idi, üzü gülürdü, olduqca xoşbəxt görünürdü. Ülkər isə əsl ismətli, abırlı gəlinlər kimi kədərə, qəmə bürünmüşdü.

Budur, səbəbkarlar foyeyə daxil olurlar. Nüsrətlə Təranə onları öpür və hamı bir yerdə zala keçir – qabaqda Ramalla Ülkər, onların dalınca Təranə ilə Nüsrət, güzgü tutan xala, şam tutan ana, xonça tutan bibi, səbət aparən dayı arvadı...

Gəlinlə bəy zala daxil olan kimi sarayın dörd bir yanında fişənglər partladıldı, tavandan tər ləç əklər səpələndi, kimsə zala minlərlə rəngbərəng kəpənək buraxdı. Bir dənəsi iyirmi dollar olan bu ekzotik kəpənəklər günbəzi görünməz edərək uçur, qonaqların başlarına, çiynlərinə qonurdu. Sütunların kapitelinə minlərlə xırda, rəngbərəng lampoçka işıldaböcəklər kimi parıldamağa, yanıb-sönməyə başladı. Səbəbkarların öz masalarına doğru addımladıqları ağ, ipək xalının sağında və solunda quraşdırılan fişənglər də partladı, qıgılcımlar dörd bir yana saçıldı. Gəlinlə bəy zalın ortasına çatan kimi vağzal musiqisi dayandı və səhnədəki orkestr vals çalmağa başladı. Hərəkətlərinin cəldliyi və mükəmməlliyi ilə heyran doğuran Ramalla Ülkər meydançaya atılıb, güzgü kimi parıldayan döşəmənin üstündə fırlana-fırlana elə rəqs etməyə başladılar ki, sanki qabaqlarına çıxan hər şeyi silib süpürəcəkdilər. Dörd mələk qız da rəqs edərək, bəylə gəlinin ətrafında fırlanırdı. Ramalla Ülkərin toydan bir gün əvvəl, iki saatlıq rəqs kursu keçdiyini bilməyən qonaqlar, gənclərin məharət və istedadına heyran qalmışdılar. Zalın yarısı onları ayaq üstə alqışlayırdı.

Vals qurtarandan sonra, gəlinlə bəy hündürdəki masalarına yaxınlaşdılar. Ramal Ülkərə oturmaqda kömək etdi. Ülkər əlindəki ağ gül dəstəsini masanın üstünə qoyub, ağ əlcəklərini çıxartdı, göz-gözü gəldiyi qonaqlara bir-bir təbəssüm etməyə, başını endirib qaldırmaqla salamlamağa başladı. Onlar yerlərinə oturandan sonra Nüsrətlə Təranə səhnəyə yaxınlaşdılar. Nüsrət mikrofonu götürüb dedi:

- Əziz qonaqlar, xanımlar və bəylər, hörmətli dostlar. Bu gün, sizin hamınızı Ramalla Ülkərin toy mərasimində, bu gözəl bayramda görməyə çox şadıq. Bildiyiniz kimi Ramal gənc və perspektivli jurnalist, Ülkər qızımız isə peşəkar menecer kimi, cəmiyyətimizdə kifayət qədər hörmət qazanmış gənclərimizdir. Şəxsən mən ç ox sevinirəm ki, belə iki ləyaqətli gənc bir-birini görüb, tanıyıb, sevib və evlənilər. Mən bir daha bu toy mərasiminə təşrif buyurduğunuza görə sizlərə ürəkdən təşəkkür edir, gələn ayaqlarınız var olsun deyirəm. Bu günkü toy mərasimini çəkən və canlı olaraq bütün Atropatənaya, hətta dünyaya translyasiya edən AtTV-yə, onun operatorlarına və əlbəttə ki, rəhbərliyinə xüsusi təşəkkür düşür. AtTV-nin sayəsində, bütün xalqımız bu toyun iştirakçısına çevrilib. Kiçikdən böyüyə - hər bir atropat, özünü bu toyxanada hiss edir. Gənclərimizə isə arzum odur ki, qoşa qarınsılar, oğullu qızlı olsunlar, xoşbəxt olsunlar. Gəlin səbəbkarları alqışlayaq!

Zal gurultulu alqışlarla silkələndi. Hamı ayağa qalxmışdı.

- Əziz qonaqlar! Yəqin ki, yanımda dayanan Təranə xanımı çoxunuz tanıyırsınız. Tanımayanlar varsa da, bundan sonra mütləq tanıyacaqlar, çünki Təranə xanım dünənki seçkilərdə qalib gələrək N rayonundan Qurultaya seçilib. Gəlin Təranə xanımı da alqışlayaq!

Zal bir daha alqışlarla sarsıldı.

- Və! Bir vacib xəbəri də diqqətinizə çatdırmaq istəyirəm! – qonaqlar sakitləşib, diqqətlə Nüsrətə baxdılar. - Bu gün biz, yəni mənimlə Təranə xanım da, bu əziz günün fürsət bilərək, öz rəmzi toyumuzu keçirməyə qərar vermişik.

Bu dəfə qonaqlar “alqış” əmrini gözləmədən, özləri zalı gurultulu alqışlara

qərq etdilər. Tavandakı nəhəng çilçıraq sallandı, döşəmədəki kövrək ləç əklər alqışların yaratdığı vibrasiyadan tərpəndi. Nüsrət oğlu Roman sevincindən Fikanı dodaqlarından öpdü. Nüsrət də Təranə ilə öpüşdü və alqışların kəsilməsini gözləyib dedi:

- Mikrofonu Təranə xanıma verməzdən əvvəl isə, söz verdim kimi, bəylə gəlinimizə toy hədiyyəsi olaraq maşın bağışlamaq istəyirəm. Özü də hərəsinə ayrı maşın! – Nüsrət əlini şalvarının cibinə salıb, qırmızı lentlə bağlanmış iki açar çıxartdı. – Deməli bəyimiz Ramala “Range Rover”, gəlinimiz Ülkərə isə “Jaguar” təqdim edirəm. Özü də maşınlar artıq həyətdədir, biləsiniz! Düzdü, mən bilmirəm bəylə gəlin toydan sonra limuzində evə gedəcəklər, yoxsa hərə öz maşınını sürəcək. Özləri bilirlər. – Bütün zal

qəhqəhə ilə gülməyə başladı. Hamı ayağa qalxaraq bir daha Nüsrəti alqışladı. Üzündə hədsiz sevinc ifadəsi ilə bəylə gəlinin masasına doğru addımlayan Nüsrət, onlara yaxınlaşan kimi Ramalla Ülkər dərhal ayağa sıçradılar. Heyrətdən ağzını tutan Ülkər, Nüsrətin boynuna atdanıb onu bərk-bərk qucaqladı. Ramal da ağlam-sınıb Nüsrəti qucaqladı və öpdü. Nüsrət də hər ikisini öpəndən sonra açarları maşınların sahiblərinə uzatdı, - Bir daha hər ikinizi təbrik edirəm. Xoşbəxt olun! Qoşa qarıyın! Gəlin gənclərimizi alqışlayaq! – üzünü qonaqlara ç evirib, ucadan qışqırdı.

Hamı ayağa qalxdı, bəylə gəlini alqışlamağa başladı. Nüsrət Təranənin yanına qayıtdı və onu dodaqlarından öpərək:

- İndi isə söz sənindir, həyatım! – mikrofonu Təranəyə verdi və keçib yerinə oturdu. Onun Təranə ilə əyləşdiyi masada üçnəzir, dörd deputat, yeddi oliqarx və iki xarici biznesmen də oturmuşdu.

Əvvəl Nüsrətə, sonra isə qonaqlara təşəkkür etməklə sözü başlayan Təranə, gözlərindən gillənən iki damla yaşı silib, duyğulu səslə danışmağa başladı:

- Əziz qonaqlar. Xanımlar və bəylər. Mən də Nüsrətin sözlərinə qoşulur, bəylə gəlinimizi ürəkdən təbrik edirəm. Onlar həqiqətən də bir-birlərinə yaraşan, gözəl cütlükdür. İkisi də mənim üçün əziz insandır. Bu gün mənim üçün ikiqat bayramdır, çünki Nüsrətin də dediyi kimi, biz də bu əziz günümüzü bilib öz toyumuzu keçiririk. Şəxsən mən bu günü oxdan gözləyirdim. Düzdür, Nüsrət buna rəmzi toy deyir, amma toyun rəmzi olmur əzizim. – Təranə Nüsrətə baxıb dedi. - Toy elə toydur. O ki, qaldı mənim Qurultaya seçilməyimə... Bilirsiniz, mən Qurultayda olsam da, olmasam da xalqıma, millətimə, dövlətimə, bayrağıma bağlı adamam. Amma yenə də, məni bu məsuliyyətli və şərəfli vəzifəyə seçən hər kəsə ən səmimi təşəkkürlərimi, ehtiramlarımı çatdırıram. Nüsrətə isə mənə bu yolda kömək etdiyinə, dəstək olduğuna görə ayrıca təşəkkür edirəm. Mən səni sevirəm əzizim!

Zaldan səslər yüksəldi:

- Eşq olsun!

- Yaşa!

- Təranə xanım anamız, bacımız, baş tacımızdır!

- Təşəkkür edirəm – Təranə kövrəldi. – Əslində... onu da deyim ki, Qurultaya seçilməyimin səhərisi bu gözəl toy məclisində iştirak etməyimi heçdə təsadüfi saymıram. Məsələ orasındadır ki, Kitabı Dədə Qorqudu oxuyanlar Qurultay və toy sözlərinin etimologiyasının eyni olduğunu bilirlər.

Huri sevincək olub əlini qaldırdı və qışqırdı:

- Düzdür, Təranə xanım! Eynidir!

Hurinin dəmdəməkiliyi Təranənin xoşuna gəlməsə də, üzündən təbəssüm çəkilmədi.

- Sağ olun xanım. Toy və Qurultay sözləri müasir dövrdə öz əvvəlki mənalılarında işlədilməsə də, onlar həqiqətən də eyni sözdür. Düzdür, Qurultay sözüilkin mənasını bu gün də bir qədər saxlayıb. Lakin bu gün məclis, yığıncaq, bayram, düyün, ziyafət mənasını ifadə edən toy sözüilkin mənasında dövlət işlərinin müzakirə edildiyi və sonra isə yeyilib, içilib, əyləndiyi bir yığıncaq, yəni festival xüsusiyyəti daşıyırdı. Bayandır xanın ildə bir dəfə toy çağırıb oğuz bəylərini qonaqlaması və bəzi vacib məsələləri həll etməsi Kitabı Dədə Qorquddan, əzbərimdə olan bu hissəni sitat gətirmək istəyirəm: “Xanlar xanı Xan Bayandır yildə bir kərrə toy edib, oğuz bəglərin qonaqlardı. Genə toy edib, atdan-ayğırdan, dəvədən buğra, qoyundan qoç qırdırmışdı”. Görürsünüz necə gözəl ifadə olunub? Axı Oğuz türklərində toylar əyləncəli ziyafət olmaqla yanaşı, həm də dövlət məsələlərinin müzakirə edildiyi məclislər idi. Məmurların dövlətə sədaqət göstəricisi olaraq qatıldığı bu mərasimlər oğuzların ictimai-siyasi həyatında əhəmiyyətli yer tuturdu. Odur ki, Qurultay da bir növ toydur, toyxanadır, buradakı toy məclisi də elə Qurultaydır.

Zal bir daha alqışlarla titrədi.

- Alqışlayan əlləriniz var olsun, mənim əzizlərim. Toy doğrudan da bizim üçün müqəddəs mərasimdir. Toylarda bütün küsülülər barışır, düşmənliklər dostluqlara çevrilir. İllər boyu düşmən olan adamlar, toylarda görüşüb barışırlar. Bu mənada Atropatenanın özü böyük bir toyxanadır. Yurdumuzun dörd tərəfi toydur, büsətdir.

Bayaq, Riyad toyxanaya girəndə, onu görən liberalların ağzı açıq qalmışdı. Masada bir təşviş yaranmışdı. Rəhman Bədəlov da, İldırım da, Rufiz də, AMEA-nın əməkdaşları da unudulmuşdu, bütün diqqətlər Riyada yönəlmişdi.

- Riyadın burda nə işi var? – Erkin dostlarına bir-bir baxıb soruşdu.

- Qərribədi.

- Axı bu mümkün deyil! – Səyyarə çıxırdı.

Riyad onları görmədi. Onu zalın sol tərəfində, qabaq masaların birində, arxası liberallara tərəf əyləşdirdilər. Çox dəyişmişdi, sanki sınxmışdı, bir az da beli bükülmüşdü. Gicgahlarındakı ağ tüklər uzaqdan açıq-aydın görünürdü.

- Axı onun Nüsrətlə nə əlaqəsi var? – Rüşət mat-mat dedi.

- Bizim nə əlaqəmiz var bəs? – Zərifə fısıldadı.

- Şokdayam. Bu nə deməkdi ala! – Nicat barmağını dişlədi.

Erkin sağa-sola baxmağa başladı. “Vətən naminə”çi qızla oğlan onun narahatlığını görüb yaxınlaşdılar:

- Nəsə olub? – qız soruşdu.
- Olub. Bilmirsiniz, Riyad toya necə gəlib?
- Riyad kimdi?
- Baxın, o tərəfdə oturub.

Qız Erkinin göstərdiyi istiqamətdə baxıb, çiyinlərini dartdı:

- Xəbərim yoxdu. Bilmirəm. Yəqin ki, Nüsrət müəllimin qohumudu.
- Qohumu zadı deyil.
- Onda tanışdı.
- Onun yanına getmək olar?
- Xeyr. Ancaq tualetə çıxıb bilərsiniz.

Erkin üzünü evirdi. Təranənin ucadan danışmasını fürsət bilib, ancaq dostları eşitsin deyər:

- Onunla mütləq danışmalıyıq – dedi.
- O da qərribə adamdı e! – Səyyarə əsəblə dedi. – Bir sağına, soluna bax da!

Dümdüz keçdi qabağa. Əh!

Bəlkə Riyad onu görər deyər, bədənini stuldan qaldıraraq qabağa boylan Rüşd:

- İmkan verdilər ki? Görmədin, necə tez-bazar aparıb yerinə oturdular? – dedi.

- Əşi otur yerinə - Zərifə onu qolundan tutub aşağı çəkdi. - Toy qurtarsın, bayırda görüşürük.

Tibb universitetinin tələbəsi Zaur, baxışlarını Təranədən ayırmadan, başını bulaya-bulaya:

- Bu arvad məni dəli eləyir də – dedi.
- Niyə? – Nurlan maraqlandı.
- Necə yəni niyə? Görmürsən, elə bil fahişəyə oxşayır. Nə bilim, Qurultay üzvü belə olmalı deyil axı.

Nurlan mənalı-mənalı gülümsədi:

- Əslində düz deyirsən, amma onu da biləsən ki, İsveçdə əvvəllər fahişəliklə məşğul olan, sonra da deputat seçilən qadın var. 70-ci illərdə universitetdə oxuyanda qəhbəlik eləyib. Onun haqqında film də çəkiblər. Yazıçı Dinni Roşer də onun işlədiyi qəhbəxana haqqında kitab yazıb. Həyatda belə şeylər olur.

- Sənin də hər şeyə cavabın var e, - Nicat gülərək dedi.

Təranə çıxışına davam edirdi:

- Mən bir daha bu məclisə təşrif buyuran bütün qonaqlarımızı - xanəndələri, ağbirçəkləri, liberalları, solçuları, deputatları, nazirləri, dindar qardaşlarımızı əlqərəz hamını salamlayıram. Bu məclis, bir daha sübut etdi ki, hara getsək də, hara qaçsaq da sonda gələcəyimiz yer toydur, toyxanadır. Hamımızı toy birləşdirir, toy qovuşdurur. Gələn ayaqlarınız var olsun! Buyurun, nəyi gözləyirsiniz e?

Yeməyə, içməyə başlayın! İçəndə də, xahiş edirəm, burda olmayan yaxşı oğlanların sağlığına da için! – Təranə dedi və bir anlıq Riyadla göz-gözü gəldi. Həyəcanlandı. Öz hisslərindən qorxdı. Bu oğlan, bax bu dəqiqə onu tualetə çağırırsa, orda onu istənilən pozada qayırsa, buna ancaq şad olacağını düşünəndə ürəyi gup-gup vurmağa başladı. Bir də onda ayıldı ki, Nüsrət mikrofonu əlindən durtur. Təranə Nüsrətə gülümsəyib mikrofonu ona verdi və keçib yerinə oturdu.

- Hörmətli qonaqlar! Mən də Təranənin bütün təbriklərinə, arzu və diləklərinə qoşuluram və istəyirəm ki, tamadanın olmadığı, əslində hər kəsin tamadalıq edə biləcəyi bu məclisimizi davam etdirmək üçün, gözəl bir şairə xanımı bura dəvət edirəm. Yəqin ki, bir çoxunuz bizim gənc, istedadlı şairəmiz, yengə ruhlu Ruhəngiz Mövludu tanıyırsınız? Bax, mən bu dəqiqə sözüona vermək istəyirəm. Onu da qeyd edirəm ki, bu gün Ruhəngiz xanım Ülkər qızımıza, gözəl gəlinimizə həm də yengəlik edəcək. İstəyirəm onu bura dəvət edirəm, o da bizə milli adətlərimizdən danışsın. Unudulan dəyərlərimizi yadımıza salsın. Güman edirəm ki, Ruhəngiz xanımın sözlərindən sonra, bir çoxumuz bu dəyərləri yenidən dərk edəcək, özümüzə, köklərimizə qayıdacağıq. Buyurun Ruhəngiz xanım! Söz sizindir!

Adını eşidən kimi qızaran, rəng-alıb rəng verən, tərləyən Ruhəngiz yerindən qalxıb Nüsrətə yaxınlaşdı. Həyəcandan əlləri əsə-əsə mikrofonu Nüsrətdən aldı:

- Əziz qonaqlar. Xanımlar və bəylər. Hörmətli Nüsrət müəllim. Mənə göstərdiyiniz etimad, məni çox kövrəltdi. Zarafatsız. Çox sağ olun ki, mənə söz verdiniz və çox sağ olun ki, bu gün gəlinimizə yengəlik etmək kimi şərəfli bir missiyanı mənə tapşırdınız. Çalışacam bu vəzifənin öhdəsindən layiqincə gəlim. Hərçənd, mən inanmıram ki, bu məclisdə gəlinimizin qız çıxmayacağını fikirləşən adamlar tapılsın, amma yenə də yengəlik vacibdir və bu ənənə yaşamalıdır.

Ülkərin anası oturduğu yerdən qışqırdı:

- Mənim qızım qız uşağıdır! Ev qızıdır!

- Şübhə etmirik xanım. Allah sizin qızınızı saxlasın, sizə də gözəl-gözəl nəvələr qismət eləsin. Doğrudan da Nüsrət müəllimin dediyi kimi, bizim bir çox adətimiz bu gün unudulub. Məsələn mən inanmıram ki, gəlinimiz üçün xına yaxdı mərasimi keçirilib. Amma bilirəm ki, heç olmasa evdən çıxanda gəlinimiz lampanın başına dolanıb. Quranın altından keçib. Yaxşıdı heç olmasa bu ənənələr yaşadılır. Nə

isə. Elə başa düşməyin ki, mən kimisə tənqid etmək istəyirəm. Sadəcə demək istəyirəm ki, toy mərasimlərimizin bayağılaşması səbəbindən, indi milli mədəniyyətimizə aid olan bu ənənəmizin incə məqamları ilə yaxından tanış olmağa daha ciddi ehtiyac var.

Huri, dana basdırmasının iri tikəsini çox eynəyə-çeynəyə masadakı arvadlara dedi:

- Ruhəngiz xanımın şeirlərini çox bəyənirəm. Deyirəm, görəsən o da çadır toylarından danışar, ya yox?

- Bəlkə elə özün çıxıb danışasan? – yağlı barmaqlarını yalayan Kəbirə xala təklif etdi. – Görmədin kişi nə dedi? Hamı danışa bilər də.

- Yox, yox. Siz nə danışsınız. Utanıram. – Huri qızardı. – Amma danışsaydım mütləq deyərdim ki, “palatka” toylarının kütləviləşməsi üçün yaxşı olardı ki, çadır hazırlayan müəssisələr yaradılsın.

- Bəlkə təklifinizi yazıb göndərəsiniz Ruhəngiz xanıma? – xanəndə Yeganə dilləndi.

- Aaa doğrudan?! Əla təklifdi!

Huri çantasından qələm tapdı və masadakı salfetlərdən birini götürüb üstünə yazmağa başladı:

“Ruhəngiz xanım, salam. İstərdim ki, toylar üçün çadır hazırlayan müəssisələrin olmasının məqsədəuyğunluğu haqda da danışasınız. Çünki çadır toyları xalqın sevincini, arzularını həyata keçirən bir incidir. Çadır toyu el-obanın, qohumun-yadın bir yerə toplaşaraq yaxşı günə xeyir-dua verməsi üçün bir ənənədir. Həm də çadırlarda belə dəbdəbə, israf da olmur. Bu qədər ərzaq korlanmır...”

Huri ismarıcını Ruhəngizə ötürmək üçün ofisiantı çağırırdı, kağızı büküb ona verdi:

- Zəhmət olmasa Ruhəngiz xanıma verərdiniz...

Ruhəngiz isə danışmağa davam edirdi:

- Bayaq Nüsrət müəllim də dedi, bilirəm ki, siz də gözləyirsiniz ki, bir şeir oxuyum.

Qonaqlar Ruhəngizi alqışladı. Yerlərdən səslər ucaldı:

- İstəyirik!

- Bizi feyzyab elə!

- Şeir oxu!

Ruhəngiz şıltaq-şıltaq gülümsünüb, mikrofonu dodaqlarına yaxınlaşdırdı:

- Təki siz istəyin mənim əzizlərim. Təki siz tələb edin. Sizə dünən gecə, xüsusi olaraq Ramalla Ülkər üçün yazdığım şeirimi oxumaq istəyirəm. – Ruhəngiz baxışlarını döşəməyə dikib, bir qədər fikirləşdikdən sonra, aramla şeirini oxumağa başladı. Tarı sinəsinə aparən Gülağa Əzimzadə isə, yanıqlı segah havası çalaraq, Ruhəngiz üçün fon yaradırdı.

Ömrün bəzəyidir əsl məhəbbət,

Qarşılıqlı sevgi, hörmət, sədaqət.

Şad günlər keçir ki, sevinc yetirsin,

Mənalı ömür sür, şərəf gətirsin.

Qovuş məhəbbətə kam alıb yaşa,

Qeyd edib toyları, birgə vur başa.

Neçə toydan keçir ailəli həyat,

Sən də bil bunları, sayım adbaad.

Toya nikah günütəxiti ad qoy,

Yaşıl toy adlanır, ilk çalınan toy.

Şirin büsat ilə, əhdə yetəndə,

Çit toy qeyd olunur, bir il bitəndə.

İllərə nə var ki, yel qanadında,
Taxta toy adlanır, beş il çatanda.
Adət-ənənənin gözəlliyi var,
Cüt ömür sürənlər, bunu qoruyar.
Dilinə nəğmə ilə gətir bayatı,
Yeddi il olanda ailə həyatı.
Mis toyun bayramı çatıbdır axı,
Bu toydan güc alan, tərpadər dağı.
On il yetişəndə, rəqs elə boy-boy,
Qızıl güllər günü deyilir bu toy.
On beşdə şüşə toy, iyirmidə çini,
İyirmi beşdə keçir Gümüş toy günü.
Evlənəndən sonra, otuzuncu il,
Mirvari toyudur bunu yaxşı bil.
Otuz beş il keçir Kətan toy üçün,
Alüminium toy olur, qırx il bitən gün.
Ər-arvad bir yerdə əlli il yaşar,
Bu gözəl gündə də Qızıl toy çatar.
Təzə bəy gəlincək geyinər onlar,
Bir-birinə qızıl üzük taxarlar.
Ülvi məhəbbəti müdrik dilində,
Ailə həyatının altmış ilində.
Brilyant toy olan ən böyük toydur,
Keçir təntənə ilə, ən böyük paydır.
Ruhəngiz diləyir, sizə də bunu,
Qoşa addımlayın, həyat yolunu.
Qeyd edib toyları, sevin adəti,
Allah qismət etsin sizə səadəti!

Ruhəngiz artistik jestlə deklamasiyasını tamamlayıb qürurla uzağa, qapıya baxdı. Qonaqlar isə ayağa qalxdı. Gəlinlə bəy də yerlərindən sıçradılar. Gurultulu və aramsız alqışlara tutulan Ruhəngiz və Gülağa Əzimzadə əllərini sinələrinə qoyub bir-bir masalara baş əyməyə başladılar. Qonaqlar sakitləşib oturanda, Ruhəngiz davam elədi:

- Alqışlayan əlləriniz dərd görməsin mənim əzizlərim. Çox sağ olun! Var olun! Əziz dostum, bacım və qardaşım, əsl atropat kişisi, saf atropat xanımı Gülağa Əzimzadəyə də təşəkkür edirəm. Sağ ol Güleçka. Sağ ol Gülağa! İstəyirəm çıxışımı, Nüsrət müəllimin də qeyd etdiyi kimi, milli adət-ənənələrimiz, unudulan dəyərlərimiz haqda təvazökar fikirlərimlə davam etdirim. Başda onu deyim ki, milli toy adət-ənənələrimiz həm başqa xalqların adətlərinə təsir etmiş, həm də özü digər xalqların mədəniyyətindən müəyyən elementlər götürmüşdür. Toy adətlərinə zamanənin də təsiri hiss olunur. Son dövrlərdə toyların bir qayda olaraq

xüsusi şadlıq saraylarında təşkil edilməsi, bəy-gəlin rəqsinin hazırlanması, mələk libasında kiçik qızların bəy-gəlin ətrafında rəqs etməsi, müasir rəqslərin oynanılması, toyun sonunda gəlinin arxaya gül dəstəsi atması, bal ayının keçirilməsi də bu qəbildəndir. Bunlar hamısı gözəl yeniliklərdir. O mənada ki, Avropanın yaxşı cəhətlərini götürüb, pis cəhətlərini atmaq lazımdır.

Ruhəngiz danışdıqca, Nüsrət masasındakı iki xarici qonağa onun dediklərini tərcümə edirdi. Biri ingilis, biri isə kanadalı olan qonaqlar, Ruhəngizin dediklərinə heyranlıqla qulaq asır, eşitdiklərini həzm etməyə çalışırdılar. Onların üz ifadəsinə, gözlərinin parlaqlığına diqqətlə baxan Nüsrətə elə gəldi ki, bu əcnəbilər Atropatena ənənələrinə heyran qalıblar və çox güman ki, bu ənənələri zəngin bir irs kimi öz vətənlərinə aparıb, orada yaşadacaqlar.

Milli geyimli oğlan Ruhəngizə yaxınlaşıb Hurinin göndərdiyi salfeti ona verdi. Ruhəngiz salfeti açıb oxudu və başını yırğalayıb dedi:

- Çox maraqlı bir təklif yazıb göndəriblər. İstəyirlər ki, bu haqda da danışaq. Yazıblar ki, çadır toyları da gərək yaşadılsın, unudulmasın. Tamamilə doğrudu. Raziyam. Düzdü, belə gözəl şadlıq sarayında çadırdan danışmaq bir az bəlkə ikiüzlülük kimi görünə bilər, amma çadırın doğrudan da yeri başqadı. Lakin, unudulan sadəcə çadırlardımı? Bizim milli toylarımızda bir çox vacib mərhələ var ki, bunlar unudulub bu gün. O mərhələləri bir-bir xatırlayaq mı?

- Xatırlayaq Ruhəngiz xanım!

- Mütləq! Mütləq!

- Çox sağ olun, - Ruhəngiz məmnun halda dedi. – İndi mən sizə bizim unudulan toy adətlərimizi sadalayacam və siz özünüz qərar verin bunların hansı biri bu gün yaşadılır, yerinə yetirilir? Qız bəyənmə, qızgördü, xəbər göndərmə, kiçik elçilik, böyük elçilik, nişan, yeri gəlmişkən söz də var ki, "Subaydım soltandım, nişanlandım xan oldum", daha sonra xonça gətirmə, üzük xonçası, haxışda mah-nısı, bayramlıqların verilməsi, danışığıgəlmə, cehiz, kəlləqənd, fətirüstü, çörək-bişirdi, paltarbiçdi, qız şahı, xınayaxdı, gəlinin cülusu, kəbin kəsdirmə, südpulu, bəylik papağı, saçkəsdi, yolkəsdi, sağdış – soldış, qurşaq bağlama, şabaş, toy oğurluğu, üzəçıxdı, üçgünlük, gəlinin qırxgünlüyü, gəlingördü, ayaqaçdı kimi adət və atributların çoxu bu gün işləyir ya yox?

- Yox!

- İşləmir!

- Unudulub hamısı!

- Ar olsun bizə!

- Yaşa Ruhəngiz xanım!

- Dillərinizə qurban olaram sizin! – Ruhəngiz kövrəlib dedi. – Bütün bu dəyərlər nəyə görə unudulub? Bəs bu haqda fikirləşmisinizmi? Diqqətlə ətrafınıza baxın görün bu gün cəmiyyətimizdə nələr baş verir? İndiki qızlar oğlanlarla harda gəldi görüşüb, özləri hər şeyə qərar verirlər. Bunun kütləvi hal alması mənə narahat edir əzizlərim! Bir kadın kimi, vətəndaş kimi, şairə kimi narahat oluram. Belə

baş ağrısı olmasın, amma qədim dövrlərdən kənd yerlərində qızlar bulaq başında görülər, bəyənildirdi. Şəhərlərdə oğlan anaları gələcək gəlinlərini həftə hamamında seçər, gözü tutanı oğluna məsləhət görərdi. Oğlan da toyda- mağarda, məsləhət bilinəni görər, öz fikrini bildirərdi. Əksər hallarda onun fikri ilə ananın fikri üst-üstə düşərdi. Sonra xəbər göndərmə mərhələsi başlayardı. Oğlan bəyənib-seçdiyi qızla evlənmək fikrinə düşdüyünü ata-anasına bildirdikdən sonra, oğlan evində qızın ailəsi haqda kifayət qədər məlumat yoxdursa, oğlan anasının, yaxud onun böyük bacısının keçirdiyi elçilik qabağı qızgördüsünə gedirdilər.

Allah önlərinizə rəhmət eləsin, nənəm danışardı ki, bu görüşə, səhər tezdən və qəfildən gedilirdi ki, qız yuxudan oyanandan sonra üz-gözünə bəzək-düzək vurmasın. Oğlan evinin qadınları qız qapısını döyüb yoldan keçən bir insan tək, bəhanə ilə həyəətə və evə daxil olurdular. İçəriyə daxil olan qonaqlar heç bir şeyi üzə vurmur, mətləbə daxil olmayan müxtəlif söhbətlər edir, hər vasitə ilə əsas məqsədlərini gizlədirlər. Söhbət arası ev sahiblərindən qızına su gətizdirməyi xahiş edirlər. Bu zaman gözaltı qızın əl-ayağı, oturub durmağı, yerışı və zahiri görkəminə xüsusi diqqət yetirir, onu mütləq danışdırmağa çalışır, fürsət tapıb başına sığal çəkərək hörüyünün təbii, yoxsa süni olduğunu yoxlayır, bəzən isə bir bəhanə ilə qızın dodağından öpüb, dilindən əmib ağzında qoxu olub-olmadığını müəyyən edirdilər. Uzaq keçmişdə görücülər bunlarla kifayətlənməyib qızın qulağının yaxşı eşidib-eşitməməsinə, gözünün nə dərəcədə görməsinə, əsəblərinin yerində olub-olmamasına da fikir verirdilər. Qızın ev işlərini necə bildiyini öyrənməkdən ötrü, qəsdən mətbəx işlərindən söz açırdılar...

Milli geyimli oğlan ofisiyent Ruhəngizə yaxınlaşıb, ona bir kağız uzatdı və getdi.

- Bəli, solçu yoldaşlar adından Pirməmməd bizə bir sual ünvanlayıb. Düzdür, mən burda öz çıxışımı dayandırıb musiqi hissəsinə keçid almağı təklif edəcəkdim, amma bu maraqlı sualın da cavabını verim, sonra musiqiyə keçərik. Pirməmməd soruşur ki, yengə olmaq çətin deyil ki? Özü də bu zamanədə yengəlik köhnəlməyib ki?

Əzizim Pirməmməd, xeyr köhnəlməyib. Əslində bu gün hamı yengəliyə bakirəliyə nəzarət kimi yanaşır, bu isə kökündən səhv yanaşmadı. Evlənmək sahəsində peşəkar vasitəçiliklə məşğul olan bizlər, adətən hansı qıza hansı oğlanın uyğun olduğunu da yaxşı bilirik. Ayrı-ayrı bölgələrdə elçilikqabağı tədbirlərə qızsaraflama, qızgörüm-cəyi, didar, bəlləmə də deyirlər. Yengələr də iki cür olur - oğlan yengəsi və qız yengəsi. Oğlan yengəsi adaxlı oğlanın ən yaxın qadın qohumlarından böyük bacısı, xala, bibi, dayıdostu, əmiarvadı olduğu halda, qız yengəsi, bir qayda olaraq, tədbirlərə peşəkar kimi dəvət olunmuş və bu işdə səriştəsi, xüsusi biliyi olan bir qadındır.

Yengələr nəyə lazımdır soruşursunuz. Ərə verilən cavan, naşı qızı qorxuya sala bilən həyəcanlardan, bədxah insanların pis niyyətli hərəkətlərindən onları kim qorunalıdır bəs? Bizlər yaxın və təcrübəli bələdçilər kimi, toy günləri qızın davranışı və hərəkətlərinə də nəzarət edirik, yerində ona lazımi məsləhətlər veririk,

sağdı-soldı olmadıqda onların işini görürük. Mən özüm ç ox yox, yeddi dəfə yengə getmişəm, bu gün də səkkizinci dəfə yengə gedəcəm. İndiyə qədər ancaq bir dəfə problem olub, onu da özüm həll eləmişəm. Belə pis çıxmasın, oğlan yerini tapıb sala bilmirdi. Yazıqlar yarım saat əlləşdilər, haldan düşdülər, tərlədilər, mən də axırda bezdim girdim otağa. Gördüm yazıq bəy əldən düşüb, qıpqırmızı olub. Həyəcanını yox eləmək üç ün əvvəl ikisini də sakitləşdirdim. Sonra götürüb əlimdə oynatdım, durquzdum, özüm saldım içəri, oğlanı da dalından itələdim ki, dəqiq girsin, qızlığı deşsin. Çox şükür bu da alındı, gəlin qız çıxdı.

Yeri gəlmişkən, bizim tazə bəyimizə, gəlinimizə elə burdan bir-iki məsləhət vermək istəyirəm ki, qonaqlarımız da eşitsin, bilsin. Mənim əzizlərim, deyirlər ki, nikahın taleyi birinci toy gecəsi həll olunur. Ona görə də bütün oğlanlar çalışır birinci toy gecəsini zorlama ilə başlasın, mütləq qızlığı deşsin. Bu cür “leqal zorlamadan” sonra qadın öz ərindən iyrənir mənim əzizlərim. Zifaf gecəsi romantika və incəliklə zəngin olmalıdır, çünki hər bir qızın həyatında bu hadisə bir dəfə, uzaqbaşı iki dəfə, olsun ki, üçdəfə baş verir. Gənclər yatağa uzananda kişi qadının əsas erogen zonalarını - döşlərinin gilələri, budların daxili səthini və klitorunu sığallamalıdır. Məsləhət olardı ki, hətta bu sığallardan kişi qadını orqazm dərəcəsinə çatdırsın. Sonra isə bütün mümkün olan nəvaziş və ehtiyatla deflorasiyanı, yəni qızlıq pərdəsinin tamlığının pozulmasını həyata keçirmək lazımdı. Bir çox insanda isə belə bir düzgün olmayan fikir formalaşmış ki, qızlıq pərdəsi ancaq zifaf gecəsi deşilməlidir. Həmişə belə olmur mənim əzizlərim! Burda tək cinsiyyət üzvünün sərtliyi əsas rol oynamır, həm də qızlıq pərdəsinin quruluşundan da çox şey asılıdır. Elə hallar da baş verir ki, pərdənin qalınlığı o dərəcədə olur ki, onun yırtılması bir neçə cəhddən sonra baş verir. Belə hallar seksual münasibətlərdə savadsız olan kişiye travma da gətirə bilər. Digər halda

mümkündür ki, qızlıq pərdəsi ya anadangəlmə olmur və yaxud idmanla məşğul olanda travma alır. Bütün bunları hər iki tərəf bilməlidir ki, sonradan inamsızlıq əmələ gəlməsin.

Ruhəngiz danışdıqca, dindarların masasında təşviş və həyəcan nəzərə çarpırdı. Dindarlardan ikisi, Hacı Natiq və Hacı Faiz ayağa qalxıb foyeyə çıxdılar, siqaret yandırdılar. Onların çıxdığını görən Rüşadla Nicat yanlarındakı ofisiantı səslədilər:

- Biz də çıxmaq istəyirik.
- Niyə?
- Siqaret çəkməyə.
- Burda da çəkmək olar.
- Çıxmaq olmaz bəyəm? Bizə deyilmişdi ki, sizinlə bir yerdə çıxmaq olar.
- Yaxşı – ofisiant bir qədər fikirləşib, yanındakı qızla göz-gözə gəldi. Sonra

da göz-qas eləyib, iki masa o tərəfdə boş dayanmış ofisiantlardan birini çağırdı. Çağırılan ofisiant, Rüşadla Nicatı müşayiət edərək foyeyə apardı. Dindarlar başlarını bulaya-bulaya sakitcə siqaret çəkirdilər. Ofisiant-mühafizəçi bir kənara çəkilib gözləməyə başladı. Rüşadla Nicat dindarlarla salamlaşdılar:

- Salam.

- Əleyküm salam.

Rüfət siqaret yandırır soruşdu:

- Sizin də deyəsən başınız şişdi bu söhbətlərdən.

- Hə qardaş, bu qızın tərbiyəsiz söhbətinin heç yeri yox idi, Allah haqqı. Anabacı var, ağbirçək var, ağsaqqal var. Bu isə gör nələr danışır... – Hacı Faiz əsəbi halda dedi. – Özündə bütün ölkə indi AtTV-dən bizə baxır. Biabırçılıqdı...

- Bəs sizdən nə əcəb, toya gəlmisiz? – Nicat maraqlandı.

- Nüsrət müəllim özüzəng elədi çağırırdı. Biz də yox demədik. Bizim stolda içki yoxdu axı. Əsas da budu da...

- Deməli Nüsrətlə aranız yaxşıdı... – Rüfət dəqiqləşdirdi. – Axı Nüsrət müəllim dindar adam deyil. Sizi nə birləşdirir görəsən?

- Hə, nə olsun dindar deyil? Din düşməni ki, deyil! Bizim üç ün əsas odur ki, ürəyində işıq ucu boyda iman olsun. Belə adamlar da inşaallah nə vaxtsa cənnətə düşəcəklər. Özü də ki, Nüsrət müəllim dini dəyərlərə hörmət edən adamdır, neçə kasıb mömini həccə göndərüb, əl tutub... Bəzi Allah düşmənlərindən fərqli olaraq, Nüsrət müəllim ç ox təmiz, əxlaqlı adamdır.

- Allah düşmənləri? – Rüfət gülümsəyərək soruşdu.

- Həə, nədi ki? Bilmirsən Allah düşmənləri kimdi? Zalımlar, kafirlər, müşrikər, münafıqlar – bunların hamısı Allah düşmənləridir. – Hacı Natiq dedi.

Nicat dodaqlarını büzdü:

- Sizin Allahın nə çox düşməni var, qardaş... Çox deyil ki?

- Qədəş, görürəm çox danışırısan ha! Deyəsən siz də Avropaya, Amerikaya satılanlardansız...

- Elə də demək olar.

Ofisiant Rüfətlə Nicata yaxınlaşdı və sərt şəkildə dedi:

- Çəkib qurtardınızsa gedək.

- Bəlkə icazə verəsiniz Riyadla söhbət edək? – Rüfət soruşdu.

- Riyad kimdi?

- Orda, qabaqda bir oğlan oturub, bizim köhnə tanışımızdı.

- Olmaz. Axşam danışarsınız.

- Birdən tez çıxdı getdi.

- Onda sabah görüşərsiniz. – Oğlan hövsələsini itirirdi. Gənclərin məyus olduğunu görüb əlavə etdi, - An hour in the morning is worth two in the evening.

15

Dindarlar məəttəl qaldılar. Bir ofisianta, bir gənclərə baxdılar. Rüfətlə Nicat isə kötökləri zibil qabına atıb ofisiantla bir yerdə zala qayıtdılar. Ruhəngiz artıq səhnədə gözə dəymirdi, yeri boş qalmışdı. Riyad da tərslikdən heykəl kimi dimdik oturmuşdu. Halbuki yetmiş, səksən dərəcə sola dönsəydi, liberalları görəcəkdı.

Rüfətlə Nicat yerlərinə oturan kimi, Nüsrət təzədən mikrofonu əlinə aldı:

- Əziz dostlar, hörmətli qonaqlar. Mən Ruhəngiz xanıma bu gözəl çıxışı üçün təşəkkür etmək istəyirəm. Sağ olsun bizi, ən əsası isə bəylə gəlinimizi bir ç ox mətləblərdən agah etdi. Bu gün, bizim bu gözəl məclisimizdə, bilirsiniz ki, hörmətli nazirlərimiz də iştirak edir. Onlardan biri, mənim əziz dostum, Balıq, Kürü və Biyan naziri Əflatun Məmmədli də burdadır. İcazənizlə, sözüona vermək istəyirəm.

Qonaqlar “Eşq olsun”, “Bravo” qışqıraraq səhnəyə çıxan naziri alqışladılar. Əflatun Məmmədli mikrofonu Nüsrətdən götürüb dedi: Gecənin xeyrindənsə, səhərin şəri yaxşıdır.

- Əziz dostum Nüsrət müəllimi, gözəl gəlinimizi, igid bəyimizi və əlbəttə ki, hörmətli qonaqları salamlayır, ürəkdən təbrik edirəm. Doğrudan da bayaqdan bir çox mətləblərdən söz açdıq, gözəl çıxışlar eşitdik. Məclisimiz də artıq qızışıb, bir azdan yəqin ki, rəqslərə keçəcəyik. Amma mən, bu gözəl məclisdə unudulan bir dəyərimizdən söz açmaq istərdim. İcazənizlə, bu haqda bir-iki söz deyim, sonra başlayaq şıdırğıya. Ha ha ha! Bəli, haqqında danışmaq istədiyim müqəddəs varlıq, şübhəsiz ki, bizim gözəl anamızdır. Canımız analarımızdır! Hər dəfə bu sözü tələffüz edəndə sonsuz qürur duyuram, qəlbim fərəhdən genişlənir. Bu, sadə bir söz olsa da, məna tutumu ç ox zəngindir. Bu sözlə yer üzündə ən mehriban və munis, ən böyük və əzəmətli varlıq olan anamıza xitab edirik. Məşhur şairlər, filosoflar ana haqqında bir-birindən gözəl təşbehlər işlətmişlər. Anaların şərəfinə çoxlu şeirlər yazılıb, mahnılar bəstələnib. “Ana qəlbi möcüzələr xəzinəsidir”, “Ananın məsuliyyəti böyük, vəzifəsi müqəddəsdir”, “Analar böyük vəzifələrini yerinə yetirdikdə heçbir əvəz almaq fikrində olmurlar”... Ancaq bu ifadələrdən hər biri nə qədər gözəl səslənsə də, onlardan hər birinin məna yükünə qədər dərin olsa da, ananın əzəmətini, ucalığını, həyatımızdakı rolunu bütün dolğunluğu ilə əks etdirmir. Mən rəhmətlik anamı buradan dərin ehtiramla yad edirəm və istəyirəm ki, bu gözəl orkestrimiz bizə ana mahnısını çalsın, biz də qol qaldıraraq oynayaq.

Əflatun bunu dedi və ucadan mikrofona gəyirdi. Zaldakılar gülüşdülər. Xarici qonaqlar isə əl çaldılar. Nüsrət mikrofonu Əflatunun əlindən alıb gülə-gülə dedi:

- Yeməkdən sonra gəyirmək, qıdanın mədəyə çatdığına dair hesabat almaqdır. Burdan da belə başa düşürük ki, yeməklər ç ox gözəl, dadlı və keyfiyyətlidir. Mən də hörmətli Əflatun müəllimin ana haqqında dediyi sözlərə qoşulur, öz anam xaric, bütün anaları rəhmətlə yad edirəm, sağ olanlara isə uzun ömür arzulayıram. Əflatun müəllimdən də ancaq belə mənalı çıxış gözləyirdim. – Nüsrət şövkətlə Əflatuna baxıb dedi. – Əflatun müəllim ç ox hörmətli, intellektual adamdır. Klasik musiqiyə sevgisi var, çoxlu kitab oxuyur, teatrlara gedir. Uzun sözün qisası, mən də dostum Əflatunun istəyinə qoşuluram və hamınızı ana mahnısını oynamağa çağırıram.

Orkestrin rəhbəri, qarmonç alan Zirəddin başını razılıqla endirib qaldırdı. Əflatun Məmmədli ona yüz dollar verdi və orkestr dərhal “Anam mənim, anam mənim. Çox qocalıb, anam mənim” mahnısını çalmağa başladı. Gülağa Əzimzadə tarı sinəsinə sıxdı. Tar, digər alətlərin ifaçılarına nəfəs dərməyə macal vermədən,

hamını öz arxasınca qalxmağa məcbur edirdi. Xanəndə Siyavuş Qurbanlı mikrofonu götürüb oxumağa başladı və hamı ayağa qalxdı, qol qaldıraraq oynamağa başladı. Kəbirə oturduğu sayaq, ağır-ağır yerindən durub rəqs meydançasına tərəf getdi, meydançıq ayaq-çatda qollarını qaldıraraq, izdihamın arasına daldı.

Ağbirçəklər nazirlərin, oliqarxların, deputatların ətrafında süzürdü.

Ağbirçəklər sanki əllərdə, çiyinlərdə üzürdü.

Ağbirçək, kəlağaylı anaların gözlərindən yaşlar süzülürdü.

Baxmayaraq ki, rəqs edirdilər, yenə də kövrəktilər. Hamısı keçmişlərini yada salırdı, ötən günlərin intizarı, xatirələri ilə qovrulurdular. Analar, nənələr elədikləri caduları, yıxdıqları evləri, qırdıqları qeybətləri xatırlayırdılar. Oğlunu gəlinə qısqanan, ən böyük arzusu oğluna vermək olan Kəbirə xala, Əflatunun qabağında abırlı-abırlı oynayırdı. Siyavuş Qurbanlının qırtlağından çıxan zəngülənin çətin ölçülyüksəlişi zamanı sürətlənən tar, onu hər an haqlayan kamançanın qınağına dözməyib, yenidən var qüvvəsilə öz gərgin və dəqiq yerləşini hansı möcüzə ilə davam etdirdi. Gülağa Əzimzadə ikicinsli qüdrətini tam işə salmışdı, vaginopenisinə qədər tərləmişdi. Son zirvəyə doğru hərəkətdə sözlərin, avazın, tarın, kamançanın, qarmonun, nağaranın könüllü, intizamlı birliyinə ram olan hər yüksəklikdən sonra yenidən irəliləmək üçün oxumağın və çalmağın qeyri-mümkünlüyünü fikirləşmək məqamı gələndə isə, xanəndə Siyavuşun bəmə düşən səsi də bu yürüşə qoşulur və bununla yaranmış gərginliyi sanki nisbətən soyudub, növbəti mərhələyə keç id üçün ayaq yeri verirdi. Meydana atılan “Vətən naminə”çi qız və oğlanların peşəkar rəqs məktəbi keç diyi elə ilk baxışdanca hiss olunurdu. Ustalıqları nazik qamətlərində daha aydın nəzərə çarpan oynaq əzələrinin standartla uyğun hərəkətlərindən və üzlərindəki yoluxdurucu təbəssümün ölçülü əndazəsindən görünürdü. Ən əsası, onların bütün hərəkət trayektoriyaları boyu bir anlığa belə qapanmadan daim açıq qalan, bütün cizgilərindən yalnız birini qabardan sifətlərində məhz dişilikdən və xas erkəklikdən doğan qərribə çağırış, nəyəsə, bəlkə də özlərinin də bilmədiyini hansısa sirr aləminə dəvətin coşqun əlamətləri vardı. Nüsrət hələ təşkilatı yaradan zaman tapşırırmışdı ki, bütün gənclər mütləq milli rəqsləri bilməli, toylarda möcüzələr göstərməlidirlər. Əflatun Məmmədli də atılıb-düşürdü, anaların, nənələrin arasında süzürdü. Lakin onun rəqsi, daha çox pırsamış erkək hinduşkanın hoppanmasını xatırladırdı.

Rəqsanə ilə Laləzar da qabaq-qənşər rəqs edirdilər, bir-birlərinə o qədər yaxın idilər ki, nəfəslərini duyurdular, hərdən döşləri də bir-birinə toxunurdu. Yaxınlaşdılar, yaxınlaşdılar, nəhayət qovuşdular. Laləzar əlini Rəqsanənin vaginasına apardı, nazik yubkasının üstündən baş barmağı ilə yarığına toxundu. Rəqsanənin gözlərinin qarası qaçdı, ağı qaldı. Zarıdı. İzdiham onlara fikir vermirdi, izdiham öz işində idi. Laləzar barmağını hərəkət etdirdikcə, Rəqsanənin bədəni titrəyirdi. Laləzarın peşəkar barmağı bir

dəqiqəyə Rəqsanəni orqazma çatdırdı. Qızın bədəni sütləşdi, alnında tər puçurları göründü. Gülümsəyən baxışları ilə Laləzara minnətdarlıq etdi.

Mahnı bitəndən sonra hamı yerinə oturdu və yemək-içmək başladı. İçki su yerinə axırdı. Müxtəlif kabablar gəlib-gedirdi. Sağlıqlar deyilir, şampanlar partladılırdı. Oynamaq istəyənlər isə oynamağa davam edirdilər. Ülkərin Slavyan universitetindən olan qrup yoldaşları onu rəqsə qaldırdılar. Ülkər meydanda süzməyə başladı, Ramal isə dərin məhəbbətlə ona tamaşa edirdi.

Nüsrət toyxananı gəzmək, qonaqlarla hal-əhval tutmaq üçün ayağa qalxdı. Mənə yaxın qonağa, heç olmasa başı ilə salam vermək istəyirdi.

Liberalların masasına yaxınlaşanda ayaq saxladı.

- Dostlar, necəsiniz? – musiqinin səsinə basdırmağa çalışaraq qışqırdı.

- Necə ola bilərik? – Erkin heç nə ifadə etməyən sifətlə dedi. – Darıxırıq.

- Niyə? - Nüsrət gülümsədi.

- Necə niyə? Maraqlı deyil, ona görə. İkincisi də ki... zorla bizi gətirmisiz bura, hələ istəyirsiniz ki, kef eləyək?

- Bu da sizin mənə çoxsağolunuzdu?

- Siz hələ çox sağol da istəyirsiniz? – Erkin səmimi təəccüblə soruşdu.

- Eybi yox. Elə bu toyun özündə göstərir ki, sizin hakimiyyətinizin ömrünə çox az qalıb. Gəlirik! – Nicat pafosla dedi və Nüsrətin üzünə kinlə baxdı.

Nüsrət qəhqəhə ilə güldü:

- Gəlirsiniz? Gəlib neynəyəcəksiz?

- Övvəl bu ölkəni sizinkimilərdən təmizləyəcəyik! – Nicat tonunu aşağı salmadan dedi.

Nüsrət bir qədər fikrə getdi.

- Bizimkimilərdən?

- Bəli, sizinkimilərdən. Bu, obyektiv həqiqətdi, labüd bir şeydi.

- Hmmm. Bax, elə buna görə də siz heçvaxt hakimiyyətə gələ bilməyəcəksiz. Bilirsiniz niyə? Çünki keçmişin köllərinə heç vaxt iqtidarı etibar eləmək olmaz. Həm də ki, illüziyalardan əl çəkin. Saray daxili intriqalarda iştirak edən mənim kimi adamlar, lazımlı anın gəldiyini hamıdan tez hiss edirlər. Mən isə hələ belə bir şey hiss etməmişəm. Bizim hakimiyyətimiz uzunömürlüdür. O ki qaldı obyektivliyə... Obyektivlik hissini ən zəif inkişaf etdiyi məxluq, məhz insanın özüdür. Yeyin için kef eləyin, belə şeylərlə beyninizi doldurmayın...

Liberalları mat vəziyyətdə qoyan Nüsrət, onlardan uzaqlaşdı və Ramalın yanına gəldi, Ülkərin kreslosuna oturdu, rəqs edən gəlinə və qızlara tamaşa etməyə başladı.

- Hə, təzə bəy! Toy necə keçir? Xoşbəxtsən ya yox?

- Çox xoşbəxtəm Nüsrət müəllim. – Ramal utancaq ifadə ilə dedi. - Həm də həyəcanlıyam...

- Başa düşürəm. Birinci dəfə diqqət mərkəzindəsen. Öz toyunda oturmusan. Əlbəttə həyəcanlı olmalısən. Ülkər xanım da gör necə gözəl oynayır. – Birinci rəqsi bitirən qızlar, ikinci rəqsə keçmişdilər. Ülkər doğrudan da gözəl rəqs edirdi.

- Heçbilmirəm Ülkərə layiqli ər ola biləcəm, ya yox. – Ramal düşüncəli halda dedi.

- O nə sözdü? Niyə olmamalısan ki, başa düşmədim?

- Nə bilim... Hərdən mənə elə gəlir ki, Ülkər məni sevmir. Mən də bilmirəm onun sevgisini necə qazanım.

- O nə sözdü danışırısan? Dəlisən? Ülkər əlbəttə ki, səni sevir. Özündə ki, sevgi bir yerdə yaşadıqca dərinləşir. – Nüsrət dedi və Ramala tərəf bir az da əyilərək, ata nəvəsi ilə əlavə etdi, - Qadınları başa düşmək elə bilirsən asandı?

Ramal diqqətlə Nüsrətin üzünə baxdı. Sual dolu baxışlarından hiss olunurdu ki, Nüsrətin sualına cavabı, elə Nüsrətin özündən eşitmək üç ün səbirsizləndir.

- Yox əzizim, asan məsələ deyil. Ona görə yox ki, qadınlar dərinlilər, ya da özlərinin dediyi kimi dəryadılar, sirri xəzinənilər. Xeyr! Sadəcə ona görə ki, məntiqsizdilər. Biz isə pragmatik varlıqlarıq, onların fitrətinə bələd deyilik. Mənim yaşıım çoxdu, təcrübəm zəngindi deyə onların dilini bilirəm. Vaxt gələcək, sən də öyrənəcəksən.

- Mən də elə bundan qorxuram Nüsrət müəllim. Ülkərin nə istədiyini başa düşə bilmirəm. Üçdəfə görüşmüşük, amma ürəyini mənə açmayıb.

Nüsrət güldü:

- Sən bir şeyi yadında saxla ki, bir yerdə yaşamağa başlayandan sonra, hər şey düzələcək. Məsləhətim odur ki, qadınlarla hövsələli, səbrli ol. Arvadlar dəlilik, şıltaqlıq eləyəndə, gərək özünü elə göstərəsən ki, guya bu hərəkətlər sənə təsir edir, incidir. Onlara da elə bu lazımdı. Nə badə qadınları iqnor edəsən! Onlar kişinin diqqətini cəlb etmək üç ün axmaq-axmaq hərəkətlər edirlər. Sən də gərək bunu göydə tutasan. Onların istədiyi oyunu oynayasan. İncimək lazım olan yerdə inciməsən, deyəcək ki, laqeydsən, məni sevmirsən. Qadınları ara-sıra qısqaqmaq da lazımdı. Ciddi səbəb olmasa da qısqaqmaq

lazımdı. Şitini çıxartma, amma qısqaqc ol. Hiss eləsən ki, telefonunu qurdalasan bundan xoşu gələcək, onda qurdala. Bunların hamısını yaşaya-yaşaya öyrənəcəksən. Ola bilsin telefondakı nömrələr, ona gələn zənglər, SMS-lər sənə maraqsız olsun, amma sən yenə də arada-bir qurdala.

- Bəs qadınlardan bezdiyiniz olub, Nüsrət müəllim?

- Əlbəttə olub. Sənə deyim ki, qadınlar ən axmaq, ən gicdillaq hərəkətlərini ciddi üz ifadəsi ilə edirlər. Baxırsan ki, ağılı başında qadındı, amma gicdəyir. Məclisdə hamının yanında birdən qaşığı stola çıxıb çıxıb gedir, səni də qoyur göt ayağında. Gülmə e, düz deyirəm. Ölürlər qısqaqılmaq üçün. Məsəlç ün küçədə onu bir başqa kişi ilə görsən, gərək dərhal maraqlanasan ki, o kimdi? Hətta bilsən də ki, müəllimidi, ya da nə bilim müdürüdü, harasa iş dalınca gedirlər, yenə də qısqaqmalısan. Onda ç ox sevinirlər.

Ramal başını endirdi:

- Nüsrət müəllim... Utanıram deməyə... Amma hərdən onlardan qorxuram e.

- Kimdən? Qadınlardan? Bəs nə bilmişdin! Əlbəttə qorxmalısan. Başqa cür ola da bilməz. Qadınların içindəki insan düşmənliliyinin üzə çıxması üçün şəraitə ehtiyac var. Tarix bir neçə dəfə qadınlara yüksəlmək şansı verib, onda da qan su

yerinə axıb. Deyə bilərsən ki, kişilər daha çox qan axıdıb. Amma qadının qan tökməsi, onların özləri haqda yaratdıqları mifik obrazla üst-üstə düşmür axı. Ana ürəyi, qadın şəfqəti zad... Başa düşürsən? Qadına üstə çıxmaq şansı veriləndə, sülh göyərç ini olan arvadlar dönüb olurlar əjdaha. Odur ki, ehtiyatlı ol. Nazıyla oyna, ovqatını hiss elə, amma heç vaxt yuxarı qalxmağa icazə vermə.

Toyun ikinci xanəndəsi Novbahar Badamlı, “Bağdagül” mahnısını oxuyub qurtarandan sonra, Əflatun Məmmədliyə yaxınlaşıb, göz-qaş eləyə-eləyə soruşdu:

- Cənab nazir, sizin üçün hansı mahnını ifa edim?

Əflatunun bayaqdan qarmonç alan Zirəddinə, Siyavuşa, Gülağaya pul payladığını görən Novbahar, indi də özü üçün “xələt” qopartmaq istəyirdi. Əməlli-başlı keflənən nazir isə gözünü xaricilərdən ayırıb, qadın xanəndəyə baxdı:

- Salam a ceyran. Ha ha! Hansı mahnını? Hmmmmm. Ay qız, mahnını neynirəm ee? Hə? Neynirəm mahnını? – gözləri axa-axa Novbahara baxan Əflatun astadan hıçkırdı.

- Nə bilim Əflatun müəllim... Dedim bəlkə... – Novbahar çaşıb qalmışdı. Nə deyəcəyini bilmirdi.

- Ay qız nə döyürsən gözlərini, a maral! A ceyran! Yaxşısı budur sən qəşşəng bir dənə minet götür, mən də canuva dua eləyim. Hə? Yoxsa mahnı belə gəldi, zurna belə getdi. Eeee. Mahnını neynirəm?!

Novbahar qızarıb, utancaq tərzdə dedi:

- Aaaa cənab nazir, necə axı... Elə burda?

- Əlbəttə a ceyran! Elə burda! Gir görüm stolun altına. Gir gir gir...

Əflatun ağ süfrəni qaldırıb, Novbahara masanın altını göstərdi. Masada oturanlar - xaricilər, deputatlar, digər nazirlər - Əflatunla Novbaharın dialoquna maraqla qulaq asırdılar. Nazirin masaaltı dəvətinin nə ilə nəticələncəyi hamıya maraqlıydı. Ramalla Nüsrət də gözlərini onlardan ayırmırdılar, həyəcanla gözləyirdilər.

Novbahar bir müddət tərəddüd keç irdi. Gah orksetrə, gah Siyavuşa, gah Nüsrətə, gah da bütün zala nəzər saldı və sonda qərar verdi. Mikrofonu masanın üstünə qoyub əyildi, dizim-dizim sürünərək masanın altına girdi. Əflatunun şalvarının qabağını açdı. Nazirin büzüşmüş, ılıq penisini tumanın içindən çıxarıb, ağzına aldı.

Bu mənzərəni görən Nüsrət, sevincək olub ayağa sıçradı, qaça-qaça aşağı düşdü. Zalda işləyən dörd AtTV operatorundan özünə ən yaxın olanını əli ilə çağırırdı:

- Gəl, gəl bura. Tez ol! Çək buranı, çək, çək! – Süfrəni qaldırıb qışqırdı. – Qoy bu gözəlliyi hamı görsün! Bütün xalqımız görsün! Bütün dünya görsün!

Kameranın obyektivi, iştahla Əflatunun penisini əməm Novbaharın sulu ağzına tuşlandı və bu görüntü, zaldakı monitorlara, hər bir atropatın evinə translasıya edildi. Hamı çəngəl, qaşiq, stəkanını yerə qoyub diqqət, maraq, həyəcan və ehtirasla Novbaharın oral fəaliyyətinə tamaşa etməyə başladı. Masadan mikrofonu götürən Nüsrət isə, qışqırmağa davam etdi:

- Əziz qonaqlar! Baxın! Baxın bu mənzərəyə! Burda pis nə var ki?

Gördüklərindən ehtiraslanan Təranə də ayağa qalxdı, Nüsrətə yaxınlaşıb qulağına pıçıldadı:

- Mənim də sənə sürprizim var əzizim.

- Doğrudan?! – Nüsrət gözlərini bir anlıq monitordan çəkib Təranəyə baxdı.

– Nə sürprizi sevgilim?

- Bu gün mən də sənə üç ün bakirə oldum! – Təranə güldü. – Ülkərlə bir yerdə Mədinənin yanına gedib tikdirmişik.

Nüsrətin sevincdən dodaqları əsdi, Təranəni qucaqladı. Uzun müddət öpüşdülər.

- Səni sevirəm əzizim, ç ox sevirəm. – Nüsrət dərin ehtiram və məhəbbətlə Təranənin göz bəbəklərinə baxıb dedi.

- Mən də səni!

Zalda həyəcan yüksəlirdi. Qadınlar döşlərini, kişilər qasıqlarını sığallayırdılar. Huri bir əli ilə məmə gilələrini, obiri əli ilə isə vaginasını ovxalayır. Kəbirə ilə Güldəstə əvvəl baxışdılar, sonra öpüşməyə

başladılar – qırışmış, boz dodaqları qovuşdu. Qarmonçalan Zirəddin yanında oturan Gülağanın əlini götürüb, şeyinin üstünə qoydu. İngilislə kanadalı da oynamışdılar. Kanadalı biznesmen də aşağı əyilib, ingilis həmkarınınkini çalmağa başladı. Bu, həm də anqlosakson arealın mənbəyi olan millətə qarşı nümayiş etdirilən minnətdarlıq aktı idi. Ramalla Ülkərin də öpüşməyə başlaması, hətta Ülkərin sol döşünün paltarın altından pırtlayıb çıxması – qonaqları bir az da cəsarətləndirdi.

Təkcə liberallar bu orgiyada iştirak etmək istəmirdilər. Onlar bir-bir qalxıb getmək istədikləri yerdə, “Vətən naminə”çi gənclər tapançalarını çıxardıb onlara tuşladılar:

- Oturun yerinizdə! Tərpənməyin – dedilər və bir yandan qızların milli paltarlarını tələsmədən, aram- aram soyundurmağa başladılar.

Nüsrət Təranədən aralanıb, mikrofonu ağzına yaxınlaşdırdı:

- Seksdən qorxmayın əziz qonaqlar! Gözünüzdən ürəyinizə girən, şeyinizdən ç ölə çıxmalıdır! Seks müqəddəsdir! Bunun adı eşqdır, məhəbbətdir! Həm də fizioloji aktdır. Sual yarana bilər ki, burada baş verənlər erotikadır, yoxsa pornodu? Bəziləriniz erotika ilə porno arasındakı fərqi bilmir, heçəhəmiyyət də vermirlər. Amma bunların arasında ciddi fərq var və bəzi hallarda bunları bilmək vacibdir. – Nüsrət elə danışırdı ki, elə bil təsbehə muncuq düzürdü. - Erotika kişi ilə qadın arasında hissi münasibətləri əks etdirir, estetik qanunlara cavab verir, sevgi hissələrini tərənnüm edir. Porno isə seksin quru, ruhsuz təsviridir. Erotika hissləri oyadır, porno isə şəhvəti. Erotika estetikdir, porno isə fizioloji. Erotikaya tamaşa edib həzz alırsan, pornoya isə baxıb ehtiraslanırsan. İndi özünüz qərar verin - siz hansı biri ilə məşğul olmaq istəyirsiniz?!

Beləliklə, başladıq!!!

Elə həmin an, Nüsrətin işarət barmağındakı səkkiz guşəli ulduzun ortasında iri brilyant qaşı olan platin üzükdən gurultu ilə şimşək çaxdı, şimşəyin bir ucu

günbəzə qədər uzandı, günbəzin üstündə lazerə bənzər gözqamaşdırıcı işıq xətti ilə, dərin bir qövs cızaraq tavanı araladı. Toyxanaya soyuq külək doldu, qəndillərdəki şamların alovu dalğalandı, pəncərələrin hamısı açıldı, ağır atlas pərdələr havaya qalxdı, bədirlənmiş ayın solğun ziyası toyxanaya doldu. Döşəməyə gecə işığının yaşılmıtlı örpəyi sərildi. Bədirlənmiş ay, sanki sısqə baxışlarını “Dionis”ə toplaşmış toy adamlarının sonsuz, tünd ilğımına yönəldərək, nəşə görməyə çalışdı.

Birdən, günbəzin yarığından, zəncirlərlə on iki körpə uşağın meyiti sallandı. Körpələrin hamısının başı bədənələrindən üzölmüşdü, boyun nahiyyələrindən qan damlayırdı. Sütunların tən ortasında, qəndillərin altındakı qızılı oyulqardan da qan axmağa başladı. Nüsrət piyaləni fısqıran qanın altına tutub, dolu piyaləni Təranəyə uzatdı. Təranə qanı iştah və itaətkarlıqla içdi, səndirləyə-səndirləyə yaxınlaşıb stola söykəndi. Nüsrət özüdə piyaləni dinməzəcə qaldırıb, qandan üç qurtum içdi. Hər ikisinin qarnına xöş bir istilik yayıldı, qanın sərxöşluğu başlarına vurdu, sanki xeyli yatıb yuxudan gümrah oyanmışdılar. Dəhşətli aclıq hiss elədilər. Zığıldaya-zığıldaya, acgözlüklə qara kürüyə girişdilər.

Öflatun zarıyaraq, qısqıraraq Novbaharın ağzına boşaldı. Dodaqları, dişləri spermadan ağarmış Novbahar yekə ağzı ilə qəhqəhə çəkdi, sürünərək masanın altından çıxıb soyunmağa başladı. Bir kənarda dayanıb, masanın altında baş verənlərə baxa-baxa şalvarının üstündən penisini ovxalayan həmkarı Siyavuşu tutub yerə yıxdı, üstünə dırmaşdı, götü ilə xanəndənin üzünə oturub, şiddətlə ağzına osturdu.

Qəfildən ayağa sıçrayan Güldəstə ilə Kəbirə səhnəyə hücum çəkədlər, saçı-ölduya çıxdılar, yerə yıxılıb güləşməyə, yorulanda bir-birlərinə dil vurmağa başladılar. Qoca arvadların sallaq ötlü bədənələri, qürub çağı Saxara səhrasındakı qıvrım-qıvrım, dalğa-dalğa qumları xatırladırdı.

Şahnaz da ayağa durdu, stulun üstünə dırmaşdı, masanın üstündəki qab-qacağı aşırıdaraq Hurinin üstünə cumdu. Qadınlar bir yerdə yerə yıxıldılar. Şahnaz əlini Hurinin yubkasının altına salıb, dörd barmağını birdən 40 yaşlı bakirənin sulu şaf-talasına itələdi. Huri qısqırmaq istəsə də, Şahnaz yekə dilini onun boğaz yoluna qədər soxdu, Hurinin nəfəsi kəsildi. Elmlər Akademiyasının əbədi bakirəsi, qadın-lığa belə qədəm qoydu.

Toy xanəndəsi Yeganə, liberalların masasında masturbasiya ilə özünüyola verən Rufizi gördü, onun yanına qaçdı, müxbirin penisini tutub onu ayağa qaldırdı. Donunu, ardından da tumanını çıxarıb liberalların qabağında, masanın üstünə uzandı, ayaqlarını araladı və Rufizin başını tutub paçalarının arasına itələdi:

- Yala!

“Möhtəşəm Atropatena” qəzetinin müxbiri möhtəşəm yalayırı - saniyədə dörd dil vururdu. Üstü-başı qara və qırmızı kürüyə, yağə-pəndirə, duza-çörəyə, turşulara, kabablara, min-bir naz-nemətə bulaşan Yeganə həzzdən zarıya-zarıya, baş barmağını dişləyə-dişləyə, arada da liberallara göz vura-vura yalatdırırdı. Birdən bədəni əsim-əsim əsdi, elektron səslə ciyildəyib boşaldı. Rufiz məmnun və yorğun

halda onun yarığından aralanmaq istəyirdi ki, Yeganə şiddətlə işməyə başladı, “Möhtəşəm Atropatena”

qəzetinin müxbirini təpədən dırnağa qədər ilıq, turşməzə sidiyinə qərq etdi. Özü də vəhşi kimi gülür, sevinirdi.

Dörd mələk qızdan ikisi, Təranəni qollarından tutaraq masanın üstünə uzandırdılar. Operator AtTV kamerasının obyektivini ona tuşladı. Körpə mələklər Təranənin donunu çıxartdılar, alt paltarlarını soyundurdular. Nüsrət də soyunmuşdu, hazır gözləyirdi. Əlini Təranənin yanağına sürtdü - alnını, üzünü, dodaqlarını oxşadı. Mələklərdən biri, Nüsrətin İran mərməri kimi sərtləşmiş penisini nehrə yağı ilə yağlayıb Təranənin aralanmış kraterinə yaxınlaşdırdı, ikinci mələk də Nüsrəti arxadan itələdi.

Nüsrətin birinci gedişi ilə qanın fişqırmağı bir oldu. Elə bil zalım Mədinə-Çimnaz qızlıq pərdəsini tikməklə kifayətlənməmiş, içəri yarım litr qan da doldurmuşdu. Mələklər iştahla, ciyildəyə-ciyildəyə qanı yalamağa başladılar. Nüsrətin zərbələri ilə Təranənin bədənini dalğalanırdı. Döşləri öz ətrafında fırlanan, lakin bir-birlərindən uzaqlaşan planetlərə oxşayırdı.

O əsnada, obiri iki mələk Ülkəri soyundururdu. Gəlin tam çılpaq olandan sonra, onu da masaya yatırdılar, ardından Ramalın şalvarını çıxartdılar. Həyəcandan ereksiyası gecikən Ramala körpə mələk öz körpə ağzı ilə kömək etdi. Sərtləşmə baş verəndən sonra, mələklərdən biri, ona:

- Buyurun, gəlinin üstünə uzanın! - dedi.

Bəylə gəlinin zifafına iki mələkdən başqa AtTV kamerası, yengə Ruhəngiz Mövlud və əlbəttə ki, bütün Atropatena şahidlik edirdi. Ülkərin qızlıq pərdəsi Ramalın üçüncü friksiyasından sonra dəşildi, bu dəfə də şiddətli qanaxma oldu. Mədinə-Çimnaz həqiqətən də bütün ginekoloji istedadını səfərbər etmişdi. Mələklər, bəkarət qanını növbələşərək yalayıb təmizlədilər.

Bu məqamda yenə fişənglər partladıldı. Hər iki gəlinin qız çıxması şərəfinə badələr qaldırıldı, sağlıqlar deyildi:

- Təbrik edirik! – meyxanaçılar qışqırdı.

- Eşq olsun! – solçular hayqırdı.

- Yaşasın bakirəlik! – mollalar züyy tutdu.

- Mübarəkdir! – deputatlar guruldadı.

- Şef, səninlə fəxr edirik! – “Alfa-Beta”çılar çığırdı.

Elmlər Akademiyasının alimləri, BBC-nin jurnalistləri, Holding əməkdaşları, Qurultay üzvləri, nazirlər, “İsti-isti.az”ın kollektivi – hamı şadyanalıq edirdi, şampanı yağı ilə iç irdi. Birdən “Vətən naminə”çi qız və oğlanların rəqsi başladı. Gənclər rəqs edə-edə əllərindəki kuzələri qonaqlara payladılar. Kuzələr qan və sperma ilə doluydu. Tovuz quşu kimi geyinmiş qadınlar, deputatlar, nazirlər, alimlər, mollalar kuzələri başlarına çəkib, vəhşi rəqsə keç dilər. Baxusa nəğmələr oxunur, Dionisin şərəfinə badələr qaldırılırdı. İçilən iç kilərin, iylənən kokainlərin təsiri ilə hamı dostlaşmışdı, qardaşlaşmışdı, sərhədlər yoxa çıxmışdı, utancaqlıq

qalmamışdı. Soltan müəllim Əhməd müəllimə daldan gedirdi, Nazpəri Zirəddinə minet edirdi, hamı hamıya verirdi. Hətta Kariatidlərlə Atlantlar da dirilmişdi. Atlantlar əllərini tavandan çəkib, Kariatidlərə daldan, qabaqdan, ağızdan gedirdilər. Yerə düşmürdülər - elə yuxarıdaca, qərar qıldıqları məkanlarında sevişirdilər.

Nüsrət işini qurtarmışdı, amma Təranə hələ doymamışdı. Baş verənləri dəhşətlə izləyən Riyad uzaqdan gördü. Qaç a-qaça onun yanına gəldi, üstünə yıxıldı. Şalvarını, tumanını əynindən çıxartmaq istəsə də, Riyad müqavimət göstərirdi, hətta yalvarırdı. Dörd körpə mələyin dördüdə Təranənin köməyinə gəldilər, Riyadın üzünü-gözünü cırmaqlamağa başladılar. Körpə mələklər artıq mələyə də oxşamırdılar – gözləri qızarmışdı, körpə sifətləri əyilmişdi, ağızlarından qəzəb tüpürcəkləri axırdı, dillərinin rəngi isə bənövşəyiyə çalırdı. Təranə Riyadın penisini ağzına aldı, gəncin xayalarını yaladı. Xeyli işlədi üstündə, ürəyini qoydu bu işə. Ereksiya isə alınmadı ki, alınmadı. Başını qaldırıb nifrətlə Riyada baxdı:

- Oyanmayacaqsan?

- Səidədən sonra heçkəsdə gözüm yoxdu! İndi bildim! Onu siz öldürmüşünüz qəhbələr, oğraşlar!

- Aaaaaaaaaaaaaa! – Təranə elə anqırdı ki, pəncərələrdən bir neçə əsinin şüşələri ç

ilik-ç

ilik olub yerə töküldü. Yaxında dayananların səsdən qulaqları batdı. Təranə iti dişlərini Riyadın penisinə sancıb dartmağa, gəmirməyə başladı. Riyad qışqırır, yalvarırdı. Xeyri olmadı. Təranə penisi dibindən qopardıb ç eynədi-ç eynədi, axırda da uddu və yeni əyləncə tapmaq üçün qaçıb getdi.

Böyürə-böyürə yerdə sürünən Riyad, ç ox keç məmiş şiddətli qanaxmadan huşunu itirdi. Milli geyimli “Vətən naminə”çi ofisiant qızlardan biri ona yaxınlaşdı, tapançasını çıxartdı və alnına bir güllə çaxaraq, gəncin əzablarına son qoydu.

Rəqs meydançasının tən ortasında dayanan Nüsrət birdən çıxır qarnını tutdu, elə əyildi ki, alnı dizlərinə dəydi. Zarımağa, qışqırmağa davam edərək, bir müddət bu vəziyyətdə qaldı. Qamətini düzəltmək üçün başını qaldıranda, hamı onun uzanıb çənəsinə çatmış iki köpək dişini gördü. Gözləri qıpqırmızı olmuşdu, elə bil alov saçırdı. Qeyri-insani səslə qışqırmağa ara vermədən qamətini düzəltdi, sonra daha möhkəm anqıraraq özünü arxaya doğru bir az qardı. Göz görə-görə bədənini tük basmağa başladı – sinəsi, ç iynləri, beli cod, uzun tüklərlə qaplandı. Sonra hər iki quluncunun dərisi yarıldı, kürəyindən qan fışqırdı, iki dərin yarığın içindən nəşə çıxdı, çıxdıqca da uzandı. Çox keçmədi ki, qanaxması davam edən

qulunlarından iki nəhəng qanad göründü. Əvvəl döşəməyə istiqamətlənmiş olan bu qanadlar, Nüsrətin gücənməsi ilə yanlara aralandı, sonra isə yuxarı qalxdı və açıldı. Göy, qırmızı və yaşıl zolaqlı qanadlarını bir neçə dəfə çırpdı, açıb-bağladı. Baş hissəsində də metamorfoza davam edirdi - bütün saçları tökülürdü, qulaqları çürüyüb yerə düşürdü. Bir azdan alnında aypara və səkkiz guşəli ulduz əmələ gəldi. Başının dərisi soyulmağa başladı və qafatasının yanlarından, hər biri

on santimetr olan iki qara buynuz çıxdı. Ayaqları əyildi, əl və ayaq barmaqlarının dırnaqları uzandı.

Çevrilmə tamamlanan kimi Nüsrət qanadlarını çırpı-çırpı günbəzə pərvazlandı. Oradan, əlindəki mikrofona qışqırdı:

- Flora, cum magnas opes ex arte meretricia guaesivisset, populum scripsit haeredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo foenere suos natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant Floralia. Celebrautur cum omni iascivia. Nam praeter verborum licentiam, puibus obscoenitas omnis effunditur, exuuntur etiam vestibus populo flagitante meretrices quae tunc mimarum funguntur officio et in conspectu populi, usque ad satietatem impudicorum hominum cum pudeudis motibus detinentur.

Professor Rəhman Bədəlov ağzı aralı vəziyyətdə tavana baxır, diqqətlə Nüsrətə qulaq asırdı. Liberallar da qorxudan bir-birlərinə qısılmış vəziyyətdə oturmşdular, baş verənlərə dəhşətlə tamaşa edirdilər. Professorun yanında dombalmış vəziyyətdə dayanan və arxadan milli geyimli, "Vətən naminə"çi gənc tərəfindən qayırılan folklorşünas alim, Neyman Uluqurd soruşdu:

- Bu nə... ah ah ah... deməkdir... ah ah ah... Rəhman... ah ah aaaaaah... müəllim...?

Professor baxışlarını bir anlıq günbəzdən ayıraraq Neyman Uluqurdla göz-gözə gəldi.

- Nüsrət müəllimin... – Rəhman səhvini düzəltdi, - Daha doğrusu bir az əvvəl Nüsrət müəllim olmuş bu məxluqun dediyini soruşursunuz?

Uluqurd zarıdı:

- Həəəə. Ah ah ah.

- Hmmm. – Rəhman təzədən başını günbəzə qaldırdı, uşaq meyitlərindən birinin qarnını cırıb içəlatını yeyən qanadlı Nüsrətə baxdı. – Nüsrət müəllimin Latin dilini bildiyini bilmirdim. O, bayaq Yuvenaldan sitat gətirdi. Mənası dərinidir, təəssüf ki, tərcümə edə bilməyəcəm.

- Bəs... bəs... bəs... ah ah ah... professor siz necə... ah ah ah... düşünürsünüz... ah ah ah... bizim milli folklorumuz, miflərimiz... ah ah ah... qala-qalaaaaaa.

- Aaaaaaaah, - "Vətən naminə"çi gənc işini qurtarıb alətini Uluqurdun qaz emalı zavodundan çıxartdı və ordan uzaqlaşdı.

Folklorşünas alim qalxdı. Tumanını, şalvarını geyindi və stula əyləşib, bayaq yarıya qədər iç diyi dovğanı başına çəkdi.

- Hə, professor, siz allah bağışlayın. Zalım oğlu zalım, yapışıb götümdən aralanmaq bilmir. Nə isə... Hə, bayaq onu soruşurdum axı, bizim milli miflərimiz qala-qala, qədim Yunana, Romaya, latın dilinə nə ehtiyac var?

Rəhman Bədəlov çiyinlərini dartdı:

- Çünki onların mifləri bizimkilər qədər primitiv deyil. Həm də funksionaldır. Nüsrət müəllim də bunu bilir. Əslində siz də, bir folklorşünas kimi bunu bilməlisiniz. Ümumiyyətlə biz, qurban kəsməsək də, vergi ödəyirik. Dünyanı

Allah yox, pul idarə edir deyirik. Kredit kartları, brendlər dövrünü yaşayırıq. Mifoljik təfəkkür mövqeyindən yanaşsaq görərik ki, bu yeniliklərin imkanlarını çox şişirdirik. Rəmzlər rəmzlərlə müqayisə olunmalıdır, real əşyalarla yox. Bizim rəmzi əşyalarımız isə, primitiv mədəniyyətlərin rəmzi nəsnelərindən daha az rəmzi deyil. Biz onlara inanmırıq, amma onlarsız da yaşaya bilmirik.

Nüsrətin bir daha, gur səslə mikrofona qışqırmağa başlaması ilə, toyxanadakı bütün səslər kəsildi.

- Diqqət! Diqqət! Danışır Nüsrət! Əziz qonaqlar! Məclisimizə aş gəlir! Bu aş, obiri aşılarla oxşamır. Bu aş, bir başqa aşıdır! Çünki qarası çox orijinaldır. Bu aşın qarasının yerinə, sizə pox təklif edirik. Bəli, bəli! Pox! Körpə uşaq poxu, Dram Teatrının aktrisasının poxu, xalq artistinin poxu, şöhrət ordenlinin poxu, deputat poxu, nazir poxu, şofer poxu, fahişə poxu, transvestit poxu, xanəndə poxu, manis poxu, təzə gəlin poxu, tazə bəy poxu, fəvqəladə və səlahiyyətli səfir poxu, kəndçi poxu, şəhərli poxu, rusdilli poxu, kasıb poxu, varlı poxu, bomj poxu, pilot poxu, molla poxu, metro işçisi poxu, qlamur poxu, polis poxu, zabıt poxu, süpürgəçi poxu, ofisiant poxu, yaltaq poxu, zurnaçı poxu, şair poxu, yazıçı poxu, emo poxu, solçu poxu, bitli əsgər poxu, mərkəzçi poxu, demokrat poxu, liberal poxu, təmiz qız poxu, ev qızı poxu, ərddən çıxmış qadın poxu, qaynana poxu, ana poxu, qaynata poxu, baldız poxu, aşıq poxu, muğamatçı poxu, bankir poxu...

Nüsrət ekskrement növlərini sadalayan yerdə, əllərində məşəllərlə milli geyimli oğlan və qızlar "Dionis"nin nəhəng qapılarından zala daxil oldular. Rəqs edə-də aş buludlarını məclisə gətirən bəzi gənclərin əllərində pox dolu boşqablar da vardı. Plov və pox masalara düzülən kimi, hamı böyük iştah və həvəslə aş və aşın qeyri-adi qarasına hücum etdi. Müxtəlif qatılıqda olan poxların təbii sousu, qon-aqların çənələrində qədər süzülürdü. Qlamur qızlar, folklorşünaslar, alimlər, solçular, meyxanaçılar pox suyunu incəliklə yalayır-dılar. Qədəhlər dolub boşalırdı, tostlar deyilirdi, şampanlar partlayırdı, nəğmələr oxunurdu.

Aş məclisinin ən şıdırgı yerində, Nüsrət üç rəngli qanadlarını bir daha geniş açaraq onları gurultuyla bir-iki dəfə çırpdı. Alnındakı səkkizguşəli ulduz və aypara bərq vurub par-par parıldadı. Mikrofonu ağzına yaxınlaşdırıb bağırdı:

- İndi isə məclisimizin ən şən hissəsinə keçid alırıq! Xainləri, vətən, millət düşmənlərini, xalqını ucuza satanları cəzalandırmaq vaxtıdır! Gətirin!!!

"Dionis"nin nəhəng qapıları bir daha açıldı. "Vətən naminə"çi iyirmi qız və oğlan, çiyinlərində böyük bir qəfəslə zala girdilər. Hamı qaşığı, çəngəlini, bıçağını, stəkanını yerə qoyub heyretlə "Ah!" çəkdi. Qəfəsdə Atropatenanın bir nömrəli satqınları, oğraşları, dəyyusları, qəhbələri, şərəfsizləri, götverənləri, anasının əməcəyini kəsən, milləti ağlar qoyan, xalqın malını talayan, Qarabulağı satan Əli Əkbər və Seymur Baycan oturmuşdular.

Günbəzdən Nüsrətin zəhmli səsi eşidildi:

- Bu əxlaqsızlara, oğraşlara diqqətlə baxın! Bələlərimizin baiskarlarını göz-lərinizlə görün!

Zaldakılar da günbəzdən gələn səsə səs verdilər, əks-səda yarandı. Lənətlər, qarğışlar “Dionis”i lərzəyə gətirdi:

- Petuxlara ölüm!
- Sikin bunların var-yoxunu!
- Gəbərdin oğraşları!
- Asın onları!
- Çarmıxa çəkin!

Qəfəsin içində kimlərin oturduğunu gören Laləzar, Rəqsanə, Gülağa və Təranə əvvəl başlarını günbəzə qaldırıb, bu qiymətli hədiyyəyə görə Nüsrətə minnətdarlıq dolu gözlərlə baxdılar. Sonra dördüdə baxışlarını qəfəsə yönəltdilər, sifətlərinin ifadəsi dəyişdi. Onlara istiqamətlənmiş dörd cüt qırmızı, qəzəb dolu, şeytani gözdən Əli Əkbərlə Seymur Baycanın dilləri tutuldu, dizləri əsdi, ikisi də tumanlarına işədilər. Laləzar, Rəqsanə, Gülağa və Təranə də Nüsrətsayaq əvvəl əyildilər, sonra qamətlərini düzəltdilər. Dördünün də köpək dişləri çənələrinə uzandı, gözləri al-qırmızı oldu, sanki alov saçırdı. Vəhşi kimi qışqıraraq bədənlərini arxaya doğru qardılar. Nüsrətə nisbətə, vücudlarında əmələ gələn tük qatı daha seyrək oldu. Sonra quluncularının dərisi yarıldı, kürəklərindən qan fışqırdı, dərin yarıqların içindən qanadlar cücərməyə başladı. Göz qırpımında qanadlar uzandı, böyüdü və yuxarı qalxaraq açıldı. Göy, qırmızı və yaşıl zolaqlı qanadlarını bir neçə dəfə çırpdılar, açıb-bağladılar. Dördünün də alnında, işığa tutulmuş brilyant daş kimi bərq vuran aypara və səkkiz guşəli ulduz əmələ gəldi. Dördünün də ayaqları əyildi, əl və ayaq barmaqlarında dırnaqlar uzandı. Dişi olduqlarına görə, buynuzları çıxmadı. Təkcə trans Gülağanın rudimentə oxşayan körpə buynuzları pırtlamışdı.

Qızların bayaqkı əsəbpozucu ciyiltiləri, qulaqları kar edən müdhiş qışqırıqla əvəzləndi. Qanadlarını çırpıb havaya yüksəldilər, qəfəsə doğru uçdular. Bədənlərinin qəfəsə çırpılması ilə, qəfəsin milləri darmadağın oldu, hərəsi bir tərəfə uçdu. İti dırnaqlarını Əli Əkbərlə Seymur Baycanın çiyinlərinə batırıb havaya qaldırdılar, dörd metr hündürlükdən onları yerə çırpdılar. Mərmər döşəməli rəqs meydançasına çırpılan yazıçıların qolu, qıçı qırıldı, huşlarını itirdilər. Laləzarla, Təranə Seymurun, Rəqsanə ilə Gülağa isə Əli Əkbərin üstünə hücum çəkəndə, elə havadaca onların üstünə işədilər. Sifətlərinə axan ilıq sidikdən, yazıçılar bir qədər özlərinə gəldilər.

Yerə enən Təranə, Seymuru yerdən qaldırıb, keçəl başını var gücü ilə sütuna çırpdı. Seymur, sütunun üstündə qıvrım xəttli qan izi qoyaraq aşağı sürüşdü, sağ böyrü üstə yerə sərilirdi. Rəqsanə ilə Gülağa isə Əli Əkbərin qarnına, üzünə, başına, xayalarına təpik zərbələri endirməyə başladılar. Əli Əkbər çətinliklə nəfəs alır, acgözlüklə havanı udmağa çalışırdı.

- Dayanın! – Nüsrət günbəzdən qışqırdı. – Bu qədər egoist olmayın! Hamı ürəyini soyutmalıdır! Haydı igidlərim, irəli!

Deputatlar, nazirlər, ağsaqqallar, ağbirçəklər, meyxanaçılar, mollalar, solçular, qlamurlar, alimlər, gənclər, qocalar – hamı bir nəfər kimi, yerdə yatan Seymur

Baycanla Əli Əkbərə yaxınlaşıb üzlərinə tüpürməyə, işəməyə başladılar.

Solçular “Rədd olsun liberalizm!” qışqıraraq, yazıçıların üstünə işədilər.

Dindarlar “Din düşmənlərinə ölüm!” deyərək, onların üstünə işədilər.

Meyxanaçılar “Meyxana düşmənlərinə ölüm!” deyərək, onların üstünə işədilər.

Muğamçılar “Muğam düşmənlərinə ölüm!” qışqıraraq, onların üstünə işədilər.

Qlamurlar “Qlamuru sevməyənlərə ölüm!” qışqıraraq, onların üstünə işədilər.

Nüsrət nəzərlərini liberalların masasına çevirdi və elektro-metal səslə qışqırdı:

- Bəs siz?!

Qorxudan titrəyən liberalların adına Erkin cavab verdi:

- Biz... biz... ayıbdır axı...

Nüsrət, əlində UZI avtomatı ilə, liberalların masasına yaxın yerdə dayanmış Dayandura işarə etdi. Dayandur əmri başa düşdü, başını endirib qaldırdı və avtomatı gənclərə tuşlayıb hamısını biçməyə başladı.

Güllələr liberalların gözlərinə, alınlarına, sinələrinə, qarınlarına dəyib bədənlərini aşızənə döndərirdi. Erkinin gözündən girən güllə, başının arxasından çıxdı. Ağzına güllə dəyən Zərifə, gicgahına güllə dəyən Nurlanın üstünə sərildi. Boğazına güllə dəyən Səyyarə, son dəfə “Ayxan” pıçıldayıb öldü. Səyyarə məmnuniyyətlə ikisinin də üstünə işəyərək, sadəcə dostlarından çəkinmişdi, dostlarının güdazına getmişdi. Nurlanla Rəfət isə, düz ürəklərindən güllə almışdılar. Dayandur hamısını qırandan sonra, gözü Rəhman Bədəlova sataşdı. Avtomatını qaldıraraq, qalan güllələri professorun başına boşaltdı.

Sidik və tüpürcək içində çapalayan yazıçıların miskin görkəminə hamı qəhqəhə ilə gülürdü. Gülağa Əzimzadə qanadlanıb havaya qalxdı və beş metr hündürlükdən Əli Əkbərin ağzını nişan alıb sıçdı. Poxunun hədəfə dəyməsi onu o qədər sevindirdi ki, günbəzin ç evrəsində bir neçə dəfə bərkdən gülə-gülə dövrə vurdu, təzədən yazıçıların yarıcanlı bədənlərinin yanına qayıtdı.

- Qızlar, siz də sıçın! – Gülağa rəfiqələrinə təklif etdi.

Laləzar qanadlanıb Seymurun ağzına sıçdı və qışqırdı:

- Vətən naminə!

Rəqsanə qanadlanıb Əli Əkbərin ağzına sıçdı və qışqırdı:

- Vətən naminə!

Təranə qanadlanıb Seymurun ağzına sıçdı və qışqırdı:

- Vətən naminə!

Günbəzdən Nüsrətin səsi eşidildi:

– Hamı dediklərimi təkrar etsin!

Bütün zal itaətkarlıqla və xorla cavab verdi:

- Baş üstə!

Nüsrət mantra deyirmiş kimi oxumağa başladı:

- Doğma diyar, ana yurd!

- Doğma diyar, ana yurd!

- Babalarımızın, dədələrimizin əmanəti olan Vətən!

- Babalarımızın, dədələrimizin əmanəti olan Vətən!
- Sənə qurban olaq hamımız!
- Sənə qurban olaq hamımız!
- Vətən – tariximiz, ənənəmiz, azadlığımız!
- Vətən – tariximiz, ənənəmiz, azadlığımız!
- İllər uzununu yaşadığımız, adətinin, ənənəsinin, varlığının, şüurunun, birliyinin torpağı ilə birləşdiyi məkan! Vətən!

- İllər uzununu yaşadığımız, adətinin, ənənəsinin, varlığının, şüurunun, birliyinin torpağı ilə birləşdiyi məkan! Vətən!

- Elə bir məkan ki, ana qucağı kimi isti, ata qoynu kimi əmin və etibarlıdır!

- Elə bir məkan ki, ana qucağı kimi isti, ata qoynu kimi əmin və etibarlıdır!

- İndi isə bir ağızdan, inamla və məhəbbətlə: Qarabulaq bizimdir!

- Qarabulaq bizimdir!

- Qarabulaq bizimdir!

- Qarabulaq bizimdir!

Min insanın boğazından qopan bu müqəddəs haraya “Dionis”in beş yüz kilo-
luq çılçırağı dözmədi. Əvvəl sallandı, sonra qopub gurultu ilə mərmər döşəməyə
çırpıldı. Çılçırağın büllur dənəcikləri zalın dörd yanına səpələndi. İndi zalın bütün
döşəməsi bərq vurur, parıldayırdı.

- Onları uzandırın! – Nüsrət günbəzdən qışqırdı.

Gülağa Əli Əkbərin, Təranə isə Seymurun ç iyinlərindən tutub qaldırdılar.
Sidik, tüpürcək və nəcisin simbiozundan yaranmış mayenin içində üzən Əli Əkbər,
daha artıq dözə bilməyib Seymur Baycanın üstünə qusdu. Qanadlı qızlar yazıçıları
qaldırıb ikisini də masanın üstünə uzandırdılar. Rəqsanə Seymurun üstündən Əli
Əkbərin qusmağını ovucları ilə sıyırır, təzədən Əli Əkbərin ağzına dürtməyə başladı:

- Ye, anasını sikdiyimin bicbalası. Ye!

Nüsrət isə, günbəzdən mantrasını təkrarlamağa davam edirdi:

- Vətən! Evimiz, kəndimiz, obamız! Vətən! Anamız, bacımız, babamız!

Vətən! Pulumuz, malımız, varımız! Vətən! Vətən! Vətən!

Min nəfər də bir ağızdan Nüsrətə qoşuldu:

- Vətən!

- Vətən!

- Vətən!

Seymur Baycanla Əli Əkbər masaya uzandırılandan və əlləri bağlanandan sonra,
ikisinin də ağzına çənələrini qapamağı əngəlləyən metal halqalar soxuldu. Rəqsanə
ilə Laləzar bir daha, bu dəfə qısa məsafədən, onların ağzına sıçmaq üçün dallarını
yazıçıların ağızlarına dirədilər və gücəndilər. İkisi də

bolluca sıxdı. Nəcisi ağızlarından qaytara bilməyən Seymurla Əli Əkbər, məcbur
qalıb poxu udmağa başladılar.

- Erməni belindən əmələ gələn dəyyuslar! – Kəbirə xala qışqırdı.

- Siz olmasaz, bu vətən ç iç

əklənəcək! – Ağasəlim qışqırdı.

- Namusumuz, qeyrətimiz qayıdacaq! – mollalar qışqırdı.

- Tək yol sol! – solçular qışqırdı.

Rəqsanə ilə Gülağa Əli Əkbəri, Təranə ilə Laləzar Seymuru anadangəlmə lüt soyundurdular. Dayandur taxtadan ç emodan gətirdi, onu yazıçıların ayaq tərəfində, masaya qoydu. Qızlar çemodanı açdılar. Çemodanın içində bir xəncər, iki ç əkic və doqquz diametrlik, uzunluğu otuz santimetr olan metal borular var idi.

Rəqsanə ç əkiclərdən birini əlinə götürdü. Borulardan birini Əli Əkbərin sağ çiyinə qoyub, üstündən şiddətlə çəkilə vurdu. Boru çiyini yarıb keçdi, masaya pərç imləndi. Zaldakı dərin süku, ç iyin sümüyünün həzin xırçılığı pozdu. Laləzar da bir boru götürüb Seymurun sol ç iyinə qoydu, ç əkici üstünə zərbə ilə vurdu. Boru bədəni deşib keçdi, masaya pərç imləndi. Uzun bir sümük parçası, əzələni cıraraq bayıra çıxdı. Masanın altından damlayan qan, qısa müddətdə yerdə iri qan gölməç əsi yaratdı.

Günbəzdən Nüsrətin səsi eşidildi:

- Xəyanət!!! Bu söz nə qədər dəhşətli olsa da, qəbul etməliyik ki, bir millət kimi, biz, məhz xəyanətin ucbatından həmişə əzilmişik. Sapı özümüzdən olan baltalar, ç irkin niyyətli ünsürlər - bax budur Atropatenanın bəlası! Araşdırsaq, görərik ki, bunlar heçtəməz atropat da deyillər. Yüz faiz qanlarında erməni qanı, Urartuda qohumları var. Bizim millətin kökü odda bitib, qanımız alovla qızınıb! Qəlbimizin şöləsi hər bir insanın yolunda məşəl olub! Bizlər başqalarının sevincindən alovlanıb, kədərindən yanıb közə dönmüşük. Ümumiyyətlə millət olaraq bizlərə paxıllıq, xəyanət, satqınlıq, riyakarlıq, yaltaqlıq, oğraşlıq kimi keyfiyyətlər yadındır! Biz Atropatena övladlarıyıq! Anamız bizi odla əmizdirib! At belində dünyaya gəlmişik!

- Ura!

- Ura!

- Ura!

Nüsrət neç ə saatdır qərar qıldığı günbəzdən nəhayət yerə enməyə başladı. Üç rəngli qanadlarını çırpı-çırpı rəqs meydançasına düşdü. Mikrofonu ağzına yaxınlaşdırıb, oxumağa başladı:

- Əgər sən doğurdanda millətin oğlusansa,

Ruhunla varlığınla torpağa bağlısansa,

Çıxart ürəyindəki kini-mini, poxunu,

Böyük diləklərə ver ürəyinin odunu!

Sevgini, istəyini torpağa ver, daşa ver,

Qoşuna, sərkərdəyə, başçıya ver, başa ver!

Bu millətin başında başçı da var,

Baş da var!

Vətənə sahib olan əsl vətəndaş da var!

Kim bu xalqın önündə getməyi bacarırsa,

Tilsimləri sındırıb, zülmətləri yarırısa,
Ən qorxulu yerlərə kişi kimi gedirsə,
Ən ağırılı yerlərə kişi kimi varırsa,
Kişi odur, mərd odur onun tərəfində dur,
Ey mənim müdrik xalqım!
Ey qəhrəman millətim!
Ey yeraltı xəzinəm!
Ey yer üstüsərvətim!
Daş daşa söykənəndə ç evrilib divar olur,
Dağ dağa söykənəndə zaman-zaman var olur,
El-elə güvənəndə yurdu basılmaz olur,
Əl-ələ güvənəndə güllər açır, yaz olur,
Güllən torpağım mənim!
Tellən bayrağım mənim!
Oxu dodağım mənim, alış ocağım mənim!
İstiqlal havasını, xoşbəxtlik nəğməsinə,
Ürəkdə yanan işıq, damarda qan oxusun!
Mənim atropat xalqım,
Sən böyüksən!
Ulusən!..

Nüsrət mikrofonu Təranəyə verib yazıçıların uzandığı masaya yaxınlaşdı. Acı-acı gülümsəyərək, can verən Seymur Baycanla Əli Əkbərə baxdı:

- Bütün canlılar öləcək! – qıllı çiyinlərini dartıb dedi. - Dəyişməz həqiqəti deyirəm sizə. Əbədi və mütləq hökm... – Dodaqlarını təəssüflə büzdü, başını buladı. - Hər kəs öz valideynlərinin, övladlarının, yaxınlarının ölməyəcəyini, onların ölümünü görməyəcəyini düşünür. Deməli, heçkəsin ölümünü görmək istəmirsənsə, özün hamıdan əvvəl ölməlisən. Düz demirəm?

Min nəfər bir ağızdan:

- Düz buyurursunuz! – hayqırdılar.

Nüsrət ç emodandan xəncəri götürüb əvvəl Əli Əkbərin, sonra isə Seymur Baycanın ürəklərinə, tiyəsinə qədər sapladı. İkisi də balıq kimi çırpınıb can verəndə, bu səhnə hamının çox xoşuna gəldi, qonaqlar Nüsrəti alqışladılar. Nüsrət, balıq qarnı yırtarcasına, hətta pataloqoanatom dəqiqliyi ilə, yazıçıların bədənələrini boğazdan aşağı yarıdı. Sonra baş hissəsinə keçdi. İti bıçaq, boyunlarını tez və əziyyətsiz kəsdi. Onurğaya çatanda, Nüsrət bıçağın ucunu iki onurğa diskinin arasına dirədi və Seymurla Əli Əkbərin başlarından tutub dartdı. Onurğalar xırç səsi ilə sındı, başlar bədənəndən ayrıldı. Nüsrət başları bir kənara qoydu. Yazıçıların ağır paroksizmi ilə dişlənmiş dillərinin ucları, dişlərinin arasından gülüməli görünürdü.

Ən sevimli hissəyə indi keçid alacaqdı. Ona görə də tələsmək istəmirdi. Boğaz tərəfdə nazik, dar çıxıntıya baş barmaqları ilə basdı, torsu ikiyə ayıran xəttin tuşu ilə aşağı düşə-düşə qarın nahiyəsindəki ç ökəkliyə gəlib çıxdı. Qarının kənarlarını

ehtiyatla qaldırıb ayırdı. Sürüşkən dəri rahat cırılsa da, bəzi yerlərdə xəncərdən istifadə etmək lazım gəldi. Axır ki, qasıqdan boğaza qədər bədən tam açılmışdı. Hər ikisinin bədənində eyni “əməliyyatı” həyata keç irdi.

Çılpaq orqanların ilıqlığı Nüsrətin və yaxında dayananların üzlərinə vurdu. Sifətlərini yazıçıların bədənlərinə yaxınlaşdırıb, qan və nəcis qarışığının qoxusunu ciyərlərinə ç əkdilər. Nüsrətin uzun, cod kirpikləri titrədi, burun pəreləri zövqdən genişləndi. Əlini yazıçıların qarınlarına salıb bağırsaqlarını çıxartmağa başladı. Bağırsaqlar ovçu kolbasalarına oxşayırdı. Nüsrət onları dartıb çıxartdıqca, toy adamlarının həyəcanı da artırdı. Meyxanaçıların əlləri metrərlə uzunluğu olan bağırsaqlara doğru uzandı, dörd tərəfdən bağırsaqları dartırdırmağa, ağızlarına soxub iştahla yeməyə başladılar. Sonra Nüsrət kiç ik torbaya oxşayan mədələri çıxartdı. Mədənin birini Gülağa qapdı, obirini isə Kəbirə Güldəstə ilə böldü. Körpə, lakin sərt böyrəklərin biri Təranəyə, biri Rəqsanəyə, biri Laləzara, biri də Ruhəngiz Mövluda verildi. İri, subtropik meyvələrə oxşayan qara ciyərlərin biri İldırma, obiri isə Rufizə getdi. Daha sonra, tükü əllərini döş qəfəsinə salıb diafraqmaları yaran Nüsrət, ağciyərləri çıxartdı. Yazıçıların tütündən qaralmış ağciyərlərini Nazpəri ilə Novbahar qapdılar, ağızlarına təpdilər. Final yaxınlaşmışdı. Növbə, on dəqiqə əvvəl döyünərək bədəndə qan dövranını təmin edən yumruq boyda ürəklərdə idi. Nüsrət onları da bir-bir çıxartdı. Birini Huriyə, obirini Yeganəyə verdi. Daxili orqanlardan azad edilən, zahiri qatdan ibarət başsız bədənələr, çox boş və fəni görünürdü. Solçularla dindarlar bu yarımçıq cəsədlərə hücum etdilər – kimisi sol xayaları qapdı, kimisi sağ xayaları, kimilərəsə penislər qismət oldu. Qalan qon-aqlar əllər və ayaqlarla kifayətləndilər.

Yarım saat sonra Seymur Baycan və Əli Əkbərin izi-tozu da qalmamışdı. Masanın altındakı qan gölməç əsini isə, dörd mələk yalayıb təmizləmişdi.

Dərin gecənin sükutu qulaqları kar edirdi. Bakunun üstünə yeriyan ağır, sərgəm qaranlıq daha da tündləşdi. Bulud arxasında gizlənən bədirlənmiş ay, sonsuz bucaqsız səma yolu ilə yuxarı doğru dırmaşırdı. Sayrışan əsrarəngiz ulduzlar, jalə damlaları kimi, göy üzündə sürüşürdülər. Birdən bulud ç əkildi və sanki ay öz hərəkətini dayandıraraq qorxunc görkəm aldı, gözlərini qıyaraq nəzərini “Dionis”ə yönəltdi. Toyxanaya dolan ay işığında, “Dionis”in miskinliyi daha da artıdı.

Təranə ilə Nüsrət əl-ələ tutaraq, günbəzin yarığından uçub, gecənin qaranlığında yox oldular. Geridə isə, onların tükürpərdici sədası qaldı:

- Vətən naminə!